

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

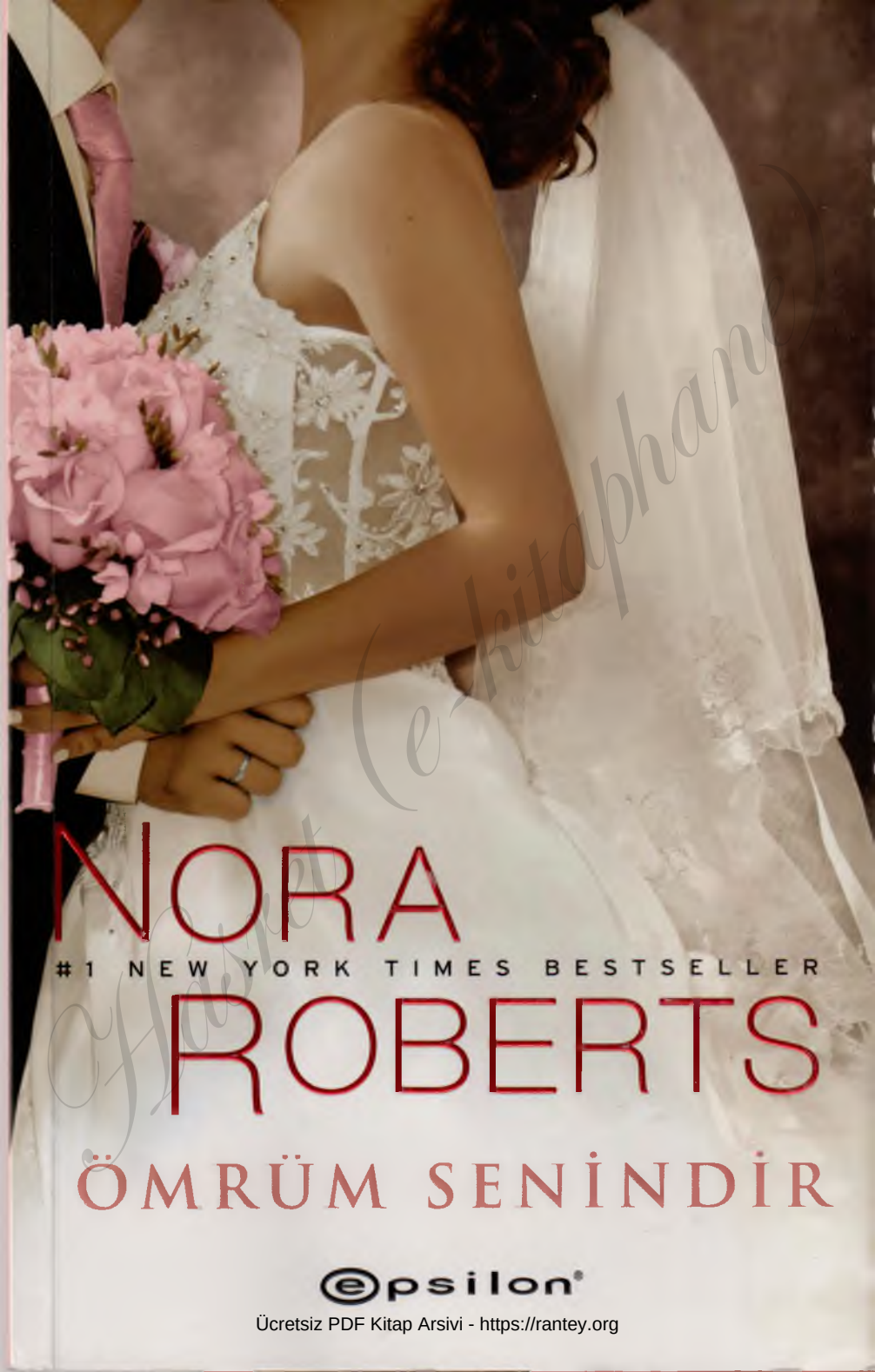
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NORA

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROBERTS

ÖMRÜM SENİNDİR

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖMRÜM SENİNDİR

New York Times çok satan yazarı **Nora Roberts**, sizi **Connecticut**'ın en gözde evlilik planlama şirketi **Vows**'un kurucuları **Parker, Emma, Laurel ve Mac**'le son bir macera yaşamaya çağırıyor.

Parker Brown arkadaşlarının çocukken oynadıkları oyunu rüyalarının işine çevirmiştir. Ve artık Vows'un yüzü odur – her gelinin taleplerini karşılar; bütün işlerin zamanında halledilmesini sağlar; Emma'nın romantik çiçeklerinin, Laurel'in nefis ikramlarının ve Mac'in çarpıcı fotoğraflarının göz alıcı bir şekilde bir araya gelmesinden sorumludur. Rüyaların gerçeğe nasıl dönüştürüleceğini çok iyi bilir...

Tamirci Malcolm Kavanaugh her şeyin nasıl işlediğini çözmeye bayılan biridir ve Parker Brown da bir istisna değildir. Ancak Parker'ın erkek kardeşi onun iyi bir arkadaşdır ve Mal bu küçük flörtün bir beraberliğe dönüşmesinin ciddi bir adım olduğunun farkındadır.

Uzun bir süredir hiçbir erkek Parker'ın ilgisini çekmemiştir ama kuzguni saçlarıyla motosiklet sürücüsü Mal, görünen o ki bu konuda oldukça hünerlidir. Tutkulu öpücükleri, Parker'ı ona karşı bir şeyler hissetmesine neden olacak kadar gafil avlar. Parker işinde risk alırken her zaman gözü karadır ama bu defa hayatının şansı için kalbini ortaya koymalıdır.

₺20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GİRİŞ

Acı bazen sert ve yıkıcı dalgalar halinde geliyor, insanın kalbini sarsıp örseliyordu. Diğer günler ise dalgalar ağır ve ezici oluyor, ruhu boğma tehdidi taşıyordu.

İnsanlar -iyi, önemseyen insanlar- zamanın bu acıyı iyileştireceğini söylüyordu. Parker onların haklı olmasını umuyordu ama şu anda yatak odasının terasında yaz sonu güneşinin altında dururken, anne babasının şoke edici, ani ölümünden aylar sonra bile, o değişken dalgalar hâlâ gitgellerine devam ediyordu.

Ne kadar çok şeye sahip olduğunu hatırlattı kendine. İçinde kaldığı bu uçsuz bucaksız şok ve acı okyanusunda erkek kardeşi tutunulacak sağlam bir kaya olmuştu. Parker gerçekten Del olmadan bu yas dönemini sağ salim geçirebileceğinden emin değildi. Sonra çocukluğundan beri yaşamının bir parçası, onun bir parçası olan arkadaşları Mac, Emma ve Laurel vardı. Kızlar, Parker'ın dağılmak üzere olan dünyasının parçalarını onarıp, bir arada tutan tutkal olmuşlardı adeta. Bir de uzun zamandır kahyaları olan huzur kaynağı Bayan Grady'nin sürekli ve sarsılmaz desteği vardı.

Evi vardı. Anne babasını bir daha bahçede gezinirken göremeyeceğini bilmek her nasılsa Brown Estate'in güzelliğini ve zarafetini daha derin, daha keskin bir hale getiriyordu. Bir daha asla alt kata koşarak inip annesini mutfakta Bayan Grady'yle gülerken bulamayacak ya da babasını ev - ofisinde bir anlaşma bağlarken duyamayacaktı.

Bu dalgaların üzerinde süzölmeyi öörenmek yerine, kendini giderek daha da derin bir karanlıöa çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Zamanın kullanılması, itelenmesi, ilerletilmesi gerektiöine karar vermişti.

Sadece bu zamanı kullanmasını deöil, aynı zamanda anne babasının ona verdiöi şeyleri taölandırarak, bu hediyeleri ailesi ve arkadaşlarıyla birleştirecek bir yol bulduöunu düşünüyordu—öyle olduöunu umut ediyordu.

Yaklaşan sonbaharın baharatlı kokuları havaya karışırken üretkenliöe yönelik bir yol diye düşünödü. Brown ailesi hep çalışmıştı. İnşa etmişler, üretmişler ve asla ama asla başarılmasına dayanıp tembellik yapmamışlardı.

Anne babası, Parker'dan en az ondan önce gelenler kadar üretken olmasını beklerdi.

Arkadaşları onun aklını kaöırdıöını düşünöebilirdi ama Parker araştırma yapmış, hesaplamış ve sağlam bir işletme planı, güçlü bir model oluşturmıştı. Del'in yardımıyla da adil ve makul olan bir yasal sözleşme.

Yüzme vakti, dedi kendine.

Ve kesinlikle batmayacaktı.

Yatak odasına döndü ve şifonyerin üzerine koymuş olduöu dört kalın paketi aldı. Toplantı için her birine birer tane—gerçi arkadaşlarına bir toplantıya geliyor olduklarını söylememiştı.

Duraksadı, kahverengi parlak saçlarını atkuyruöu yaptı sonra aynanın önünde öylece durup gözlerinin içine baktı. Bu masmavi gözlerin içinde yeniden kıvılcımlar öakmasını istiyordu.

Bu işi başarabilirdi. Hayır, hayır, bu işi birlikte başarabilirlerdi.

Yalnız ilk önce onları ikna etmesi gerekiyordu.

Alt kata indiöinde Bayan Grady'yi yemeöin son dokunuşlarıyla ilgilenirken buldu.

Saölam yapılı yaşlı kadın ocaktan döndü ve Parker'a göz kırptı.

“Hazır mısınız?”

“Bilmem, hazırlandım işte. Ama biraz gerginim. Gergin olmam aptalca mı? Sonuçta bunlar dünyadaki en yakın arkadaşlarım.”

“Atmaya hazırlandığın, seninle birlikte atmalarını istediğin çok büyük bir adım, Parker. Gergin olmaman aptalca olurdu.” Bayan Grady Parker’a yaklaşarak onun yüzünü ellerinin içine aldı. “Ben bütün paramı senin üzerine yatırıyorum. Haydi dışarı. Biraz şık olalım dedim, o yüzden şarap ve ordövrlerinizi terasta alacaksınız. Kızlarım artık büyüdü.”

Parker öyle olmayı dilerdi ama Tanrım, içinde anne babasını isteyen, onların sağladığı konforu, sevgiyi ve güveni arayan bir çocuk vardı hâlâ.

Dışarı çıktığında elindeki paketleri masaya koydu ve şarabı soğutucusundan alarak kendine bir kadeh doldurdu.

Sonra elindeki kadehle öylece durarak yumuşak ışıktaki önünde uzanan bahçeye, güzel ve küçük gölete ve yüzeyine düşen söğüt ağaçlarının yansımasına baktı.

“Tanrım! Ben de o elindekinden istiyorum.”

Laurel kısacık kesilmiş parlak sarı saçlarıyla—arkadaşının şimdiden pişman olduğu bir karardı bu—aniden ortaya çıkmıştı. Lüks bir yerel restoranda tatlı şefi olarak çalışıyordu ve üniformasını değiştirmemişti.

Şarap kadehini doldururken ıslıl ıslıl mavi gözlerini devirdi. “Kızlar Gecemiz için programımızı değiştirdikten sonra yirmi kişilik acil bir akşam yemeği rezervasyonu alacağımız kimin aklına gelirdi? Mutfak bütün öğleden sonra tam bir curcunaydı. Ama Bayan G’nin mutfacı...” Ayakta geçirdiği saatlerden sonra sandalyeye çökerken derin bir nefes verdi. “Cennet gibi kokan huzurlu bir vaha. Akşam yemeğinde ne var.”

“Sormadım.”

“Boş ver.” Laurel elini salladı. “Ama şimdiden söyleyeyim, Emma ve Mac gecikirlerse onlarsız başlıyorum.” Masanın üzerindeki paketleri gördü. “Bunlar da ne?”

“Kızlar gelmeden başlayamayacağımız bir şey. Laurel, New York’a geri dönmek istiyor musun?”

Laurel kadehinin üzerinden arkadaşına baktı. “Beni evden atmaya mı karar verdin?”

“Sanırım sadece ne istediğini bilmek istiyorum. Mevcut durumdan memnun olup olmadığını. Benim için buraya geri döndün, kazadan sonra ve—”

“Günübirlik yaşıyorum ve bir şey düşünmüyorum. Şimdilik bir planım olmamasından memnunum. Tamam mı?”

“Yani...”

Mac ve Emma gülerek içeri girerlerken Parker’ın cümlesi yarıda kaldı.

Emma’nın kabarık, kıvrım kıvrım saçlarıyla, muzip bir şekilde parlayan koyu renkli, egzotik gözleriyle çok güzel olduğunu düşündü Parker. Mac uçları dalga dalga olan koyu kıvrık saçları, muzip bir ışıltıyla aydınlanmış yeşil gözleri, kot pantolonu ve siyah tişörtü içindeki uzun, ince bedeniyle çok güzel görünüyordu.

“Neye gülüyorsunuz?” diye sordu Laurel.

“Erkeklerle.” Mac, mutfaktan geçerlerken Bayan Grady’nin ellerine tutuşturduğu brie peynirli ekmek kütürü ve ıspanaklı tartla dolu tabakları masaya bıraktı. “İki tanesi Emma için bilek güreşi yapmaya karar vermiş de.”

“Ama tatlıydılar,” dedi Emma. “İki kardeş dükkana annelerinin doğum günü için çiçek almaya gelmişlerdi. Konuşurken bir baktık, işler oraya varmış.”

“Bizim stüdyoya da sürekli erkekler gelip gidiyor.” Mac masadaki kasenin içinden şekerli bir kırmızı üzüm alarak ağzına attı. “Hiçbiri de benden bir randevu koparabilmek için bilek güreşine tutuşmuyor.”

“Bazı şeyler asla değişmez,” dedi Laurel kadehini Emma’ya doğru kaldırarak.

“Ama bazı şeyler değişir,” dedi Parker. Artık başlaması, harekete geçmesi gerekiyordu. “Bu akşam hepinizin gelmesini istememin sebebi de bu.”

Emma peynirli kırıtlara uzanırken duraksadı. “Bir sorun mu var?”

“Hayır. Ama hepinizle konuşmak istediğim bir konu var.” Parker kararlı bir tavırla Mac ve Emma için de birer kadeh şarap doldurdu. “Oturalım.”

“O-oh,” diyerek hazırlandı Mac.

“O-ooh’luk bir durum yok,” dedi Parker ısrarla. “Öncelikle hepinizi çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ve sonsuza kadar da seveceğim. İyi ve kötü o kadar çok şey paylaştık ki... En kötü günlerimde de her zaman yanımda oldunuz, biliyorum.”

“Her zaman birbirimizin yanındayız.” Emma uzanarak elini Parker’ın elinin üzerine koydu. “Gerçek arkadaşlar öyledir.”

“Evet, öyledir. Benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi istiyorum ve içinizden biri teklif etmek üzere olduğum şeyi denemek istemezse, sebep ne olursa olsun, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez.”

Parker, arkadaşlarına konuşma fırsatı vermeden elini kaldırdı. “Şöyle başlayayım. Emma, sen bir gün kendine ait bir çiçekçilik işi istiyorsun değil mi?”

“Kendimi bildim bileli istediğim şey bu. Yani dükkanda çalışmaktan da mutluyum ve patron kendi tarzını uygulamam için epey alan bırakıyor; yine de umarım günün birinde kendi yerim olur. Ama—”

“Henüz ama’lara gelmedik. Mac sen de günlerini pasaport fotoğrafları ve bebek pozları çekerek harcayamayacak kadar yaratıcı ve yeteneklisin.”

“Evet, yeteneğimin ucu bucağı yok,” dedi Mac, “ama insanın karnını doyurması da gerek.”

“Kendi fotoğraf stüdyon olsun isterdin.”

“Justin Timberlake ve Ashton Kutcher’in benim için bilek güreşi yapmasını da isterdim—bu da onun gibi bir şey.”

“Laurel, sen bir pasta şefi olmak için New York ve Paris’te eğitim aldın.”

“Evet uluslararası bir pasta şefi.”

“Ve kalkıp Willows’ta çalışmaya razı oldun.”

Laurel ispanaklı tartından bir parça ısırdı. “Hey, ama—”

“Biliyorum, anne babamı kaybettikten sonra yanımda olmak istemen de bu kararda etkendi,” diye devam etti Parker. “Ben kendi şirketimi açmak amacıyla bazı araştırmalar yaptım. Aslında işin neyle ilgili olacağına dair eskiden beri bir düşüncem de vardı ama hep boş bir hayal gibi geliyordu. Size de hiç bahsetmediğim bir hayal bu. Ama şu son birkaç aydır, daha ulaşılabilir, giderek daha doğru gelmeye başladı.”

“Tanrı aşkına Parker, söyle artık,” dedi Laurel.

“Bir şirket açmamızı istiyorum. Dördümüzün, her birimiz ilgi ve uzmanlık alanına göre kendi bölümünü idare ederken, bu ilgi ve uzmanlığı tek şemsiye altında diyelim, toplayabileceğimiz bir şirket.”

“Şirket açmak mı?” diye yineledi Emma.

“Oynadığımız düğün oyununu hatırlıyor musunuz? Hani hepimiz sırayla rollere bürünür, kostümler giyer, temalar planlardık.”

“Ben en çok Harold’ı evlendirmeyi severdim.” Mac, Brown’ların uzun süre önce ölen köpeğini hatırlayarak gülmüsedti. “O kadar yakışıklı ve sadıktı ki.”

“Bunu gerçek hayata geçirebiliriz, oyunu bir şirkete uyarlayabiliriz.”

“Küçük kızlara cici kostümler, pastalar ve çok sabırlı köpekler sunarak mı yani?” diye sordu Laurel.

“Hayır, onlara eşsiz ve büyüleyici bir mekanı—bu evi, bu geniş bahçeyi; muhteşem pasta ve tatlılar; insanın kalbine dokunan aranjman ve çiçekler; yaratıcı ve harika çiçekler sunarak. Benim üzerime de bir düğünü ya da başka bir önemli olayı müşterilerimizin hayatlarındaki en önemli gün haline getirecek bütün detayları düşünmek kalıyor.”

Parker nefes alarak hızla devam etti. “Anne babam sayesinde sayısız bağlantı var elimde. Gıda tedarikçileri, şarap tüccarları, limuzin servisleri, toplantı salonları—her şey.

Elimde olmayan şeylere de ulaşacağım. Her hizmetin dahil olduğu bir düğün ve organizasyon şirketinden bahsediyorum—dördümüzün ortak olduğu bir şirket.”

“Bir düğün şirketi.” Emma’nın gözlerinde hülyalı bir bakış belirmişti. “Kulağa harika geliyor ama yine de bu işin altından—”

“Elimde bir işletme modeli hazır. Tablolar, rakamlar ve varsa yasal sorularınıza her türlü cevabım var. Del bana epey yardımcı oldu.”

“Biliyor mu?” diye sordu Laurel. “Delaney, Brown Estate’i, evinizi bir işletmeye çevirmek istemene bir şey demedi mi?”

“Bu konuda tamamen arkamda. Arkadaşı Jack de havuz evini üzerinde birkaç oda bulunan bir fotoğraf stüdyosuna, konuk evini üzerinde dairesi olan bir çiçek dükkanına çevirmemize yardımcı olmaya hazır. Ek mutfağı da senin çalışma yerin haline getirebiliriz Laurel.”

“Burada, Brown Estate’te mi yaşayacağız?”

“Öyle bir alternatifiniz var yani,” dedi Parker Mac’e. “Yapacak çok işimiz olacak ve hepimizin civarda ve birbirine yakın olması daha iyi olur. Size şemaları, modeli, rakamları, projeksiyon tablolarını ve diğer çalışmaları göstereceğim. Ama içinizden biri bu fikre sıcak bakmıyorsa bir anlamı yok. Ve eğer öyleyse, şey...işte onu ikna etmeye çalışacağım elbette,” diye ekledi Parker gülerek. “Hâlâ hoşunuza gitmiyorsa da vazgeçeceğim.”

“Asla vazgeçmezsin.” Laurel bir elini kısıcık saçlarının arasından geçirdi. “Ne kadar zamandır bu konunun üzerinde çalışıyorsun?”

“Ciddi olarak mı? Aktif olarak mı yani? Yaklaşık üç aydır. Del’i ve Bayan G’yi de ikna etmem gerekti çünkü onların desteği olmadan bu iş asla yürümezdi. Ama konuyu sizin önünüze getirmeden önce her şeyi biraz olsun netleştirmek istedim. Bu bir iş,” dedi Parker. “Bizim işimiz olacaktı o yüzden önce her yönüyle düşünmek istedim.”

“Bizim işimiz,” diye tekrarladı Emma. “Düğünler. Bir düğünden daha tatlı ne olabilir!”

“Ya da daha çılgınca,” diye ekledi Laurel.

“Dördümüz çılgınlıkla gayet iyi baş edebiliriz. Parker?” Mac elini uzatırken gamzeleri belirginleştirdi. “Ben varım.”

“Modeli, şemaları görmeden emin olamazsın.”

“Evet, olabilirim,” diyerek düzeltti arkadaşını Mac. “Bu işi istiyorum.”

“Ben de.” Emma elini iki arkadaşının ellerinin üzerine koydu. “Ben de bu işi istiyorum.”

Laurel derin bir nefes aldı ve tuttu. “Sanırım buna oy birliği deniyor.” Ve elini diğerlerinin üzerine koydu. “Nasıl düğün yapılırmış gösterelim herkese.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Çılgın gelin sabah yedi yirmi sekizde aradı.

“Bir rüya gördüm,” dedi yatağında, elinde BlackBerry’siyle karanlıkta yatan Parker’a.

“Rüya mı?”

“İnanılmaz bir rüyaydı. Öyle gerçek, öyle canlı, öylesine renk ve yaşam doluydu ki! Bir anlamı olduğuna eminim. Medyumumu da arayacağım ama önce seninle konuşmak istedim.”

“Pekâlâ.” Parker deneyimin verdiği sükunetle uzanarak komodinin üzerindeki gece lambasını biraz açtı. Lambanın yanındaki not defterini ve kalemi alırken “Rüya ne hakkındaydı Sabina?” diye sordu.

“Alice Harikalar Diyarında.”

“Rüyada Alice Harikalar Diyarında’yı mı gördün?”

“Tam olarak Çılgın Şapkacı’nın çay partisini.”

“Disney versiyonu mu, Tim Burton’ınki mi?”

“Ne?”

“Yok bir şey.” Parker başını sallayarak anahtar kelimeleri not aldı. “Devam et.”

“Şey... müzik vardı ve bir de yemek ziyafeti. Ben Alice’tim ama üzerimde gelinliğim vardı ve Chase de bir robdöşambırın içinde harika görünüyordu. Çiçekler, ah, büyüleyiciydiler. Şarkı söyleyip dans ediyorlardı. Herkes çok mutluydu, şerefimize kadeh kaldırıp alkışlıyorlardı. Angelica Kırmızı Kraliçe gibi giyinmişti ve flüt çalıyordu.”

Parker, Angelica'yı BN olarak not etti, baş nedime, daha sonra düğünün diğer üyelerini not almaya devam etti. Sağdıç Beyaz Tavşan, damadın annesi Cheshire Cat, gelinin babası March Hare olarak karşısındaydı.

Sabina'nın yatmadan önce, ne yediğini, ne içtiğini ya da çektiğini merak etti.

"Tüm bunlar inanılmaz değil mi Parker?"

"Kesinlikle." Tıpkı Sabina'nın gelinliğinde hakim olan çay yaprakları deseni gibi, çiftin balayı yerini gösteren tarot seansı gibi, mümkün olan tek düğün tarihini işaret eden numeroloji yorumu gibi inanılmazdı.

"Belki de bilinçaltım ve evrendeki enerjiler bana düğünde Alice temasını kullanmam gerektiğini anlatmaya çalışıyor-
dur. Kostümlü olarak."

Parker gözlerini kapadı. İçinden Sabina'ya Çılgın Şapkacı'nın Çay Partisi temasının aslında tam ona göre olduğunu söylemek geçse de -ki geçiyordu- düğüne iki haftadan az bir süre kalmıştı. Dekor, çiçekler, pasta ve ikramlar, menü -her şey- çoktan seçilmişti.

"Hımm," dedi Parker düşünmek için biraz zaman kazanmaya çalışarak. "İlginç bir fikir bu."

"Rüya—"

"Evet bence gerçekten de öyle," diye araya girdi Parker, "zaten seçtiğimiz şölenvari, büyü, masalsı atmosferi taçlandırıyor. Kesinlikle haklı olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bana göre çok heyecanlı ve mutlu olduğunu ve düğün günün için çok sabırsızlandığını gösteriyor bu rüya. Hatırlasana, Çılgın Şapkacı da çay partisini her gün veriyordu. Bunun anlamı Chase'le yaşamınızın her gününün bir kutlama gibi geçeceği."

"Ah! Elbette!"

"Ve Sabina düğün gününde Gelin Odası'nda aynanın önünde durduğunda, Alice'in genç, maceracı ve mutlu kalbini taşıyan yansımana bakıyor olacaksın."

Çılgın gelin derin bir iç geçirirken Parker, Tanrım, gerçekten iyiyim, diye düşündü.

“Haklısın, çok haklısın. Gerçekten haklısın. İyi ki seni aramışım. Senin *bileceğinden* emindim.”

“Bizim burada olma sebebimiz bu. Çok güzel bir düğünün olacak Sabinal. Hayatındaki en mükemmel gün.”

Parker telefonu kapattıktan sonra bir süre uzandı ama gözlerini kapadığında Çılgın Şapkacı’nın Çay Partisi –hem de Disney versiyonu- olanca deliliğiyle zihninde canlanıyordu.

Vazgeçerek doğruldu, ayağa kalktı ve bir zamanlar anne babasının olan odanın terasa açılan çift kanatlı camlı kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açtı, güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamışken şafaktan derin bir nefes çekti içine.

Tek tük kalmış son yıldızlar -adeta tutulmuş bir nefes gibi- kusursuz, muhteşem bir dinginliğe sahip bir dünyaya göz kırıyorlardı.

Çılgın gelinlerin ve benzer uzantılarının bir avantajı ondan başka hiç kimse veya hiçbir şeyin hareket bile etmediği şafaktan hemen önce uyanık olmaktı. Gecenin feneri güne devrettiği ve yakında –nefes salıverildiğinde- inci gibi ışıdayacak, sonra açık, parlak bir altın ışıltısıyla parlayacak kurşuni aydınlık anı sadece ona aitti.

Yatak odasına dönerken camlı kapıları açık bıraktı. Tuvalet masasının üzerindeki dövme desenli gümüş kutudan lastik bir toka alarak saçlarını atkuyruğu yaptı. Geceliğini çıkararak kısıcak kesilmiş yoga eşofmanını ve ip askılı, destekli spor atletini giydi. İnanılmaz düzenli dolabının gündelik ayakkabılar bölümünden bir çift koşu ayakkabısı seçti.

BlackBerry’sini beline astı, kulaklıklarını taktı ve odasından çıkarak evin spor salonuna doğru ilerledi.

Işıkları açtı, televizyonda haberleri buldu, yarı kulakla bülteni dinlerken ilk birkaç dakikasını esnemeye ayırdı.

Kondisyon bisikletini her zamanki gibi beş kilometreye ayarladı.

İlk kilometrenin sonlarına doğru yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Tanrı aşkına, işine bayılıyordu. Çılgın gelinleri, duygusal gelinleri, aşırı hevesli gelinleri, hatta canavar gelinleri bile seviyordu.

Her çift için kişiselleşip farklı bir beden bulmasına yardım ettiği detayları ve talepleri, umutları ve hayalleri, bu aralıksız aşk ve bağlılık tasdiklerini seviyordu.

Hiç kimsenin bunları Vows'dan daha iyi yapamayacağını düşündü.

Kendisi, Mac, Emma ve Laurel'in bir yazın sonlarına doğru bir akşam vakti başlattıkları şey artık hayal ettiklerinin çok ötesine geçmişti.

Ve şimdi Mac'in Aralık'taki, Emma'nın Nisan'daki ve Laurel'in Haziran'daki düğününü planladıkları aklına gelirken gülümsemesi biraz daha yayıldı.

Şimdi arkadaşları gelin oluyordu ve Parker o minik detayların iyice içine dalmak için sabırsızlanıyordu.

Mac ve Carter çifti—artistik dokunuşlu geleneksellik. Emma ve Jack çifti—romantizm, romantizm, romantizm. Laurel ve Del çifti (Tanrım, erkek kardeşi en yakın arkadaşıyla evleniyordu!) —çok şık ve zarif ama modern.

Ah, cidden bir sürü fikri vardı.

Laurel içeri girdiğinde üçüncü kilometreyi bitirmişti.

“Küçük süsleme ışıkları. Tüm bahçede, söğüt ağaçlarında, çardaklarda ve sarmaşıklı büyük kameriyede küçük beyaz süsleme ışıkları.”

Laurel esnedi ve gözlerini kırptırdı. “Hı?”

“Düğünün. Romantik, zarif, abartısız ama çok şık.”

“Hımm.” Sarı saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış olan Laurel, Parker'ın yanındaki kondisyon bisikletine çıktı. “Ben nişanlı olmaya daha yeni alışıyorum.”

“Neleri sevdiğini biliyorum. Genel bir taslak çıkarttım sayılır.”

“Ondan eminim.” Laurel gülümsüyordu. “Kaç kilomet-

redesin?” Başını uzatarak Parker’ın gösterge ekranına baktı. “Lanet olsun! Kim, kaçta aradı?”

“Çılgın Gelin. Daha beş buçuk olmamıştı. Bir rüya görmüş.”

“Bak bana düğün pastası için yeni bir model gördüğünü söylersen bu kez—”

“Endişelenme. Ben hallettim.”

“Halledebileceğinden nasıl şüphe ettim zaten?” Laurel yeterince ısındığını hissederek hızlanmaya başladı. “Del evini satışa çıkarıyor.”

“Ne? Ne zaman?”

“Şey konuyu seninle konuştuktan sonra; ama ben buradayım, e sen de buradasın o yüzden önce ben söyleyeyim dedim. Dün gece bu konu hakkında konuştuk. Bu arada bu gece Şikago’dan dönüyor. Yani...tekrar buraya yerleşmeyi planlıyor, senin için de bir sakıncası yoksa.”

“İlk olarak Laurel, burası benim olduğu kadar onun da evi. İkincisi, sen burada kalıyorsun.” Parker’ın gözleri parladı ve hafifçe batmaya başladı. “Burada kalıyorsun,” diye tekrarladı. “İsrarcı olmak istemedim ve biliyorum Del’in harika bir evi var ama—Ah Tanrım Laurel, taşınmanı hiç istemiyordum. Ve taşınmıyorsun işte.”

“Onu öyle seviyorum ki bir sonraki Çılgın Gelin ben olabilirim ama ben de buradan taşınmak istemiyordum. Benim bölümüm yeterince büyük zaten, başlı başına bir ev sayılır. Ve Del de bu evi senin gibi, hepimiz gibi çok seviyor.”

“Del eve geliyor,” diye mırıldandı Parker.

Ailesinin, sevdiği ve değer verdiği herkesin yakında bir arada olacağını düşündü. Bir evi ev yapan başlıca şeyin bu olduğunu da biliyordu.

Saat sekiz elli-dokuzda Parker özenli bir terzi elinden çıkmış açık patlıcan moru takım elbisesi ve yakası hafifçe fırırlı beyaz gömleği içindeydi. Tam olarak elli beş dakikasını e-postaları, mesajları ve telefonları cevaplayarak, farklı müşteri dosyalarının notlarını tazeleyerek, yaklaşan organizasyonlar

için tedarikçilerle görüşüp teslimatları kontrol ederek ve onaylayarak geçirdi.

Saat on olduğunda günün ilk bahçe randevusu için üçüncü kattaki ofisinden çıkarak alt kata indi.

Potansiyel müşteri hakkında çoktan bir araştırma yapmıştı. Gelin Deeanne Hagar, zengin hayal dünyasının ürünü olan çalışmaları poster ve tebrik kartlarında kullanılan yerel bir ressamdı. Damat Wyatt Culpepper ise bir peyzaj mimarıydı. Her ikisi de köklü ve zengin ailelerin mirasçısıydı -gelinin ailesi bankacılık, damadın ailesi emlak işinden zengin olmuştu—ve her ikisi de ikişer kere evlenip boşanmış ebeveynlerinin son çocuklarıydı.

Parker, internette yaptığı yüzeysel bir araştırmayla yeni nişanlı çiftin bir çevrecilik festivalinde tanıştığını, ikisinin de geleneksel country müzikten hoşlandığını ve seyahat etmeyi sevdiklerini öğrenmişti.

Asıl önemli detayları da yine websitelerinden, Facebook'tan, dergi ve gazete röportajlarından arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşlarından toplamış, her ikisinin de annesinin katılacağı başlangıç turunda nasıl bir yaklaşım sergileyeceğine karar vermişti.

Giriş katından geçerken gözleriyle alanı taradı ve Emma'nın romantik çiçek aranjmanlarını çok beğendi.

Mutfağa girdiğinde Bayan Grady'yi tam da tahmin ettiği gibi servis tepsilerindeki son rötuşlarla uğraşırken buldu. Tepsilerde Parker'ın rica ettiği güneşte demlenmiş buzlu çaylar, Laurel'in tereyağlı incecik kurabiyeleriyle iyice vurgulanan taze meyve tabakları vardı.

“Harika görünüyor Bayan G.”

“Sen hazırsan hazırız.”

“O halde ana salona gidip yerleşelim. Eğer doğrudan tura geçmek isterlerse belki servisi de dışarı taşıyoruz. Hava çok güzel.”

Parker yardım etmek için hazırlanırken Bayan Grady onu

durdurdu. “Ben aldım. Bu arada biraz düşününce gelinin babasının ilk karısını tanıdığımı hatırladım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçi çok kısa bir evlilikti.” Bayan Grady tepsileri seri hareketlerle servis arabasına yerleştirdi. “Yanlış hatırlamıyorsam ikinci evlilik yıldönümlerini göremediler. Güzel ve tatlı bir kadındı. Gerçi beş vatlık bir ampul kadar sönük bir tipti ama iyi bir kalbi vardı.” Bayan Grady parmak uçlarıyla vurarak önlüğünün eteğini iyice düzeltti. “Tekrar evlendi –bir İspanyolla- ve Barcelona’ya taşındı.”

“Niye internette vakit kaybediyorum bilmiyorum, direkt sana bağlanmayı denemeliyim.”

“Evet, öyle yapsaydın, Mac’in annesinin gelinin babasıyla ikinci ve üçüncü eşi arasında flört ettiğini söyleyebilirdim mesela.”

“Linda mı? Pek şaşırmadım.”

“Neyse, şükredelim ilişkileri yürümemiş. Kızın resimlerini sevdim,” diye ekledi Bayan Grady servis arabasıyla salona doğru ilerlerlerken.

“Kızın resimlerini nerde gördün?”

Bayan Grady gözlerini kırıştırdı. “İnterneti kullanmayı bilen tek kişi sen değilsin. Ah, kapı çalıyor. Hadi git. Bize bir müşteri daha kazandır.”

“Plan da o.”

Parker’ın ilk düşüncesi gelin adayının beline kadar uzanan parlak kızıl saçları ve badem şeklindeki yeşil gözleriyle bir hayal kahramanının Hollywood versiyonunu andırdığı oldu. İkinci düşüncesi, bu genç kadının ne kadar güzel bir gelin olacığıydı. Hemen sonraki düşüncesi ise kendinin de bu düğünün parçası olmayı ne kadar istediğiydi.

“Günaydın, Wovs’a hoşgeldiniz. Ben Parker.”

“Parker Brown değil mi?” Wyatt elini uzattı. “Öncelikle bahçenizi kim dizayn etti bilmiyorum ama dahice olduğunu söyleyebilirim. Keşke ben yapmış olsaydım.”

“Çok teşekkür ederim. Lütfen içeri buyurun.”

“Annem Patricia Ferrell. Deeanne’nin annesi Karen Bliss.”

“Sizinle tanışmak çok hoş.” Parker hızlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Grubun kontrolü Wyatt’ta gibiydi ama genç adamın tatlı bir tavrı vardı—ve üç kadın da ona izin veriyordu. “Önce birkaç dakika salonda oturalım ve biraz birbirimizi tanıyalım, ne dersiniz?”

Ama Deeanne çoktan geniş salonda dolaşmaya, yukarı uzanan şık merdiveni incelemeye başlamıştı. “Basık ve boğucu olacağını düşünmüştüm. Boğucu bir his yaratacağını düşünmüştüm.” Güzel yazlık eteği havalanarak arkasını döndü. “Websitenizi inceledim. Her şey çok güzel görünüyordu, mükemmel görünüyordu. Ama ben yok diye düşündüm, fazla mükemmel. Hâlâ fazla mükemmel olmadığına ikna olmadım ama boğucu değil. Hem de hiç değil.”

“Kızımın da söylemeye çalıştığı şey Bayan Parker, çok güzel bir eviniz var.”

“Lütfen Parker deyin Bayan Bliss,” dedi Parker, “ve çok teşekkür ederim. Kahve alır mısınız?” diye sordu. “Ya da güneşte demlenmiş buzlu çay?”

“İlk önce biraz etrafa bakabilir miyiz?” diye sordu Deeanne. “Özellikle de bahçeye, çünkü Wyatt da ben de açık hava düğünü istiyoruz.”

“O halde dışarıdan başlayalım, sonra gezinerek arkadan döneriz. Düğünü önümüzdeki Eylül’e düşünüyorsunuz değil mi?” diye devam etti Parker yan terasa açılan kapıya doğru ilerlerken.

“Evet, tam bir yılımız var. Zaten bu dönem bakmak istememizin nedeni de bu; arazi, bahçe ve ışıklandırmanın nasıl durduğunu görebiliriz diye düşündük.”

“Açık hava düğünleri için kullanabileceğimiz birçok alanımız var. En popüler olanıysa, özellikle de kalabalık davetler için, batı terası ve sarmaşıklı kameriye. Ama...”

“Ama?” diye yineledi Wyatt evin etrafında ilerlemeye devam ederlerken.

“İkinize baktığımda gözümde biraz daha farklı bir şey canlanıyor. Arada sırada yaptığımız bir şey. Gölet,” dedi Parker arkaya doğru dönerlerken. “Salkımsöğütler, patiska çayırlar. Çiçeklerle süslenmiş bir çardak ve yine çiçeklerle süslenmiş beyaz sandalyelerin arasında bir nehir gibi akıp giden beyaz yol halıları. Ve düşünün, bunların hepsi gölün yüzeyine yansıyor. Her yerde çiçek aranjmanları—ama resmi değil olabileğine doğal aranjmanlardan bahsediyorum. Köşk bahçesinden çiçekler ama gözün alabildiği her yerdeler... Ortağım ve çiçek tasarımcımız Emmaline gerçek bir sanatçıdır.”

Deeane’nin gözlerinde bir pırıltı belirdi. “Websitenizde gördüğüm çalışmalarına bayılmışım.”

“Düğününü bizimle yapmaya karar verirsen, hatta sadece düşünüyorsan bile, onunla doğrudan konuşabilirsin. Ayrıca küçük süsleme ışıkları ve tatlı tatlı kırpışan mumlar görüyorum ben. Her şey doğal, organik—ama aynı zamanda görkemli ve göz alıcı. Titania’nın ormandaki köşkü gibi. Gelinliğin uzun ve dökümlü olacak,” dedi Deeane’e. “Tıpkı bir peri gibi, saçların açık. Duvak yok ama çiçeklerle bezeli.”

“Evet. Çok iyisin, cidden.”

“Bizim burada yaptığımız iş bu. Düğün gününüzü en çok istediğiniz, şahsen ve birbiriniz için kim olduğunuzu yansıtacak şekilde hazırlamak. Siz resmiyet değil, yumuşak ve romantik bir şeyler istiyorsunuz. Ne çok modern ne eski moda. Siz mihraba yürürken *kendinizi* istiyorsunuz ve bir bluegrass* üçlüsünün müziğini.”

“Endless Love,” diye onayladı Wyatt. “Parçayı çoktan seçtik. Çiçek uzmanınız sadece düğün alanının düzenlemesiyle değil de, buketler ve diğer süslemelerde de bizimle çalışacak mı?”

* Amerika’nın güney kısmından gelen, genellikle gitar mandolin ve keman aletleriyle çalınan, İrlanda ve İskoçya etkileri taşıyan bir country müzik türü Ç.n.

“Sürecin her adımında yanınızda olacak. Konu tamamen siz ve sizin için mükemmel –hatta fazlaca mükemmel- günü yaratmak olacak,” dedi Parker Deeanne’e gülümseyerek.

“Gölet hoşuma gitti,” diye mırıldandı Deeanne terasta durmuş dışarı bakarlarken. “Zihnimde yarattığın görüntüler çok hoşuma gitti.”

“Çünkü o görüntüler sensin bebeğim.” Karen Bliss kızının elini aldı. “Tamamen sensin.”

“Çimlerde dans peki?” diye sordu Wyatt’ın annesi Parker’a dönerek. “Ben de websitenizi inceledim ve harika bir balo salonunuz olduğunu biliyorum. Ama belki dans burada, bahçede de olabilir.”

“Elbette. İkisinden birini de seçebiliriz, istersek hem balo salonunu hem de bahçeyi kullanabiliriz, nasıl olmasını istiyorsanız. Eğer ilgileniyorsanız ortaklarımın da katılacağı bir toplantı düzenleyip, bütün alanları ve diğer ayrıntıları tartışabiliriz.”

“Etrafa biraz daha bakınmaya ne dersin tatlım?” Wyatt uzanarak Deeanne’yi şakağından öptü.

Saat dört buçukta Parker masasının başına geçmiş, önüne yayılmış evrak, tablo ve ve programları inceliyordu. O günkü randevular şimdilik izin verdiği için ceketini sandalyesinin arkasına asılmış, ayakkabıları da masanın altına atılmış durumdaydı.

Bir saatlik daha evrak işi olduğunu hesapladı ve nispeten çok sakin bir gün geçirdiğini düşündü. Haftanın geri kalanını çılgın bir koşturmaya ve sıkışıklık vadeliyordu ama eğer şansı varsa bugünlük saat altı gibi üzerine rahat bir şeyler geçirip, kendine bir kadeh şarap dolduracak hatta oturup bir şeyler yiyebilecekti.

Kapının çalınması üzerine *hmmmm?* dedi.

“Bir dakikan var mı?”

“Görünüşe göre bir sürü var. Girsene.” Mac elindeki iki kocaman alışveriş çantasıyla içeri girerken Parker sandalye-

sinde döndü. “Bu sabah spor salonunda seni göremedim ama bakıyorum da ağırlık çalışmalarına devam etmişsin.”

Mac sırtarak esnedi ve çantaları yukarı kaldırdı. “İyi durumdayım ha?”

“Harikasin Elliot. Düğünde büyüleyici kolların olacak.”

Mac sandalyeye oturdu. “Benim için bulduğun gelinliğe layık olmam lazım. Dinle Parker, Çılgın Gelin, Ağlak Gelin ya da Can Sıkıcı Gelin’in elli türünden biri olmamaya yemin etmiştim biliyorum ama düğün günü yaklaşıyor ve benim düğün organizatörlerinin tanrıçasından biraz motivasyona ihtiyacım var.”

“Her şey harika olacak Mac, her şey tam hayal ettiğin gibi olacak.”

“İlk dans müziği konusunda yine fikrimi değiştirdim.”

“Önemli değil. Son haftaya kadar istediğin kadar değiştirebilirsin.”

“Ama tüm belirtileri göstermeye başladım Parker. Lanet bir şarkı bile seçip tamam budur diyemiyorum.”

“Önemli bir şarkı ama.”

“Peki Carter dans dersleri alıyor mu?”

Parker’ın gözleri büyüdü. “Neden bana soruyorsun ki?”

“Biliyordum işte. Tanrım, çok tatlısın. İlk dansımızda ayağıma basmasın diye Carter’ı ders almaya ikna ettin.”

“Carter ayarlamamı istedi—sürpriz olarak Mac. O yüzden sakın bozma.”

“Tanrım, vıcık vıcık bir duygusallık var içimde.” Mac’in omuzları mutlu bir iç geçirmeye yükselip alçaldı. “Belki de bu yüzden hiçbir şeye karar veremiyorum. Her neyse, öğleden sonra şu dış mekan nişan pozlarını çektim.”

“Nasıl gitti?”

“Harikaydı. İkisi de o kadar tatlı ki, onları oracıkta evlendirmek istedim. Sonra eve dönerken aptalca bir şey yaptım. Nordstrom’un ayakkabı bölümüne uğradım.”

“Evet, elindeki alışveriş çantalarından anlamıştım.”

“On çift alıverdim. Çoğunu iade edeceğim ama—”

“Neden?”

Mac yeşil gözlerini kısarak Parker’a baktı. “Deliyle oyun oynamaya gelmez, beni teşvik etme Parker. Yine emin olmadım işte. Gelinlik ayakkabılarımı çoktan almıştım değil mi? Hepimiz de mükemmel olduklarında hemfikiridik değil mi?”

“Büyüleyici ve mükemmel.”

“Kesinlikle, peki neden dört çift daha satın aldım?”

“On çift demiştin sanki.”

“Diğer altısı balayı için—şey, dört çift diyordum, bir de iş için yeni bir ayakkabıya ihtiyacım vardı ve o kadar tatlıydılar ki bir çift bakır, bir çift de yeşil aldım. Ama konu o değil.”

“Bir bakayım.”

“Önce düşün ayakkabıları ve hepsini yan yana dizene kadar bir şey söyleme.” Mac ellerini havaya kaldırdı. “Tam bir poker suratı istiyorum. Hiçbir ifade olmasın yüzünde, ses de çıkarma.”

“Tamam, ben dönüp kâğıtlarımla uğraşacağım.”

Mac “Evet, evet öyle yap,” diye mırıldanarak işe koyuldu.

Mac ona işaret edene kadar Parker çıkan bütün hisşirtıları, iç çekişleri duymazdan geldi.

Sonra başını kaldırarak karşı masaya dizilmiş ayakkabılara baktı. Ayağa kalktı, masaya doğru giderek ayakkabılara tekrar bakmaya başladı. Ayakkabılardan birini eline alıp incelerken yüzünde gerçekten de hiçbir ifade yoktu. Sonra onun yerine koyarak bir sonrakine geçti.

“Ah Tanrım, beni öldürüyorsun,” dedi Mac.

“Sessiz ol.” Parker dolaba doğru ilerleyerek bir dosya aldı, içinden Mac’in gelinlikli bir resmini çıkartarak geri döndü. Resmi ayakkabıların üzerine tutarak başını salladı.

“Evet. Kesinlikle.” Bir ayakkabı çiftini eline aldı. “Bunları giymemek delilik olur.”

“Gerçekten mi?” Mac ellerini kaldırarak birbirine çarptı. “Gerçekten mi?” Çünkü ben de onları seçmiştim. Yani aradı-

ğım ayakkabılar bunlardı. Ama bilemedim işte. Yani vitrinin önünde gidip gelip durdum. Ah Tanrım şunlara bir baksana! Topuklara bir bak, ışıltılı. Şu bilek bandına bak ne kadar seksi—ama aşırı seksi de değil. Değil mi?”

“İşıltılı, seksi ve sofistikenin mükemmel bir karışımı. Öbür çifti iade edeceğim.”

“Ama—”

“İade edeceğim Mac çünkü bulabileceğin en güzel gelinlik ayakkabısını buldun ve fikrini değiştirmemelisin. Diğerlerini gözün önünden uzak tutman ve düğün bitene kadar o ayakkabı bölümünden uzak durman gerek.”

“Çok zekisin.”

Parker başını hafifçe yana eğdi. “Gerçekten de öyleyim. Öyle olduğum için de şu çiftin Emma’nın gelinlik ayakkabısı olabileceğini düşünüyorum. Onun ayak numarasını alalım ve bir bakalım.”

“Ah, ah birkaç puan daha aldın.” Mac, Parker’ın işaret ettiği çifti eline aldı. “Daha romantik, daha prensesvari. Tanrım, bu harika. Ama ben çok yoruldum.”

“Gelinlik ayakkabılarını burada bırak Mac—hepsini. Diğerlerini alabilirsin. Ah, bir de eve gittiğinde programını kontrol et. Danışma toplantıları ekledim.”

“Kaç tane?”

“Bugün yaptırdığım beş turdan üçü tam danışma toplantısı istiyor, bir tanesinin Babacığa danışması gerekiyor—fatırayı o ödüyormuş—bir tanesi de hâlâ kararsız.”

“Beşte üç mü?” Mac iki elini de yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Ol-leey!”

“Bence beşte dört olacak çünkü Babacığın kızı bizi istiyor, aklını çeldik. Beşinciye gelince? Gelin karar vermeye pek hazır değil. Annesi beğendi, bizi istiyor ama içgüdülerim bunun bu kez bizim aleyhimize olduğunu söylüyor. Bakalım.”

“Tanrım, nutkum tutuldu. Üç kesin müşterimiz daha var ve dünyadaki en mükemmel gelinlik ayakkabılarını buldum.

Eve gidip sevgilime kocaman, ıslak bir öpücük vereceğim ve tamam, dans dersi aldığı için öpüldüğünü bilmeyecek. Sağ ol Parker. Görüşürüz.”

Parker masasına oturdu ve tekrar karşıdaki ayakkabılara baktı. Eve, Carter’a koşan Mac’i düşündü. Laurel’in, iki günlük bir konferans için gittiği Şikago’dan eve dönen Del’i karşılayacak olmasını düşündü. Ve belki de küçük verandasında oturmuş, Jack’le şarap içen ve kendi düğün çiçeklerini düşleyen Emma’yı düşündü.

Koltuğunu çevirerek masasının üzerine yayılmış kâğıtlara baktı. Sahip olduğu bir işi olduğunu hatırlattı kendine. Çok sevdiği bir işti bu. Ve şimdilik tek önemli olan buydu.

Blackberry’si çalmaya başladığında ekrana baktı ve bir gelinin daha konuşmaya ihtiyacı olduğunu anladı.

“Neyse ki sen her zaman yanımdasın,” diye mırıldanarak telefonu açtı. “Selam Brenna. Nasıl gidiyor?”

İKİNCİ BÖLÜM

Parker ayakkabılarla ilgilendi ve sıkışık bir programı olduğu için kendine sadece bir çift seçebildi. Öğlen yemeğinde düğün hediyeleri, müzik ve –ne tesadüf ki- ayakkabılar konusunu konuşmak için bir gelin, gelinin en sevdiği halası –aynı zamanda mihrapta onu damada verecek kişi- ve baş nedimeyle buluştu.

Dönüşte başka bir gelinin ricası üzerine gelinlik butiğine uğratarak düğünde giyilecek gece elbiselerinin son hallerini almasına yardımcı oldu, ayakkabılar ve saç süsleri konusunda tavsiyeler verdi, sonra başka bir gelin ve arkadaşlarıyla buluşarak kumaş seçimlerini inceledi. Daha sonra düğünü iyice yaklaşan ve Carter'ın güzel kız kardeşi olan Sherry Maguire'le kısa bir toplantı için Coffe Talk'a geçti.

“Diane huysuzluk ediyor,” dedi Sherry. Elini çenesine yaslamış, yüzünü asmıştı.

“Bu düğün kız kardeşinin günü değil.”

“Biliyorum, biliyorum, ama yine de huysuzluk etmesi canımı sıkıyor. İnsanın moralini sıfıra indiriyor.”

“Sherry iki haftadan daha kısa bir süre içinde sevdiğin adamla evleniyorsun. Öyle değil mi?”

Genç kadının masmavi gözleri birden aydınlandı. “Ah evet.”

“Düğün gününüzle ilgili her şey seni mutlu etmek, bu aşkı kutlamak, taçlandırmak için tasarlanıyor. Değil mi?”

“Tanrım. Tanrım. Gerçekten de öyle. Sen, hepiniz, öyle inanılmaz çalışıyorsunuz ki.”

“O halde mutlu ol Sheryl. Kutlama yap. Ve eğer kız kardeşin bu konuda huysuzluk ediyorsa söylemek zorundayım tatlım, bu onun sorunu.”

“Nick de aynısını söylüyor.” Sherry ellerini havaya kaldırdı sonra güneş sarısı saçlarının arasından geçirdi. “Annem de. Ama ... Diane prova gelmeyeceğini söylüyor, ne prova ne de prova yemeğine.”

Huysuz, diye düşündü Parker ama kıza karşı pek sempati hissetmiyordu. “Çok üzıldüm. Neden?”

“Kendinin düğünün parçası olmadığını söylüyor. Ama olmak istemeyen de *kendisiydi*. Ondan nedimem, hatta baş nedimem olmasını istemiştım ama kabul etmemişti. Neden o kadar hengameye girmesi gerektiğini ve neden kalkıp baş nedime olmasını istediğimi anlamadığını söylemişti.”

“Çünkü o senin kardeşin ve en eski, en yakın arkadaşındı.”

“Kesinlikle.” Sherry yumruğunu masaya indirdi, sonra da kaşığı alarak kahvesinin köpüğüne daldırdı. “Şimdi de neden bir çocuk bakıcısı ayarlayıp, prova yemeğine gelmesi gerektiğini anlamıyormuş. Çocukların da davetli olduğunu söyledim, ama prova yemeğinde bütün gece onların peşinde koştuktan sonra bir de düğünde peşlerinden koşamayacağını söyledi. Çocuklar için fazlaca uyaran oluyormuş, kendisi de çok yorulmuş. Ben de lanet bakıcının parasını bizim ödeyeceğimizi, böylece Sam’le birlikte dışarıda güzel bir gece geçirmiş olacaklarını söyledim. Buna bile alınmayı başardı. Bir türlü kazanamıyorum.”

“Kazanmaya çalışmayı bırak.”

“Ama o benim kardeşim Parker. Ve ben evleniyorum.” Sherry’nin sesi duyguyla titrerken gözleri doldu.

Ve bu, diye düşündü Parker, düğünün planlama süreci boyunca böyle olmuştu hep. Hem de dünyadaki en neşeli, keyifli ve uyumlu geline.

Bu olayın bir anının bile bu gelin için bozulmasına izin vermeyecekti artık.

“Onunla konuşacağım.”

“Ama—”

“Sherry.” Parker elini onun elinin üzerine koydu. “Güven bana.”

“Pekâlâ.” Sherry derin bir nefes aldı ve gözyaşlarına hakim olmaya çalışırken nefesi ağır ağır verdi. “Özür dilerim. Aptalın tekiyim ben.”

“Değilsin.” Parker söylediği şeyi vurgulamak için Sherry’nin elini güçlü bir şekilde sıkıp bıraktı. “Sözüme güven, çünkü bir sürü aptal tanıyorum ve seninle uzaktan yakından alakaları yok. O yüzden bana bir iyilik yap ve şimdilik bunları kafandan uzaklaştır. O konuları hiç düşünme ve her şeyin ne kadar iyi olduğuna, ne kadar harika olacağına odaklan.”

“Haklısın. Beni kendime getireceğini biliyordum.”

“Burada olma sebebim bu.” Parker masanın altından bileğini çevirerek saatini kontrol etti. Bir on dakika daha ayıracabilirdi.

“Eee, bakım merkezi ve kuaför ayarlamalarınız tamam mı, son aksesuarlar?”

On dakika on beşe uzadı ama hâlâ bir akşamüzeri toplantısına katılmak için eve hiç acele etmeden gidecek vakti vardı. Arabasına yürürken serpiştirmeye başlayan yağmur bile onu endişelendirmediydi.

Eve gidip, duş almak, biraz tazelenip dosyaları almak, meşajları kontrol etmek ve ortaklarıyla müşteri bilgilerinin üzerinden geçmek için bolca vakti vardı. Ama zaman kazanmak için cep telefonunu araç moduna getirdi ve sesli komutla Laurel’i aradı.

“Vows’tayız .”

“Selam, yoldayım ben de, geliyorum. Hazır mıyız?”

“Kahve, çay, şampanya, sade ama dayanılmaz ordövrler, çikolatalar. Emma çiçek aranjmanlarını çoktan değiştirdi.

Hepimizin örnek albümleri hazır. Heey, şimşek çakması mıydı o?”

“Evet, yağmur hızlanmaya başladı.” Parker öbeklenmeye başlayan kara bulutlara baktı. “Yirmi dakikaya evde olurum. Görüşürüz.”

Fırtına sert ve gürültülü bir kükremeye patlayınca Parker, ‘Eğer bir iç mekanda olsaydım bu manzaradan ne kadar hoşlanırdım,’ diye düşündü. Ve yakında olacağım, dedi kendi kendine ama ön camda hızlanmaya başlayan yağmura göre hızını biraz düşürdü.

Zihninde yeni müşterilerle ilgili detayların üzerinden geçerek eve giden yola döndü.

Her şey bir anda, yağmurla kaplı bir bulanıklığın arasında oldu.

Bir köpek –ya da geyik?- hızla yolun karşısına fırladı. Karşıdan gelen araba hayvana çarpmamak için hızla direksiyon kırdı ve döndü. Parker gazı kesti, frene asıldı, hayvanın karşıya atladığını görünce kalbinin tekrar yerine oturduğunu hissetti.

Ama karşıdan gelen araba tekrar dönerek doğruca Parker’ın üzerine doğru kaymaya başladı.

Genç kadının kalbi tekrar yerinden oynadı. Başka şansı olmadığından, çarpışmadan kurtulmak için direksiyonu hızla yana kırdı. Arabası kayarak bankete düştü. Arka tekerleri patinaj yaparken araba sağa sola sallanmaya başladı. Karşıdan gelen araba onu sıyrarak geçti.

Ve öylece gitmeye devam etti.

Parker elleri direksiyona yapışmış halde, dizleri titreyerek, kulaklarında çınlayan kalp atışlarını dinleyerek bir süre öylece oturdu.

“Pekâlâ,” diyerek bir nefes aldı. “İyiyim. Yaralanmadım. Yaralanmadım.”

Ve o şekilde kalmak istediğinden sallanma kesilene kadar arabayı tamamen bankete soktu. Yoldan geçen biri onu çekebilirdi nasılsa.

O anda arabanın sağa doğru indiğini hissetti.

Patlak bir lastik, diye düşündü ve gözlerini kapadı. Harika.

Torpedo gözünden minik katlamalı şemsiyesini çıkararak hasarı incelemek üzere çıktı.

“Ah, patlak değil,” diye mırıldandı. “Bir lastik de değil. İki. İki lanet yarık lastik.” Gözlerini yukarı kaldırdı ve kaşlarını çatarak çoktan açılmaya başlayan bulutlara baktı.

Cılız bir güneş ışığı üzerinde oluşmaya başlayan gökkuşağının hafif pırıltılarını mevcut şartlar altında kişisel bir alay gibi algıladı.

Toplantıya gecikeceği kesindi ama en azından sıırıslıklam gitmeyecekti.

Bardağın dolu tarafı.

Tekrar arabaya bindi ve yol yardımını aradı. Elleri hâlâ titrediği için evi aramadan önce birkaç dakika daha bekleme-yi tercih etti.

Sadece lastiğinin patladığını ve tamircinin gelmesini beklediğini söylemeye karar verdi. Aslında mecbur kalsa lastiği kendinin de değiştirebileceğini düşündü ama sadece bir yedeği vardı.

Elini karnının üzerine bastırarak yanmaya başlayan mide-si için çantasından bir Tums tablet çıkartıp ağzına attı.

Eğer şanslıysa çekici yarım saate gelirdi; sonra ya şoförden onu eve bırakmasını isteyecek ya da bir taksi çağıracaktı. Evi arayıp arkadaşlarından birinden onu almasını, arabayı görmelerini istemiyordu.

Toplantıdan önce olmazdı.

Taksi, diye karar verdi. Eğer taksiyi ararsa çekiciyle aynı vakitlerde burada olabilirdi. Öylesi daha pratik olurdu. Eğer titremeyi kesebilirse her şeyi tekrar yoluna sokabilirdi. Duruma odaklan, diye hatırlattı kendine.

Bir motor sesi duyduğunda bakışları hızla dikiz aynasına döndü. Motor sesinin yavaşladığını fark ederken tuttuğu nefesi bıraktı. Etrafından rahatça geçebilecek bir motosikletti bu.

Ama sürücü, Parker'ın hemen arkasında durdu.

Örnek vatandaş, diye düşündü genç kadın. Herkes diğer aracın şoförü gibi umursamaz bir pislik olmak zorunda değildi. Kapısını açarak motosikletliye çoktan yardım çağırdığını söylemek üzere aşağı inmeye hazırlandı.

Ve siyah kaskını çıkaran Malcolm Kavanaugh'u gördü.

Harika, diye düşündü, her şey giderek daha da harika bir hal alıyor. Şimdi de erkek kardeşinin arkadaşı ve tamircileri olan ve onu tuhaf bir şekilde gıcık eden bir adam tarafından "kurtarılacaktı".

Parker tek tük yağan yağmurla siyah, dağınık saçları nemlenmeye başlayan Malcolm'un olay yerini incelemesini izledi. Adamın kotunun dizleri yırtıktı, kalça kısmında yağ lekeleri vardı. Siyah gömleği ve deri ceketini de insanı günahı davet eden seksi kötü çocuk imajını tamamlıyordu.

Ve gözleri, diye düşündü Parker gözleri buluştuğunda, bir kadını günah işlemeye böyle kışkırtıyordu işte. Birden fazla günaha.

"Yaralandın mı?"

"Hayır."

Malcolm emin olmak istermiş gibi Parker'a uzun uzun baktı. "Hava yastığın açılmamış."

"O kadar hızlı gitmiyordum. Bir yere de çarpmadım. Bir köpeğe çarpmamak için direksiyon kıran, sonra da üzerime doğru gelmeye devam eden bir geri zekalıya çarpmamak için ben de direksiyon kırdım. Sonra da tamamen bankete inmem—"

"O nerede peki? Öbür sürücü?"

"Durmadı bile. Kim böyle bir şey yapar ki? Yani nasıl böyle bir şey yapılabilir?"

Malcolm bir şey demeden Parker'ın yanına gitti, vites kolunun yanındaki su şişesini genç kadına uzattı. "Oturl. Biraz su iç."

"Ben iyiyim. Sadece kızgıyım. Gerçekten çok çok kızgıyım."

Malcolm'un hafifçe itelemesiyle Parker ayakları dışarıda kalacak şekilde sürücü koltuğuna oturdu.

"Yedek lastiğin ne durumda?"

"Hiç kullanılmamış durumda. Yeni. Geçen kış yeni lastik takımı almıştım. Lanet olsun."

"Şimdi iki tane daha yeni lastik alman gerekecek." Malcolm bir an için eğildiğinden Parker o keskin bakışlı yeşil gözlerle aynı hizada olmuştu.

Parker bu hareketin ve adamın sesindeki rahat tonun onu sakinleştirmek için özellikle kullanıldığını fark etti. Ve gerçekten de işe yaradığı için takdir etmekten başka şansı yoktu.

"Aynı takımdan ayarlarız," diye devam etti Malcolm. "Hazır başlamışken arabayı da bir kontrol etmek istiyorum."

"Evet, iyi, tamam." Parker suyu içerken boğazının kupkuru olduğunu fark etti. "Teşekkürler. Ben cidden sadece—"

"Çok çok kızsın," diye cümleyi tamamladı Malcolm. "Seni suçlamıyorum."

"Ve geç kalacağım. Geç kalmaktan nefret ederim. Evde bir toplantımız var ve ah Tanrım, yirmi dakika içinde. Bir taksi çağırman gerek."

"Hayır, gerek yok." Malcolm başını çevirerek onlara doğru gelen çekiciye baktı.

"Bu çok hızlı oldu, sen de çok hızlı geldin. Ben hiç..." Beyni yavaş yavaş normale dönmeye başlarken Parker duraksadı. "Sen bu taraflarda mıydın, yani motorunla?"

"Ben motorumla bu taraflardaydım," diye düzeltti Malcolm. "Yoldan çıktığın ve servisi aradığın için geldim. Polisleri aradın mı?"

"Plaka numarasını alamadım ki. Arabanın modelini bile anlayamadım." Ve bu durum onu öfkelen diriyordu. Cidden çok öfkelen diriyordu. "Her şey çok hızlı oldu, yağmur yağıyordu ve—"

"Ve vakit kaybı olurdu, bir işe yaramazdı. Yine de Bill resimleri çekip senin adına rapor hazırlar."

Parker avucunun bileğine doğru olan kısmını alnına bas-

tırdı. “Tamam. Teşekkürler. Gerçekten teşekkürler. Sanırım biraz sarsıldım.”

“Seni ilk kez böyle gördüm. Burada bekle sen.”

Malcolm çekici kamyonete doğru ilerledi ve o sürücüsüy-le konuşurken Parker suyunu yudumlamaya devam etti. Bir taraftan da kendine artık kendine gelmeyi emrediyordu. Hey şey yolundaydı, bir sorun kalmamıştı. Çekici onu eve bırakacak, hatta geç bile kalmayacaktı. On dakikada evde olur, beş dakikada bir duş alıp hazırlanırdı. Toplantıdan sonra da arkadaşlarına gülerек patlak lastik hikâyesini anlatıyor olacaktı.

Her şey yolundaydı.

Malcolm yanına dönüp ona itfaiye aracı kırmızısı bir kaskı uzatınca Parker başını kaldırdı. “Bunu takman gerekecek.”

“Neden?”

“Önce güvenlik.” Genç adam kaskı Parker’ın başına taktı. Yüzündeki gülümseme sırtına sınırına daha yakındı. “Çok şirin oldu.”

“Ne?” Parker’ın gözleri kocaman açıldı. “Eğer o motosiklete bineceğimi falan düşünüyorsan—”

“Toplantına yetişmek istiyor musun? Bayan Hızlı ve Becerikli olarak ününü korumak istiyor musun? Yağmur durdu. Islanmayacaksın bile.” Malcolm yine Parker’a doğru seri bir hareket yaptı ama bu kez bedenleri birbirine değdi. Genç adam geri çekildiğinde elinde Parker’ın çantası vardı. “Buna bayılacaksın. Hadi bakalım.”

“Çekici beni—yani beni çekici bırakamaz mı eve?”

Mal çantayı motora yerleştirdikten sonra bir bacağına motorun üzerinden attı. “Bisiklete binmekten korkmuyorsun değil mi? Hem de ne... iki üç kilometreliğine ?”

“Elbette korkmuyorum.”

Mal kaskını taktı, motoru çalıştırdı ve makineye birkaç kez devir verdi. “Zaman işliyor.”

“Ah Tanrı aşkına—” Parker söylemek istediklerini yutarak ince topuklularının üzerinde motora yaklaştı. Dişlerini

sonuna kadar sıkarak bir bacağı motorun üzerinden atmayı başardı. Eteği baldırlarına kadar sıyrılmıştı.

“Çok hoş.”

“Ah kapa çeneni.”

Genç adamın güldüğünü duyamasa da hissetmişti. “Hiç Harley’e bindin mi sen?”

“Hayır. Niye bineyim ki?”

“O halde bana teşekkür edeceksin. Sıkı tutunsan iyi edersin,” dedi Mal ve hemen ekledi. “Yani bana.”

Parker ellerini hafifçe genç adamının belinin iki yanına koydu.

Ama Mal motora bir devir daha verdiğinde Parker –adamın bunu kasten yaptığından emindi- tüm gururunu bir tarafa bırakarak kollarını ona sımsıkı sardı.

Bir insan nasıl olurdu da böyle bir şeye binerdi, bu kadar gürültülü, bu kadar tehlikeli, bu kadar—

Birden yolda uçar gibi ilerlemeye başlamışlardı. Parker vücudunun her santiminde rüzgârı tüm serinliği, yumuşaklığı ve *inanılmazlığıyla* hissetmeye başlamıştı.

Pekâlâ etkileyici bir heyecan hissi diye kabul etti ve hızla bir virajdan dönerlerken kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Korkutucu bir heyecan hissi. Tıpkı güvenli bir yaşamda çok da gerekli bir tecrübe olmasa da heyecan verici olduğunu kabul edebileceği lunaparktaki hız treni gibi.

Yoldaki her şey hızla yanlarından geçiyor, geride kalıyordu. Parker yağmurun, çimenlerin, Malcolm’un deri ceketinin kokusunu alıyor, bacaklarının arasındaki motorun devirlerini hissedebiliyordu.

Ayrıca seksi, diye düşündü. Korkutucu bir heyecana tahrik unsurunu ekle bir de. İnsanların neden motosiklet kullandığını anlayabiliyordu.

Evin giriş yoluna döndüklerinde Parker ellerini havaya kaldırıp rüzgârın parmaklarının arasından geçtiğini hissetme arzusuna direniyordu.

Evin önünde durduklarında Del dışarı çıkıyordu.

“Mal.”

“Del.”

“Parker, senin araban nerede?”

“Ah, yakınlarda bir yerde lastiğim patladı. Mal geldi. Onun çekicilerinden biri aldı arabayı. Tamire çekti. Benim bir toplantım var.”

Del başını hafifçe yana eğdi ve Parker erkek kardeşinin dudaklarının yukarı doğru kıvrılmaya başladığını gördü. “Parker? Sen motora mı bindin?”

“Çok büyük bir olay mı?” Parker tüm sakinliğiyle motordan inmeye çalışsa da topuklu ayakkabılar ve dar etek işini epey zorlaştırıyordu.

Mal rahat bir tavırla motordan indi sonra Parker’ı bir teslimat paketi gibi alıp yere indirdi.

“Teşekkürler. Çok sağ ol. Benim hemen kaçmam lazım yoksa—”

“Geç kalacaksın.” Mal uzanarak genç kadının çantasını da verdi. “Muhtemelen bunu da çıkarmak istersin.”

Parker’ın kaskını tek hareketle çözerek başından çıkardı.

“Teşekkürler.”

“Teşekkür ettin zaten. Birkaç kere.”

“Evet...” Hiç huyu olmadığı halde Parker söyleyecek bir şey bulamadan arkasını döndü ve hızlı adımlarla eve doğru ilerledi.

Del’in “Hadi içeri gel, bir bira içelim,” dediğini duydu.

Ve Mal’in “Güzel fikir,” dediğini duyduğunda yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Mal içeride Del’in arkasından ilerlerken Parker’ın merdivenlerden hızla çıktığını gördü. Genç kadının cidden güzel bacakları vardı, Hollywood bacakları denilebilecek seviyede güzel bacakları.

Ve diğer ortakları da –karizmatik sarışın, kuzguni siyah saçlı esmer güzeli, zarif yapılı kızıl—görüşme salonu dedikleri odanın kapısında durmuş, aynı anda konuşuyorlardı.

İnanılmaz bir manzara oluşturunyorlardı.

Önlerinden geçerken Del “Lastiği patlamış,” dedi ve yürümeye devam etti.

Bu evin çok belirgin bir tarzı, seçkinliği, bir *ağırlığı* var, diye düşündü Mal ama yine de insana bir müze değil, sıcak bir ev hissini veriyordu. Bunun bu mekanda yaşayanlardan ve yaşamış olanlardan kaynaklandığına karar verdi.

Sıcak renkler, gözleri yuvalarından uğratmaktan ziyade sakinleştiren tablolar, rahat koltuklar, şık masalar, çiçekler, çiçekler ve yine çiçekler tüm o stil, seçkinlik ve ağırlıkla çok uyumlu bir şekilde iç içe geçiyordu.

Ama yine de insan bir yerlerde parmak izi falan bırakır diye ellerini cebinde tutmak zorunda olduğu gibi bir şey hissetmiyordu.

Mal evin çoğu yerine girip çıkmış –Parker’ın özel bölümü hariç (orada olmak da epey ilginç bir değişiklik olmaz mıydı?)– ve her yerde aynı rahatlığı hissetmişti. Yine de en sıcak ve rahat bölüm Bayan Grady’nin mutfığıydı.

Yaşlı kadın havaya cennet kokuları yayan bir şeyi karıştırdığı ocağın başından dönerek onu karşıladı.

“Selam Malcolm.”

“Nasılsınız Bayan Grady?”

“İdare eder.” Bayan Grady Del’in buzdolabından iki bira çıkardığını görünce tek kaşını havaya kaldırdı. “Dışarı çıkın. Ayak altında dolaşmayın.”

“Peki, efendim,” dedi iki adam da aynı anda.

“Sanırım yemeğe kalıyorsun,” dedi Bayan Grady, Malcolm’a.

“Bu bir davet mi?”

“Eğer Delaney kabalık edip zaten teklif etmediyse, evet.”

“Daha şimdi geldi,” diye mırıldandı Del.

“Toplantıdan sonra bir akşam yemeği için diğer oğlanlar da yalvardı, o yüzden tek yapacağım masaya bir tabak eklemek. Eğer önüne gelene razıysan.”

“Eğer siz pişiriyorsanız Bayan Grady, bir lokma alabilsem bile minnettar kalırım.”

“Dili kullanmak konusunda çok ustasın, öyle değil mi evlat?”

“Bütün kızlar öyle der.”

Bayan Grady bir kahkaha attı ve elindeki kaşığı bir tence-
renin kenarına vurdu. “Hadi hemen dışarı, ikiniz de.”

Del buzdolabını açarak iki bira daha kaptı. Elindeki dört
biradan üçünü Mal’e verdi ve dışarı doğru yürürlerken cep
telefonunu çıkardı. “Jack, Mal burada. Biramız var. Carter’ı
da al ve gel.” Telefonu kapatarak tekrar cebine soktu.

Mal, onun hâlâ takım elbisesinin içinde olduğunu fark
etti. Kravatını çıkarmış, gömleğinin yakasını açmış olsa da
hâlâ her santiminde Yale mezunu bir avukat olduğu yazıyor-
du. Kız kardeşiyle renk tonları benziyordu—kalın telli, gür
kahverengi saçlar, buğulu mavi gözler. Parker’ın hatları daha
sakin, daha yumuşak olsa da görme problemi olmayan her-
kes ikisinin kardeş olduğunu tahmin ederdi.

Del oturarak bacaklarını uzattı. Genç adamın tavır ve ha-
reketleri kız kardeşininkilere oranla daha rahat ve serbestti.
İkisinin önce poker arkadaşı sonra da yakın dost olmasını ko-
laylaştıran şey bu olabilirdi.

Şişeleri tokuşturdular ve Malcolm ilk soğuk yudumu yu-
tarken on iki saat önce aletlerini eline aldığından beri ilk kez
bedeninin rahatlamaya başladığını hissetti.

“Evet, neler oldu?” diye sordu Del.

“Ne konuda?”

“Benimle oynama Mal. Patlak lastikmiş, ben de yedim.
Eğer Parker’ın lastiği patlarsa değiştirirdin-ya da o değiştirir-
di- ve eve senin motorunun sırtında gelmezdi.”

“Lastiği patlamıştı.” Malcolm birasından bir yudum daha
aldı. “Aslında iki lastiği patlamıştı. İşleri tamamen bitmiş.”
Omzunu silkti. Arkadaşına yalan söylemeyecekti. “Dediği-
ne göre, ve ben oraya gittiğimde görüldüğü üzere, salağın
teki bir köpeğe çarpmamak için direksiyonu kırmış. Parker

da adamın altında kalmamak için bankete doğru kırmış. Islak yol ve belki biraz da hız yüzünden araba biraz dönmüş, iki lastik de patlamış. Lastik izlerinden anladığım kadarıyla diğer sürücü hız kesmemiş, Parker patinaj yapmış. Adam durmadan devam etmiş.”

“Onu öylece bırakıp devam mı etmiş?” Del’in sesi öfkeden titremeye başlamış, yüzü kızarmıştı. “Adi herif. Parker plakasını almış mı, arabanın modelini?”

“Hiçbir şey yapamamış, yapması da pek mümkün değilmiş zaten. Her şey çok ani olmuş ve sadece arabanın kontrolünü kazanmaya çalışıyormuş. Bayağı da iyi bir iş çıkarmış. Hiçbir şeye çarpmamış, hava yastığı bile açılmamış. Biraz sarsılmıştı ve çok öfkeliydi. Toplantıya geç kalacağını düşündükçe daha da öfkeleniyordu.”

“Ama iyi,” dedi Del daha çok kendine. “Peki olay nerede oldu?”

“İki üç kilometre ötede.”

“Sen o tarafta mıydın yani, öyle motorunla?”

“Hayır.” Del tam bir avukattı. “Çağrıyı annem almış, gelip birinin Parker’ı bankete düşürdüğünü ve onun yolda kaldığını haber verdi. Ben de annem Bill’e çağrı yaparken gidip bir bakayım dedim.”

“Teşekkür ederim Mal.”

Bayan Grady dışarı çıkıp, masaya bir kase çerez ve bir zeytin tabağı bırakırken Del ona baktı. “Biranın bir kısmını emer en azından. Sizin oğlanlar geliyor,” dedi Bayan Grady, başını alacakaranlık ışığının altındaki girişe doğru sallayarak.

“Sen,” Hafifçe Malcolm’un omzuna vurdu. “Yemeğe daha bir saat kadar olduğundan bir bira daha içebilirsin. Canavar makineni kendi evinin önüne çekene kadar bir yudum fazlası yok.”

“Belki sonrasında sen ve ben dansa gidebiliriz.”

“Dikkatli ol genç adam.” Bayan Grady ona göz kırptı. “Aklımda hâlâ bir sürü dans ritmi var.”

Malcolm’u sırtarak bıraktı ve arkasını dönerek eve doğru

ilerledi. “Öyle olduğuna eminim.” Bira şişesini Jack ve Carter’a doğru kaldırarak onları selamladı.

“İşte doktor tavsiyesi.” Del’in üniversiteden arkadaşı, mimar, altın çocuk Jack Cooke bir bira açtı. Kalın botları ve kot pantolonu o gün ofis işlerinden ziyade şantiyeye odaklandığını gösteriyordu.

Beyaz gömlekli, bej rengi kumaş pantolonlu Carter’la tam bir tezat oluşturunuyorlardı. Carter’ın gömlek cebinden yakın gözlükleri görünüyordu ve Malcolm onu çalışma odasında, üzerinde Profesör Maguire usulü tüvit ceketıyla sınav kâğıdı okurken gözünde canlandırabiliyordu.

Oldukça renkli bir grup oluşturdıklarını düşündü—yani şık İtalyan takım elbisesi içindeki Del, şantiye botlarıyla Jack, öğretmen pantolonuyla Carter ve kendisi...

Ama hey, eğer akşam yemeğine davet edileceğini bilseydi en azından pantolonunu değiştirirdi.

Muhtemelen.

Jack bir avuç çerez aldı. “Ne var ne yok?”

“Sürücünün teki Parker’ı yoldan çıkarmış. Mal de onu kurtarıp getirdi.”

“Parker iyi mi?” Carter bir yudum almadan birasını masaya koydu. “Yaralanmış mı?”

“Bir şeyi yok,” dedi Malcolm. “İki lastiği patlamış sadece. Önemli bir şey değil. Ben de bu işten bira ve akşam yemeği kazandım. Oldukça iyi bir anlaşma.”

“Parker’ı motorla gelmeye ikna etmiş.”

Jack bir kahkaha attı, bakışları Del ve Mal arasında gidip geldi. “Şaka yapıyorsunuz değil mi?”

“İki kötüden iyisini seçecekti.” Keyfi artık iyice yerine gelen Malcolm ağzına bir zeytin attı. “Benim motor ya da toplantıya geç kalmak. Neyse...” Bir zeytin daha attı. “Sanırım hoşuna gitti. Bir ara ona gerçek bir tur attırırım.”

“Tabii.” Del gülmeye başladı. “Sana iyi şanslar.”

“Onu motoruma tekrar bindiremeyeceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Parker pek Motosiklete binecek bir tip değildir.”

“Bence o kadar emin olma.” Mal birasını yudumlarken düşündü. “İki hafta içinde onu tam bir saatlik bir tura ikna edebileceğin konusunda yüz dolar bahse girerim.”

“Eğer paranı böyle savuracaksan biralarını benim ödemem gerekecek.”

“Ben paranı alırım,” dedi Jack elini çerez tabağına daldırarak. “Paranı almak konusunda vicdanım gayet rahat.”

“Pekâlâ anlaştık.” Malcolm, Jack’le el sıkıştı. “Bahis hâlâ açık,” dedi Del’e.

“Pekâlâ.” El sıkıştırlarken Del, Carter’a baktı. “Sen de var mısın?”

“Ben, pek...Sanırım ben paramı Malcolm’a yatırıyorum.”

Malcolm, Carter’a dikkatli bir bakış attı. “Sanırım gerçekten görüldüğün kadar zekisin.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Malcolm'un tecrübelerine göre çoğu insan için balla kür-lenmiş but, dilimlenmiş havuç çeşnili fırında patates ve leziz bir şekilde ızgara edilmiş kuşkonmaz tipik bir Salı akşam yemeği değildi. Ve muhtemelen yemeklerini mum ışığı, çiçekler ve kristal kadehlerdeki şaraplar eşliğinde yemiyorlardı.

Ama zaten Brown Estate'te yaşayanlar da çoğu insan grubuna girmiyordu.

Kaliteli Fransız şarabını Bayan Grady'nin korkutucu bakışları olmasa da reddederdi. Motoruna binmeden önce ne kadar içebileceğine dair bir iç düzen oluşturalı çok oluyordu.

O akşam için planları eve gitme, uzun ve yorucu bir günü biraz egzersizle üzerinden atma, bir duş alıp etmek arası bir şeyler atıştırma ve televizyonun önünde uyuyakalmaydı.

Bu planla tatmin olmaya hazırdı.

Ama akşamın böyle gelişmesinin daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Konu sadece yemek değildi—gerçi Tanrım, Bayan Grady nasıl yemek yapılacağını gerçekten biliyordu— burada olmak bütünüyle çok hoştu. Güzel kadınlar, sevdiği erkekler, inanılmaz Bayan Grady.

Ve özellikle, onda hep bir merak uyandıran Parker Brown.

Malcolm kadının mum ışığına çok uygun bir yüzü olduğunu düşündü. Zarif ve şıktı ama özellikle öyle olmasını istediği zamanlar hariç hiç soğuk değildi. Seksiydi ama tıpkı ince bir gömleğin altındaki sutyen gibi belli belirsiz bir tavırla.

Sonra o sesi—kısık sesle, buğulu bir tonla konuşuyordu ama tıpkı hava gibi değişken bir biçimde canlıdan sert, sıcacıktan buza dönüşebiliyordu. Bu tonlarla insana istediğini yaptırabilirdi. Mal, ‘Farkında,’ diye düşündü, ‘bu tonları nasıl kullanacağını biliyor.’

Ucuz atlattığı kazanın hikâyesini anlatmak zorunda kaldığında öfke tınıları taşıyan sakın bir ton kullanmıştı. Eğer Mal onu kazadan hemen sonra görmüş olmasaydı, aslında herhangi bir hayati tehlike falan atlatmadığı, sadece gösterdiği aşırı tepkiden ve diğer sürücünün dikkatsizliğinden rahatsız olduğu numarasını yutabilirdi.

Parker’ın sergilemeye çalıştığı rahat tavra rağmen diğerlerinin kaşları kaygıyla çatılmış, genç kadını soru yağmuruna tutmaya devam etmişler, diğer sürücüye öfke kusmuşlardı. Ve Malcolm artık kimseye bakamayacak hale gelene kadar ona teşekkür etmişlerdi.

Konu sonunda değiştiğinde Parker kadar Malcolm da rahatladığını hissetmişti.

Onları dinlemek çok hoşuna gidiyordu, hepsini. Grubun—ailenin demek daha doğru olurdu—yemeği oldukça uzun sürüyordu ve ortama yüksek sesli ortak muhabbetler ve bir o kadar sesli ikili üçlü diyaloglar hâkimdi. Mal için hiç sorun değildi bu. Bunun anlamı çok fazla şey söylemek zorunda kalmamasıydı ve onun düşünce biçimine göre dümeni almalarına izin verdiğinde insanlar hakkında daha çok şey öğrenirdin.

“Bilardo masanı ne yapacaksın?” diye sordu Jack, Del’e.

“Karar vermedim daha.”

Malcolm meraklanmıştı. “Bilardo masana ne oldu ki?”

“Hiçbir şey.”

“Del evini satıp buraya taşınmaya karar verdi.”

“Satmak mı? Ne zaman oldu bu?”

“Çok yeni bir gelişme.” Del, Bayan Grady’nin leziz ay çöreklerinden birini yağlarken kaşlarını kaldırarak Mal’e baktı. “Satın almak ister misin?”

“Satın alıp ne yapacağım ki o evle? On kişilik bir aile ve Iowa’daki büyükanne, babalarına yetecek kadar büyük bir ev.” Mal buttan bir parça daha keserken biraz düşündü. “Sadece oyun odasını satma ihtimalin var mı?”

“Korkarım yok. Bazı düşüncelerim var onlar için.”

“Langırt makinelerini satmaya karar verirsen haberim olsun.”

“Nereye koyacaksın ki onları?” diye sordu Jack. “Annenin garajının üstündeki odada insan kendi etrafında dönecek yeri zor buluyor.”

“O klasikler için yatağımı atıp yerde yatmaya razıyım dostum.”

“Tanrım, erkekler ve oyuncakları.” Laurel gözlerini devirerek Del’e baktı. “Kesinlikle onları yatak odamıza koyamazsın. Kesin bir sınır çiziyorum Delaney. Kesin bir sınır tatlım.”

“Benim aklımda başka bir yer vardı.” Del, Parker’a baktı. “Bir ara konuşuruz.”

“Pekâlâ. Çatı katlarından birini kullanmak isteyebileceğin aklıma gelmişti,” diye başladı Parker, “ama şöyle bir baktım ve hiçbirinin o kadar ağırlığı kaldıracabileceğini sanmıyorum. Yani en azından arduaz kaplı bilardo masasını da illa istiyorum dersin.”

“Ben yukarıyı düşünmüyordum. Aşağısı gelmişti aklıma.”

“Aşağı mı?” diye tekrarladı Parker. “Neresi...Ah Tanrım Del, bodrumlardan biri değil, değil mi?”

“Bu yerde kaç tane çatı katı ve bodrum var ki?” diye fısıldadı Mal, Emma’nın kulağına doğru.

“Üç çatı katı, iki tane de bodrum katı var-yok, eğer şeytanların küçük kızları çiğ çiğ yediği kazan dairesini de sayarsak üç tane bodrum katı var.”

“Harikaymış.”

“Evet, eğer Del gibi bir oğlan çocuğuysan harika gelir tabii.” Emma kara gözlerini kısarak masanın karşısındaki Del’e ters ters baktı. “Ama eğer Hazine Avı oynayan küçük bir kız-

san, ismi lazım değil bir oğlanın kırmızı bir ampule fener tutup, sallanarak yürümesi ve kısık sesli manyak gülüşleri karşısında ödün kopabilir.”

Emma şarap kadehini aldı ve bir an titredi. “Tanrım, o bodruma hâlâ inemiyorum.”

Malcolm dikkatini tekrar masaya çevirdi. Parker ve Del hâlâ bodrum konusunu konuşuyorlardı, Laurel gülümseyerek şarabını yudumluyor, Jack bir çörek daha alıyordu. Mac Carter’ın kulağına bir şey fısıldayınca Malcolm o kulağın en ucuna kadar kızardığını fark etti.

İlginç.

“Bak,” diyordu Del, “sen batı kanadı bodrumunu malzeme deposu olarak kullanıyorsun—ekstra masalar, sandalyeler, diğer ıvır zıvırlar.”

“Daha fazlasını da alıyoruz. Kendimize yatırım yapıyoruz,” dedi Parker. “Kiralama işine yavaş yavaş son vereceğiz.”

“Bu da şirket için iyi. Evet, organizasyonlarınıza yardımcı olurken defalarca aşağıya indiğim oldu. Hâlâ koca bir showroom’a yetecek kadar yeriniz var.”

“Konu yer değil Del, istediğin kadar yer alabilirsin.” Parker kaşlarını çatarak su bardağına baktı. Seçenekleri kafasında ölçüp biçtiği belli oluyordu. “Biz depoyu doğu kanadına kaydırabiliriz ama o zaman bile—”

“Hayır, hayır!” dedi Emma her iki elini de sallayarak. “Cehennem Ağzı’na çok yakın olur o zaman.”

Del sesine karanlık ve boğuk bir ton vererek “Ve o hâlâ orada,” dedi, “seni bekliyor.”

“Senden nefret ediyorum Delaney. Döv onu Jack,” dedi Emma, Jack’e dönerek. “Çok fena benzet hem de.”

“Tamam. Ama önce bu çöreği bitirebilir miyim?”

“Doğu ya da batı,” diye araya girdi Parker. “Fark etmez. Yine de bir *bodrum* işte. Bir damla doğal ışık almıyor, tavanlar zar zor iki metre, yerler beton, duvarlar çıplak sıva, her yerden borular çıkıyor.”

Del “Bir Erkek Mağarası için ideal işte,” dedi. Sonra Jack’i

işaret ederek ekledi. “Sence onu neden hep yakınlarda tutuyorum? “Kendisi yakışıklı bir surattan çok daha fazlasına sahiptir.”

“Köhne bir bodrumu alıp bir EEA’ya dönüştürmek. Sivil-ler için Erkek Eğlence Alanı diye açabiliriz,” dedi Jack gözlerinde beliren ilgili bir parıltıyla. “Evet, bunu yapabilirim.”

“Duvarlar otuz santim,” diyerek devam etti Del, “yani mekanı organizasyonlar esnasında bile kullansak hiç kimse bir şey duyamaz.” Sonra şarap kadehini aldı ve Emma’ya çevirdiği gözlerinin bir santim altına kadar kaldırdı kadehi. “Tıpkı tek bir kırmızı gözü olan canavar tarafından canlı canlı yenen küçük kızların kimsenin duymadığı çığlıkları gibi.”

“Seni pislik,” diyen Emma’nın omuzları düştü.

“Hadi gidip bir bakalım.”

Parker, Del’e baktı. “Şimdi mi?”

“Elbette.”

“Ben asla aşağı inmem,” dedi Emma.

“Ah bebeğim.” Jack uzanarak bir kolunu Emma’nın omuzuna attı. “Ben seni korurum.”

Emma başını iki yana salladı. “Şimdi öyle dersin tabii.”

“Siz gidin.” Mac şarap kadehini salladı. “Carter ve ben şarabımızı bitireceğiz. Sonra evde yapmamız gereken bir iş var.”

“Daha şeftalili turta var,” diye seslendi Bayan Grady.

“Şey...” Mac gülümsedi. “Biz tatlıyı evde yiyeceğiz, değil mi Carter?”

Carter’ın kulakları kızardı yine. “Görünüşe göre öyle.”

“Hadi Mal,” dedi Del. “Önce alt katlara bir tur yapalım ki, turtaya yer açılsın.”

“Tamam.” Onlar kalkınca Mal de kalktı ama tabağını temizlemek için tekrar masaya uzandı.

“O şimdilik kalsın.” Bayan Grady parmağını salladı. “Önce keşfe katıl.”

“Tamam. Yediğim en güzel buttu.”

“Eve götürmen için de bir parça sararım.”

Malcolm yanından geçerken Bayan Grady'e doğru eğildi. Kulağına doğru "Sana bir dans borcum var," dedi ve onu güldürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Parker.

"Aramızda özel bir konu."

Mal, grubun arkasına katılarak bir zamanlar bir dolu hizmetkarın inip çıktığını tahmin ettiği arka merdivenlerden inmeye başladı. Bir yandan da Parker'ın neden hâlâ o ince topuklu ayakkabıları giydiğini merak ediyordu.

Del ışıkları açtığında keskin florasan ışıkları devasa bir labirenti andıran mekanı aydınlattı.

Alçak tavanı, tamamlanmamış duvarları, açığındaki boruları ve daha açık bir alana döndüklerinde de raflarla dolu duvarları, masa, sandalye ve tabure yığınlarını gördü.

Burası insanı hoşuna gidecek şekilde ürperten ve beş yıldızlı bir restoran mutfağını aratmayacak kadar temiz bir bodrum kattı.

"Ne yani, sizin geceleri çıkıp yerleri cilalayan cinleriniz falan mı var?"

"Depo olarak kullanılması temiz olmaması gerektiğini göstermez," dedi Parker. "Del, burası çok kasvetli."

"Şimdilik."

Del bir pasajdan devam ederek, Mal'in deneyimle kazandığını tahmin ettiği bir serilikle yığınla borunun altından geçti ve ilerlemeye devam etti.

"Eski kazan dairesi." Del baş parmağıyla kilitli, ahşap bir kapıyı işaret etti. "Şeytanın salyalarını akıtarak, küçük kızların kemikleriyle dişlerini törpüle—"

"Sekiz yaşındayken de yemiyordum," diye hatırlattı Laurel.

"Maalesef." Del, kolunu Laurel'in omzuna attı, genç kadın da kolunu onun beline doladı.

Malcolm yürüyüş hızını Parker'ın yanında kalacak şekilde ayarladı.

"Buranın birkaç bölümü ve türlü kullanım alanları var. Şu

anda depo ve yedekleme alanı olarak kullanıyoruz. Ve büyük büyükbabamın burada bir atölyesi varmış. Atölyesinde ahşaptan bir şeyler yapmayı severmiş ve anlatılanlara göre büyük büyükannem söylenmeye başladığında saklanacak sessiz bir yeri olsun istermiş. Reçelleri ve kök sebzeleri ya da hasat dönemlerinde konserve ettikleri ne varsa burada saklarlarmış. Babam anne babasının burayı 50'li yıllardaki hava saldırılarında sığınak olarak kullandıklarını da söylerdi.”

Alan tekrar genişleyip açılırken Parker durdu ve ellerini kalçalarına dayadı. “Tanrım Del, burası insanın içini ürpertiyor. Yeraltı mezarlığı gibi.”

“Ben seviyorum.” Jack gözlerini kısarak kendi etrafında döndü. “Şu duvarı kaldırsan giriş de genişler. Kirişler, kolonlar. Bir tane daha pencere açarız, daha çok ışık alır.”

“Şu kıymık gibi banda pencere mi diyorsun?” diye sordu Laurel.

“İşıklandırma öncelikli bir konudur ve yapabileceğimiz şeyler var.” Jack bakışlarını yukarı kaldırdı. “Bazı boruların yönünü değiştiririz ve yukarısı da rahatlar. Yer sorunumuz yok, duvarları da kullanıp elektrik ve su tesisatını hallederiz. Şuraya bir tuvalet koyar, hemen şuraya da bir dolap ekleyip simetri sağlarız. Ben olsam şuraya da bir gazlı şömine koyardım derim. Isı ve ambiyans önemli, belki duvara da taş veya tuğla öreriz. Zemin karo seramik kaplanır, alttan ısıtma da çekeriz.

“Fırtına mahzeninin kapıları şurada. Biraz düşünüp bir şeyler uydurmamız gerek ama evet kesinlikle yapılabilir.”

Del tek kaşını kaldırarak Parker’a baktı.

“Eğer istediğin buysa elbette.”

“Evet, işte yeşil ışığın Cooke.”

Jack ellerini ovuşturdu. “Evet, bebeğim.”

“Şimdi duvarları yıkmaktan, boru rotalarından bahsetmeye başlayacaklar.” Laurel başını salladı. “Ben yukarı çıkıyorum. Bizim mutfağın tadilatından dönen beynim daha

yeni toplanmaya başladı. Ki dahiyane bir işti,” diyerek ekledi Jack’e dönerek.

“Dahiyane bizim işimiz.”

“Ben de seninle çıkayım.” Parker, Laurel’la birlikte çıkmak üzere döndü, sonra durdu. “Jack, depolama alanında da alttan ısıtma yapabilir miyiz?”

“Elbette tatlım.”

Parker gülümsedi. “Peki, onu da bir ara konuşalım.”

Malcolm tekrar yukarı çıktığında –ki Jack köhne bodrumu Del’in şimdiki evi kadar, hatta daha başarılı bir testosteron cenneti olarak görmelerini sağlamıştı- Bayan Grady, Emma, Laurel ve Parker’ın yavaş yavaş masayı toplamaya başladıklarını gördü.

Başını sallayarak Bayan Grady’nin elini tuttu. “I-ıh. Siz oturun.” Kahvaltı köşesindeki yeri işaret etti. “Pişiren eller toplamaya katılmaz. Bu bir Kavanaugh Kanunu’dur.”

“Anneni oldum olası sevmişimdir.”

“Kendisinden ben de çok hoşlanırım. Biraz daha şarap?”

“Yeterince içtim ama bir fincan çaya hayır demem.”

“Tamamdır.”

Mal ocağa doğru gitti, demliğı salladı, sonra içini doldurmak için musluğa dönerken Parker’la çarpıştı. Genç kadının kendisine baktığını görünce o da baktı.

“Bir şey olmadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Bu arada saçların tıpkı biz Florida’da yaşarken, yatak odasının penceresinin altında açan beyaz çiçekler gibi kokuyor. Harika bir koku.”

Demliğı ocağa koyarak altını açtı. Dönüp Emma’nın elindeki tabakları alırken diğer erkekler içeri girdi.

“Lanet olsun,” dedi Del. “Keşke aşağıda biraz daha fazla kalsaydık.”

“Masada kalanları getirebilirsiniz,” dedi Laurel. “Mac ve Carter tatlıyı evde yemeye karar verdikleri için sıkıştık. Tatlı derken s-e-k-s yani.”

“Bir saat daha bekleyebilselerdi hem turta hem seks kazanabilirlerdi.” Malcolm mutfak dolabından bir fincan ve çay tabağı çıkardı. “En ideali öyle olurdu.”

Kısa bir süre sonra turtanın da enfes olduğunu anladı.

Saatine bakarak masadan kalktı. Del ve Jack, Jack’in not defterine çizdiği bir şeylere yoğunlaşmışlardı. Laurel ve Bayan Grady yemek tariflerine dalmışlardı.

“Ben artık kaayım. Teşekkürler Bayan Grady.”

“Poker gecesini unutma,” dedi Del başını kaldırarak. “Nakit getir.”

“Elbette, seninkileri de alacağım ama.”

“Annene sevgilerimi ilet. Parker.” Bayan Grady parmağını masaya vurdu. “Malcolm’a ayırdığım paketleri ver sen de.”

Malcolm, ‘Harika,’ diye düşündü ve Bayan Grady’nin kendisine göz kırtığını görünce gülümsedi. Parker’ın peşinden mutfağa gitti.

“Görünüşe göre yarın da krallar gibi yiyeceğim.” Paketleri kolunun altına yerleştirdi.

“Bayan G bekar ve yalnızlara karşı çok şefkatlidir. Yani yle demek istemedim, yanlış anlama.”

“Yanlış anlamadım.”

“Bu akşamki yardımın için minnettarım. Beni büyük bir sıkıntıdan kurtardın ve zaman kazandırđın. Çıkışa kadar yolcu edeyim seni.”

Malcolm genç kadının yine o resmi ses tonuna döndüğünü fark etti. Karşıdaki erkeğe açıkça bir adım gerilemesini söyleyen o tona. Evin kapısına doğru ilerlerlerken Malcolm bilinçli olarak ona biraz daha yaklaştı.

“Arabamı ne zaman alabileceğime dair bir tarih verebilir misin?”

şimdi de tamamen iş tonu, diye düşündü Malcolm. “Annem sabah seni lastikler konusunda arar, hallederiz. Ama araba hazır garaja girmişken ben de bir baksam fena olmaz.”

“nmzdeki ay genel bakıma sokacaktım zaten ama dediğin gibi hazır oradayken halledelim.”

“Yaşadığın bir sorun var mıydı arabayla ilgili?”

“Hayır. Hiçbir sorun yok.”

Parker kapıya uzandı. Malcolm hemen yanına yaklaştı.

“Teşekkürler. Yarın annenin telefonunu bekleyeceğim.”

Kuru ve acele bir el sıkışması gibi, diye düşündü Malcolm. Kolunun altındaki paketi üzerinde koca bir vazı turuncu gül olan masaya koydu. Bazen yavaş hareket etmen gerekir, diye düşündü, bazen de hızlı.

Hızlı hareket ederek Parker’a biraz daha yaklaştı ve genç kadının ona çarpmasını sağladı. Parker’ın ele avuca sığmaz bir öğrenciyle konuşan yıllanmış bir öğretmen edasıyla *pardon* demesiyle gülümsedi ve onun dudaklarını dudaklarının arasına aldı.

Turtadan çok daha lezzetli bu dudaklar.

Yumuşak, tatlı, dolgun ve şekeri dengeleyen hafif bir gerginlik. Malcolm genç kadının parmaklarının omuzlarına geçtiğini hissetti. Bu parmaklardaki hafif titreme öfkeden de olabilirdi zevkten de.

Onu tadını daha önce de almıştı. Bir keresinde Parker onu kısıkırak yakalamış ve Del’i kızdırmak için öpmüş, diğerinde de Malcolm Hampton’daki evlerine bir ziyaretinde kendi içgüdülerini takip edip onu öpmüştü.

Onu her tattığında daha fazlasını istemişti.

Çok daha fazlasını.

Yumuşak olarak vakit kaybetmedi. Parker’ın etrafında yerince yumuşak veya nazik tip olduğunu düşünüyordu ve Malcolm’un ikisi de olmaya niyeti yoktu. O yüzden içinden geldiği gibi kollarını genç kadının bedenine dolayarak ellerini ağır ağır aşağı indirip yukarı kaldırdı. Sonra tekrar aşağı indirirken onun kendine yaslanarak erimesinin keyfini çıkardı.

Parker’ın boğazından gelen kısık hırıltıyı duyduğunda, dilinin üzerinde hissettiğinde onu bıraktı. Bir adım geriledi ve masanın üzerindeki paketini aldı.

Genç kadına gülümsedi. Onu ilk kez böyle afallamış ve ne diyeceğini bilmez halde görüyordu.

“Görüşürüz Güzel Bacak.”

Dışarı çıktı, paketi motosiklete yerleştirdi. Motora devir verirken arkasını döndüğünde Parker’ı hâlâ kapı aralığında durmuş, kendine bakarken gördü.

Genç kadının harika bir manzara oluşturduğunu düşündü. Kocaman, muhteşem bir evin çevrelediği kapı aralığında sık takım elbisesiyle durmuş , biraz afallamış halde ona bakıyordu.

Kaskına hafifçe vurarak onu selamladı, aklında hâlâ dilindeki tat kadar net haldeki manzarayla yola çıktı.

Parker içeri girdi, kapıyı kapadı, sonra koridorda Laurel’le burun buruna gelince zıplayarak geriledi.

“*Vaav* demek istiyorum!”

Parker başını salladı ve bir türlü ellerini nereye koyacağını bilemedi. “Beni... Tanrım birden tuttu ve öptü.”

“Evet. Ve tekrar *vaav* demek istiyorum!”

“Hayır çok kaba ve çok saygısız ve— ”

“Çok çok seksi. Ve bunu erkek kardeşine çılgınca âşık bir kadın söylüyor. Ayrıca eklemek istediğim bir şey de,” diye devam etti Lurel, Parker’a yaklaşırken, “nazik bir şekilde kafamı çevirip yoluma gitmediğim için senin de pek karşı koymadığını fark ettim.”

“Beni hazırlıksız yakaladı. Ayrıca asla o tatmin hissini de yaşatmam ona.”

“Kusura bakma ama gayet tatmin olmuş görünüyordu. Ve Parker?” Laurel arkadaşının koluna hafifçe vurdu. “Sen niye bu kadar kızgın, şaşkın ve ıslıl ıslıl görünüyorsun?”

“Islıl ıslıl falan değilim ben.”

Laurel hiçbir şey demeden Parker’ı omuzlarından tuttu ve holdeki boy aynasına doğru çevirdi. “Öyle mi dersin?”

Tamam belki yanaklarında bir pembelik ve gözlerinde hafif bir ışıltı... “Rahatsız olduğum için bu.”

“Yalancı, yalancı” kısmını söyleyecek kadar küçülmeyeceğim ama Parks, emin ol sana kimse inanmaz.”

“Peki tamam. Tamam. Adam iyi öpüşüyor, yani eğer kaba ve kibirli tarzı beğeniyorsan.”

“Sen de pek şikâyetçi görünmüyordun.”

“Çünkü söyledim beni hazırlıksız yakaladı, tuzak kurdu. Ve şu anda çok saçma bir şey üzerine saçma bir konuşma yapıyoruz. Ben odama çıkıyorum.”

“Ben de odama çıkıyordum, zaten saçmalık da o ara gözüme takıldı.”

Birlikte yukarı çıktılar ama ayrılmadan önce Parker kordorda duraksadı. “Ayrıca Geri Çekil Pelerinim vardı.”

“Ne?”

“Aptal değilim. Mutfakta da bir hamle yaptı. Aslında her karşılaştığımızda bir hamle yapıyor, biraz şaşırtıcı ama idare edebiliyorum. O yüzden onu çıkışa kadar geçiriyorum diye aklına başka bir şey gelmesin demiştim.”

Laurel’in gözleri büyüdü. “Geri Çekil Pelerini ha? Her yaş, ırk ve siyasi görüşten bütün erkekleri uzak tutan ünlü kalkan mı?”

“Evet.”

“Ve uzak durmadı ha? Adamın bir bağışıklığı var demek ki.” Parker’ın omzuna hafifçe vurdu. “Türünün tek örneği olabilir.”

“Hiç komik değil.”

“Gayet komik. Ayrıca çok seksi.”

“Konu Malcolm Kavanaugh olduğunda komik ve seksi ilgimi çekmiyor.”

“Parker eğer ilgilenmiyor olsaydın, yani en azından bir seviyede, onu sivrisinek gibi duvara yapıştırırdın. O...” Laurel doğru kelimeyi aradı. “Bilmiyorum, ilgini çekiyor işte.”

“Hayır, o... Belki.”

“Arkadaşın olarak, senin bir erkekle ilgilendiğini görmek hoşuma gidiyor özellikle de sevdiğim bir erkekle. Ayrıca o da seninle ilgileniyor işte.”

Parker omzunu silkti. “Tek ilgilendiği benimle yatağa girmek.”

“Bak, elbette seninle yatağa girmek istiyordur. Ama ilgilendiği tek şeyin o olduğunu sanmıyorum ben.”

“Onunla yatmayacağım. İş ilişkimiz var.”

“Tamircin diye mi?”

“Artık Vows’un da tamircisi ve ayrıca Del’in arkadaşı.”

“Tanrım Parks, bahanelerin öyle anlamsız ki asıl konunun senin onunla yatmak istediğin olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Konu seks değil. Her şey her zaman seksle ilgili değildir.”

“Sen açtın ama konuyu.”

Parker yakalandığını kabul etti. “Tamam, kapatıyorum şimdi de. Bunları düşünecek fırsatım yok zaten bu ara. Yarın çok sıkıştık. Önümüzdeki beş gün çok sıkıştık.”

“Öyle. Odana gelmeme ne dersin, biraz takılırız?”

Parker onun gelmesini istediğini, çok istediğini fark edince önemsiz bir konuyu iyice büyütmeğe üzere olduğunu düşündü. “Hayır, sağ ol, iyiyim. Ve yatmadan önce bakmak istediğim birkaç şey var. Sabah görüşürüz.”

Tek başına odasına doğru ilerledi, içeri girdiğinde ortamda biraz ses olması için televizyonu açtı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra, ezik, çatlak, çizik gibi bir şeyleri olup olmadığını kontrol etti. Bir şey olmadığını görünce dolabındaki ayakkabı bölümünü açtı ve özenle yerleştirdi. Takımını kuru temizleme poşetine koydu, mücevherlerini çıkararak ince çekmecelerindeki ufak haznelere yerleştirdi.

Geceliğini giydi, üzerine de bir sabahlık geçirerek cep yapmak istiyordu ama vazgeçti çünkü uzun, sıcak banyolar onu düşünüp hayal kurmaya sevk ediyordu. İkisini de istemiyordu şu anda.

Onun yerine yüzünü temizleyip, tonikleyip, nemlendiricisini sürerken ertesi günün programına odaklanmaya çalıştı.

İşıl işıl, diye düşündü aynadaki yansımasına bakarken. Ne aptalca bir laftı bu. Bir ifade bile değildi ayrıca, tamamen saçmaydı.

Laurel romantizm ateşine tutulmuştu. Neredeyse bütün

gelinler aynı ateşe tutulurdu. Bunun yan etkilerinden biri de her şeyi ve herkesi sisli bir aşk perdesinin ardından görmektir.

Gelinlerin böyle olması iyi, diye düşündü saçındaki lastiği çıkarırken. Vows'un işleri için iyi.

Ve iş demişken şimdi o akşamki toplantının notlarını ve yeni müşterilerin isteklerini dosyalamak için bir saat çalışması gerekiyordu. Yatak odasından laptopunu alıp oturma odasına doğru gitme niyetiyle kalkarken konuk listesi şimdilik 225 olarak görünüyordu. Hazirandaki düğünde beş yaşında olacak çiçek taşıyan ufak kız da dahil altı kişilik bir gelin ekibi.

Gelinin en sevdiği çiçek şakayık, istediği renkler de, en azından şimdilik, pembe ve yeşil. Yumuşak tonlar.

Yumuşak, diye düşündü Parker yine, ve yönünü değiştirerek teras kapılarını açtı, dışarı çıktı. Önce biraz hava alması gerekiyordu sadece, biraz akşam havası çekecekti içine.

Gelin, yumuşaklık ve incelik istiyordu. Parker'dan onunla terzide buluşup seçtiği gelinliğe bakmasını istemişti. Bu da düğünün havası, teması ve tonunu asıl belirleyen şeyin gelinlik olduğunu anlayan bir gelin olduğunu gösteriyordu.

Gelinliğin tatlı, kabarık katlarını, incilerin o belli belirsiz ışıltılarını, dantelin zarafetini hatırladı.

Pastel tonlar ve şakayıklar, uçuşan ışıltılı tüller ve fısıldanan yeminler.

Gözünde canlanıyordu. Öyle olmasını sağlayacaktı. Olması gereken şeyleri görmekte ustaydı.

Böyle huzursuz, diken üstünde, düşünceli olması için ortada bir neden, iyi hiçbir neden yoktu.

Burada böyle dikilip, gece karanlığındaki bahçeye bakarak sadece birkaç dakika süren bir motor yolculuğunun verdiği heyecanı düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Tanrım gerçekten hızlı, tehlikeli ve aptalca heyecan vericiydi.

Tıpkı, tıpkı o saygısız adamın sert ve kaba öpücüğü gibi.

Parker böyle şeylerle ilgilenmiyordu. Kesinlikle ilgilenmiyordu. Belli belirsiz bir merakı uyanmıştı belki ama merak

farklı bir şeydi. Bir akvaryumda esrarengiz bir sakinlikle yüzen köpekbalıklarının izlerken de merakı uyanıyordu ama bu, kalkıp onlarla yüzmek isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Hiç mantıklı ve adil bir benzetme olmadığını kabul etti iç geçirerek.

Malcolm kendinden emin ve kibirli olabilirdi ama köpekbalığı değildi. Bayan G'ye karşı öyle doğaldı ki, hatta biraz tatlı bile sayılabilirdi. Sevdiği insanlara diğer insanların nasıl davrandığı konusunda asla yanılmayan bir radarı vardı ve Malcolm'un davranışlarında hiçbir sahtelik yoktu.

Sonra bir de Del'le olan arkadaşlığı vardı. Del sahtekârlar ve köpekbalıklarıyla profesyonel ilişkilere katlanabilirdi ama asla kişisel ilişkilere girmezdi.

Yani sorun, ortada bir sorun varsa, kendinde olduğu kesindi. Şimdi sadece bu sorunu düzeltmesi gerekiyordu. Onun işi sorunları düzeltmek, çözmek ve ortadan kaldırmaktı.

Bu sorunun da çözümünü bulacak, düzeltecek ve yoluna devam edecekti. Önce bahsi geçen sorunun ne olduğunu teşhis etmesi belirlemesi gerekiyordu ama en azından kökünün ne olduğuna dair bir fikri vardı.

Adama karşı hissettiği önemsiz merakın –kesinlikle ilgi değil sadece merak- belki bir minik bir kısmında bir çekim vardı.

Önemsiz ve sadece kimyasal bir çekim.

Sonuçta bir insandı, sağlıklıydı ve Laurel haklıydı. Malcolm seksiydi sonuçta. İlkel ve kaba bir biçimde. İşte motosiklet ve deri ceket, yırtık kot ve ukala gülüşler. Sert eller ve istekli dudaklar.

Parker elini karnına bastırdı. Evet, kesinlikle bir çekim vardı. Bunu kabul ettiğine göre artık sorunu etkisiz hale getirebilirdi.

Bir bomba gibi.

Onu kavrayarak kendine doğru çektiğinde içinde patladığını hissettiği bomba gibi tıpkı...Kavrayıp kendine çekmek diye düşündü yine. O öyle tutulup çekilmekten hoşlanmazdı.

Hoşlanır mıydı yoksa?

“Önemli değil,” diye mırıldandı. Sorunlar cevaplarla çözüldü, daha fazla soru sorarak değil.

Aklında bu kadar fazla aptal soru olmamasını dilerdi.

Telefonu çaldı. Parker fırtınada kalmış bir kadının atılan can simidine uzanması gibi telefona atıldı.

“Tanrıya şükür.” Derin bir nefes verdi. Kuşkusuz, Çılgın Gelin ona düzgün ve etkili bir şekilde çözeceği bir sorun sunacaktı. Aklını kendi sorunundan uzaklaştırabilecekti.

“Selam Sabina! Senin için ne yapabilirim?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parker sabah personel toplantısı için Blackberrysi ve laptopuyla hazırıldı. Aile evinin kütüphanesi olan ve şimdi Vows'un konferans odası olarak hizmet veren mekandaki büyük yuvarlak masaya oturdu.

Odaya hâlâ kitaplarla dolu duvarlar ve zengin bir deri kokusu hâkimdi. Parker kendini bildi bileli sert sonbahar ya da soğuk kış sabahlarında odanın merkezindeki şömine yanardı. Rahat oturma gruplarına daha da sıcak bir atmosfer veren abajurlar büyükannesine aitti. Zaman ve kullanımdan biraz solmuş ve aşınmış olan kilimler de ondan bir kuşak ötesine uzanıyordu. Vows ve onu yaratan kadınlar üzerine yayınlanmış, çerçevelenmiş haberler, camlı bölmeler arasındaki duvarlarda şık bir biçimde sergileniyordu.

Yandaki uzun servis masasının üzerinde annesinin gümtüş kahve takımı ısıldıyor, masanın altında, antika kapıların arkasında ise ustalıkla yerleştirilmiş, içi su ve gazlı içeceklerle dolu mini bir buzdolabı duruyordu.

Parker'a göre bu mekan, kendisi ve işi için ulaşmak istediği hedeflerin gereği olan geleneksellik ve yenilikçiliğin ideal birleşiminin vücut bulmuş haliydi.

Sabah randevuları, öğleden sonraki gelin hediye partisi ve Cuma akşamı günü olacak bir düğünün provası dahil o günün gündemini kontrol etti. Mac elinde bir kek sepetiyle içeri girerken Parker'ın telefonu çaldı.

"Laurel geliyor. Emma arayıp geç kalmayacağını söyledi."

Parker başını salladı. "Cuma gecesi gelini. Günaydın Cécily! Büyük güne hazır mısın?"

Mac kahveyi bardağının üzerine tutunca Parker başını salladı. "Hımm. Bu çok tatlı bir şey. Evet, elbette yapabiliriz. Ah, elbette." Dinlemeye devam etti, sadece yüzünü biraz buruşturdu.

"Bu Marcus ve senin ne kadar cömert olduğunuzun bir göstergesi. Ah, öylesiniz," diye cevap verdi. "Dinle, bak sadece bir düşünce bu ama... Ama düğün pastası ve damat pastasını düşünecek olursak bir pasta daha fazla gösterişli olabilir. Yani sizin istediğiniz kadar özel olmayabilir, değil mi? Ama tatlı bir kek? Kalp şeklinde, üzerlerinde de süslü bir şekilde onların ismi yazılmış harika bir kek? Onların hemen önünde olacak baş masada sergilenir. Sadece onlara özel."

Parker tekrar dinlemeye geçerken tek eliyle de laptopuna bir şeyler yazmaya başladı. "Sen bana bırak. Laurel'in nasıl güzel ve özel bir şekilde yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Laurel tam içeri girerken duyduğu cümle üzerine gözlerini kıstığında Parker gülümsedi.

"Kız kardeşinin en sevdiği çiçek nedir?" diye sordu. "Yıldız çiçekleri. Çok güzel. Ah elbette mümkün. Yalnız, o şekilde halledebilmem için bu akşam birkaç dakika erken gelmesi lazım. Evet, biz de çok heyecanlıyız. Tamam, tek kelime etmeyeceğim, söz. Akşama görüşürüz."

"Neyi güzel ve özel bir şekilde yapıyorum?" diye sordu Laurel.

"Kek." Parker bir parmağını kaldırdı. "Kalp şeklinde ve belki etkili olması için biraz da büyükçe bir kek. Şey...bir de yıldız çiçekleri deseniyle süslenmiş olacak ve üzerinde Griff ve Jaci yazıyor olacak—Cuma gecesi damadının erkek kardeşiyle gelinin kız kardeşi...aynı zamanda sağdıç ve baş nedime oluyorlar. Altı aydır çıkıyorlarmış. Düğünde evlenme teklif edecekmiş sevgilisine. Damat ve gelin için kadeh kaldırırken."

"Neden böyle bir şey yapmak istiyor ki?" diye sordu Mac.

“Bilmiyorum, belki aşkından delirmiş durumda, belki de sevgilisine olan hislerini ağabeyinin geline olan hislerine bağlamak istiyor. Önce damada ve geline sormuş, ikisi de *bayılmış* bu fikre. Sevinçten ağlıyorlarmış. Ve...” Parker bakışlarını sertleştirmeye çalışarak Laurel’e döndü. “Başka bir pasta daha istedi. Ben onu keke ikna ettim o yüzden bana borçlusun.”

“Ne kaçırdım?” diye soran Emma hızla içeri girdi. “Geç kalmadım.”

“Geç kaldın,” diye düzeltti Mac, “ve kaçırdığım şey de havadaki aşk kokusu.”

“Ah, buraldaki havada her zaman aşk kokusu var zaten.”

“Bir gelişme oldu da, güncelleyelim seni.” Parker telefon görüşmesini ve sonuçlarını anlattı. Tahmin ettiği gibi Emma’nın gözleri dolmaya başladı.

“Ama bu çok tatlı olur.”

“Kız hayır derse hiç tatlı olmayacak,” diye hatırlattı Laurel.

“Demez ki.” Ama Emma birden kendine geldi. “Ah Tanrım, ya derse?”

“Bu gece o ikisine iyice bakalım,” dedi Parker. “Bakalım ne durumdalar. Eğer ‘*eyvah*’ gibi bir şey hissederek bir şekilde iptal ettireceğiz. Sonraki konu? Bu öğleden sonraki organizasyon. Hediye partisi ve konuklar ikide geliyor.”

“Şampanya Zarafeti,” dedi Laurel. “Pastanın ismi de, çok kibirli Baş Nedimemiz ve Hediye Partisi Sorumlumuzun talep ettiği ambiyans da bu. Şampanya vurgulu ufak çapta bir düğün pastamız, çeşitli kurabiyelerimiz, minik börekler, tatlılar ve çikolatalar. Yemek şirketi kızsal yiyecekleri, şampanyayı, kahve ve çayı getiriyor. Parti hatıraları da parlak tokalarla bezeli, üzeri harf işli gümüş kurdelelerle süslü parlak beyaz kutucuklar içinde çikolatalar.”

“Ben de beyaz güllerle aranjmanlar yaptım.” Emma kahe-sini yudumladı. “Her masa için siyah vazolar içinde modern, bireysel buketler. Tink konuştuğumuz gibi ağaç süslemeleri-

ni ve çardağı bitiriyor. Sütunlu girişte ve teraslarda da ayaklı büyük vazolarda beyaz gül aranjmanları olacak.”

“Konuklardan beyaz giymeleri istendi,” diye hatırlattı Parker ortaklarına. “Biz de bütün yardımcılar ve eğlence boyunca çalacak üçlü yaylı orkestrasının müzisyenleri gibi siyah giyeceğiz. Hava durumu güneşli olacağını gösteriyor. Hafif rüzgârlar olabilirmiş,, sıcaklık yirmi üç derece. Yani planladığımız gibi organizasyonu dışarıda yapabiliriz. Hediye masası kameriyenin altında olacak. Saat üçte gelin koltuğunu kuracağız, üç çeyrekte hediyeler açılmaya başlayacak. Kimin ne verdiğinin kaydını gelin için ben tutacağım. Dört çeyrekte hediyeleri limuzine aktaracağız. Dört kırk beşte hoşça kal diyeceğiz. Mac?”

“Baş Nedime doğal ve samimi pozlar istediğini söyledi ama aslında herkesin, özellikle de kendisinin harika, mutlu ve beş kilo daha zayıf görüldüğü dikkatlice ayarlanmış pozlar demek istiyor. Gelinin her hediyeyle ve ve her konukla ayrı resimlerini istiyor. Benim için bir sorun yok.”

“Mason-Easterbay düğün konukları saat beşte provaya gelecek. Yedi buçukta Carlotta’da rezervasyonları var, o yüzden en geç yedide çıkmış olmaları gerekiyor. Bu konuda bir problem var mı?”

Olmadığını gören Parker devam etti. “Prova değil asıl olay konusunda sorusu, problemi, söylemek istediği bir şeyi ya da alaycı bir yorumu olan var mı?”

“Eğer alaycı yorum seçeneğimiz olduğunu bilsem hazırlıklı gelirdim ben,” dedi Laurel.

“Daha gün uzun. Bu arada birinin arabamı alabilmem için beni garaja götürmesine ihtiyacım olabilir. Eğer herkesin işi varsa taksiyle giderim. Bayan Kavanaugh beni arayacak ve umarım net bir saat söyleyebilir. Saat onda burada bir toplantım var.” Biraz bekledi. “Carter’ın kız kardeşi Diane’le.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Mac.

“Kadın gelinimize şirretlik yapıp duruyormuş. Gerçi özür

dilerim, müstakbel görümcene şirret dememem gerek. En azından yüzüne karşı?”

“Sorun değil, evet bir tür şirretliği var. Yani insanda kıcını tekmeleme isteği uyandıran bir tür pasif agresif şirretlik. Sık sık öyle hissettirir insana.”

“Diane bir türlü hiç bir şeyden tam anlamıyla mutlu olmaz,” dedi Emma. Kensi ailesi ve Maguire’lar yıllardır yakın dosttu.

“Hangi konuda şirretlik yapıyor?” diye sordu Laurel.

“Sherry’nin canını sıkıp duruyor. Düğün planlamalarına da aktif olarak katılmak istemedi çünkü çok fazla patırtı çıkıyormuş, gereksiz tantana oluyormuş.”

“Başından beri düğün konusunda iğneleyici tavırları var.” Mac başını sallayarak omzunu silkti. “Bana da aynı şeylerden bahsetti, hatta bizim düğün hakkında da benzer tavırları var. Kim düğününde böyle bir şey ister ki? Kız kardeş ya da değil, fark etmez, kimse istemez.”

“Şimdi de prova yemeğine gelmeyeceğini söylüyormuş. Törende aktif olmayacakmış zaten, çocuk bakıcısı ayarlamak istemiyormuş, çocuklarla gelip peşlerinden koşturmak da istemiyormuş. Ben olsam tamam, derdim kendi bilir ama Sherry onun yanında olmasını istiyor.” Parker’ın gözleri parıladı. “O yüzden orada olacak.”

“Onun kıcını iyice tekmele şampiyon.”

Parker Laurel’e gülümsedi. “Emin olabilirsin. Onu bir halledeyim sonra herkese her konuda yardımcı olabilirim, arabamı alma vaktim gelene kadar.”

“Belki birkaç buse daha koparırısın.”

“Laurel.”

“Ne? Böyle bir şeyi kendime mi saklayayım yani?” Mac ve Emma ayrıntıları öğrenmek için sorulara hazırlanırken Laurel sırtımaya başladı.

“Malcolm Kavanaugh, holde, ateşli ve sert bir öpücük.”

“Heyy. Vayy!” Mac kaşlarını oynattı.

“Hey’lik vay’lık bir konu yok.” Bu konuya dalmak iste-

meyen Parker günlük sakın ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. “Sadece gösteriş yapmaya çalışıyordu.”

“Adam gösteriş yapmakta çok iyi desene,” diye araya girdi Laurel. “Ben beş on metre ötedeydim ama ateş bana kadar geldi.”

“Çıkacak mısın?” diye sordu Emma.

“Eğer belli bir saatte çıkıp arabamı almamı kastediyorsan evet.”

“Hadi ama. Onu tekrar görecektir misin—flört gibi,” diye açıkladı Emma.

“Hayır, sadece.... Dedim işte, sadece gösteriş yaptı, ukalanın teki, hepsi bu.”

“Onu ilk öpen sendin.” Emma parmağını Parker’a doğru salladı. “Dört Temmuz’da.”

“Del’e çok kızgındım ve yaptığım bir hataydı. Ve yaptığımın hiçbir anlamı—” Parker duraksadı ve çalan telefonunu açtı.

“Telefona dua et,” dedi Mac.

“Selam Buffy.” Parker durumdan yararlanarak masadan kalktı ve yürümeye başlayarak odadan çıktı.

“Birbirlerini istiyorlar. Ortak bir ilgileri var.” Laurel kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu konuda yanılmadığıma eminim.”

“Adamın ona nasıl baktığını gördüm. Bana öyle sıırtma.” Emma, Mac’e söylüyordu. “Mal, Parker’a çok fazla bakıyor ve Parker da ona bakmamaya çalışıyor. Ortak ilgi kesin diyorum ben.”

“Mal’de tam bir James Dean havası var.”

“Şu komedyen mi? Sosis adam?” diye sordu Mac kaşlarını çatarak.

“Hayır Tanrım, Mackensie.” Laurel bakışlarını tavana çevirdi. “O Jimmy Dean. Ben James diyorum. Hani şu kötü çocuk, o rahat ve havalı tavırlar.”

“Parker’ı huzursuz etmesine sevindim,” diye karar verdi Emma. “Bizim Parker kolay huzursuz olmaz, onu bizim

Parker yapan özelliklerden biri bu ama huzursuz olması hoşuma gitti.”

“Hiç yalaka değil. Benden puan almasının başlıca nedeni.” Laurel omzunu silkerek ayağa kalktı. “Bakalım bir yere varacak mı? Bu arada, işler bizi bekliyor.” Kapı eşliğinde duraksadı. “Hey, Parker o ateşli öpücükten sonra ne dedi biliyor musunuz?”

“Ne?” diye sordu Mac.

“Kesinlikle hiçbir şey.”

Parker şimdiye kadar ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti ama Carter’ın ablasına söyleyecek birçok şeyi vardı.

Diane’i her iki elini açarak ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıda kendisi karşıladı. “Di, seni görmek harika! Bugün zaman ayırabildiğin için teşekkürler. Çocuklar nasıl?” diye dedi onu içeri çekerken.

“İyiler.”

“Mac yeni bir yavru köpek aldığınızı söyledi.” Parker, binçinli olarak bir kolunu Diane’in omzuna doladı. Birbirlerini ne zamandır görmeyip aradaki mesafeyi kapatmak üzere olan iki yakın arkadaşlarmış gibi onu salona doğru aldı.

“Babam beni ikna etmeyi başardı. Elbette şimdi köpeklerle ilgilenmek zorunda kalan o değil.”

“Hep öyle olmaz mı?” dedi Parker neşçyle. “Harika bir eğitmen tanıyorum, eğer yardım almak istersen yani. Muh-teşem bir kadındır ve çocuk-yavru köpek sınıfı da var, yani çocukları da işin içine çekiyor. Kahveye ne dersin?”

“Kafeini kesmeye çalışıyorum.”

“Evet, ben de fazlaca alıyorum. Ama harika yeşil çayımız var. Carter senin çok sevdiğini söylemişti.”

Yürüyüşünde hafif bir duraksamayla Diane gözlerini kırıştırıp Parker’a baktı. “Carter mı söyledi?”

“Erkek kardeşlerimizin neleri fark edip hatırladıkları inanılmaz değil mi? Hadi oturalım. Gerçekten harika gözükü-

yorsun Diane. Sen bir şeyler mi yapıyorsun yoksa, söyler misin?”

Afalladığı her halinden belli olan Diane kısa kahverengi saçlarını geriye attı. Görünüşünü genelde tatminsiz bir ifa-deyle gölgeleyen çekici bir kadındı Diane. “Birkaç ay önce bir yoga sınıfına katıldım ama öyle saçmalıklarla dolu ki—”

“Ah, yogaya bayılırım.” Parker yüzünde güller açarak çayı doldurdu. Büyük annesinin en iyi Douulton çay takımlarından birini seçmesi tesadüf değildi. Diane’in böyle şeyleri fark eden ve seven bir kadın olduğunu biliyordu. “Bir on beş dakikalık seans bile rahatlayıp günün stresini atmama yardımcı oluyor. Kendine zaman ayırdığın için aferin sana. İşin, ailen, çocuklar, tüm sorumlulukların ve mecburiyetlerin arasında bir güne yirmi beş saat sığdırmak zorunda kalıyorsundur. İnan bana o bunu nasıl yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok ve ben de bana uğramanı isteyerek o saatlerden çalmış oldum.”

“Sanırım konu Sherry’nin düğünü ama benimle ne ilgisi olduğunu pek anlayamadım.”

“Ne kadar az kaldı, inanabiliyor musun?” Parker kararlı bir şekilde çayını yudumladı. “Biz vaktin nasıl geçtiğini anlamadan bir de bakmışız Carter ve Mac’in düğünü gelmiş çatmış.” Uzanarak Diane’in elini tuttu. “Bu bizi bir aile yapar. Bana fikir veren de bu oldu.”

“Hangi fikri?”

“Aslında başından anlatmam gerek ve onu da Mac’e borç-luyuz. Biliyorsun, Sherry’nin düğün konusundaki ana isteği eğlenceydi. Keyifli bir gün olmasını istiyor-arkadaşları ve ailesiyle- bir kutlama gibi. İnan bana Di, o kadar çok gelin küçük ayrıntılara ve sadece görüntü gibi şeylere takılıp kalıyor ki...Ve lbette bizim burada yaptığımız şey de bu. Vaat ettiğimiz şeyin bir kısmı bu. Ama senin kız kardeşinle çalışmak, asıl büyük resmi gören bir kadınla çalışmak harika bir şey. O ailesini, anne babasını, sizleri, seni görüyor.”

“Beni mi?”

“Sen, Sam ve çocukları işte. Senin inşa ettiğin şeyi—yaşam, aile, devamlılık ne dersin işte. Böyle bir şeyi inşa etmek kolay değil-bildiğin gibi- ve o senin başardığın şeyi görüyor. Ve bunların hepsi düğünün kendisiyle, o ilk basamakların kutlanmasıyla başlıyor. Sen onun ablasısın. Basamakları ondan önce çıkmaya başladın ve ona doğru yolu görmesinde yardımcı oldun. Onun üzerinde inanılmaz bir etkin var.”

Diane burnunu çekti. “Sherry benim söylediğim hiçbir şeyi dinlemez ki?”

“Biliyorsun, üzerimizde bir etki sahibi olan insanlar genelde bunu bilmez. Hatta daha geçen gün bana...” Parker duraksayarak başını salladı. “Onun güvenine ihanet edip söylediği bir şeyi aktarmış gibi olmak istemiyorum ama sonuçta biz bir aileyiz. Sherry daha geçen gün bana senin onun için ne kadar önemli olduğunu, seni nasıl örnek aldığını söyledi. Sanırım bunu biraz daha dışarıdan birine söylemek daha kolay değil mi?”

Diane yine gözlerini kırıştıtarak Parker’a baktı. “Sheery mi söyledi bunu?”

“Evet ve ben de şöyle bir şey fark ettim...Dur bir dakika, yine atlayarak gitmeye başladım.” Parker rahat bir gülüşle sanki düşünceleri bir an dağılmış gibi bir tavır takındı. “Mac’in fikri diyordum. Mac, Sherry’nin ve ailenin resimlerinden, Nick’in ve ailesinin resimlerinden bir seçme yaptı. Eski resimler, yeni resimler. Bir tür kronolojik albüm oluşturdu. Mac öyle yetenekli ki. Biliyorum, objektif olmadığını düşünebilirsin ama yarattığı CD gerçekten harika. Tatlı, komik, güzel. Fikrimiz CD’yi prova yemeğinde izletmek.”

“Ah, ama ben prova yemeğine—”

“Eksik olan ise,” diye devam etti Parker, “bir anlatıcı. Bir sunucu de istersen. En başından beri olayların içinde olan biri. Anne babandan biri olamaz çünkü planımız onlar için de sürpriz olacak ve Mac gösteriyi onların düğün fotoğrafıyla açacak zaten. Benim aklıma ilk başta Carter gelmişti, sonuçta

hem erkek kardeşi hem de öğretmen, yani bir topluluğa hitap etmeye alışık ama Sherry'yle konuşunca hayır, dedim. Bu bir kız kardeşin yapması gereken bir şey. Bir ablanın. Sonuçta Sherry, ailen, Nick ve onun ailesi üzerinde kim senden daha önemli, geniş ve yakın bir perspektife sahip olabilir ki? Lütfen yapacağını söyle."

Parker tekrar uzanarak Diane'in elini tuttu. Temas kurmaya, olayı kişiselleştirmeye çalışıyordu.

"Benden...yani o resimleri anlatmamı mı istiyorsun?"

"Sadece istemiyorum, buna ihtiyacım var. Ve sadece resimleri değil. Bu bir yolculuk Diane. Sherry ve Nick'in evet, ama aynı zamanda hepinizin. Aile her ikisi için de çok önemli. Şu geçtiğimiz birkaç ay içinde her ikisini de tanıma ve anlama fırsatım oldu. Bu olay o akşamın zirvesi olacak. Carter bir metin üzerinde çalışıyor ve o da senin evet deyip, metni düzeltmeye yardım etmeni umuyor."

"Carter benim yardımımı mı ist—" Şaşkına döndüğü her halinden belli olan Diane cümlesini tamamlayamadı.

"Ah, evet, inanılmaz yoğun olduğunu biliyorum ve çok şey istediğimi biliyorum. Ama ben de istediğin ya da ihtiyacın olduğunda elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Bana göre bir aileyi senin idare ettiğin şekilde idare eden biri, her şeyi becerbilir."

"Evet yapabilirim ama kesin bir şey demeden önce CD'yi görmem ve Carter'ın yazdıklarına bakmam gerek."

Parker hemen masadaki dosyaya uzandı. Her ikisinin de kopyaları bende. CD on iki dakika kadar sürüyor. İzleyecek vaktin var mı?"

"Ben...sanırım var."

"Harika. Hemen laptopu getiriyorum."

Yirmi altı dakika sonra Parker çay servis arabasını sürerek mutfığa girdi.

"Ağzının kenarındaki tüylere bakılırsa kuşu yutmuşsun ha?" Bayan Grady mutfak bahçesinden topladığı çeri domateslerle dolu sepeti tezgaha koydu.

“Epey ağır girdim, sonra hız kesmeden üzerine gittim. Sadece prova ve prova yemeğine katılmakla kalmayacak, aynı zamanda Mac ve Carter’ın hazırladığı CD’yi de sunacak. Ve Tanrıya şükür, Carter sunuculuktan çekilmek konusunda bir sorun çıkarmadı. Sonuçta Mac kadar onun fikriydi bu.”

“Carter iyi bir çocuk. Ama ablası hep bir baş belası olmuştur.”

“Yani, evet o da çekici ama Sherry’nin canlılığından, doğallığından ve öz güveninden nasibini almamış. Zeki ama Carter gibi derin bir düşünce gücü yok ve elbette tatlılıkta onun yanına bile yaklaşamaz. İlk çocuk o ama bazı konularda ilk olmamış sanırım. Ve bundan epey rahatsız. Tek yapmam gereken olayı Sherry’e olduğu kadar ona ait bir olaymış gibi göstermek oldu.” Parker omzunu silkti. “Ve ona birkaç şeyi hatırlattım. Yalan da değiller. Ailesinin onu sevdiğini. Onun ailesi için önemli olduğunu. Bazı insanların bunu duymaya ihtiyacı oluyor, sık duymaya.”

“Eminim bunları senden duymak da hoşuna gitmiştir. ‘Parker Brown’un benim yardımımıza ihtiyacı var.’”

Parker tekrar omzunu silkti. “Benim için işe yaraması önemli. Sonuçta gelin istediği ve hak ettiği şeyi alacak.” Saatine baktı. “Benim programa devam etmem gerek.”

Parker, organizasyonun dekorunda çalıştı, Laurel’in çalışmalarını takip etti, yemek şirketinden gelen servis elemanları ve valelerle konuştu.

Mac hazırlıkların fotoğrafını çekerken Parker son bir kontrol için terasa çıktı ve ‘Evet, her yerde Şampanya Zarafeti,’ diye düşündü.

Özellikle kendi zevkine uygun bir hediye partisi değildi bu –ve arkadaşları için planlama aşamasında olduğu üç parti olduğundan aklında epey fikir vardı- ama yine de ortamda Emma’nın muhteşem aranjmanlarıyla yumuşamış çok çekici ve şık bir Art Deco hissi vardı.

“Çok şık oldu,” dedi Mac fotoğraf makinesini indirirken.

“Aynı şeyi düşünüyordum. Bence gelin de, baş nedime de çok memnun kalacak.”

“Bugün ilk golü atmışsın zaten. Carter bana bir mesaj attı. Ablası bugün okuldan sonra buluşup yemekteki konuşma metni üzerinde çalışmalarını teklif etmiş. Aferin.”

“Diane iyi bir iş çıkartacak ortaya. Eminim. Yanımdan ayrılırken çok heyecanlıydı.”

“Diane? Heyecanlı? Çayına bir şey mi kattın sen?”

“Öyle de denedik ama asıl işi CD halletti. İzlerken birkaç kere gözleri bile doldu.”

Mac’in kaşları havaya kalktı. “Gücümü daha ciddiye almalıyım sanırım. İçeride her şey yolunda mı?”

“Emma oturma alanlarını tamamlamak üzereydi, Laurel’in işi bitti, yemekçiler tamam. Ben de tam...” Parker bir parmağını kulaklığına doğru kaldırdı. “Hemen geliyorum. Baş nedimemiz gelmiş,” dedi Mac’e. “Karşılamaya gidiyorum, buraya getireyim.”

“Ben de çıkıp gelenlerin doğal pozlarını çekeyim. ”

Parker başını sallayarak içeri girdi. “Em, Laurel,” diye seslendi kulaklığına doğru, “başlıyoruz.”

Aynı saat içinde Parker şık beyaz takım elbiseler, kabarık beyaz tuvaletler, özenli bir terzi elinden çıktığı belli abiye beyaz pantolonlar içinde terasta gezinen kadınları izliyordu. Şampanyalarını yudumluyor, muhabbet ediyor, gülümsüyor, ordövrlerinden küçük lokmalar alıyorlardı.

Mac aralarında geziniyor, bu anları ölümsüzleştiriyordu. Müstakbel gelin kafasını geriye atıp gülümserken dostlarının onu keyifle izlemesi, selamlaşıp sevgiyle kucaklaşan yakın arkadaşlar, bir büyükannenin torunuyla kadeh kaldırması gibi tatlı pozlardı bunlar.

Her zaman olduğu gibi, burada mutluluk görmek, bu mutluluğun şampanya kabarcıkları gibi havaya yükseldiğini hissetmek ve bu ortamın yaratılmasında pay sahibi olmak ona büyük keyif verdi.

Bugün kadınların arasında olmak ve kadınlara özgü bir ritüelin müdahili olmak onu ayrıca memnun ediyordu.

Kararlaştırılan saatte konukların yanına giderek öğlen yemeğine geçebileceklerini söyledi. Yine arka plana çekilmeye hazırlanırken baş nedime yolunu kesti. Yüzünde gerginlik çizgileri vardı.

“Olivia oyun soruyor. Parti oyunu istiyor.”

Kesinlikle olmamasını belirttiğin oyunlar, diye hatırladı Parker ama gülümsedi. “Halledebiliriz.”

“Oyunlar *ve* ödülleri diyor. Ben böyle bir şeyi için hiç hazırlıklı—”

“Sorun değil. Siz yemeğinizi yerken ben ayarlarım. Üç oyuna ne dersin? Bence yeterli olur. Kazananlar için güzel hediyelerin olacağı eğlenceli ve basit oyunlar.”

“Uyduruk veya saçma bir şeyler olsun istemiyorum. Ambiyansa uygun bir şeyler olsun.”

Hay Allah, diye düşündü Parker, ben de fosforlu zenci vibratörleri çıkarmayı düşünüyordum. “Elbette. Bana bırak. Her şey yemek sonrasına hazırlanmış olur. Lütfen sen parti-nin keyfini çıkar. Hiçbir konuda endişelenme.”

Parker genç kadın içeri girene kadar bekledi. “Laurel, dışarıyı devralman lazım,” dedi kulaklığına doğru. “Gelin ödüllü oyun istiyor. Hazırlamam için on beş dakikaya ihtiyacım var.”

“Tamam.”

“Emma, ufak bir ödül masası düzenlemesi yapman gerek.”

“Ah, Tanrı aşkına—”

“Biliyorum, biliyorum. Ne yapabilirsen artık. Kırk dakikan var.”

Arka merdivenlerden çıkarak hediye odasına doğru gitti. Burası süslü ödül paketleri, kutuları ve ödüller için bir depoydu. Dolaplardan birinde önceden sarılmış ödüller duruyordu. Seri bir şekilde hepsine bakıp düşündükten sonra üç

tane seçti ve onları siyah kurdeleli, süslü, beyaz hediye paketlerine koydu. Başka bir dolaptan bloknotlar, kalemler ve başka malzemeler çıkardı.

Aşağı koşturarak hediye paketlerini ve diğer malzemeleri yemek odasındaki masaya bıraktı, sonra mutfığa, oradan da kilere geçerek uygun bir tepsi aramaya başladı.

“Neler oluyor?” diye seslendi Bayan Grady arkasından.

“Müstakbel gelin oyun olsun istiyormuş. Baş nedime planlama aşamasında kesinlikle olmasın demişti. Beyaz paketler beyaz tepside olmaz, ve uygun bir siyah tepsimiz de yok. Sanırım gümüş. Ya da cam. Galiba cam.”

“İkisini de dene bence.”

“İyi fikir. Gelsene, bana fikrini söylersin.”

Bayan Grady, Parker’a doğru ilerledi. “Ah, bu arada araban geldi.”

“Nereye geldi?”

“Buraya.”

Parker kaşlarını çatarak duraksadı. “Arabam burada mı?”

“Yirmi dakika önce teslim edildi. Yıkanmış ve cilalanmış olarak. Faturayı masana bıraktım.”

“Ama ben ondan teslim edilmesini istemedim ki. Ben gidip—”

“Sana vakit kazandırdı değil mi?” Ki bu Bayan Grady’ye göre Malcolm Kavanaugh’u zeki bir adam yapıyordu.

Parker hiçbir şey demedi, sadece kaşlarını çatarak kutuları gümüş tepsiye dizmeye başladı. “Bence cam olan daha iyi. Gümüş fazla gösterişli; ayrıca Emma camın üzerine beyaz gül yaprakları serpip, küçük siyah vazolarla...Arabayı kim teslim etti?”

Bayan Grady gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “İsmi almadım. Daha doğrusu isimlerini, çünkü bir de senin arabayı takip eden çekici kamyonu vardı.”

“Ah. Şey...cam olan?”

“Evet, daha iyi. Çok şık ama gümüşten daha zarif.”

“Evet ben de öyle olsun istiyorum.” Parker bir adım geriledi. “Bunları burada bırakıp Emma’nın masada yardıma ihtiyacı var mı bakayım.”

Dışarı çıkmak üzere döndü. “Gerçekten ama, arabayı kendim alırdım.”

“Eminim. Ama biri bize bir iyilik yaptığında ne deriz?”

Parker duyduğu cümledeki azarlama tonu karşısında derin bir nefes aldı. “Teşekkürler deriz. Ben de teşekkür edeceğim. Fırsatım olduğunda.”

Fırsatım falan yok ama, dedi kendi kendine. Şu anda organizasyona odaklanması gerekiyordu ve beklenmedik oyun isteğiyle program yarım saat daha uzamıştı. Bu da akşamki provaya hazırlık vaktinden gidecek demektir.

“Oyunlar çok beğenildi,” dedi Mac.

“Evet, eğlenceli oluyorlar.”

“Hediyeler de güzeldi. Seyahat boy mücevher kutusunu çok beğendim, yeşil deriden hani. Yani balayına gidecek birinin çok işine yarayabilir bence.”

“Himm...belki o biri dilediğine kavuşur.” Parker elindeki su şişesinden bir yudum aldı. “Gerçekten güzel hallettik ama. Baş nedimemiz ödülleri için kestiğimiz ek faturaya ses çıkarmadı bile, özellikle de onlara müesseseden ek yarım saat verdik diye bence.”

Parker son bir kez daha terasa baktı. Bütün masalar boşaltılmış ve kaldırılmıştı ama çardak ve süslemeler, ayaklı vazolar duruyordu. Sadece içecek masasının tazelenmesi gerekiyordu, sonra gitmeye hazırdılar.

Muhtemelen arayıp teşekkür etmek için beş dakikası vardı şimdi, ama gerçekten, önce faturayı kontrol etmesi gerekiyordu. Tek bildiği Malcolm’un teslimat ücretini kestiği idi.

“Ben gidip—” Telefonu çaldı. “Tanrım. Çılgın Gelin.”

“Sen git. Ben bunu halledeyim.”

Çılgın Gelin, Parker’ın aradaki vaktini yedi. Ve ona düşünecek vakit verdi.

Servis ve lastik faturası için yolladığı çeke bir de teşekkürler notu eklemişti. Parker bir taraftan provayı idare ederken ‘Bu uygun oldu,’ diye düşündü.

“Beş dakika kaldı,” dedi, “damadın erkek kardeşi-ve sağdıç- annelerini oturtacaklar, hemen arkalarında da babaları. Bu harika. Sağdıç damada katılacak, damadın sol tarafında duruyor. Ve üç dakika kala, gelinin erkek kardeşi annesine eşlik ederek onu sandalyesine oturtacak. Sonra erkek kardeş sağdıçın soluna geçecek, George’un sağına. Biraz daha yan tarafa Sam. Evet, tam öyle. Gelinin gelişi için müzik değişecek. Wendy, Niki, Addy—ve ben yarın size işaret vermek için orada olacağız. Sakın gülümsemeyi unutmayın hanımlar. Sonra Jaci, baş nedime.

“Güzel. Jaci yolu yarılادığında, yüzük taşıyıcımız geliyor. Aferin Kevin, böyle işte!”

Beş yaşındaki oğlan gülüşler ve alkışlar arasında kurumla yürümeye başladı.

“Çiçekçi kızımız. Gerçekten çok iyi Jenny, yarın sepetinde gerçek çiçekler olacak. Kevin erkekler tarafında, Jenny hanımların tarafında. Sen hemen babanın yanında duracaksın Kevin. Sonra...”

Duraksadı ve şaşkın bir şekilde ileri doğru baktı. Malcolm elinde bir buket, büyük vazo saksılardan birine yaslanmış duruyordu. Adamın gözlerini göremiyordu; güneş ışıkları taktığı güneş gözlüklerinin koyu renk camlarında parlıyordu. Ama yüzündeki gülümseme gayet net seçiliyordu.

“Sonra?” diye sordu damat bir kahkaha atarak. “Evleniyor muyum?”

“Çok az kaldı. Müzik değişecek, herkes ayağa kalkıyor. Ve gelin babasının kolunda yürüyüşüne başlıyor. Ve,” dedi damada, “dünyanın en güzel kadını sana doğru yürüyor. Şimdiye dek istediğin her şey o. Ve sonsuza dek senin olmak üzere.”

Parker biraz bekledi. “Burada dur. Rica ettiğin gibi annen

de baban ve senin yanına gelecek. Rahip gelini kimin teslim edeceğini sorduğunda sizin söyleyeceğiniz şey Bay Falconi?”

“Annesi ve ben.”

İkisi de kızlarını öptüler, sonra onun elini tutarak damadın eline verdiler.

“Çok güzel. Şimdi...”

Parker önemli noktalara vurgu yaparak, zamanlama ve koreografiyi anlatarak törenin üzerinden geçti.

“Sonra sana gelini öpebilirsin diyecek.”

“O kısmı biliyorum.” Damat gülmeye başlayan gelini kendine çekerek ona doğru eğildi ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Cecily, yani yarın için tereddütlerin varsa, memnuniyetle senin yerinde durabilirim.”

Gelin tekrar güldü ve Parker’a göz kırptı. “Hiç ama hiç tereddüdüm yok ama yine de teşekkürler.”

“Eminim. Sonra arkadaşlarınıza ve ailenize doğru döneceksiniz, rahip sizi ilk kez karı ve koca olarak takdim edecek. Ve o öpücük yüzünden zaten tezahürata başlamamış olanlarımız varsa arada alkışlamaya başlayacaklar. Müzik biraz geri plana çekilecek ve siz yürümeye başlayacaksınız. Mac seni koridorun sonundan alacak. Buradan itibaren nikah grubu ters sırayla dağılmaya başlayacak. İlk önce çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcımız.”

İyi, diye düşündü, çok iyi. Eğer herkes yarın da böyle gülümseyip ışıldarsa güneşe bile pek ihtiyaçları kalmayacaktı.

“Nikah grubundan sonra, gelinin anne babası, büyükanne ve babası sonra damadınkiler. Mac’in düğün resimleri için de hepinize ihtiyacı olacak. Sizin fotoğraflar çekilirken konukları kanepe ve içecek ikramı yapmak üzere içeri, Solarium’a alacağız.”

Parker ensesindeki tuhaf hissi yok saymaya çalıştı. Malcolm’un durmuş ona baktığını biliyordu. Zamanlamaları, takdimleri, yemeği, Balo Salonu’na geçişi, ilk dansları, pasta kesilmesini ve diğerlerini anlatmaya devam etti.

“Gelin ve damat stleri akam üzeri dörtten gecenin sonuna kadar açık olacak. Hediyesi hediye masasından yeni evlilerin limuzinine taıyacağız. Yanlarında götürmek ya da saklamak istedikleri çiçekler de dahil. Biliyorum bunlar çok, ama ortaklarım ve ben tüm bu sürecin her adımında yanınızda olacağız. Sizin tek yapmanız gereken keyfinize bakmak ve kutlama yapmak.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Malcolm genç kadının siyah takım elbisesi içinde, incecik topuklu ayakkabılarıyla koşturmasını izlerken Olayı kadife eldivenli bir general gibi yönetiyor, diye düşündü. Yine de sık gülümsediğini ve bu gülüşlerin gerçek bir sıcaklık taşıdığını fark etti.

Onun olduğu tarafa baktığı zamanlar hariç.

Parker'ın işinin bitmesini bekliyordu. Elindeki buketi biraz cılız gösteren gösterişli güllerin kokusu içindeydi. Sonuçta buketi de Emma'nın yanında çalışan burnu piercingli Goth kızdan almış, bir bakıma yine aile içinde kalsın istemişti.

Emma koşturarak yanına geldi. "Benim mi bunlar?"

"Artık değil."

"Yine de çok güzeller. Parker birkaç dakikaya çıkar."

"Vaktim var."

"İstersen içecek bir şeyler al. Bol bol var. İçeride de bekleylebilirsin."

"Böyle iyi, ama teşekkürler."

"Gitmem gerek. Benim orayı görsen, boğazıma kadar işe batmış durumdayım."

"Düğün yarın mı?"

"Hayır, aslında bir anlaşmazlık oldu, o yüzden Cuma gecesi düğünlerinin provasını öne aldık. Benim yarın dışarıda bir davetim var, Parker'ın evde birkaç tur yaptırması gerek, bir de hepimizin katılacağı bir danışma seansı var. Ve dört organizasyonlu bir hafta sonumuz."

“Meşgul kızlar. Ben böyle iyiyim, sen git.”

“Parker çok gecikmez,” dedi Emma ve koşturarak uzaklaştı.

Malcolm bir on beş dakika daha beklerken Parker’ın artık pek acele etmediğini düşünmeye başlamıştı. Ama genç kadının dışarı çıkışını izlerken, yine o yeri döven hızlı adımlarla ilerlemesine rağmen sakın ve zarif görünmeyi başardığını düşündü.

“Seni beklettiğim için özür dilerim,” diye başladı Parker. “Eğer uğramayı planladığını bilseydim... provamız olduğunu söyledim.”

“Seni görmeye gelmedim.”

Parker ağzını açtı ama tekrar kapadı.

“Bayan Grady’yi görmeye gelmiştim.” Mal elindeki çiçekleri işaret etti. “Akşam yemeği ve bu öğlen yediğim lezziz sandviç için teşekkür etmek istedim.”

“Ah, şey, burada değil ama.”

“Anladım.”

“Arkadaşlarıyla çıktı. Yemek ve sinema planlamışlar. Ona çiçek mi getirdin?”

“Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez diyelim.”

“Çiçeklere bayılacaktır. Ve eminim seni kaçırdığına üzülecek. Çiçekleri vazoya koyabilirim onun için.”

“Tamam.”

Ama genç kadın çiçekleri almak için uzandığında Mal dönerek eve doğru ilerlemeye başladı. Arkaya doğru baktı. “Geliyor musun?”

“Seni daha fazla oyalamak istemem,” dedi Parker onun yanında yürürken.

“Yetişmem gereken acil bir şey yok. Senin?”

“Ashında ben de seni arayacaktım,” dedi Parker soruyu duymazdan gelerek. “Arabamı gönderdiğin için teşekkür edecektim. Zahmet etmene gerek yoktu ama teşekkürler.”

“İkimiz de teşekkürle doymuyoruz.”

“Görünüşe göre öyle.” Parker onu içeri aldı, mutfağa girdiler ve arka taraftaki kilere doğru ilerlediler.

Malcolm duraksayarak etrafına bakındı. “Vay! Burası her gördüğümde daha da büyüyor sanki.”

“Ailem oldum olası keyfi sevmiştir, ve sanırım büyük mekanlar isteyen bir tarzda.” Parker camlı dolaptan bir vazo seçti. “Eğer vakit geçirmek istiyorsan Del evde olabilir.”

“Biliyor musun, sanki beni başından atmak istiyorsun gibi geliyor.”

“Öyle mi?” Vazoya biraz vitamin ve su ekledi. “Bu çok kaba olurdu.”

“Sen kaba olmaz mısın?”

“Ah, olabilirim, duruma bağlı.” Parker onun oltaya gelmesini bekledi. “Ama bana bir iyilik yapmak, hatta iki iyilik yapmak ve en sevdiğim insanlardan birine çiçek getirmek o durumlardan biri değil.”

“Seni iyilik olsun diye öptüğümü söyleyemem pek.”

Mal sıcaklığın on derece birden düştüğünü hissetti.

“Onu kastetmedim.”

“Eminim genelde çok iyi işe yarıyordur. Bu buz gibi ton,” diye ekledi. “Ama ben? Ben soğuğa aldırmam.”

“Senin adına sevindim. Ve ayrıca yanlış bir izlenime kapıldığını görüyorum.”

Parker döndüğünde Malcolm yana kaydı ve onu köşeye sıkıştırdı. “Hayır, yanlış izlenime kapılmadım.”

Parker’ın gözlerinde mavi şimşekler çaktı. “Manipüle edilmekten hoşlanmam.”

“Hayır, sen manipüle etmeyi seviyorsun ve gerçekten iyisin bu konuda. Ben gösteri oyunları uşağıırken—”

“Neyle uşağıırken?”

“Gösteriler. Dublörölük. Her neyse, o zamanlar vakit buldukça at eğitimlerini, sürücülerini izlemek hoşuma giderdi. Senin de insanlar üzerinde benzer bir yeteneğin var. Çok etkileyici.”

“Teşekkürler derdim, ama sanırım yeterince teşekkür ettik zaten.”

“Önemli değil.” Malcolm hafifçe geriledi. “Evini seviyorum. Kim sevmez ki, ama ben daha çok işleyişini beğeniyo-

rum. Çevremdeki şeylerin nasıl işlediğini görmeyi ve bulmayı seviyorum.”

“Evin işlemesi mi?”

“Bina, ev, iş. Tuval gibi kullanıyorsun.”

Parker bu lafa söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Elinde bir çiçek, öylece Malcolm’a bakakaldı.

“İnsanlara tuvalin üzerine istedikleri resmi çizmeleri için izin veriyorsun. Darbelerin çoğuna rehberlik ediyorsun, belki belli renklere yönlendiriyorsun onları ama en sonunda elde ettikleri şey kendi istedikleri oluyor. İyi bir işleyiş şekli bu.”

“Teşe—” Çalan telefon Parker’ı yeni bir teşekkürden kurtardı. “Özür dilerim. Selam Bonnie, senin için ne yapabiliyim?” Birkaç adım uzaklaştı.

Parker telefonu kulağından birkaç santim uzaklaştırmadan önce bile Malcolm hattın diğer ucundaki histerik sesi duymuştu. “Evet. Anlıyorum. Ben...”

Malcolm dinlemeye başladı, neden dinlemeyecekti ki? Bir taraftan da çiçekleri vazoya yerleştiriyordu.

“Elbette anlıyorum. Ama aynı zamanda şu anda çok stres altında olduğunu düşünüyorum, elbette haklı olarak. Eminim Richie de öyledir. Bak, Bonnie Richie’yle evlenen annen değil, ve her ne kadar annenin onu sevdiğini bilsem de, onu senin tanıdığın gibi tanıması mümkün değil. Bence eğer Richie olayı önemsiz, kafa dağıtıcı bir erkek geleneğinden başka bir şey olarak görseydi zaten sana anlatmazdı. Ama anlattı ve bence anlatması bunları anlamsız gördüğünü gösteriyor. Erkek kardeşi de genelde erkek kardeşlerin yaptığı bir şey yapmış.”

Parker gözlerini kapadı ve dinlerken bir anti-asit tablet çıkararak ağzına attı. “Evet anlıyorum ama sen Richie’nin erkek kardeşiyle evlenmiyorsun. Ve Bonnie, eminim hiçbiriniz bu kadar önemsiz bir konunun bir aile sürtüşmesi haline gelmesini istemezsiniz.”

Tekrar dinledi. “Evet. Mmm-hmm. Richie seni seviyor mu? Mmm-hmm. Sana bundan şüphe etmen için, ona gü-

venmemen için en ufak bir neden verdi mi? Benim ne düşündüğüm önemli değil tatlım. Senin ne düşündüğün ve hissettiğin önemli. Ama madem soruyorsun, ben böyle bir şeye güler geçerdim, sonra da önümüzdeki bütün haftayı hayatımın aşkı olan bir adamla evlenmeye hazırlanarak geçireceğimden çıkıp arkadaşlarımla biraz eğlenirdim.”

Parker konuyu bağlarken Malcolm çiçekleri yerleştirmeyi bitirdi. Sonra ellerini cebine sokarak biraz geri çekildi ve sonuca baktı.

“Çok güzel olmuş,” dedi Parker.

“Fena değil. Eee....sorun ne?”

“Önemli bir şey değil.”

“Damadın erkek kardeşi bekarlığa veda partisi için bir striptizci kiralamış. Ve,” diye ekledi Mal, “sanırım kız ‘çok iyi’ bir dansçıymış.”

“Sanırım öyle. Ve gelinin de bir kırılma noktası yaşamış, annesinin öfkeli ve sert uyarılarıyla—ayrıca hiç kimsenin be-beği için yeteri kadar iyi olmadığına inanan ve sanırım suçluyu her zaman Richie olarak görececek bir anneden bahsediyoruz.”

“Senin de onu desteklemeni istedi değil mi?”

“Doğal olarak.”

“Ama sen onu sakinleştirip yumuşatırken konuyu ona çevirmeyi de başardın. Güzel hamle şampiyon.”

“Eğer evlenecek kadar olgunsan, canını sıkın her şeyde koşup annene ağlamayacak kadar da olgun olman gerekiyor. Ve eğer tatlı, sadık ve dürüst nişanlısının düğünden bir hafta öncesinde bir striptizcinin üzerine atlayacağı konusunda şüpheleri varsa onunla evlenmemeli.”

“Geline böyle söylemedin ama.”

“Çünkü bir müşteri.” Parker kendine hâkim oldu. “Sana da söylememeliyim.”

“Hey şeyde söylenen...Bu yere ne deniyor?”

“Baş kiler.”

“Ne?” Malcolm bir kahkaha atarken gözlerini etrafta gezdirdi. “Pekâlâ, kilerde söylenen kilerde kalır.” Bu lafa Parker da gülümsedi, hafif bir tebessüm. “Onu sakinleştirdin.”

“En azından şimdilik. Atlanta’ya taşınıyorlar, işyeri damadı oraya transfer ediyor birkaç ay içinde. Anne bu duruma çok sinirli zaten ama olabilecek en güzel şey aynı zamanda. Eğer Bonnie annesinin avucunun içinden biraz çıkabilirse sağlam bir şansları olduğunu düşünüyorum.”

“Gerildin ama.”

Parker omzunu silkerek vazoyu aldı. “Sorun değil, anlık bir şeydi, geçer.”

“Sana bir şey sormam gerek.”

Parker dışarı çıkarlarken ona baktı. “Neymiş?”

“Kot pantolonun var mı senin?”

“Elbette kotum var.”

“Peki ya deri ceketin, markalı markasız herhangi bir şey?”

“Gardolabıma duyduğun bu ani merak ne?” Mutfağa girdiklerinde Parker vazoyu tezgaha koydu, Malcolm’a bir bloknot ve kalem uzattı. “Bayan G’ye bir not yazarsan eve geldiğinde çiçekleri ve notu görebileceği bir yere koyarım.”

“Peki ben notu yazarken sen de gidip kotunu ve deri ceketini giy.”

“Efendim?”

“Bu ses tonuna bayılıyorum. Üzerinde bu kıyafet olmazsa motor gezisi daha çok hoşuna gider.”

“Ben bu kıyafeti çok seviyorum, ayrıca motora binmek gibi bir niyetim yok.”

“Bu kıyafetin içinde de hoş görünüyorsun ama kotla daha rahat edersin motorda.” Mal elini cebine sokarak tezgaha yaslandı. “Güzel bir gece. İkimizin de bir programı yok. Biraz yol yaparsak kendine gelirsin, kafan dağılır. Sana bir akşam yemeği ısmarlayayım.”

“Ben o motora tekrar binmem.”

“Motora binmekten mi korkuyorsun, benimle yemek yemekten mi?”

“Korku değil, tercih meselesi.”

Mal gülümsedi. “İspatla o halde. Bak bir anlaşma yapalım. Motora binip gezelim, akşam yemeği yiyelim-sade, halka açık bir yerde- sonra seni eve bırakayım. Eğer iyi vakit geçirmezsen, en azından değişiklikten biraz olsun hoşlanmazsan ben geri çekilirim. Tamamen.”

Bu kez bakışları gerçekten asil ve etkileyiciydi, sadece hafif bir keyif vardı gözlerinde. “Geri çekilmen için seninle pazarlık yapmak zorunda değilim Malcolm.”

“Haklısın.” Mal gözlerini birbirlerinden ayırmadan bakışırken bir süre bekledi. “Peki neden geri çekilmemi sağlamadın?”

İyi soru, diye düşündü Parker. Cevabı bulacaktı. “Kısa bir gezi, sıradan bir yemek. Hepsi bu.”

“Anlaştık.”

“Gidip üzerimi değiştireceğim.”

Malcolm not defterine *Bana hâlâ bir dans borcun var* yazarken ‘Benim için bir şey yaptı,’ diye düşündü. Yaptığı şeyin ne olduğundan pek emin değildi ama bir şey olduğu kesindi.

Ellerinin kadının bütün vücudunda dolaşmasını istiyordu orası kesin ama Parker Brown üzerine atlanacak, sonra geçip gidilecek bir kadın değildi. Buna ek olarak Mal erkek kardeşiyle olan dostluğuna da değer veriyordu.

Mutfaktan çıkarak birinci katta dolaşmaya başladı.

Eğer Parker’ı sadece yatmak için düşünse ve ona göre davransa Del’den kıcını tekmelemesini, en azından bunu denemesini beklerdi. Roller tam tersi olsa kendisi de aynı şeyi yapardı. Bu arkadaşlığa değer vermesinin nedenlerinden biri de buydu.

Muhtemelen içindeki koca kışkı piyanoya ithafen müzik odası dediklere yere girdi. Duvarlarda parıldayan buğulu suluboya tabloların orijinal olduğu belliydi ve gerçekten güzeldi. Ama asıl ilgisini çeken şık bir cam kabindeki enstrüman koleksiyonu oldu.

Gitar, keman, çeşitli flütler –belki bir pikolo- bir akorde-

on, bir davul, mızık, santur olduğunu düşündüğü bir alet, çingirak, bongo ve pek anlayamadığı birkaç şey daha.

Eğer kilitli olmasaydı muhtemelen kabini açıp birkaç enstrümanı deneme arzusuna karşı koyamazdı. Seslerini duymak, nasıl çalıştıklarını anlamak istiyordu.

Parker'ı sadece yatmak için düşünmemesinin de böyle bir şey olabileceğini fark etti. Onu açmak, nasıl işlediğini görmek arzusu duyuyordu.

Sıradışı güzellikte zengin bir kız -varlıklı bir kadın diye düzeltti - kültürlü, bağlantıları olan, zeki. Ve çok çalışıyordu, belki de tanıdığı en çok çalışan kişilerden biriydi. O güzel kalçalarının üzerinden pek kalkmadan, jetle Mayorka'ya bir şeyler içmeye gidebilir, muhteşem bacaklarını yakmak için Ege sahillerinde yatla gezebilir, alışveriş molalarında Paris kafelerinde oturup şarap yudumlayabilirdi.

Bunların yerine çocukluk arkadaşlarıyla, sürekli diğer insanların parmaklarının işaretleriyle koşmasını gerektirecek bir iş kurmuştu.

Piyanoya doğru giderek birkaç akor bastı.

Para için değil, diye karar verdi. Ondan açgözlülük ya da hırs gibi bir titleşim almıyordu. Para bir sonuç olabilirdi, işin bir gereği, ama asıl etken değildi. Ana sebebin para olup olmadığı çok iyi teşhis edebilirdi.

Kişisel tatmin önemli bir rol oynuyordu ama daha fazlası vardı.

Mal ne olduğunu bulmak istiyordu.

Parker'ın geldiğini hissetti -teninde hafif bir ısı olmuştu-başını kaldırıp kapıya baktığında onu gördü.

Ve Ah Tanrım, evet, kesinlikle ellerinin onun üzerinde olmasını çok istiyordu.

Kot pantolonu da en az dümendeki hâkim kadın kıyafetleri kadar iyi taşıyordu. Botlarının kısa, ince topukları vardı. Botlarıyla aynı koyu çikolata renginde olan ince deri ceketinin altına parlak kırmızı bir tişört giymişti. Kulağındaki halka küpeler ısıltı ısıltıydı.

Klas bir Motorcu Fıstık, diye düşündü.

Hayır. Sadece çok klas.

“Çalıyor musun?”

“Ben mi?” Mal omzunu silkti. “Hayır. Sadece bakınıyordum. Çok etkileyici bir koleksiyon.”

“Evet. Çoğu babamın. Kesinlikle hiçbir müzikal yeteneği yoktu ama olanlara çok saygı duyardı.”

“Del piyanoda tuhaf bir şeyler çalıyor, özellikle birkaç biradan sonra. Ya sen?”

“Piyano, keman—birayla ya da birasız. Santur.”

“Ben de santur olduğunu düşünmüştüm. Bu nedir peki?”

Parker kabine doğru ilerleyerek Mal’in işaret ettiği ufak, anahtar şeklindeki enstrümana baktı.

“Boru ya da çene arpi deniyor. Dişlerine ya da dudaklarına doğru tutup üflüyorsun. Basit, etkili ve çok eski.”

“Şu pikolo mu?”

“Hayır, soprano flüt. Pikolo şuradaki. İstersen anahtarı getirebilirim.”

“Hayır, gerek yok.” Birden insanların pikolo, saksofon gibi isimleri nereden buldukları geldi Mal’in aklına. “Ben sadece baktığım şeyin ne olduğunu bilmekten hoşlanıyorum. Ayrıca eğer açarsan her şeyi çalmak, en azından biraz uğraşmak isteyeceğim ve gezimize çıkamayacağız.”

Hafifçe döndü ve omuz omuza olan pozisyonlarını yüz yüze çevirdi. “Belki sonunda neye baktığımı anlarım.”

“O kadar karmaşık bir şey yok.”

“Bakan sen değilsin. Hazır mısın?”

Parker başını sallayarak önden çıktı. Koridora bıraktığı uzun saplı bir çantayı alarak başından geçirdi ve omzundan çapraz olarak taktı.

“Senin hakkında sevdiğim bir şey. İşleri sade ve net bir hale getiriyorsun.” Parmağıyla çantayı gösterdi. “Motora biniyorsun, eşyalarına ihtiyacın var. Ve onları senin asılacağın değil sana asılacak bir şeye koyuyorsun. Zekice. Zekâyı severim.”

Kapıyı açtı ve Parker geçene kadar tuttu.

“Ben pratikliği seviyorum. Ve bu şey hiç pratik değil.” Motoru işaret ediyordu.

“Ne kadar pratik olduğunu tahmin edemezsin. Beni istediğim her yere götürüyor, daha az yakıyor ve her yere park etmesi çok kolay.”

“O noktalara katılabilirim ama bir Connecticut kışında hiç de pratik olmayacağından eminim.”

“Duruma bağlı.” Uzanarak kasklardan birinin kayışını açtı. “Binmeden önce,” dedi kaskı Parker’a uzatırken, “ve adil olmak adına...ortada bir iddia var.”

“İddia mı?”

“Del’le iddiaya girdik. Carter ve Jack de katıldı. Seni tekrar motora bindireceğime dair ortaya yüz dolar koydum.”

Mal genç kadının gözlerinde ne bir alev ne de donma görüldü. Gözleri sadece biraz kısılmıştı.

“Öyle mi?”

“Evet. Del hiç şansım olmadığını söyledi. Jack de ona katıldı, yani benim payım iki yüz. Carter parasını benden yana koydu.”

Parker elindeki kaskı çevirdi. “Bunu ben binmeye karar verdikten sonra söylüyorsun; ama binmeden önce... Yani bu kaskı yüzüne atıp canın cehenneme diyebilirim.”

“Evet.”

Parker tekrar başını salladı. “Carter’dan kesinti olmayacak. Ama senin payının yarısını istiyorum—özellikle Del’in saydığı parayı.” Kaskı başına geçirdi.

“Tamam, çok adil.” Mal sırtarak motora atladı.

Bu kez ona tutunmasını hatırlatmaya gerek kalmadığını fark etti. Beline dolanan kolları hissederek motoru çalıştırıp yola çıktı.

Parker’ın kalbi deli gibi çarpıyordu, özellikle virajlarda, ama bu duygudan hoşlandığını inkar edemezdi. Tıpkı eğer gerçekten burada olmayı istemese kesinlikle olmayacağı gerçeğini inkar edemediği gibi.

Merak, diye düşündü. Artık merakını tatmin etmişti. Evet, yolda böyle akıp gitmek, rüzgârı hissetmek gerçekten de ilk, kısa turundaki gibi heyecan verici ve güzeldi.

Bunu bir alışkanlık haline getireceği anlamına gelmiyordu ama yine de bu deneyimi Yapılanlar listesine ekleyebilmek çok hoştu.

Neredeyse Del'den kazandığı yüzlük kadar hoştu.

Hak ediyordu.

Hazır itiraflara başlamışken, tepkisini böyle güzel hesaplayabildiği için Malcolm'un algılayışının çok başarılı olduğunu kabul etmeliydi.

Gerçi belki de onun iddiayı bozmaması için o şüpheli çekiciliğini kullanmaya karar vermişti. Gerçi bunun bir anlamı yoktu. Hiçbir şey söylememesi daha güvenliydi.

Ama *astl* konu da bu değil miydi?

Mal güvenli yolu tercih edecek bir tip değildi.

Tanrım her neyse, diye düşündü. Bu tecrübeyi dosyalayıp rafa kaldırmadan önce iyice keyfini çıkaracaktı.

Parker zikzaklar çizerek su kenarında bir yerlerde gittiklerini fark edince hissettiği keyif birkaç kat daha arttı. Nem ve tuzla yoğunlaşmış kokuyu içine çekti. Batmak üzere olan güneşin Calf Adası'nın girinti çıkıntılarından yükselen ses ve ışıkların, sahilde keyif yapan beyaz yelkenlilerin üzerine dökülen son ışıklarını izledi.

Ve tüm bu süre boyunca altındaki makine hırlamaya, güçlü bir şekilde titremeye devam ediyordu.

Mecburiyetler, programlar ve sorumluluklar yavaş yavaş dağılmaya ve rüzgâra kapılmış kuş tüyleri gibi aklından uçmaya başladı. Martıların havada süzülmesini, suya doğru dalmasını izlerken hızlı kalp atışları tekrar normal, rahat ritmine kavuştu. Eğer çantasındaki telefon çaldıysa bile duymuyordu ve duyup duymadığını umursamıyordu.

Malcolm aynı yoldan geri dönerken Parker zaman kavramını yitirmiş, kendini ışıkların ve havanın yumuşaklığına bırakmıştı sadece.

Old Greenwich'e girerlerken Malcolm yavaşladı. Turistler ve yerel halk işlek ana caddede iç içeydi. Kimileri dükkan, mağaza ve restoranlara, kimileri de sahile doğru ilerliyordu. Ama bu koşturma ve kalabalık görüntüsü mahalle sakinliği hissini bozmuyordu.

Mal ana caddeden saptı ve trafikte biraz daha ilerledikten sonra küçücük bir alanda durdu. Kaskını çıkardı, arkasını dönerek Parker'a baktı.

"Acıktın mı?"

"Sanırım."

"Connecticut'taki en muhteşem pizzayı yapan yeri biliyorum burada."

"O halde Bayan G'nin pizzasını tatmadın."

"Belki günün birinde o kadar şanslı olurum, ama o zamana kadar... Bu arada artık bırakabilirsin."

"Ah." Parker kollarının hâlâ genç adama sarılı olduğunu fark edince şaşırdı. Geri çekilerek aşağı indi.

Mal kaskları motora bıraktı. "Uzakta değil. Yemekten önce biraz bacaklarımızı açacağız sadece."

"Yürümeyi severim," dedi Parker, sonra gelen sinyal sesiyle çantasına uzandı. "Sesli mesaj. Bakmam gerek."

Parker'ın hafifçe bir küfür savurduğunu duyan Mal "Kaç tane?" diye sordu.

"Üç."

"Yakandan düştükleri bir akşam olmuyor mu hiç?"

"Bazen oluyor. Çok nadir ama oluyor işte. İnsanlar düğün ya da yıldönümü gibi önemli bir şeyler planlarken bir süre bütün dünyaları o olay haline geliyor. Her fikir, sorun ya da karar devasa bir öneme sahipmiş gibi geliyor."

Telefonu çantasına koyarken ilk fırsatta lavaboya kaçıp, konu her neyse ilgileneceğini düşündü.

"Arasana. Şimdi de halledebilirsin."

"Sorun değil. Biraz bekleyebilir."

"Çağrılar kafanda olacak, bir yerlere kaçıp onları halletmeyi düşünüyor olacaksın. İstersen hemen aradan çıkar."

“Tamam, hemen hallederim.”

Malcolm ağır ağır yürürken Parker, Gina adında biriyle bir şeyin şifon mu tafta mı olması konusunda konuşmaya başladı. Parker’ın uğrayıp her iki örneğe de bakacağını söylemesiyle konu kapandı. Sonra Bayan Seaman diye biriyle Sindrella faytonu hakkında konuşmaya başladı. Parker hemen bir tane ayarlayacağını söyleyerek not defterini çıkardı ve istenen özellikleri yazmaya başladı. Son olarak Michael diye birini onun da nişanlısı Vince’in de *swing* dansı öğrenmek için hâlâ vakitleri olduğu konusunda rahatlatı. Sonra bir telefon numarası ve dans eğitmeninin ismini yazdırdı.

Parker cep telefonunu çantanın ön gözüne koyarken Malcolm’a dönerek “Kusura bakma,” dedi. “Ve teşekkürler.”

“Sorun değil. Şifon mu tafta mı umurumda olmaz, ağırlık ve esneklik konularını da bilemem ama Tanrım, Disneyland dışında nereden bir Sindrella faytonu bulabilirsin ki?”

“Eğer doğru ve yeterli kaynağın varsa neleri bulabileceğine şaşırsın. Özellikle de bu durumda olduğu gibi limitsiz bir bütçen varsa. Bayan Seaman –ünlü Seaman Mobilyaları-kızının düğününe bir Sindrella faytonuyla gelmesini istiyor ve ben de öyle olmasını sağlayacağım. Yani geline danışıp istediğinin gerçekten bu olduğunu teyit ettikten sonra.”

“Anladım. Peki Michael ve Vince’in neden *swing* dansı yapması gerek?”

“Şubatta evleniyorlar ve sonunda Çılgın Caz’a karar verdiler-dönem teması. Takım elbise giyecekler ve kısa tozluklar takacaklar.”

Malcolm duyduğu şeyi anlamak için bir süre durdu. “Dalga geçiyorsun?”

“Hayır, ayrıca gayet eğlenceli olacağını düşünüyorum. Doğal olarak *swing* de yapmak istiyorlar, özellikle ilk dansları olarak.”

“Aktif olan hangisi? Ciddi bir soru bu,” diye ekledi Parker tatsız bir bakış atınca. “Aktif olan hangisi? Birinin dansı yönlendirmesi gerekecek.”

“Yazı tura atarlar herhalde ya da dans hocası karar verir. Bence Vinnie olur çünkü Michael dans konusunda biraz gergin ama Vinnie epey hevesli.”

“O zaman...Dur bir dakika. Şubat mı? Vinnie Calerone'dan mı bahsediyoruz?”

“Evet. Tanıyor musun?”

“Evet. Çocukluktan beri tanışırsınız. Annemle annesi de arkadaşları. Tekrar buraya taşındığımı duyduğunda beni görmeye gelmişti. Mercedes'yle de ben ilgilenirim. Şubat ayında evleneceğini, davetiyemi alacağımı söylemişti.”

“Yakın arkadaş mıydınız?”

“Pek değil.” Mal, Parker'a bir süre baktı sonra anlatmaya karar vererek derin bir nefes aldı. “O zamanlar onunla çok uğraşırlardı. Bir gün iki oğlanın onun üzerine saldırdığını gördüm. Fena benzetmeye başlamışlardı. Bana kalırsa bire bir kendini gayet iyi korurdu ama dediğim gibi iki çocuk vardı. Olayı biraz eşitleyeyim dedim. Ve haklıymışım, çocuğu güzel hakladı. Vinnie çizgili takım elbiseler içinde ha?” Yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. “Bunu gerçekten görmem gerekecek.”

“Onun için kavgaya mı girdin?”

“Yani özellikle onun için değil. Daha çok ikiye karşı bir durumuyla ilgiliydi. Birine eşcinsel diye saldırmak cahillik. Ama birleşip dövmeye çalışmak adilik. Her neyse, sadece birkaç dakika sürmüştü zaten. Evet, mekan burası.”

Parker kısa bir süre daha gözlerini Mal'den ayırmadı, sonra dönerek restorana baktı. Körfez girişindeki güzel konumuna rağmen küçük, ahşap ve çok salaş bir görüntüsü vardı.

“Dıştan pek bir şeye benzemez ama—”

“Gayet hoş görünüyor ve ben tam pizza havamdayım.”

“Al benden de o kadar.”

ALTINCI BÖLÜM

Çalışanlardan birkaç kişi ismiyle hitap edince Parker Mal'i burada tanıdıklarını anladı. Pizzacı küçük ve salaş olabilirdi ama açık mutfaktan yükselip havayı dolduran kokular ve dolu masalar Malcolm'un pizzadan anladığını gösteriyordu.

İtalya manzaralarıyla süslü kâğıt servis altıklarının olduğu bir masaya sıkıştılar.

"Chianti'den uzak dur bence," dedi Malcolm, "ama bir karaf Cab tavsiye ederim."

"Olur."

Masalarında bir garson kız belirdi. Kıpırmızı saçları ve göğüsleri kadar kalkık küçük bir burnu vardı. Kendisi zar zor şarap siparişi verecek yaşta görünüyordu.

"Hay, Mal!"

"Nasıl gidiyor Kaylee?"

"Ah, bilirsin işte." Genç kızın bakışları Parker'a doğru kaydı, sonra hemen Mal'e döndü. Ama bakışı hissettiği hayal kırıklığı ve siniri Parker'ın anlamasına yetecek kadar uzundu. "İçecek ister misiniz?"

"Hanımefendi bir karaf Cab alacak. Bana da kola getirebilirsin. Bu gece şef Luigi mi?"

"Doğru anlamışsın. Her zamankinden mi?"

"Ona sonra karar veririm."

"Peki. İçeceklerinizi getireyim."

Kız uzaklaşırken Parker kaşlarını kaldırıp indirdi. "Seneden fena hoşlanıyor."

Mal arkasına yaslandı. Deri montunun önü açılmıştı, yüzünde günün yorgunluğu olmasına rağmen yeşil gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Ne diyebilirim ki? Hanımlar bana bayılır.”

“Şarap sürahisini kafamda kırmak isterdi bence.”

“Belki.” Malt tekrar öne doğru uzandı. “On yedi yaşında ve ikili eğitim veren bölge üniversitesine yeni başladı. Moda tasarımcısı olmak istiyor. Ya da şarkı sözü yazarı. Ya da...”

“On yedi yaşında ya da’lar çok olur. Kendinden büyük erkeklere duyulan platonik aşklar da.”

“Senin de var mıydı?”

Parker başını inkar edercesine değil keyifli bir tavırla iki yana salladı. “Sen şarap istemiyor musun?”

“Kaylee’den bir yaş kadar küçükken annemle bir anlaşma yapmıştım. İçtiğim her bira ya da alkollü şeyden sonra tekrar direksiyon başına geçmek için bir saat beklemek zorundayım.”

“On altı yaşında bira mı içiyordun yani?”

“Bulabildiğimde elbette. Ve öyle bir olasılık olduğunu bildiğinden annem yeni bir kural yaratmak zorunda kaldı. Araba almalarını istiyorsam anlaşmayı kabul etmek zorundaydım ben de.”

“Birçok genç tutmadığı ya da tutmaya niyetinin olmadığı sözler verir.”

“Benim dünyamda eğer bir anlaşma yaparsan o anlaşmaya uyarsın.”

Parker duyduğu şeye inandı ve bunu takdir etti çünkü aynı şey kendi dünyası için de geçerliydi. “Artık kendi aracını kendin alabiliyorsun ama?”

“Fark etmez. Anlaşma anlaşmadır.”

“Siparişinize karar verdiniz mi?” Kaylee kolayı Malcolm’un önüne koydu, şarap karafını ve kadehi de hiç göz teması kurmadan Parker’ın önüne yerleştirmeyi başardı.

“Henüz değil.” Malcolm uzanarak plastik ince menülerden birini aldı.

“Her zamanki yediğin ne?”

“Sucuk, siyah zeytin, acı biberli.”

“Kulağa güzel geliyor.”

“Peki. Luigi’den bize bir büyük boy atmasını ister misin Kaylee?”

“Elbette Mal. Eğer başlangıç için bir şey istiyorsan bu gece o sevdiğin kabaklı börekten var.”

“Harika olur. Bir porsiyonu paylaşalım.”

Parker kız uzaklaşana kadar bekledi. “Buraya bir kadınla her gelişinde böyle kalbi mi kırılıyor bunun?”

“Genelde kadınları buraya getirmem. Randevularda daha sakın yerlere gitmeyi tercih ederim.”

“Bu bir randevu değil,” diye hatırlattı Parker. “Bir anlaşma.”

“Evet.” Mal karafa uzanarak Parker’ın kadehini doldurdu.

Parker şaraptan bir yudum aldı ve memnun bir şekilde başını salladı. “Çok iyi. Eee...baban ordudaydı değil mi?”

“Evet. Sekiz yaşına kadar asker çocuğu olarak yaşadım, sonra El Salvador’da şehit oldu.”

“Anne babayı kaybetmek korkunçtur, hele o kadar erken yaşta.”

Gözleri bir an yaşadıkları ortak kayıp duygusuyla buluştu. “Her yaşta korkunç olmalı.”

“Evet, öyle. Sonra annen tekrar buraya, Greenwich’e taşındı, değil mi?”

“Evet. Emekli maaşı, bayrak ve birkaç madalya alıyorsun. İşte yapabilecekleri şeyleri yaptılar ama annem çalışmak zorunda kaldı. Erkek kardeşinin bir restoranı var. Muhtemelen biliyorsundur.”

“Biraz. Dayını ya da karısını çok iyi tanımıyorum ama.”

“Bana göre pek bir şey de kaçırmıyorsun. Annemi tam bir köpek gibi çalıştırdı ve sadece başının üzerinde bir çatı olduğu için minnettar kalmasını bekledi. Annem de minnettardı. O...”

Mal duraksadığında Parker bir süre bir şey demeden bekledi. “Annenin bilgisayarla arası nasıl artık?”

“Harika. Sağ ol Kaylee,” dedi Mal, genç kız masaya bir tabak börek ve iki servis tabağı koyarken.

“Luigi çıkmadan uğrayıp bir merhaba desin dedi.”

“Tamam.”

“Annenle ilk karşılaştığımda,” diye devam etti Parker, “karşısındaki bilgisayara küfürler savurmakla meşguldü. Ve onu bilgisayar kullanmaya zorladığın için sana da epey kızgındı.”

“Bilgisayarda Scrabble oynanabileceğini keşfetmeden önceydi o. Artık evde de oynayabilmek için ayrı bir laptop aldı.”

Parker kabaklı börekten bir parça alarak ağzına attı. “Bu çok iyiymiş.” Bir lokma daha aldı. “Hatta enfes.”

“Sizin müşteriler için biraz düşük piyasa değil mi?” diye sordu Mal, Parker’ın gözleriyle restoranı taradığını görünce.

“Hiç de değil. Nispeten küçük, daha sade bir prova yemeği için gayet eğlenceli ve rahat bir yer olur. Ayrıca şehir dışından gelen, yerel ve leziz tatlar denemek isteyen düğün konukları için de iyi bir alternatif olabilir. Aile müessesesi olması her zaman artı puandır.”

“Aile işi olduğunu nerden anladın?”

“O ortam var işte, ayrıca menülerin üzerinde de öyle yazıyor.”

“Luigi’yle konuş. Restoran sahibi o.”

“Olabilir. Peki Los Angeles’ta dublörlükten Greenwich’ta araba servisi işletmeye geçiş nasıl oldu?”

“Havadan sudan muhabbet mi bu, yoksa gerçekten merak ediyor musun?”

“İkisi de olabilir.”

“Pekâlâ. Çekimlerden birinde bir kaza oldu ve ben yaralandım. Muhasebecinin biri ucuza kaçmaya karar vermiş ve hatalı ekipman kullanmış ve bana tazminat ödemeleri gerekti.”

“Yaralanman ne kadar ciddiydi?”

“Birkaç kemik kırığı, birkaç organ ezilmesi ve biraz deri yaralanması.” Mal omzunu silkti ama Parker olayın o kadar basit ve önemsiz olduğuna inanmadı.

“Kulağa yine de ciddi geliyor. Hastanede ne kadar kaldın?”

“Bir süre kaldım,” diye devam etti Mal aynı önemsemez ses tonuyla. “Ben tekrar ayağa kalktığımda avukatlar her şeyi halletmişti zaten. Epey tazminat kazandım ve o kadar binalardan atlamak, duvarlara çarpmak yeter diye karar verdim. Kendi işimi açabilecek kadar param vardı ve zaten başından beri hedef de oydu.”

“Peki özlemiyor musun hiç? Yani işte Hollywood, sinema sektörü...”

Mal cevap vermeden önce börekten bir parça attı ağzına. “İşler pek sizin mahalledeki sinema salonundan görüldüğü gibi değil, Bayan Bacak.”

“Evet öyle olduğunu sanmıyorum. Ve bana Bayan Bacak demesen çok memnun olurum.”

“Elimde değil. Emma ve seni futbol oynarken izlediğimden beri kafama öyle kazındı. Hani anne babasının o büyük kutlama partisinin olduğu gün.”

“Cinco de Mayo*. Ayrıca gayet güzel bir adım var.”

“Örümcek Adam’ın ismi.”

Parker gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Örümcek Adam’ın ismi Peter.”

“Tamam, Örümcek Adam’ın soyadı olması daha tuhaf. O filmlerde çalışmıştım bu arada.”

“Örümcek Adam filmlerinde Tobey Maguire’le mi çalıştın? Peki ne...” Parker’ın gözleri kısıldı. “Eminim kadınlarla yatmak için epey kullandığın bir bağlantıdır bu.”

“Hoş bir aç diyebiliriz.” Kaylee pizzayı masadaki taşıyıcıya yerleştirirken Malcolm gülümsedi.

* Hem Meksika’da hem de Meksikalıların yoğun olduğu ABD gibi ülkelerde kutlanan Meksika ordusunun 5 Mayıs 1862’de, Puebla Savaşı’nda Fransa işgal kuvvetlerine karşı kazandığı galibiyete atfedilmiş kutlama. Çn.

“Başka bir isteğiniz var mı?”

“Böyle gayet iyiyiz Kaylee. Teşekkürler.”

“Kabaklı börek harikaydı,” dedi Parker. Genç kız hızla omzunu silkti ve arkasını döndü.

“Beğendiğinizi iletirim.”

“Benden hep nefret edecek.” Parker iç geçirdi. “Umarım bu pizza şu anda aurama yapılan negatif yüklemelere değecek kadar iyidir.”

“Acı biberler auranı anında temizleyecektir.”

“Göreceğiz. Arabalar ve mekaniğe hep meraklı mıydın?”

“Dediğim gibi, bir şeylerin nasıl işlediğini bilmeyi seviyorum. Sonraki adım da bu işleyişlerini sürdürmelerini sağlamak oldu. Sen hep düğünlere mi meraklıydın peki?”

“Evet. Düğünlerle ilgili her şeye bayılırdım. Ve sonraki adım onları yaratmaya yardımcı olmak oldu.”

“Ama mesai saatlerin epey belirsiz olabiliyor.”

“Öyle. Ama sen düğünler hakkında konuşmak istemiyorsun.”

“Ve sen de arabalar hakkında konuşmak istemiyorsun.” Mal bir dilim pizza alarak Parker’ın tabağına uzattı.

“Evet istemiyorum ama iş konuları hep ilgimi çekmiştir. Başka bir şey deneyelim. Florida’da yaşadığınızdan bahsetmiştin. Başka nereler?”

“Japonya, Almanya, Colorado.”

“Gerçekten mi?”

“Japonya’yı hatırlamıyorum, Almanya da bölük pörçük.” Mal kendine de bir dilim aldı. “Doğru düzgün hatırladığım ilk yer Colorado Springs. Dağlar, kar. Birkaç sene yaşadık aslında orada ama ben hep o karı hatırlarım. Florida’da penceremin altındaki içeklerden gelen o kokuyu hep hatırlamam gibi.”

Mal pizzadan bir dilim aldı ve başını hafıfçe eğdi. “O pizzayı deneyecek misin yoksa denemeyecek misin?”

Parker damağını yakmayacak kadar soğuduğuna karar vererek bir parça kesti ve ağzına attı. Kafasını salladı. “Tanrım

müthiş. Gerçekten.” Bir parça daha aldı. “Ama Bayan G’nin hakkını da yiyemem, o yüzden Connecticut’ın en iyi ikinci pizzası diyelim.”

“İlk fırsatta Bayan G’yi pizza yapması için ikna etmem lazım. Dürüst müsün yoksa sadece inatçı mı, anlamak istiyorum.”

“Her ikisi de olabilirim, ruh halime ve şartlara göre değişir.”

“Pekâlâ ruh halini ve şartları dürüstlüğe göre ayarlayalım. Neden benimle geldin?”

“Bir anlaşma yaptık.”

Mal elinde tuttuğu dilimin arkasından Parker’ın yüzünü inceleyerek başını iki yana salladı. “Bir etken olabilir ama nedeni o değil.”

Parker biraz düşündü, şarabından bir yudum aldı. “Beni rahatsız ediyordun.”

“Ve sen de seni rahatsız eden erkeklerle dışarı çıkarsın?”

“Bu kez öyle oldu. Bana karşı bir şekilde meydan okudun ve o da sonraki düğmeye bastı. Son olarak da merak diyelim. Yani bütünü oluşturan etkenler, ve şimdi çalışmak yerine burada oturup bu harika pizzanın keyfini çıkarıyor olmamın nedeni bunlar—Ah lanet olsun.” Parker çalan telefonuna doğru atıldı.

“Sen konuş. Devam ederiz.”

“Restoranlarda cep telefonuyla konuşan insanlardan nefret ediyorum. Hemen dönerim.” Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. “Selam Justine, bana bir dakika izin ver.”

Mal genç kadının kadehini tazelerken onun yürümesini izledi. Kotla harika görünüyordu.

Kaylee gelerek önüne bir kola daha koydu ve diğerini tepsisine aldı. “Tazelenmesine gerek vardı gibi geldi.”

“Harika zamanlama. Okul nasıl gidiyor?”

“İyi. Çizim derslerimi çok seviyorum. Arkadaşın kim?”

“Adı Parker.”

“Doktor ya da polis mi kendisi?”

“Hayır. Onu nereden çıkardın?”

“Babam yalnızca doktor ve polislerin restoranda çalan telefonlarına cevap vermesinin uygun olduğunu söyler de.”

Mal genç kızın önlüğünün cebinden görünen cep telefonuna baktı. “Sen kaç mesaj attın acaba bu akşam?”

Kaylee’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Kim sayıyor ki? Sanırım güzel kadın.”

“Sanırım haklısın. KARBÜRATÖRLE ilgili bir sorun yaşıdın mı?”

“Hayır. Her ne yaptıysan işe yaradı. Hiçbir sorun yaşamadım tekrar. Ama arabam hâlâ milyon yaşında ve kustumuk yeşili.”

“Beş yaşında,” diye düzeltti Mal. “Ama evet kustumuk yeşili. Eğer babamı ikna edebilirsen, çok uygun fiyata boyatabileceğin bir adama yönlendirebilirim seni.”

“Gerçekten mi?” Kaylee’nin gözleri parladı. “Onu işlemeye başlayayım ben. Belki sen de—” Kaylee duraksadı, yüzündeki ışıltı soldu. “Arkadaşın geri geliyor.”

Kaylee mutfığa doğru döndü. Tam olarak ayaklarını sürtmüyordu ama epey yakındı. Mal gülümseyerek dikkatini yerine yerleşen Parker’a çevirdi. “Şifon? Acil bir tango seansı? Düğüne deveyle giriş yapmak isteyen biri?”

“Bir keresinde bir damadı arabasından vazgeçirmiştim ve pek kolay değildi. Deveyi halledebilirim bence. Bu kez olay şöyle; Ekim gelinlerimizden biri babasının Vegas’ta olduğunu öğrenmiş. Adam uğruna karısını bıraktığı servet avcısı aptal sürtükle -gelinden aynen alıntı-evlenmiş.”

“Böyle şeyler olur, evet.”

“Evet. Boşanma daha bu hafta sonuçlanmıştı ve adam hiç vakit kaybetmemiş. Ki böyle şeyler de oluyor. Yeni gelin yirmi dört yaşında, bizimkinden iki yaş küçük.”

“Durumu biraz daha zorlaştırıyor.”

“Evet ama böyle şeyler de oluyor,” dedi Parker. “Ama tüm ‘oluyor’lar bir tarafa bunlar hazmı zor şeyler.”

“Elbette. Ama yine de kızından ziyade ilk eşi için daha

zor bir durumdur.” Mal daha birincisini bitirmediği halde Parker’ın tabağına ikinci dilimi koydu. “Senden ne yapmanı istiyor peki?”

“Babasını da yeni karısını da düğünde istemiyor ve planladığı gibi onu damada babasının teslim etmesini istemiyor. Bahsi geçen servet avcısı aptal sürtüğü önceden babasının bir konuğu olarak tolere etmeye hazırlamış kendini ama onu düğünde babasının karısı ya da üvey annesi olarak görmek, ya da yeni konumunu gelinin zavallı annesinin burnuna sokan kadın olarak kullanmasına izin vermektense düğünü iptal etmeyi yeğlermiş.”

“Kız puanı hak ediyor ama. Aferin.”

“Evet, tamamen haklı. Ve gerçekten istediği buysa öyle olmasını sağlayacağız.” Pizzanın üzerine kadehini yudumladı. “Ama asıl sorun şu ki babasını çok seviyor. Yargılamak bize düşmez ama verdiği karara ve muhtemelen yaşadığı klasik erkek orta yaş krizine rağmen—”

“Hey, orta yaş krizini sadece biz erkekler yaşamıyoruz.”

“Siz daha sık yaşıyorsunuz ve genelde daha ciddi semptomlarla...Yine de,” diye tekrarladı Parker “babasını çok seviyor. Ve korkarım damada doğru babasının kolunda yürümek o düğün gününü servet avcısı aptal sürtükten çok kendisi için kötü bir gün haline getirecek. Babasını affettiğinde, ki bir gün affedecek, bugün verdiği karardan pişman olacak.”

“Ona söyledin mi bunu?”

“Ona düğün gününün sadece ona ve David’e ait olduğunu, bizim o ne istiyorsa ona göre hareket edeceğimizi söyledim. Ama yine de emin olmak için birkaç gün daha beklemesini istedim.”

“Babasından yana karar vereceğini düşünüyorsun.”

“Evet, ve eğer haklı çıkarsam aptal sürtükle Vows’taki düğün protokolü ve davranışlarıyla ilgili çok gizli ve özel bir sohbet yapmayı planlıyorum.”

“Kızın ödünü koparacaksın değil mi?”

“Ben öyle şeyler yapmam,” dedi Parker gülümseyerek.

“Ve çok eğleneceksin.”

Parker tatlı bir tavırla pizzasından bir parça daha attı ağzına. “Bu çok kaba ve yanlış bir tavır olur.”

“Hem de nasıl.”

Genç kadın güldü. “Tamam haklısın.”

“Bu bizim ortak olduğumuz bir özellik.”

“Neymiş o?”

“Anladığımı kadarıyla eğer birine dersini vermek ya da haddini bildirmek istiyorsan olaydan bir boyutta keyif de alıyorsun. Bir süre önce Mac’in tuhaf annesine haddini bildirmediğini duydum.”

“Ve kaba ya da yanlış olması umurumda değil. Hak etmişti. Sen nereden duydun ki bunu?”

“Erkekler de aralarında konuşurlar. Del, Mac’e çok düşün ve annesinin kızı hırpalamasına çok sinirleniyordu. Ayrıca ondan bir süre önce ben de kadınla karşı karşıya kalmıştım, yani az çok nasıl bir tip olduğunu biliyordum.”

“Doğru, Mac arabasını çektiğinde değil mi?” Parker mutlu bir şekilde iç geçirdi. “Ne hoş günlerdi. Eee...Emimin Linda arabasını geri almaya geldiğinde burnundan solumuyordu.”

“Öyle de denebilir.”

Parker gözlerini Mal’dan ayırmadan pizzasından bir ısırık daha aldı. Sonra kafasını salladı. “Pekâlâ, dökül bakalım. Benim tek duyduğum, çekici ve park ücretini ödemedен arabasını alamayacağını söylemişsin, Linda da her zamanki gibi ağzını geleni söylemeye başlamış.”

“Hepsi o zaten. Gerçekten çirkef olabiliyor. Olayları Mac’in üzerine yıkmaya çalıştı ama ben pek kanmadım, özellikle de annemin anlattıklarını bildiğimden.”

“Annen Linda’yı tanıyor mu?”

“Hakkında epey şey biliyor ve annemin kaynakları sağlamdır. Gerçi bilmesem de kadın çabuk çözülecek bir tip,

kendim de anlardım. Uzun sözün kısası, arabasını çektim ödememi aldım diyelim.” Mal kola bardağını salladı. “Sonra bağırış çağırıştan yaltaklanma moduna geçti. Bilirsin işte, acaba ona yardım etsem, küçük bir iyilik yapsam olmaz mıymış. A1.1a zirve noktamız servis bedelini başka türlü hizmetlerle ödemeyi teklif etmesiydi.”

“Başka türlü derken..yani...Ah Tanrım.”

“Daha önce çekici ücretini oral seksle ödemek isteyen bir müşterim olmamıştı.”

İyice afallayan Parker hiçbir şey diyemeden Mal’a baktı.

“Sen sordun ama.”

“Evet, ben sordum. Ve olurda Mac sorarsa, sakın bu kısmı anlatma.”

“Sordu zaten ve anlatmadım. Neden anlatayım ki? Annesi kendini kötü bir duruma soktu. Bunun Mac’le hiçbir ilgisi yok.”

“Evet yok; ama çoğu insan konuya bu kadar net bakamaz.”

Ama Parker Mal’in konuyu gayet net görebildiğini fark etti. Sebep her neyse Mal konuyu olduğu gibi görebiliyordu. “Mac uzun yıllar boyunca Linda’nın davranışları yüzünden yeterince zor durumda kaldı. Linda elinden gelse Mac’in düğününü de mahveder, en azından bir can sıkacak bir şey yapar.”

“Yapamaz.” Mal omzunu silkti ve pizzasını ısırdı. “Mac’in halledemediği şeyi Carter halleder. Carter ya da diğerlerinin halledemediği bir şey olursa da sen halledersin.”

“Bir dahaki Linda kabusuna uyandığım gün bu dediğini hatırlamaya çalışacağım. Peki Del’e anlattın mı...yani Linda’nın teklifini?”

“Elbette. Bir erkek böyle bir teklif aldığı anda arkadaşlarına böbürlenme hakkı vardır.”

“Siz çok tuhaf bir cinssiniz.”

“Siz de öyle Bayan Bacak.”

Parker’ın Mal’le yaşadığı bu deneyim –akşamı daha iyi ta-

rif edecek bir kelime yoktu – beklediğinden çok daha rahat ve eğlenceli geçmişti. Gerçi beklentilerinin sıfıra yakın olduğunu da kabul etmeliydi.

Bu adamı Del'in bir arkadaşı olarak görüp, aralarında dostane bir ilişki kurabilmenin çok daha iyi olacağını düşündü. Tıpkı Jack'le olduğu gibi.

Ama sorun Jack'le aralarında hiç böyle tuhaf ve inatçı bir çekim kıvılcımının olmamasıydı.

Yine de bir kıvılcımla ağır ağır sönene kadar baş edilebilirdi. Sonuçta bu kıvılcım da, uzun bir süredir bu tür ilişkilere ayıracak vakti ya da isteğinin olmadığı bir dönemde, ilgisini açıkça gösteren çok çekici bir adamın tavırlarına karşı oluşan gayet anlaşılır bir tepkiydi.

Motora doğru yürürlerken Parker olasılıkları kafasında evirip çeviriyordu.

Kaskını taktı ve nispeten daha rahat bir tavırla Mal'in arkasına yerleşti.

Ve yola çıktıkları andan itibaren geceleyin motora binmenin tamamen farklı bir heyecan olduğunu fark etti.

Yeni ve farklı bir özgürlük hissi tüm bedenini sardı. Yoldaki karanlığı aralayan tek bir far ışığı, yıldızlarla kaplı gökyüzü, tam tepedeki ay ve limanın karanlık sularına yansıyan ışıkları..

Her hücrelerini saran heyecan duygusunun yanında bir de sakinlik ve huzur vardı. Zihnini meşgul eden bütün o ayrıntılar uçup gitmişti. Aslında zihnindeki kalabalığı seviyordu, hatta o kalabalıktan besleniyordu. Ama çok uzun zamandır aklını tamamen boşalttığını ve yenilendiğini hissetmemiştir.

Ve bunu sağlayacak şeyin Malcolm'la geçirilen bir akşam olacağı kimin aklına gelirdi?

Hayatının gerçekleri onu bekliyordu ve Parker gerçekliğine değer veriyordu ama Mal ona rutininden bir mola, biraz macera ve çok keyifli bir ara yaşatmıştı.

Brown Estate'in dönemeçli uzun girişine girdiklerinde Parker rahatlamış ve tazelenmişti. Ve Malcolm Kavanaugh'a karşı oldukça dostça duygular içindeydi.

Mal motoru durdurup kontağı çevirdiğinde içinde kaldıkları sessizlik de yine hoş bir duyguydu. Parker aşağı atladı. Hareketin artık ne kadar doğal geldiğine şaşırdı ve kaskını çıkardı.

Elindeki kaskı Mal'e uzatırken güldü. "Söylemek zorundayım, şimdiye kadar kazandığım en keyifli yüzlük oldu."

"Aynı şekilde." Mal ona sütunlu girişe kadar eşlik etti. "Yani iyi vakit geçirdin."

"Evet. Bu akşam için çok—"

Parker kendini kapıya dayanmış halde ve dudaklarını genç adamın dudakları arasında bulduğunda geri kalan kelimeler beyninde dağıldı. Mal sert ve dayatmacı bedenini ona doğru yaslarken genç kadının ellerini alarak iki yanına bastırdı. Dişleri küçük, aç ısırmaklarla genç kadının bedeninde inanılmaz bir heyecan duygusu yaratıyordu.

Parker kapana kısılmış olduğunu kesinlikle inkar ederdi ama hissettiği acizlik duygusu, panikle karışık bir heyecan, kontrolün tam olarak kendinde olmadığı hissi ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu.

Kendini bıraktı, karşı koymaya teşebbüs bile etmeden bu saldırıya aynı istek ve ateşle karşılık verdi.

Kalbinin deli gibi çarpmaya başlamasıyla bir an geriler gibi oldu—neredeyse.

"Bir dakika," diyebildi sadece.

"Biraz daha."

Mal daha fazlasını istiyordu; ve öyle yaptı. Parker da.

Karşısındaki kadının soğuk görünüşünün altında sakın ve için için yanan ateş Mal'in iliklerine işlemiştii. Yavaş yavaş alevlerin arttığını hissetmeye başladığında kendini seve seve bu ateşin içine atabileceğini hissetti.

Hemen yanı başındaki muhteşem vücuda dokunmak, sonra kontrolünü yitirerek altındaki tene ulaşmak için güzel kıyafetleri yırtmak istemediğinden ellerini hâlâ Parker'ın ellerinin üzerinde tutuyordu.

O kontrolün yavaş yavaş kaybolmaya başladığını hissetti-

ğinde başını kaldırdı ama genç kadının gitmesine izin vermedi, geri çekilmedi.

“Bu geri çekilmeyeceğimi gösteriyor samırım.”

“Ben sana öyle bir şey—”

“Anlaşma yapmıştık.”

“Bunun anlamı...” Parker duraksadı. Mal onun kendini toplamasını, düşüncelerini düzene koymaya çalışmasını izledi.

Tanrım, bu tavrına hayrandı.

“Bu, her istediğinde beni tutup bir köşeye sıkıştırabileceğin, ya da sırf canın istiyor diye ellerini tüm vücudumda gezdirebileceğin anlamına gelmiyor.”

“Seni tutup köşeye sıkıştırmadım,” dedi Mal. “Ve ellerimi de tüm vücudunda gezdirmedim.” Hâlâ avucunun içinde tuttuğu elleri sıkarak söylemek istediği şeyi vurguladı. “Gerçi yapmayı çok isterdim.”

“Yine de bu tarz bir davranış—Biraz geri çekilir misin?”

“Elbette.” Malcolm, Parker’ın ellerini bırakarak geri çekildi.

“Bu tarz bir davranış kabul etmem mümkün değil. İstedğin zaman kalkıp üzerime atamazsın kendini.”

“Evet, biraz itelemiş olabilirim. Suçluyum.” Karanlıkta genç adamın gözleri tıpkı kedi gözü gibi parlıyordu—av üzerinde bir kedi. “Ama tatlım, sen de benimleydin o öpücükte ve gayet memnundun, ben en azından bunu kabul edecek kadar cesur bir tip olduğumu düşünüyorum.”

Parker bir süre hiçbir şey demedi. “Peki, o boyutu doğru olabilir. Ama sırf sana karşı fiziksel bir çekim hissediyorum diye...Neye gülüyorsun sen?”

“Sana. Konuşma tarzına bayılıyorum, özellikle de mesafeli bir üstünlük taslarken.”

“Lanet olsun, cidden sinir bozucusun.”

“Muhtemelen öyleyimdir. Ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum ve bunların ne olduğunu anlamak istiyorum diyecektim. Ama sen öyle istiyorsan fiziksel çekim boyutuna da odaklanabiliriz.”

“Bak, ben de ilişkileri ciddiye alırım ve sırf bir şeyler hissettiğini söylüyorsun diye seninle yatağa atlayacağımı sanıy—”

“Sana yatağa atlayalım falan demedim.”

Mal genç kadının gözlerinin için için yanmaya başladığını gördü ve onu tekrar kapiya yaslamamak için kendini zor tuttu.

“Yani karşımda durup, gözlerimin içine bakarak istediğin şeyin, niyetinin yatak olmadığını mı söyleyeceksin bana?”

“Elbette, seni yatakta isterim –ya da uygun olan herhangi bir yerde- öyle bir niyetim var. Ama acelem yok. Sen atlar mısın? Olayın dengesini kaçırabilir ve ben dengeyi severim. Artı olarak eğer sadece sevişmekle meşgulsen o duyguların ne olduğunu anlayamazsın.”

Duyduğu şeyler tamamen samimi ve maalesef o kadar mantıklı söyleniyordu ki Parker afalladı. “Bu çok saçma bir konuşma.”

“Bana gayet mantıklı ve medeni bir konuşma gibi geliyor. Ve üstelik daha çok senin alanın. Benden üzerindeki o sık kıyafetleri soyup altında ne olduğunu görmek istediğimi mi duymak istiyorsun? Ellerimi tenine koymak istediğimi? Altımda, üzerimde hareket edişini, içinde olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettiğimi, boşaldığında, seni boşalttıgımda yüzünü görmek istediğimi mi söylememi istiyorsun? “İstiyorum Parker. Ama acelem yok.”

“Ben böyle bir şeyin peşinde değilim-senin-bunun?”

“Herkes böyle bir şeyin peşindedir. Sen benimle böyle bir şeyin peşinde değilsin ya da değildin. O kısmımı zaten açıkça görebiliyorum ve anlıyorum da. Ama ben geri çekilmiyorum. Çünkü aramızda bir şey olduğu ortada, affedersin, fiziksel bir çekim olduğu. Ve sen benim bu çekime göre hareket etmemi istemeseydin beni itelerdin zaten, kolaylıkla alırdın. Hatta bundan epey keyif de alabilirdin.”

“Beni düşündüğün kadar iyi tanıyorsun.”

Mal başını salladı. “Bayan Bacak, ben sadece yüzeye bir çizik attım. Ve daha fazlası için geri geleceğim.”

Parker tartışmayı—pek tartışma da sayılmaz, yaptıkları şey her neyse kesinlikle kaybetmek üzere olduğunu fark etti. “Ben içeri giriyorum.”

“O halde sonra görüşürüz.”

Parker arkasını döndü. Bir taraftan da Mal’in tekrar bir hamle yapmasını bekliyordu. Ama giriş kapısını açtığında Mal biraz daha geri çekildi ve Parker onu tanımasa centil-mence bir tavır diyeceği şekilde genç kadın içeri girip kapıyı kapayana kadar bekledi.

Parker bir süre Mal’in iyice sarstığı dengesini toplamak için olduğu yerde dikilip kaldı. Motorun gece sessizliğini dağıtacak şekilde çalışıp yola çıktığını duydu.

Mal’in de ona yaptığı şey tam olarak buydu. Onun sessizliğini bozmuştu.

Söylediği her şey doğruydı.

Dahası Mal yüzeyde açılan çizik konusunda da onu tuhaf bir şekilde gayet iyi anlamıştı. Ve bu...hem korkutucu hem de güzeldi.

Merdivenlerden üst kata doğru çıkarken şimdiye kadar kimsenin, ailesi olarak gördüğü kişiler dışında hiç kimsenin o çizikten içeri girmesine izin vermediğini kabul etti.

Malcolm’a izin vermek konusunda neler hissettiğinden emin değildi, ayrıca onu durdurabileceğinden de emin değildi.

Aslında Malcolm’la ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Her ne kadar bu aralarında bir gelenek olsa da Parker seksi kahvaltı hikâyesini atlamayı tercih ederdi. Ama motor sesi duyulduğunda gayet kolay tanınan bir sesi ve Parker Malcolm'un motorundan inerken Mac, Carter'la birlikte yeni avlularında oturmuş muhabbet ettiği için bu sesi net bir şekilde duymuştu.

Parker egzersizini neredeyse bitirmiş, Laurel de devam ederken Mac spor salonuna girmişti ama aklında kol çalışmaktan çok daha fazlası vardı.

Emma'yı da yanında sürüklemişti.

"Bayan G'den pankek istedim," diye seslendi Mac. "Seksi kahvaltı hikâyesi dinlerken pankek yemeye bayılıyorum."

"Kimin seksi kahvaltı hikâyesi var ki?" diye sordu Laurel.

"Parker'ın."

"Bir dakika." Laurel hızla arkasını döndü. Parker'ın eğilme egzersizinden doğrulması normalden biraz uzun sürmüştü. "Senin seksi kahvaltı hikâyen vardı ve bana anlatmadın öyle mi?"

"Önemli bir şey değil. Ayrıca hiç vaktimiz yok, önümüzdeki birkaç gün çok sıkışığız."

"Eğer önemli bir şey değilse sen ve Malcolm üç saat boyunca motorla nereye kayboldunuz? Hayır, dur anlatma." Parker tam olarak doğrulurken Mac gülümsedi ve abartılı bir tavırla elini salladı. "Önce pankekler gelsin."

“Ben *senin* eve giriş ve çıkışlarını kontrol ediyor muyum, Mackensie?”

“Ah, Mackensie pelerinini giyme tatlım.” Mac tekrar elini salladı ve yaylı egzersiz aletiyle bicepslerini çalıştırmaya başladı. “Carter ve ben Mal’in girişini duyduk ve ben seni giderken de görmüştüm çünkü dışarıdaydım. O yüzden evet, gelişin konusunda kulağımı kabartmış bekliyordum. Sen de tam olarak aynısını yapardın ayrıca.”

“Mal’le kavga mı ettiniz yoksa?” diye sordu Emma. “Üzgün müsün?”

“Hayır, üzgün değilim.” Parker nemli yüzünü bir havluy-la kuruladıktan sonra karşı tarafa doğru giderek havluyu kirli sepetine attı. “Sadece pankek ve dedikodu için vaktim yok.”

“Konu dördümüzden biri değilse söylediğin geçerli,” dedi Laurel başını hafifçe yana eğerek. “Biz yaşadıklarımızı paylaşıyoruz Parker. Şimdiye kadar hep öyle yaptık. Eğer bu konuda bizden kendini çekiyorsan, olayın gidişatıyla ilgili kaygıların var demektir.”

“Hiçbir kaygım yok.” Evet, diye kabul etti Parker içinden. Evet, tamamen öyle. “İyi, tamam. Pankek yeriz ve anlatırım ama çok işim var –hepimizin öyle- o yüzden kısa tutacağız.”

Gergin olduğu her halinden belli olur şekilde spor odasından çıkınca Emma diğerlerine baktı. “Gidip onunla konuşsam mı?”

“Zamana ihtiyacı var.” Laurel bir havlu alarak yüzünü, boynunu sildi. “Biraz kızgın şimdi ama atlatır.”

“Mal’le aralarındaki bu şey yüzünden huzursuz olduğu konusunda haklısın.” Mac kol çalışmayı bırakarak bacaklara geçti. “Eğer konu önemli olmasa bize anlatırdı ya da ben gündeme getirdiğimde gülüp geçerdi. Parker en son ne zaman bir erkek konusunda huzursuz davrandı?”

“Hiçbir zaman ve hiçbir erkek için böyle davranmadı,” dedi Laurel.

“Yani bu iyi bir şey mi kötü mü?”

“İyi sanırım.” Emma hazır oradayken en azından biraz bel

çalışabileceğine karar verdi. “Hiç onun şimdiye kadar çıktığı tiplere benzemiyor, huzursuz olmasının bir nedeni de bu belki. Ve eğer bir şekilde onunla gitmek istemiyor olsa, hiçbir şey onu gitmeye ikna edemezdi. Ayrıca Mac onun kot pantolon ve çikolata renkli o tatlı deri ceketi giydiğini söyledi. Yani onunla gidebilmek için üzerini değiştirmiş”

“Özellikle gözetlemiyordum,” dedi Mac çabucak. “Sadece gördüm işte. Yani sayılır.”

“Aksini söyleyen kim?” diye gülümsedi Laurel. “Eğer Mal’le çıkıyor olduğunu duysam ben de aynısını yapardım. Tanrım, Del’in haberi olmaması iyi ama. Ve olayı daha iyi anlayana kadar şimdilik öyle kalmasını sağlayalım. Mal ve Parker konusunda da Emma ve Jack’te olduğu gibi tuhaflaşmasını istemiyorum. Şimdi gidip bir duş almam gerekiyor ve Tanrı’ya şükür Del erkenden bir toplantıya gitti. Aşağıda görüşürüz.”

“Ben gülüp geçeceğini düşünmüştüm,” dedi Mac, Emma’ya yalnız kaldıklarında. “Onu üzmem istememiştim.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Laurel haklı, biz her şeyi paylaşıyoruz.”

Birbirleriyle her şeyi paylaştıklarını hatırlattı Parker kendine. Duş alıp o günkü kıyafetlerini giydiğinde hissettiği rahatsızlık arkadaşlarını terslemiş olmanın verdiği suçluluk duygusuna dönüşmüştü.

Olayı çok büyüttü. Bütün bu konuyu çok fazla içselleştirmişti; ki bunu çok kolay ve çok sık yapma eğiliminde olduğunu kabul etti.

Yani olması gerektiği gibi gelenekleri devam edecekti. Pankek yiyip biraz güleceklerdi, hepsi buydu.

Mutfığa girdiğinde Bayan Grady tezgahın önünde durmuş, hamuru karıştırıyordu.

“Günaydın tatlım.”

“Günaydın Bayan G. Duyduğuma göre pankek yiyormusunuz.”

“Mmm-hmm.” Bayan Grady, Parker bir fincan kahve koyana kadar bekledi. “Eee, sırada dövme yaptırmak mı var?”

“Ne?”

“Yollarda Harley’le dolaşmaktan sonraki adım olabilir diye düşünmüştüm.”

Parker, Bayan Grady’nin arkası dönük olduğundan kadının gülmemek için kendini zor tuttuğunu göremiyordu. “Evet, yaptığım iş de düşünülürse tam kalbimin üzerine SDM yazdırabilirim mesela, sonsuza dek mutlu.”

“Çok güzel, çok uygun.” Bayan Grady hamuru bir tarafa koyarak bir kase böğürtlen hazırladı. “Gerçi o çocuk için kapışabiliriz seninle, sonuçta bana çiçek getirdi *ve* dansa davet edip duruyor.”

“Ah, eğleniyorsun değil mi?”

“Elbette. Bu arada bana birini hatırlatıyor.”

“Ya?” Parker tezgaha yaslandı. “Kimi?”

“Ben de öyle sert görüntülü, tamamen kendinden emin, kullanmak istediğinde çok becerikli bir dili olan bir çocuk tanımıştım. Çok yakışıklı ve iki katı seksi bir çocuk. Karar verip gözlerini bir kadına çevirdiğinde, ah Tanrım, kadın bunu çok iyi anlardı. Ben şanslıydım. Onunla evlendim.”

“Ah, Bayan Grady hayır...Gerçekten senin Charlie’ne mi benziyor?”

“Aynı tarzda, yani belli bir tarzı yok. Epey zor zamanlar geçirdi, o zamanlardan aldığı yaralarla uğraştı ve bir şeyler başarmak için çok çalıştı. Ama o asi, vahşi nokta hep oradaydı. Charlie’m konusunda kendime hep, ah hayır, dedim, asla böyle biriyle bir şeye başlamam. Çoktan bir şeylere başlamışken bile aynı şeyi söylüyordum hâlâ.”

Bayan Grady’nin yüzündeki gülümseme sıcacıktı ve gözlerinin derinliklerine kadar ulaşıyordu. “Çok iyi bir adam olan bir kötü çocuğa direnmek zordur. Adam ayaklarını yerden keser. Çok uzun bir süre olamasa da onunla geçirdiğimiz her gün için Tanrı’ya şükrediyorum ve çok uzun süre direnmediğim için.”

“Mal ve ben öyle değiliz. Bizimki sadece...” Parker sorunun bir kısmının da bu olduğunu kabul etti. Ne olduğunu hiç bilmiyordu.

“Sizinki her ne olursa olsun onun sana gösterdiği ilgiyi ve biraz eğlenmeyi hak ediyorsun.” Bayan Grady ellerini Parker’ın yanaklarına götürdü ve hafifçe sıktı. “Gerçi her dakikasından büyük keyif aldığını biliyorum.”

“Sırf büyük keyif alıyorum diye bir hata yapmak istemiyorum.”

“Ah keşke yapabilsen.” Bayan Grady, böyle söyleyerek Parker’ı kendine çekti ve alnından öptü. “Gerçekten böyle düşünmemeni dilerdim. Hadi masaya geç ve kahveni iç. Şu anda ihtiyacın olan şey iyi bir kahvaltı ve arkadaşların.”

Belki de öyle, diye kabul etti Parker. Ama oturduktan sonra o hafta sonunun gergin gelinlerinden biri telefon açtı. Başka birinin endişeleri ve sorunlarıyla ilgilenmek Parker için köklenmiş bir alışkanlık olduğundan, problemi halletmek onu biraz rahatlatı.

“Emma ve Mac de birazdan geliyor,” dedi Laurel içeri girerken. “Yardıma ihtiyacınız var mı Bayan G.?”

“Her şey kontrol altında.”

“Hey, ne güzel çiçekler.”

“Erkek arkadaşım gönderdi.” Bayan G göz kırparak ekledi. “Parker’ın benden çalmaya çalıştığı oğlan.”

“Ah tam bir sürük.” Laurel keyfi yerine gelerek kahvesini aldı ve köşeli kahvaltı masasına oturdu. “İlk işimizi hallettikten sonra organizasyon moduna geçebiliriz. Toplantıyı burada yapabiliriz çünkü eminim bu akşamki organizasyonla ilgili her şey BlackBerry’nde kayıtlıdır. Endişelendiğin vakit kaybını telafi ederiz.”

“Tamam. Mac’i terslememeliydim.”

“Refleks gibi olmuştur. Muhtemelen ben de aynısını yaptım, hatta daha fazlasını.”

“Evet ama senin şirret olmana alışığız zaten.”

“Güzel taş.” Laurel bir kahkaha atarak parmağını Par-

ker'a doğru kaldırdı. "Şimdilik Del'e bir şey anlatmayacağım ama—"

"Anlatılacak bir şey yok. Herkes geldiğinde anlatacağım."

"İşte geldiler. Evet, aydınlat bizi."

"Özür dilerim," dedi Parker, Mac'e oturur oturmaz.

"Saçmalama. Unuttum bile."

"Biraz meyve yiyin önce." Bayan Grady masaya bir kase meyve koydu.

"Biliyorum, çok büyüttüm." Parker itaatkar bir tavırla tabağına kiraz koymaya başladı. "Size karşı da kendi içimde de. Bilmiyorum, sadece her şey çok tuhaf geldi. Ve hâlâ da öyle aslında."

"Neden önce anlatmıyorsun, tuhaf olup olmadığına biz karar verelim," dedi Laurel. "Çünkü hâlâ oyalanmaya devam ederek işi tuhaflaştırıyorsun."

"Pekâlâ, Pekâlâ. Bayan G'ye çiçek vermek için gelmiş."

"Ayyy," dedi Emma hemen.

"Bayan G dışarıdaydı. Ben de çiçekleri vazoya koyarken onu içeri davet edip bir not yazmasını istemezsem tuhaflık etmiş olurum diye düşündüm. Hem onunla ilgilenmediğimi de açıkça belirtmek istiyordum."

"Onu görmek istemediğini söylemek için içeri davet ettin yani?" dedi Mac.

"Evet. Adamın sürekli ... benim üzerime gelmek gibi bir alışkanlığı var—ve tamam, önceki gece çok açık bir şekilde karşı koyamadım—"

"Ateşli öpücüğün gecesi," dedi Emma.

"Hiç de ateşli falan—" Evet öyleydi, diye içinden kabul etti Parker. "Akşam yemeğinden sonra onu dışarı geçirirken beni hazırlıksız bir anımda yakaladı ve ben de karşılık vermiş olabilirim. Hepsi bu. Ben de insanım. Ama özellikle Del'in yakın arkadaşı olduğu için böyle bir şeyin devam edemeyeceğini açıklığa kavuşturmak istedim."

"İnandı mı buna? Mmm, teşekkürler Bayan G." Mac Ba-

yan G'nin masaya koyduğu pankek tabağına uzandı. "Çünkü buna kanıyorsa zekâsından şüphe ederim."

"Evet, sanırım kanmadı çünkü bana şöyle bir anlaşma teklif etti. Onunla kısa bir motor gezisi yapacaktık, sıradan bir akşam yemeği yiyecektik ve iyi vakit geçirmezsem geri çekelecekti."

"Ve sen de bunu kabul ettin?" Laurel sosa uzandı. "Onu böcek gibi ezmek ya da Parker Brown buz bakışıyla dondurmak yerine bunu kabul ettin?"

Parker kahve fincanını kaldırarak ağır ağır yudumladı. "Devam etmemi istiyor musun istemiyor musun?"

"Pekâlâ," dedi Laurel elini sallayarak.

"Kabul ettim çünkü gayet mantıklı ve basit bir şekilde önerdi ve evet, biraz da merakım uyandı. Adam Del'in yakın arkadaşı ve aramızın bozuk olmasının bir anlamı yok. Bir kere çıkacaktık, sonra söz verdiği gibi yakamdan düşecekti. Arada bir tatsızlık olmadan ikimizin de istediği olacaktı. Sonra dışarı çıktığımızda bana iddiadan bahsetti."

"Ne iddiası?" diye sordu Emma.

Parker erkeklerin iddiasını anlattı.

"Carter bahse mi girmiş?" Mac başını arkaya atarak gülmeye başladı. "Hem de Mal'in üzerine? Buna bayıldım."

"Motora binmeden söylemesi benim çok hoşuma gitti." Emma çatalını sallıyordu. "Onu oracıkta bırakıp arkanı dönmek için geçerli bir bahane olabilirdi bu."

"O konuda benden de puan aldı. Ve benim teklifim üzerine bana kazandığı paranın yarısını verecek. İddia iddiadır."

"Nereye gittiniz?" diye sordu Emma.

"Eski Greenwich'te salaş bir pizzacıya. Çok güzel bir yerdi aslında. Ve motora binmenin eğlenceli -hatta inanılmaz eğlenceli- olduğunu inkâr edemem. Yemeğimizin kötü geçtiğini de söyleyemem. Mal ilginç bir adam."

"Dışarıda olduğun süre boyunca kaç telefon geldi?" diye sordu Laurel.

"Dört."

“Peki Mal’in tepkisi ne oldu?”

“İş iştir devam et gibilerinden bir tavrı vardı. Ve evet, yine puan kazandı. Ama konu şu ki çok hoş bir akşam geçiriyoruz ve döndüğümüz anda, kapıda yine kalkıp...”

Emma sandalyesinde kıpırdandı. “İşte seksi kısım geliyor.”

“Bir şekilde kontrolü ele alıyor. Bilmiyorum beni kaygılandıran bir tavrı var ve beynim birden devre dışı kalıyor. Adam gerçekten iyi ve sanki benim beynimi tamamen kapamıyor. Refleks gibi,” dedi Parker. “Ya da bir tepki işte.”

“Ateşli ve hızlı mı yoksa yumuşak ve ağır mı?”

“Pek ağır olduğunu sanmıyorum.”

“Sana söylemiştim.” Mac dirseğiyle Emma’yı dürttü.

“Beynim tekrar çalışmaya başlayınca ona bunu tolere edemeyeceğimi, her canı istediğinde beni yakalayıp öpemeceğini söyledim. Sonra bana sanki komik bir şey söylüyormuşum gibi baktı. Tıpkı üçünüzün şu anda baktığı gibi baktı—ve sizin gibi Bayan G, sizi de görebiliyorum.”

“Sen de onu öptün değil mi?” diye sordu Bayan G.

“Evet, ama—”

“Yani adam ayaklarını yerden kesmemiş olsa zaten onunla öpüşüyor olmazdın.”

Parker bunun karşısında yüzünü asıp oturmak istiyordu. Ama sadece omzunu silkti. “Sadece fizyolojik bir tepki veriyorum.”

“Ondan emin değilim,” diye başladı Laurel, “ama öyleyse bile ne olmuş yani?”

“Ben böyle bir şeye başlaya...” Bayan G’nin sözünü hatırladı. Gözlerini bir an onun olduğu yere çevirdi ve yaşlı kadının kaşlarının kalktığını gördü. “İçimde hata olduğuna dair böyle bir his varken kalkıp biriyle bir şey yaşayamam. Özellikle de Del’in, Jack’in ve Carter’ın yakın bir arkadaşıyla. Hele onu iyi tanıımıyorsam ya da hakkında pek bir şey bilmiyorsam.”

“Biriyle çıkmak zaten o kişiyi tanıma sürecini oluşturan

şey değil midir?” Emma uzanarak elini Parker’ın elinin üzerine koydu. “Adamla ilgileniyorsun Parker. Her halinden belli. Aranızda bir çekim var. Ve bundan dolayı geriliyorsun.”

“Onunla iyi vakit geçirmişsin Parks.” Mac ellerini kaldırdı. “Neden biraz daha iyi vakit geçirmeyesin ki?”

“Hem Geri Çekil pelerinine hem de buz bakışlarına karşı bağışıklığı olan bir adamdan bahsediyoruz burada. Senin tahmin ya da kontrol edebildiğin bir şekilde davranmıyor.” Laurel masanın altından Parker’ın bacağına vurdu. “Sadece hayır diyebileceğin bir neden yaratmaya çalışıyorsun.”

“O kadar yüzeysel değilim ben.”

“Yüzeysellik değil. Onunla yakınlaşmak istemiyorsun çünkü tahmin ettiğinden daha önemli bir adam olabilir senin için. Ve ben şimdiden öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Bilmiyorum işte. Ve bilememek hoşuma gitmiyor.”

“O zaman kendine biraz zaman ver,” dedi Emma, “ve ne olduğunu öğren.”

“Bunu düşüneceğim. Gerçekten düşüneceğim.” Nasıl düşünmeyebilirdi ki? “Evet, seksi kahvaltı hikâyesi bu kadar. Her şey için teşekkürler, gerçekten teşekkürler ama artık iş moduna geçmemiz gerek. Toplantıya geciktik. Ve önümüzde hazırlanmamız gereken bir organizasyon var.”

Mal 62 model muhteşem bir T-Bird üstü açık spor arabanın ağızlarını yenilemişti. Müşterinin talimatları doğrultusunda motor dışında her şeyi baştan yaratmıştı ve iş tamamen bittiğinde bu 390 inç küp makine, yolda kocaman zarif bir kedi gibi hırlayarak dolaşacaktı. Yeni fren balataları takmış, soğutma sistemini tamir etmiş, üç tane iki-kalibreli Holley karbüratörü temizlemişti.

Hesaplamalarına göre birkaç saat içinde bu muhteşem şeyi bir test sürüşüne çıkarabilecekti.

“Bu ne harika bir şey.”

Kafasını motor kapağından kaldırdığından karşısında avukat takımı içindeki Del’i gördü.

“Öyle değil mi? 62 model, M-Code,” diye ekledi Mal, “kurşun gibi. O dönem üretilen iki yüz taneden biri.”

“Gerçekten mi?”

“O zamanlar için bile uçuk bir fiyatı varmış. Müşterim bunu bir açık arttırmadan almış, tamir ettirmiş. Dışı kadife kırmızı, içi iki ayrı ton kırmızı ve beyaz. Boşluklar beyaz, telli çarklar. Müşterim iç ve dış restorasyonlardan sonra hâlâ sorun yaşamasının motordaki orijinal yüz yirmi bin kilometre olabileceğini düşünmüş.”

“Burada da sen devreye giriyorsun.”

“Hallettik. Bir baksana.”

“Elbette, neye baktığımı ya da anlattıklarının yarısının ne anlama geldiğini bilmemem bir sorun değilse bakayım.”

“Bu bebek komple krom kaplı.”

Del kapağın altına doğru baktığında bir sürü siyah çıkıntı, parlak krom kaplı ve farklı yerlerde Thunderbird damgası olan kocaman bir motor gördü. Ne yapması gerektiğini bildiğinden ağır ağır başını salladı. “Peki neler yapabilecek bu bebek?”

“İşim bittiğinde mi? Kalkıp iyi geceler öpücüğü vermek dışında ne istersen yapabilir.” Mal arka cebinden bir bandana çıkararak ellerini sildi. “Mercedes’le ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır. Şehirde erken bir toplantım vardı, ben de bırakmamı istediğin evrakı bırakabilmek için bir uğrayayım dedim. Eğer hemen bir bakmak istersen on dakika verebilirim sana. Ya da ofisine bırakayım, vaktin olduğunda adamakıllı incellersin ve sormak istediğin bir şey olursa beni ararsın.”

“Şu anda biraz sıkışığım o yüzden daha sonra okurum. Gerçi neye baktığıma ya da okuduklarımın yarısını ne anlama geldiğine dair bir fikrim olmayacak.”

“Anlamadığın bir şey olursa ben açıklarım.” Del düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak tekrar kaputun altına baktı. “Belki bir ara sen de şu motor konularını bana anlatırsın biraz.”

Mal’in ofisi garajın üst katında metal bir çalışma masası,

birkaç dosya dolabı ve döner bir sandalyeden ibaret tek göz bir odaydı. Del içeri girerek evrak çantasından dosyayı çıkardı ve masaya bıraktı.

Mal elindeki bezi tekrar arka cebine koydu. “O on dakikayı kişisel bir konuyu konuşmaya ayırsak.”

“Elbette. Ne oldu?”

“Dün akşam Parker’ı bir geziye çıkardım.”

Del bir an şaşırda başını salladı. “Onu tekrar motora bindirmeyi başardın mı? Ne o, silah falan mı kullandın?”

“Bir anlaşma yaptık. Motorla biraz gezip bir akşam yemeği yiyecektik, sonra onu eve bıraktığımda hiç eğlenmemiş olursa ben tamamen geri çekilecektim.”

“Yani motor—” Del bu kez daha çabuk anladı. “Neden geri çekilecektin?”

“Parker’dan. Aramızdaki bu şeyin üzerine gitmeyecektim.”

“Aranızdaki şey neymiş?”

Brown afallamış halde ona bakarken, anladın işte, diye düşündü Mal. “Gerçekten açık açık söylememe gerek var mı?”

“Peki ne zaman başladı aranızdaki bu şey?”

“Benim için mi? Benimle ilk konuştuğu anda diyebiliriz ve ondan beri de artıp duruyor. Parker için? Kendisine sorman gerek. Ama asıl konu, dün akşam iyi vakit geçirdiği için ben geri çekilmiyorum ve bu konuda sana karşı başından dürist olmak istedim.”

“Peki bu şey tam olarak ne kadar ileri gitti.”

Mal bir an duraksadı. “Bak Del. Konu Parker olduğunda, ya da diğer kızlar olduğunda nasıl olduğunu biliyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım, o yüzden gayet iyi anlıyorum. Ama konu Parker olduğunda ben de sana bir şeyler anlatmak istemiyorum. Eğer ona sormak istiyorsan da, bu ikinizin arasında. Ama sadece şu kadarını söyleyebilirim, eğer yatağıma bir çentik atma peşinde olduğumu düşünüyorsan, birbirimizi düşündüğüm kadar iyi tanımıyoruz demektir.”

“O benim kız kardeşim Mal, lanet olsun.”

“Eğer olmasaydı zaten bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama aynı zamanda güzel, akıllı ve ilgi çekici bir kadın. Ve kimsenin kalkıp onu korumasına gerek yok. Benden kurtulmak istediği anda tek başına gayet rahat yapabilir bunu.”

“Peki öyle yaparsa?”

“Çok üzüleceğim çünkü tıpkı bu araba gibi çok nadir bir parça o da. Özel, güçlü ve büyüleyici. İnsanın harcadığı bütün zaman ve emeğe değer.”

Del yüzünde son derece öfkeli bir ifadeyle elini cebine soktu. “Mal, bu konuda ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum.” Mal omzunu silkti. “Bu arada yüz doları ona ödemen gerek. Anlaşmayı yaptıktan sonra, ona karşı dürüst olmam gerektiğini hissettim. Bana kızıp anlaşmayı bozma ihtimali olsa da iddiayı söylemek zorunda kaldım.”

“Çok güzel. Harika.”

“Bana kızmadı. Sadece kendi payını istedi. Tanrım, kim bu şekilde düşünen bir kadının peşinden gitmez ki? Her neyse o senin payını istiyor. Ben Jack’ten kendi payımı alırım ve ikiniz Carter’ın payını aranızda bölüşürsünüz.”

“Bak, bu konuyu hallettiğimizi düşünmüyorum. Biraz daha düşünmem gerek. Ama şu kadarını şimdiden söyleyebilirim: Eğer ona bir yanlış yaparsan, onu kıracak bir şey yaparsan kıcını çok sağlam tekmelerim.”

“Anladım. Tamam, şöyle diyelim? Eğer ona bir yanlış yaparsam, onu incitirsem kıcını tekmelemene ben izin vereceğim.”

“Adi herif. Lanet kâğıtlarını okuyup beni ara.” Del başka bir şey söylemeden ofisten çıktı.

Daha kötü de olabilirdi, diye düşündü Mal. Del, Emma konusunda Jack’e yaptığı gibi kalkıp yüzünün ortasına bir yumruk atabilirdi. Yani Del’le durumlar düşündüğü kadar kötü değildi.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırarak aşağı indi ve motorun başına geçti. Nasıl işlediğini ve sorununu nasıl çözebileceğini bildiği şey üzerinde çalışmaya başladı.

Del programını çok iyi bildiği için eve gidip, kız kardeşini erkenden köşeye sıkıştırmaya karar verdi. Bugün katılması gereken provalar ve bir akşam organizasyonu vardı, yani çok yoğun olacaktı. Ama Parker'ın program yaparken acil durumlar için de hep yedek vakit bıraktığını bilirdi.

Bu konu ona göre tamamen acil başlığı altına giriyordu.

Zamanlamayı son derece stratejik ayarladı. İlk provanın sonuna doğru giderek, Laurel'in mutfakta olduğu bir vakti seçti. Emma ve takımı da ikinci prova başlamadan önce, akşamki hediye partisinin konukları için evi süslemeye başlamışlardı.

Mac'in de kamerasıyla meşgul olacağını biliyordu.

Parker ilk provanın müşterilerini ve ekibi uğurlarken yanına yaklaştı.

"Erken gelmişsin."

"Evet, işleri çabuk topladım, sonra da bir uğrayıp yapabileceğim bir şeyler var mı bakmak istedim."

"Olabilir. Sonraki provaya on beş dakika var, bu akşamın gelini ve ekibi de saç ve makyaja başlamak için otuz dakika içinde gelir. Programın önündeyiz ama—"

"Tamam, on beş dakika yeter." Del, Parker'ı elinden tutarak bahçede yürümeye başladı.

"Tamam, birinin dün akşam Mal ve beni birlikte gördüğünü, sana haber verdiğini mi düşünmem gerek?" Parker ceketinin yakasını düzeltti. "Hadi Del, birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz."

"Çok şey gelirdi aklıma. Ama senin kalkıp *Easy Rider*'lık oynayacağını düşünmezdim."

"Söylediğin şeyin anlamını bile bilmiyorum!"

"Araştır."

"İyi. Eğer bana motosiklete binmenin riskleriyle ilgili bir

nutuk atmaya hazırlanıyorsan önce son otuz altı ayda kendinin binmediğine dair yeminli bir ifade sunman gerek.”

Del’in buna karşılık söyleyecek bir şeyi yoktu. Del biraz vakit kazanmak için cüzdanını çıkardı, içinden aldığı yüz doları Parker’a uzattı.

“Çok teşekkürler.” Parker parayı katlayarak cebine soktu.

“Onunla iddia yüzünden mi çıktın?”

“Hayır, iddianıza rağmen çıktım.”

“Tamam, artık bütün iddia ve anlaşmalar bittiğine göre onunla tekrar çıkmayı düşünüyor musun?”

“Henüz bana bir şey sormadı, ben de karar vermedim.” Parker, Del’in yüzünü uzun uzun inceledi. “Bir kavga izi falan görmediğime göre, Malcolm sana iddiayı bildiğimi söylerken havada yumruklar uçuşmadı diye düşünebilirim?”

“Benim insanları yumruklamak gibi bir alışkanlığım yok. Jack istisnai bir durumdu,” dedi Del, Parker’a bir şey söyleme fırsatı vermeden. “Ve Mal bana konuyu başından anlatarak...dürüst davranarak öyle bir şeyi engelledi.”

Parker duraksadı. “Seninle konuştu mu?”

“Evet. Ve sen hiçbir şey söylemedin.”

Malcolm’un nezaketi üzerinde durmamaya çalışarak hiç düşünmeden cevap verdi Parker. “Del, çıktığım her erkekle ilgili gelip sana bir şeyler anlattığıma dair bir ilüzyon mu yarattın sen?”

“Yani sen ve Mal çıkıyorsunuz?”

“Hayır. Belki. Henüz karar vermedim. Ben seni çıktığın kızlarla ilgili ya da Laurel’den önce çıkmış olduğun kızlarla ilgili çapraz sorguya soktum mu? Eğer onun farklı bir durum olduğunu söylersen gerçekten seni yumruklayabilirim.”

“Pekâlâ, ‘bu durumun’ farklı olduğuna işaret edecek yeni bir cümle bulmaya çalışırım.” Parker’ın hafifçe titrediğini fark edince Del hazırlıklı olmak için ellerini cebinden çıkardı. “Çıktığın erkeklerden hiçbirinin benim arkadaşım olmadığı boyutuna odaklanalım o halde. Yakın arkadaşım üstelik.”

“Doğru. Peki sen ve Laurel arasında bir şeyler değiştiğin-

de ben arada mı kaldım? Erkek kardeşim ve en yakın arkadaşlarımdan biri? Hayır Del, hâlâ farklı bir şey yok ortada.”

“Ben arada falan kalmıyorum. Ben dışarıda daireler çizip duruyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Neler olduğunu henüz bilmiyorum. Biraz gezdik, pizza yedik ve...”

“Ve?”

“Ve randevu olayını klasik iyi geceler öpücüğüyle bitirdik.”

“Yani onunla ilgileniyorsun?”

“İlgisiz değilim. Beni hâlâ şaşırtıyor bu durum ama hayır, ilgisiz değilim. Dün gece iyi vakit geçirdim ve bunu beklemiyordum. Kafam dağıldı ve iyi vakit geçirdim ve uzun süredir bir erkekle yaşayabildiğim bir şey değildi bu. Sadece iyi vakit geçirdim. O senin müvekkilin olabilir Del, ya da tanıdığın biri ama arkadaşın olması senin de ona güvendiğini ve saygı duyduğunu gösterir. Benim de öyle hissetmemem için bir neden var mı?”

“Hayır.” Del derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak uzaklara baktı. “Lanet olsun.”

“Ve kalkıp seninle konuşmuş olması da bu konuya önem verdiğini gösteriyor. Ben bile Laurel ve diğerlerine bu sabaha kadar bir şey anlatmamıştım. Mac, Mal’le birlikte gittiğimizi görmemiş, ya da gelişimizi duymamış olsa bir şeyler anlatırmıydım, ondan da emin değilim. Bu çok gurur duyarak söyledığım bir şey değil.”

“Onları arada bırakmak istememiştir, yani seninle benim aramda tuhaf bir yerde.”

“O boyutu da var belki ama asıl neden o değildi.” Parker duraksadı ve tam karşı karşıya kalacakları bir şekilde Del’e doğru döndü. “Beni arkadaşınla senin aranda bırakma Del. Lütfen beni bir tartışma konusu haline getirme.”

“Getirmem. Seni incitecek bir şey yapmadığı sürece. Ama öyle bir şey yaparsa canına okurum. Bunu ona da söyledim. Aslında seni üzecek bir şey yaparsa istediğimi yapmama izin

verdi. Ve evet,” diye kabul etti Del, “onun iyi niyetli olduğunu gösteriyor bu da, çünkü onu tanıyorum ve söylediğinde samimi olduğunu biliyorum.”

Parker kollarını Del’e sararak onu kucakladı. “Ben kendi başımın çaresine gayet iyi bakabiliyorum ama ihtiyacım olduğunda benim yerine de bunu yapabilecek olan bir ağabeyimin olması çok güzel.”

“Emin olabilirsin.”

“Eminim. Şimdi.” Parker geri çekildi. “Eğer yardım etmek istiyorsan git ve Emma’yı bul. Şu anda en çok Emma’nın yardımı ihtiyacı var. Ve işte yeni grup da geliyor.”

Parker, Del’i arkasında bırakarak ilk gelenleri karşılamak üzere park alanına doğru ilerledi. Malcolm Kavanaugh’a karşı büyük bir ilgi hissettiğini daha kendine yeni itiraf edebilirken, günün büyük bir kısmını onun hakkında konuşarak geçirmenin çok tuhaf olduğunu düşündü.

Ve aynı günün daha büyük bir kısmını da onu düşünerek geçirdiğini kabul etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ortakları o günkü sabah toplantısı için ona katılmadan önce Parker ağır bir spor seansı yaptı, duş aldı, uzun bir gün için hazırlanarak kıyafetlerini giydi ve dosyaların üzerinden geçti.

Cuma gecesi düğünü beklenen koşturmalar, her zamanki ufak sıkıntıların perde arkasında ve çabuk kararlarla çözülmesi gibi şeyler dışında çok sorunsuz geçti.

Ve olaya müdahil olan bütün herkesin dilediği gibi neyse ki Jaci, Griff'e evet dedi.

Bugün programdaki iki organizasyon yüzünden işler iki katı daha yoğundu. Her zaman önemli bir unsur olan zamanlama, hayati bir önem kazanmıştı. Öğleden önce yapılacak yetmiş beş konuklu düğünün hazırlıklarının tamamlanması, sonra dekorun değişmesi ve akşam organizasyonu için yeniden hazırlanılması gerekiyordu.

Parker olayın fiziksel ağırlığının Emma ve takımı üzerinde olduğunu biliyordu. İki kez –ve iki organizasyon arasında çılgın bir koşturma yaşayarak- tüm çiçek ve malzemelerin taşınması, iç ve dış alanların süslenmesi gibi işlerden onlar sorumluydu. Laurel'in işinin çoğu -pastalar, unlu lar ve çikolatalar- ilk organizasyondan önce sadece ufak ayarlamalar kalacak şekilde bitmiş olacaktı. Ayarlamalardaki boşluklar genişlerse Parker yardıma koşacak ve yemek şirketiyle çalışacaktı.

Mac'in organizasyonlardan önce ve organizasyonlar bo-

yunca her yerde olması gerekiyordu. Mac ve Parker'ın düğün ekibi ve anne babayı idare ederken öncelikli sorumluluğu gelin ve damadı mutlu ve programa bağlı tutmaktı.

Parker acil durum çantasını kontrol etti: yara bandı, naneli şeker, aspirin, not defteri ve kalem, minik bir fırça, tarak, törpü, ıslak mendil, sivilce kapatıcı, çıkmak, gözlük bezi, ve makası da olan bir İsveç Ordu çakısı.

Çalışma tablosunu inceleyip potansiyel problem hissettiği yerlerin altını çizerken ikinci ve son kahvesini içti. Laurel içeri girdiğinde toplantıya hazırды.

“Önümüzdeki on yıl boyunca bir daha yaban menekşesi falan yapınak istemiyorum ama söylesene canım, şu Kır Çiçeği Düğün Pastası şahane olmadı mı? Kutla beni.”

“Seni kutluyorum. Beyaz Dantel ne âlemde?”

“Kendileri –tıpkı benim gibi- büyüleyici.” Laurel sürahi-den fincana kahve doldurdu ve yanına bir parça çörek aldı. “Emma takıyla birlikte girişi süslemeye başlamış bile. İlk düğünümüz, sade country temamız çok güzel olacak. Emma girişteki ayaklı vazoları bitirir bitirmez buraya gelecek. Onları kendi tamamlamak istiyormuş.”

Laurel masaya oturdu. “Eec, Mal aradı mı?”

“Neden arasın ki?”

“Motorcu Çılgın Fıstığı’yla konuşmak için?”

“Sen ne tatlısın öyle.”

“Öyleyim değil mi?” Laurel iş için arkaya alıp topladığı saçlarını kabarttı. “Gerçekten öyleyim. Sen niye aramıyorsun onu?”

“Neden arayayım ki?”

Eğlendiği her halinden belli olan Laurel dirseğini masaya koydu ve çenesini avucuna dayadı. “Del bunun epey tuhaf olduğunu düşünüyor ama Malcolm’u dövmek gibi bir niyeti yok—henüz.”

“Çok olgunca.”

“Konu sensen gerçekten öyle ama. İstersen Del’e söyleyeyim, o da Mal’e seni aramasını söylesin.”

“Liseden ne zaman mezun olduk biz Laurel?”

“Ama bu çok eğlenceli.”

Parker başını salladı. “Bir randevu bile değildi ki. Öylesi-
ne dışarı çıktık ve iki kere öpüştük.”

“Çok ateşli ve seksi öpücükler ama.”

“Yine de,” diye başladı Parker ama Mac içeri girince sustu.

“İkinize de güneydın. Mal aradı mı?”

“Tanrım hayır. Lütfen hemen—”

“Bence sen aramalıydın. Belki de sesli mesaj sohbetlerini denemelisiniz.” Laurel gibi Mac de kahve ve çörek aldı. “Carter ve benim harika öyle sohbetlerimiz olmuştur. Bazen hâlâ yaparız. E-postalar da olabilir. Emma ve Jack seksi e-posta sohbetleri yapardı. Senin telefonun eline yapışık zaten, çok pratik olur.”

“Teşekkürler. Böyle şeyleri *asla* yapmayacağımdan emimim artık. Peki artık, bilemiyorum mesela, gerçekleştirmek için ödeme aldığımız iki önemli organizasyonu konuşmaya başlayabilir miyiz?”

“Çok sertsin.”

Emma bir elinde Diet Pepsi, diğer elinde laptopu, hızla içeri girdi. “Bu sabah daha şimdiden beş kilometre koşmuş gibi hissediyorum kendimi. Mal—”

“Hayır.” Parker hırlamamak için kendini zor tutuyordu. “Aramadı. Ve hayır, ben onu aramayacağım. Mesaj ya da e-posta da atmayacağım. Yeterli mi?”

“Arabanı servise götürebilirsin? Hayır, daha yeni geldi. Karavanı bakıma sokabiliriz,” dedi Emma. “Yok, bir iki ay önce hallettik onu da, ve tanrım beni epey azarlamıştı. Ama belki—”

“Belki artık çalışmaya başlayabiliriz.”

“Aramadığı için kızgın,” dedi Laurel.

“Ben aramadığı için kızgın falan—”

“Daha çok huzursuz.” Mac dudaklarını büzerek kafasını salladı. “Bu onun huzursuz ses tonu.”

“Beni huzursuz eden bir şey varsa o da sizsiniz.”

Laurel ona aldırmadan Mac'e döndü. "Muhtemelen şu üç-gün kuralı olan erkeklerden."

"Tanrım ne aptal bir kural ama."

"Değil mi ama!" diye atıldı Emma. "Kim böyle bir saçmalık yapar."

Mac çöreğinden bir parça ısırdı. "Parker gibiler."

Parker bir elini kaldırarak salladı. "Tamamen bitirdiğinizde haber verin. Acele etmeyin ama, hiç acele etmeyin. Altmış beş dakika içinde burada olacak bir gelin ve nedime ekibi, saç ve makyaj takımı var. Ama endişelenmeyin."

"Görüştüğü bir çocuk vardı hatırlıyor musunuz? Hani şu şey çocuk..." Mac baş parmağıyla işaret parmağını çenesinde gezdirdi.

"Ah, o çocuk mu?" Laurel yüzünü buruşturdu. "Onu hiç sevmemiştik."

"İnsanla göz teması da kurmuyordu." Emma clindeki su şişesini indirip kaldırarak arkadaşını destekledi.

"Ve kıkırdıyordu." Mac bilge bir cdayla başını salladı. "Tanrım hayatımda gerçek anlamda kıkırdadığını gördüğüm tek kişi. Bir kıkırdağa güvencbileceğini sanmıyorum."

Parker uzun yılların verdiği arkadaşlıkla kimden bahsettiklerini hemen anlamıştı. O çocukla sadece birkaç kere çıktığını söylemeye hazırlanıyordu ki aklını kullanarak-ya da inadını- ağzını kapalı tuttu.

"Çok haklısın," dedi Emma katılarak. Sonra Parker'a dönerek gülümsedi. "Çocuğa karşı herhangi bir sevgi ya da güvenimiz olmadığından onun hakkında pek bir şey söylemiyorduk. Yani en azından sana."

"Ama Mal'i sevdiğimiz için söyleyecek çok şeyimiz var."

Duyduğu şey gayet mantıklı olduğundan Parker sadece derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, ama şu anda bir şey konuşabileceğimiz bir noktada değiliz. Asla da olmayabilir. Ama eğer olursa, ilk bilen siz olacaksınız."

"Tamamdır." Laurel arkadaşlarına baktı ve hepsinin kafa

sallamasını bekledi. “Kabul.” Kollarını salladı. “Pekâlâ, iş moduna geçiyoruz.”

“Harika, tıpkı bugünkü hava durumu raporu gibi. Çoğunlukla güneşli, çok küçük bir yağmur ihtimali, hafif rüzgârlar, mevsim normalleri. Öğleden önce gerçekleşecek Gregory-Mansfield düğününde takip etmemiz gereken bilinen bir tehlikeli alan, spesifik bir sorun ya da karışıklık yok.”

“Sadece her zamankiler o halde,” dedi Laurel.

“Evet. Sabahleyin gelinle konuştum, gayet iyi. Annesiyle dün akşam güzel bir ağlama partisi yaptıklarını ve her şeyi sistemlerinden çıkarttıklarını söyledi.”

“Onu seviyorum.” Emma meşrubatını yudumladı. “Gelinlerimizi sevmek zorunda değiliz, o yüzden bu bir bonus.”

“Evet, çalışması çok rahat bir kızdı,” diyerek katıldı Parker. “Zaman çizelgesine bir bakalım.”

Parker ortaklarının hazır olup olmadıklarını kontrol edip ihtiyaçlarını dinleyerek bölüm bölüm tablonun üzerinden geçti.

“Çiçekler çok güzel oldu, ağırlık yabancı menekşelerde.”

“Yaban menekşesi deme bana.” Laurel omuzlarını çevirdi. “Pasta için iki yüz taneden fazla menekşe yaptım.”

“Her yer yabancı çiçeklerle süslenecek,” diye devam etti Emma. “Kameriye, Damat ve Gelin sütleri tamamlandı. Giriş, merdivenler ve neredeyse bütün içerisi de öyle. Dışarıyı tamamlamaya çalışıyoruz ve benim bir an evvel ekibin başına dönmem lazım. Tasarladığımız çiçek arabaları harika olacak ve gelin resepsiyon masalarında içi ismini burada söyleyemeyeceğim çiçeklerle dolu mini sulama kaplarına bayılacak.”

“Ben gelişleri fotoğraflayacağım,” diye devam etti Mac, “sonra damadının gelişini haber alana kadar gelin ve ekibinin yanında olacağım. Damadın girişini çektikten sonra gelinin yanına dönüp saç, makyaj ve giyinme enstantanelerini çekeceğim—sonra da damat ve partiye dönerim. Dışarıda çekmem gereken bazı ayarlı ve resmi pozlar da olacak. Emma’nın harika çiçek arabalarını da kullanacağız.”

“Pastanın işi bitti. Kurulması için de ekstra zaman gerekmiyor. Brunch sırasında Emma ve ben pasta ve tatlı masalarını süsleyebiliriz.”

“Sanırım bugünün asıl zor işi dekor ve süslerin kaldırılması ve ikinci kurulum.” Parker önündeki çizelgeyi taradı. “Zamanlama çok önemli.”

“Bu ne ilk ne de son böyle işimiz.” Laurel omzunu silkti. “İkinci tören pastasının dışarıda kurulması için biraz zamana ihtiyacımız olacak ama her şeyi planladık. Damadın pastası bitti, tatlılar da bitmek üzere. Yaklaşık bir saate ihtiyacım olacak, onu da ilk törenden önce hallederim.”

“Ben de ekibimle zamanlama konusunu hallettim.” Emma derin bir nefes verdi. “Biraz yırtınmamız gerekecek ama her şey planlandı. Konuklar dans için Balo Salonu’na geçer geçmez biz Ana Salon’da çalışmaya başlayacağız. On iki buketin hepsi, üç –Tanrım üç- çiçekçi kız kemeri ve tacı da öyle. Boşta olan bütün eller, sırtlar ve bacaklara açığım. Jack ve Del yardıma gelecek, Mac’le işi bittiğinde Carter da. Halledeceğiz.”

“Sorunlu alanlar,” diye başladı Parker. “Damadın babasının erkek kardeşi Henry, votkaya çok düşkün ve fazlaca içtiğinde bayan popolarına karşı elleme, çimdikleme ve başka uygunsuz hareketler yapma gibi bir eğilimi var. Benim gözüm üzerinde olacak ama sizin de aklınızda olsun. Gelinin annesinin kendi kayınvalidesiyle bir husumeti var, çok eskilere dayanan bir durummuş. Her ikisi de bugünlük bir ara verecekleri konusunda söz verdi. Ama bildiğimiz gibi heyecanlı hisler ve alkol devreye girince sözler unutulabiliyor. Gelinin kız kardeşi,” diye devam etti Parker, “yaklaşık üç yıl önce damadın yakın arkadaşı ve aynı zamanda yer göstericilerimizden biri olan adamdan boşanmış. Ayrılıkları pek dostça olmamış, yani bir diğer potansiyel sorun da onlar olabilir. Evet, şimdi zamanlamayı son bir kez daha hızlıca kontrol edelim.”

Bir saat içinde Parker ağırbaşlı bir gri takım elbise içinde, gelini karşılamak için verandada bekliyordu. Mac fotoğraflarını çekmek için sürekli hareket halinde ve sağa sola eğilirken Parker'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Büyük güne hazır mısın, Marilee?”

“Hazır ne kelime? Ah, ah şuraya bakın.” Henüz makyajsız olmasına rağmen yüzü ısıltı ısıltı parlayan, saçlarını doğal bir atkuyruğu şeklinde toplamış gelin annesiyle en yakın arkadaş/baş nedimesinin ellerini tuttu. “Tıpkı...sihirli bir orman. Vahşi, gizemli bir orman.”

“Emma beğenmene çok sevinecek. Hepimiz çok mutluyuz. Ve bu daha başlangıç. Hadi seni Gelin Suiti'ne çıkarayım, ya da belki bugün ona gölgeğelin dememiz daha doğru olur.”

Odadaki menekşe ve yaban gülü saksılarının, şampanya ve renkli meyve tepsilerinin arasında Parker gelinliği ve diğer katılımcıların elbiselerini astı, içecekleri tazeledi, soruları cevapladı.

“Saç ve makyaj ekibi geliyor,” dedi kulaklığından işareti aldığı anda. “Şimdilik sizi Mac'e teslim ediyorum. Ama sürekli uğrayacağım. Eğer sizin bana ihtiyacınız olursa telefonu kaldırıp bir-bir-biri tuşlamanız yeterli.”

Parker odadan çıktı, sonra Emma'nın dışarıdaki durumunu görmek için koştu. Bu arada arkadaşı haklıydı; çiçek arabaları harika olmuştu. Eğer giriş sihirli bir orman gibi olmuşsa, burası da sihirli bir orman kuytusuydu.

Sütunlu kemeri girişi kırmızı yaban gülleri ve kocaman mor menekşeler süslüyordu. Arabalardan ve otantik yayık teknelerden harika aranjmanlar yükseliyordu. Emma'nın ekibi hâlâ, uçuk yeşil örtülerle kapladıkları sandalyelerin yanlarına küçük bakır tokalarla çiçekler ekliyordu.

Çok güzel olacak, diye düşündü, tıpkı Mac'in çekeceği resimler gibi.

Ancak on dakika kadar yardım ettikten sonra damadı karşılamak üzere yanlarından ayrıldı.

Kulaklığından "Damat geldi," diye Mac'in sesini duydu.

Parker ekibi karşıladı, selamlaştı, içecek ikram etti ve smokinleri astırdı.

Sonra damadın beş yıl önce dul kalan babasını, ufak teras-
ta tek başına dururken gördü.

Ağır ağır onun yanına gitti.

"Bay Mansfield, acaba benimle kısa bir yürüyüşe çıkıp tö-
ren için hazırladığımız alanı görmek ister misiniz?"

Parker adamın koluna girdi. "Bırakalım da düğün ekibi
biraz yerleşsin," diye ekledi yürümeye başladıklarında.

"Güzel bir gün olacak," dedi Bay Mansfield.

"Gerçekten de öyle."

Parker onun yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Gür,
kalın telli, kurşuni renkte saçları, hafif esmer bir teni ve güç-
lü hatları vardı. Ama gözleri hüüzün doluydu.

Parker yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Sanırım, mut-
lu günleri, mutlu anları sevdiğimiz kişi yanımızda olmadan
karşılamağ oldukça zor. Özellikle de o kişi, o mutlu günleri
ve anları mümkün kılan kişiye."

Bay Mansfield bir elini kaldırarak Parker'ın elinin üzerine
koydu. "Belli etmemeye çalışıyorum. Luke'un bu en mutlu
gününi gölgeleyecek hiçbir şey istemiyorum."

"Önemli değil Bay Mansfield. Luke da bugün annesini
özlüyor. Tıpkı sizin gibi onu düşünüyor. Ama yine de du-
rum sizin için daha farklı. O sizin hayat arkadaşınızdı. Sa-
nırım Luke da siz ve eşinizin sahip olduğu şeyi Marilee'yle
yaşayacak. Aşk, bağlılık ve birliktelik."

"Kathy tanısa Marilee'yi çok severdi." Bay Mansfield de-
rin bir nefes aldı, sonra terası, kamariyeyi ve bahçeyi görün-
ce bir nefes daha aldı. "Buraya, bugünün her anına bayılırdı.
Oğlumuza çok güzel bir gün veriyorsunuz."

"Biz sadece bir sahne kurduk. Siz ve karınız onu iyi bir
adam olarak yetiştirdiniz ve şimdi Marilee ve o, birbirlerine
güzel bir gün veriyorlar."

Parker bir mendil çıkardı ve sessizce gözü dolan adama uzattı.

“Bay Mansfield—”

“Sanırım bu şartlar altında bana Larry demelisin.”

“Larry, mutlu olduğumuz anları en çok sevdiğimiz ve paylaşmayı en çok istediğimiz insanlar olmadan yaşamanın ne demek olduğunu biliyorum.”

Adam kendini toparlamaya çalışarak başını salladı. “Anne babanı tanırdım.”

“Evet, sizin ve eşinizin buradaki partilere geldiğinizi hatırlıyorum. Luke annesine çok benziyor.”

“Evet. Ah Tanrım, evet.”

“Bence böyle zamanlarda, böyle anlarda yapabileceğimiz tek şey yanımızda olamayanları tam burada tutabilmek.” Parker elini kalbinin üzerine koydu. “Onların da ne kadar gururlu ve mutlu olduklarını aklımızdan çıkarmayarak.”

Bay Mansfield başını salladı ve genç kadının elini hafifçe sıktı. “Sen iyi bir çocuksun Parker. Ve akıllı bir genç hanım.”

“Bence Marilee de çok şanslı bir genç hanım, böyle bir eşi ve kayınpederi olduğu için. Biraz daha yürümek ister misiniz?”

“Hayır, sanırım artık dönsem iyi olur. Oğlumun yanında olmam gerek.” Bayan Mansfield, Parker’a gülümseyerek elini kalbinin üzerine koydu. “Gidip oğlumuzun yanında olacağız.”

Parker, Bay Mansfield’a eşlik etti ve dönüş yolu boyunca onu güldürebildiği için mutlu oldu. Sonra koşturarak kendini Gelin Suiti’nin neşeli kaosuna attı.

Hanımlar elbiselerini, erkekler takım ve smokinlerini giymişti. Yüzük taşıyıcıyla şakalaşılıyor, çiçekçi kız şımartılıyordu. Programın izin verdiği ölçüde Parker giysileri kontrol etti, güllü ve menekşeli saç bantlarını düzeltti, buketleri dağıttı, makyajlar bozulmasın diye nemli gözleri sildi.

“Damat hazır,” dedi Laurel kulaklıktan.

“Biz de hazırız. Anne babalar geliyor, müzik başlayabilir.” Parker gelinin büyükanne ve büyükbabasını aşağı gönderdikten sonra kendi annesine eşlik edecek olan Larry’ye döndü. “Sıra sizde.” Elinde olmadan parmaklarının üzerinde yükseldi ve Larry’yi yanağından öptü. “İyi şanslar. Çok hoş görünüyorsunuz Bayan Mansfield. Düğünün keyfini çıkarın.”

Parker bir yandan zaman hesabı yaparken onların gidişini izledi. “Gelinin annesi ve erkek kardeşi, sıra sizde. Brent, anneni yerine yerleştirdikten sonra doğruca sağdıcın soluna geçiyorsun. Hadi!”

Güzel, diye düşündü. Her şey güzel görünüyordu ve zamanlama yolundaydı. “Gelin alayı müziği...İlk nedime... Hadi. Gülümse! Kafa yukarıda. Harika görünüyorsun. İkinci nedime...Hadi. Omuzlar dik, Rissa! Baş nedime, evet harika.” Parker ona gülümsemeyi hatırlatmasına gerek olmadığını fark etti. Baş nedimenin yüzü zaten ısıltılı parlıyordu. “Ve gidiyorsun. Harika. Pekâlâ, Cody ne yapacağını unutma.” Üzerinde iki tane sembolik yüzük olan beyaz minderi taşıyan küçük çocuğa göz kırptı. “Hadi bakalım!”

Küçük çocuk gülümseyerek yürümeye başladı.

“Ve senin sıran Ally. Peri masallarından bir prenses gibi görünüyorsun. Gül yapraklarını serpmeyi unutma ve gülümse. İyi eğlenceler, sonra doğruca ön tarafta annenin yanında dur. Haydi!”

“Ah Tanrım, Tanrım,” dedi Marilee neşeyle gülümseyerek.

“Sen sadece çok güzel bir gelin değil, aynı zamanda mih-raba gönderdiğim en mutlu gelinsin. Büyük an için siz hazır mısınız Bay Gregory?”

“Ally hiç gergin değil, o yüzden ben ikimiz adına da geri-liyorum.”

“Ama hiç belli olmuyor. İnanılmaz yakışıklı görünüyorsunuz. Birkaç derin nefes alıp verin. Gelin müziği başlıyor. Ve başlıyorsunuz. Girişte bir an duraksamayın unutmayın. Herkes ne kadar harika olduğunu iyice görsün. Ve hadi!”

Parker bütün ilgi gelinde yoğunlaşana kadar bekledi. Açık tamamen değişene ve Mac'in kadrajına girme ihtimali kalmayana kadar bekledi.

Sonra ilerleyerek yan taraftaki yerine çekildi. Diğer arkadaşları gibi hiç görünmeyeceği ama en ufak bir pürüze ya da büyük bir tersliğe anında müdahale etmeye hazır bir halde bekledi.

Sonraki yirmi dakika boyunca Parker kendisine hiç ihtiyaç duyulmamasından son derece memnundu.

"Şimdiye kadar harika," diye mırıldandı kulaklığına doğru. "Her şey çok güzel gidiyor. Fotoğraflar çekilirken konukların Solarium'a alınmasına hazır mıyız?"

"Her şey hazırlandı," dedi Emma. "Ve Büyük Salon da planlandığı gibi devam ediyor. Şu ana kadar her şey harika diyebilirim."

"Katılıyorum. Baş nedime biraz fazla ağladı. Makyajı tam olarak akmadı ama fotoğraflardan önce hafif bir rötuşa ihtiyacı var."

"Makyaj ekibi mutfakta," dedi Laurel. "Arada bir şey atıştırıyorlar. Beş dakika içinde birini yollarım."

"Beş dakika iyi. Yüzük takma tamam."

Mutlu çift koridorda dans ederek ilerlerken-damat yarı yolda durup gelini kaldırarak döndürmeye başladığı için kelemenin tam anlamıyla dans gibi olmuştu- Parker da alkışlamaya başladı.

Sonra işine döndü.

Mac gelin ekibini bir tarafa doğru yönlendirirken Parker konukları diğer tarafa yönlendirdi. Görevliler etrafa dağılarak sandalyeleri düzenlemeye ve terasa masalar eklemeye başladılar.

Fotoğraf çekimleri ve kokteyl sonrasında Parker konukları brunch için Büyük Salon'a davet etti—programın sadece altı dakika gerisindeydiler.

İlgilenilmesi, ayarlanması gereken ayrıntılar her zaman oluyordu ama Parker resepsiyon sırasındaki dansı izlerken

sahnede ve sahne arkasında her şeyin sorunsuz olarak ilerlediğini düşündü.

“Parker.” Larry genç kadına doğru yaklaştı. “Meşgul olduğumu biliyorum ama bana bir dakika ayırabilir misin?”

“Elbette Larry. Ne yapabilirim?”

“Bir dans rica ediyorum.”

Aslında rutin protokolde olmayan bir şeydi bu ama Parker bir kuralın ne zaman esnetilebileceğini ya da bozulacağını biliyordu. “Memnuniyetle.”

“Çok güzel bir gün bu,” dedi Larry piste çıktıklarında. “Çok keyifli bir gün. Ve bunun keyfini sonuna kadar çıkarabileceğim noktaya gelmemi sana borçluyum.”

“Bence o noktaya kendin de her koşulda gelecektin.”

“Belki ama öyle yapmak zorunda kalmadım. Bugün seni izledim ve eğer konuşmamış olsak kaçacağımı düşündüğüm bir şey fark ettim.”

“Ya?”

“İşinde çok iyisin, bunun bir iş olduğunu insana hissettirmek konusunda da çok iyisin. Emin ol anne baban seninle ve burada başardığın şeyle çok gurur duyardı.”

“Teşekkür ederim.”

“Annem de etkilendi Parker ve emin ol kendisi pek kolay etkilenmez. Torunu yeni nişanlanan çok eski bir arkadaşı var. Eğer annem başarabilirse ve inan kafasına koyduğu şeyi başarır, çok yakında yeni bir müşteriniz olacak.”

“Bizim için memnun kalan bir müşterimizin referansından daha değerlisi olamaz.”

Parker bir an Malcolm’u gördüğünde neredeyse Larry’nin ayağına basıyordu. Hangi cehennemden çıkmıştı yine? Duvara yaslanmış, Jack’le konuşuyordu.

Ve onu izliyordu.

Parker dansın geri kalanı için Larry’e uyum sağlamaya çalışırken Mal’in yine dengesini bozmayı başardığını kabul etti. Ama buna bir son vermesi gerekiyordu. Ve şu anda böyle dengesinin bozulmasına izin veremezdi. Devam etmesi

gereken bir programı, sonuna kadar yönetmesi gereken bir organizasyon ve başlamak üzere olan ikinci bir tören vardı.

Müzik durduğunda Parker bir adım geriledi.

“Eşlik ettiğin için çok teşekkürler.” Larry genç kadının ellerini sıktı. “Sen ve ortakların bize harika bir düğün verdiniz.”

“Bu da bizim duymaya bayıldığımız bir şey. Ve artık düğüne geri dönmem lazım.”

Parker DJ’e sonraki bölüme geçmesi için işaret verdi. Sırada kendisinin organize ettiği ve yönettiği buket ve diz bağı fırlatma bölümü vardı. Konuklardan birinin dansın coşkusuyla ayağından fırlayan sol ayakkabı tekini-çok güzel bir Jimmy Choo- giymesine yardım etti. Diğer bir konuğa da seri bir topuk tamiri yaptı.

Laurel pasta ve kahve servisinde yemekçilere yardım etmekle meşgul olduğundan, Emma ve ekibi yavaş yavaş sonraki süslemelere geçtiğinden, Mac de hâlâ resepsiyonu fotoğraflamaya devam ettiğinden, Parker Del’i yakaladı.

“Hediyeleri taşımaya başlamamız gerek.”

“Tamam. Emma çiçeklerle ilgili bir konuda Jack’i esir aldı. Bir yerlerde bir şey üzerinde çalışıyorlar.”

Parker onların nerede ne yaptıklarını biliyordu. “Sonraki tören için Solarium ve Büyük Salon süslemelerini yeniliyorlar.”

“Pekâlâ.”

Parker arka merdivenlere doğru ilerledi. “Malcolm nerede?”

“Buralarda bir yerde. Neden?”

“Burada olduğunu gördüm, hepsi bu.”

“Bu sorun mu peki?”

“Hayır.” Parker omuzlarının gerildiğini hissetti ve gevsemeye çalıştı. “Sadece onu görmeyi beklemiyordum. Çok yoğun bir gündeyiz.”

“O halde onu da çalıştır.”

Del, valeler ve şoförlerle birlikte hediyeleri masalardan

gelin limuzinine taşırken Parker'ın tek yapabildiği Mal'i aklından uzaklaştırmaya çalışmak oldu.

İş tamamlandığında erken kalkan bazı konuklar arabalarını istetmeye başlamıştı. Parker ayrılanlara eşlik etti ve gelinle damadın iletilmesini istediği çiçeklerini teslim etti.

Tam programladıkları saatte DJ'e başını sallayarak son dansı anons edebileceğini işaret etti.

Laurel hemen arkasından yaklaştı. "Eğer sen dışarı refakati halledeceksen ben temizliğe başlayayım. Sen refakatte daha iyisin."

"Tamam."

"Pastanın geri kalanı ve tatlılar paketleni, yani Emma'ya yardım edebilirim. En azından Mac ve Carter gelene kadar, sonra diğer tören için kendi hazırlıklarına başlamam gerek."

"Emma gelinin kendi için istediği ya da yakınlarına vermek istediği aranjmanları ayırıp hazırlamakla meşgul."

"Tamam, ben vaktim olduğu kadar onun yanında olacağım. Mal'i çiçek taşımaya nasıl ikna ettin?"

"Ne? Ben bir şeye ikna etmedim?" Parker'ın gözleri büyüdü. "Çiçek mi taşıyor?"

"Büyük salona küçük bir ormanı taşırken rastladım ona. Yaban menekşeleri, egzotik yağmur ormanı orkideleri ve bir sürü bir şeylerle dolu aranjmanlar işte. Emma yine harikalar yaratmış."

Parker, Malcolm ve orkideler hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ve zaten hiç vakti de yoktu. Refakat etmek, konukların etrafta dolaşmak yerine evden çıkmalarını sağlamak, gelin ve damat sağ salim limuzinlerine binene kadar onlarla ilgilenip arkalarından el sallamaktı.

Herkes gittiğinde Parker rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"İyi bir iş oldu."

Duyduğu ses üzerine hızla arkasını döndüğünde Malcolm'u kapı eşiğinde elinde bir tabakla gördü.

"Evet, öyle ama daha yarı yoldayız."

"Evet, ben de öyle duydum. Biraz alsana."

Parker, Mal'in uzattığı tabağa bakarak kaşlarını çatı. "İstemiyorum. Hiç vaktim yok."

"Ben aracıyım sadece. Bayan Grady gönderdi. Ve Bayan G'nin kurallarına göre, sadece bir haberci olarak sana beş dakika oturup yemeni söylemem gerekiyormuş. Kararın her neyse ona iletmem için de söz aldı benden." Mal başını hafıfçe yana eğdi. "Seni bilemem ama ben ona itaatsizlik edemem."

"İyi." Parker içinde soğuk makarna ve sebze çeşnisi olan tabağı alarak girişteki banklardan birine oturdu ve yemeye başladı.

Malcolm cebinden ufak bir su şişesi çıkararak ona uzattı.

"Teşekkürler. Uğrayıp Del ya da Jack ya da Carter'la takılmak için kötü bir gün seçtin. Cumartesi genelde en yoğun olduğumuz gündür ve gemide bulduğumuz herkesi çalıştırırız."

"Takılmak için uğramamıştım." Mal, Parker'ın yanına oturdu. "Jack'ten yüzlüğümlü almak ve seni görmek için geldim."

"Ben bugün görülmeyecek kadar yoğunum."

"Şu anda görüyorum seni."

"Yardımların için de teşekkürler ama hiç gerek—"

"Önemli değil. Karşılığında yemek, bira ve muhteşem bir pasta kazandım. Sen tattın mı—yani pastayı?"

"Hayır, hiç va—"

"Vaktin yoktu," diye tamamladı Mal ve gülümsedi. "Sırada büyük, şık bir yemek ve daha fazla pasta olduğunu duydum. Çiçek, sandalye ve bulduğum her şeyi taşımak için yeterli bir sebep."

Parker biraz daha makarna aldı. Mal'in traş olduğunu, üzerindeki kotta delikler ve yağ lekesi olmadığını fark etti. Soğuğa rağmen üzerinde sadece siyah bir tişört vardı.

"Senin garaj da cumartesi günleri açık. Neden çalışmıyorsun?"

“Saat bire kadar çalıştım.” Mal arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. “Dün gece de geç saate kadar çalıştım.”

“Geç saat ne oluyor?”

“Sabah ikiye kadar. Çocuk ızgaralara çarpıp babasının Jaguari’nın farlarını patlatmış. Kısa bir sohbet sonrasında bahsi geçen baba, kız arkadaşıyla tatildayken, çocuğun arabaya dokunmaması gerektiğini çıkarttı. Çocuk babası dönmeden, ya da evde çalışanlardan biri durumu fark edip adama haber uçurmadan durumu düzeltmem için yalvardı. Parçalar ve işçilik için iki katı ödedi.”

“Bu biraz haince.”

Mal gözlerini açtı. “Çocuk benim değil, dolayısıyla beni ilgilendirmez. Eğer ilgilendirseydi, muhtemelen baba, kız arkadaşına gösterdiği kadar ilgiyi oğluna gösterse, çocuğun zaten Jaguari, kaçıramayacağını söylerdim.”

“Sadece kendine bir iki gün ayırmak isteyen harika bir baba da olabilir.”

“Çocuğun annesi bir yıllığına Tibet’te inzivaya çekilmiş— çocuk kullandı bu kelimeyi. Kadın üçüncü boşanmasından sonra gerçekliğini ziyaret etmek, ruhsal benliğini ya da artık ne haltsa onu bulmak istiyormuş. O yüzden çocuğu da işi ve kadınları peşinde koşarken oğlunu bir ev dolusu maaşlı çalışana bırakan babasına postalamış. Zengin olmak insanı bencil bir pislik yapmaz biliyorum,” diye ekledi Mal, “ama zaten öyleysen işlerini epey kolaylaştırır.”

Parker’ın gözlerinde sempati belirdi. “Chad Warwick’ten mi bahsediyorsun?”

“Evet ta kendisi. Tanıyor musun?”

“Ailesini tanıyorum, gerçi konu onlar olduğunda aile kelimesi pek anlamım bulmuyor. Bitsy’nin Tibet’e gideceğini duymuştum. Ayrıca ruhsal yolculuğunun birkaç ayını Fransız Riviera’sında geçirdiği kulağıma geldi.”

“Çok hoş.”

“Hayır, hiç değil. Zavallı çocuk.” Parker ayağa kalkarak

tabağı Mal'e uzattı. "Generale rapor verip, emirlere uyduğumun delilini sunabilirsin."

Mal ayağa kalkarak tabağı aldı. Zaten karışık saçları hafif bir rüzgârla dağılırken gözlerini Parker'ın gözlerine kilitledi. "Sonraki rounda da kalmaya karar verdim."

"Sen bilirsin."

Mal uzanarak Parker'ın atkuyruğunu okşadı. "Yüzlüğümü aldım, yani geri kalan seni görmekle ilgili." Hafifçe eğilerek Parker'ın dudaklarını ağzına aldı —sert, ateşli ve seri bir öpücüktü. "Yani görüşürüz."

Mal gözden kaybolduğunda Parker otuz saniye oturup bacaklarının titremesini geçirmeye karar verdi.

Süre tahmininin iki katına çıktığından, daha sonra sütleri kontrol etmek ve programlanan saatin dışına çıkmamak için koşturmak zorunda kaldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tahmin edildiği üzere akşamki organizasyon Parker'ın çözmek, geçiştirmek ya da bastırmak zorunda kaldığı sorunlar, minik krizler ve kişisel çatışmalarla geldi.

Birbirlerine dış bileyen gelinin annesiyle gelinin büyük-annesini arasındaki potansiyel savaşı, biri gelinle vakit geçirirken diğersini bahçede gezdirip, mekanını anlatarak çözdü.

Kadınların ikisi de diğersinin hatalarını ve saçma davranışlarını anlatırken tamamen İsviçre rolü oynayarak, mutlak bir tarafsızlık sergiledi.

Damadın yakın arkadaşına sürekli iş vererek, onu eski karısı ve gelinin kız kardeşinin geçebileceği yerlerden uzak tuttu.

Farklı tipler ve patlamaya hazır insan bombalarını imha etmek zamanının ve enerjisinin çoğunu alsa da aralarda nöbeti Mac ya da Laurel'e devrederek kurulumla ilgili kontrolleri şahsen yapacak vakit yarattı.

Laurel beyaz bir elması andıran beş katlı düğün pastasının son rötuşlarını yaparken, Emma'nın orman ve çayır temasını adım adım şık ve zarif bir görsel şölene çevirmesini izledi.

Gelin Suiti'ndeysen Mac başka bir dönüşümü ölümsüzleştiriyordu—genç bir kadının bir geline dönüşümüydü bu. Müşterileri straplez bedeni gümüş boncuklarla ıslık ıslık parlayan beyaz gelinliğinin içinde gülümserken Mac bu zevk ve gurur dolu anları makinesiyle yakalıyordu.

Parker, annesinin ışıl ışıl parlayan inci gerdanlığı takmasını kolaylaştırsın diye gelinin kabarık eteğini hafifçe kaldırı-
sını izledi.

“Çok eski bir parça,” diye mırıldandı anne.

Parker, Mac’ın gerdanlığı, gelinin omzunun hoş kıvrımlarını ve elbisenin dökümlerini yakalayacağını biliyordu—ama o an ve o fotoğraf aynı zamanda anne ve kızı birbirlerine ıslak gözlerle gülümserken aralarındaki duyguyu da yansıtacaktır.

“Bebeğim, rüya gibi görünüyorsun.”

“Zaten öyle....Tanrım anne. Artık ağlama faslı bitti diye düşünüyordum.”

Parker bir mendil uzattı.

“Haklıydın Parker,” dedi gelin dikkatle gözlerinin kenarını silerken. “Duvak takmamak konusunda.” Serbest bir şekilde taranmış koyu renk saçlarında parlayan banta dokundu. “Ve bantı sade seçmek konusunda.”

“Harika görünüyorsun Alysa,” dedi Parker. “Tek bir şey kaldı...”

Emma hâlâ Balo Salonu’nda çalıştığından, Parker gelin buketini kutusundan çıkardı ve gelinin annesine uzattı. “Son bir detay daha.”

Gelin, eldivenlerindeki işlemleri vurgulayan gümüş simli orkidelerle süslü buketiyle tekrar boy aynasına doğru döndü. “Ah. Ah. Şimdi tam...tam bir rüyada gibi hissediyorum kendimi.”

Gelinin annesi elini Parker’ın omzuna koyarak iç geçirdi.

Ve Parker her şeyin —en azından şu ana kadar her şeyin— gayet yolunda olduğunu gösterecek en güzel tepkinin bu olduğunu düşündü.

O anda hafif bir çığlık duydu—küçük bir çocuğun mutlu, neşe dolu çığlığıydı bu. Yine de kapıya doğru giderken Mal’in kucağında küçük çiçekçi kızla içeri girdiğini gördü.

“Çok affedersiniz hanımlar ama bu prensesi yolda buldum. Sarayın girişi buralarda mı?”

“Kesinlikle.” Parker küçük kızı almak üzereyken bir ka-

dının seslendiğini duydular. Onlara doğru gelmeye çalışan kadının kucağında iki çiçekçi kız daha vardı.

“Leah! Özür dilerim, çok üzgünüm. Kaçtı ve ben bu iki-
siyle koşup yakalayamadım.”

“Sorun değil.”

“Resimler için hazırlar,” dedi Parker. “Doğruca Mac’e gö-
türebilirsin onları. Ben de sana yardım edeyim.”

Parker hiç suçluluk hissetmediği belli olan Leah’a doğ-
ru uzandı. Küçük kızı kucağına alırken Mal’e “Teşekkürler,”
dedi.

“Güle güle Mal! Güle güle!” diye bağırdı Leah, Parker’ın
omuzunun üzerinden. Küçük kız el sallamasına gürültülü ve
ıslak öpücükler de eklemeye başlayınca Parker’ın dudakları-
na bir gülümseme yayıldı.

Geri döndüğünde Mal’i peynir tabaklarının başında bul-
du.

“Çok lezzetlilermiş,” dedi genç adam.

“Protein enerjiyi artırır.”

“Pekâlâ.” Bir krakerin üzerine bir parça Port Salut koydu.
“Biraz enerji al.”

Parker içinden, fena olmaz, diye geçirerek kabul etti. “Le-
ah’ı nerede buldun?”

“Ufaklığı mı? Koridorda dans ediyordu. Bilirsin işte...”
Mal parmağını kaldırarak havada çevirdi. “Tamamen kıyafe-
tin havasına girmişti. Ben de gelinin babasına ya da damadın
babasına sanırım, bir kadeh viski vermek için Damat Süit’ine
girmiştim. Kısa bir süre sonra odadan çıktığım için en fazla
bir iki dakikadır koridordaydım.”

“Yardım için teşekkür ederiz.”

Mal gülümsedi. “Göster öyleyse.”

“Bak, bunun için hiç vaktim yok. Hemen—” Parker bir
elini havaya kaldırdı. “Kırmızı alarm. Solarium.”

“Nesin sen, Kaptan Kirk mü?”

Ama Parker çoktan odadan çıkmıştı. “Ama nasıl—tamam,
lanet olsun,” diye mırıldandı kulaklığına. “Hemen geliyo-
rum.”

“Sorun ne?”

“Konuklardan biri gelin ve damadın on iki yaş altı çocukların getirilmemesi ricasının kendi çocukları için geçerli olmadığına karar vermiş. Dört çocuk şu anda tören öncesi kokteyli savaşı alanına çevirmekle meşgulmüş. Laurel servise yardım etmek için inmişti, tek başına kalmış ve patlamak üzere.”

“Sık sık böyle in-çık yapmak zorunda kalıyor musun?”

“Evet.”

“Peki neden bunları cambaz ayakkabılarıyla yapıyorsun?”

“Bunlar gayet şık Prada ayakkabılar ve ben de bir profesyonel olduğum için onları giyiyorum.”

Mal, kadının gerçekten de ayakkabıları büyük bir hünerle taşıdığını düşündü. “Hava atmakla ilgisi yok.”

“Dolaylı olarak var.”

Solarium’a girerlerken Parker koşturmaktan seri adımlar moduna geçti.

Mal çocukları görmeden seslerini duymaya başlamıştı. Ciğerlerinin yettiği kadar bağırdıkları, çığlık attıkları ve ağladıkları için olabilir diye düşündü. Parker gibi o da, Kabul Ediyorum faslından önce biraz rahatlamak ve bir şeyler atıştırmak için erken gelen konukların farklı tepkilerini gördü. Gülümseme, şefkat, rahatsızlık, stres, nefret.

Ne karışım ama, diye düşündü. Üniformalı servis elemanlarından birinin yerdeki camları süpürdüğünü görünce de, ne karışıklık ama, diye ekledi.

Parker kalabalığı bir asker hızı ve odaklanmışlığıyla yarak ilerlerken Mal çocukların birden kendine geldiğini fark etti. Elbette anneleri de bağıırıyordu.

“Parker.” Takım elbisesinin üzerine beyaz bir şef önlüğü geçirmiş olan Laurel, dişlerini sıkarak gülümsedi. Sadece çenesini gererek hafifçe dişlerini gösterdi demek daha doğru olabilirdi. “Bayan Farrington.”

“Parker Brown.” Parker elini uzattı ve kadına fırsat vermeden elini alarak sıktı—ve bırakmadı. “Sizinle tanışmak

çok hoş. Çocuklar ve siz benimle gelebilir misiniz lütfen? Babaları da sizinle birlikte mi?”

“Kendisi barda ve baştan söyleyeyim hiçbir yere gitmek gibi bir niyetimiz yok.”

“Laurel, lütfen Bay Farrington’ı bulup kendisinden bize katılmasını ister misin? Çok güzel çocuklarımız var,” dedi Parker kadına dönerek. “Ve sizden onları kontrol etmenizi istiyorum.”

“Kimse bana çocuklarıma ne yapacağımı söyleyemez.”

Parker’ın gülümsemesi yüzünde dondu. “Aksine, burası benim evim, benim mülküm olduğundan ve çocuklarımızın bu törene davetli olmadıkları özel olarak belirtildiğinden size tam olarak ne yapacağınızı söyleyebilirim.”

“Biz buraya bir aile olarak geldik.”

Yerde kavgaya eden oğlanlardan biri erkek kardeşine oyuncağını fırlatınca Parker nefesini tuttu. Oyuncanın orkidelerle dolu cam vazoya çarpmasına bir santim kala Parker uzanarak oyuncağı tek eliyle yakaladı.

“Peki hasarları da ödemeye hazır mısınız? Bugün siz ya da ailenizle ilgili bir gün değil,” diye devam etti. Hâlâ kısık sesle konuşmasına rağmen sesinde ödün vermez bir ton vardı artık. “Bu, Alysa ve Bo’nun günü. Davetiyelerde törene on iki yaşının altında çocuk getirilmemesini özellikle rica ettiler.”

Şamatanın kesildiğini fark eden Parker arkasını döndüğünde etrafındaki dört çocukla topuklarının üzerine çömelmiş Malcolm’u gördü. Çocukların gözleri kocaman açılmış, dudakları sımsıkı kapanmıştı.

“Bence bu çok bencil ve düşüncesizce bir istek.”

“Öyle düşündüğünüze eminim,” dedi Parker sakın bir tonla. “Ama yine de onların isteği.”

“Ona çocukları getirmememiz gerektiğini söylemiştim.” Bay Farrington elinde kokteyl kadehiyle yanlarına geldi. “Onları peşimize takmayalım demiştim, Nancy.”

“Ve ben de *sana* kuzenimin çocuklarıma karşı, onları dü-

ğününde istemeyecek kadar anlayışsız ve sevgisiz olamayacağını söylemiştim.”

“Bu konuyu burada tartışmak istediğinizden emin misiniz?” Parker sert bir şekilde gülümsedi. “Çocukların ve diğer konukların önünde? Söyler misiniz, Bayan Farrington, altı kişilik rezervasyonunuz var mı?”

Kadın dudaklarını sertçe kapadı ve hiçbir şey söylemedi.

“Olmadığını düşünmüştüm ben de. Akşam yemeğimiz açık büfe değil, kişi başı sayılı olduğundan, çocuklarınız için yeterli servisimiz yok. Bununla birlikte memnuniyetle, evin başka bir bölümünde, düğün ve resepsiyon boyunca uygun yiyecek ve içecek servisinin de olacağı bir çocuk bakım alanı ayarlayabiliriz. Yirmi dakika içinde iki lisanslı çocuk bakıcısının burada olmasını sağlayabilirim. Saati elli dolar. Çocuk başına.”

“Eğer size bir de kalkıp para—”

“Bayan Farrington, ya görevli çocuk bakıcılarını ve ücretini kabul edersiniz ya da mekanı terk etmeniz için gerekli ayarlamaları yapmamızı istersiniz. Benim görevim Alysa ve Bob’un talimat ve isteklerine uymak. Ve işimi yapacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Hadi Gary, gidiyoruz. Oğlanları al.”

“Sen git.” Gary omzunu silkti. “Çocukları al ya da hatta onları bırak, ücreti ben öderim. Törene kalıyorum ben. Hatırlarsan Nancy, Bo benim kuzenim.”

“Peki, biz gidiyoruz. Çocuklar, hemen! Size *hemen* dedim!”

Kadın dört sinirli çocuğu tutup çekiştirerek sürüklemeye başladığında ağlama, bağırma ve itirazlar tekrar başladı. Parker ve Laurel bir an bakiştılar. Laurel başını salladı ve Nancy Farrington’un peşinden gitti.

“Çok özür diliyorum,” dedi Gary. “Haftalardır bu konuyu tartışıp duruyoruz ama çözdiğimizü düşünmüştüm. Sonra ben dışarı çıktığımda birden oğlanları arabada arka koltukta gördüm. Neyse, dedim ama yine de izin vermemeliydim.

Garsonlardan birinin dışarı taşıdığı camları gördüm. Sanırım benim oğlanlardan biri kırdı. Size ne kadar borcum var?”

“Kazalar her zaman olabilir Bay Farrington. Umarım düğünde iyi vakit geçirirsiniz. Malcolm, sen benimle gelebilir misin?”

“Elbette.” Mal hâlâ elinde tuttuğu oyuncak arabayı Gary’ye uzattı. “Gerçek bir klasik,” dedikten sonra Parker’ı takip etti.

“Onları nasıl susturdun?” diye sordu Parker.

“Corvette’i rehin aldığımı söyledim. 66 modelin harika bir uyarlaması. Kibrit kutusu kadar. Bir de eğer seslerini kesmezlerse anneleriyle konuşan hanımın onları tutuklayacağını söyledim.”

“Tutuklamak mı?”

“İşe yaradı ama. Sustuklarında da arabalardan konuşmaya başladık. Anneleri gelip Esme’ye-dadılarına- takım elbiselelerini giydirmesini söylediğinde arabacılık oynuyorlarmış. Bu arada takım elbiseden nefret ediyorlarmış ve sadece oturup araba oyunu oynamak istemişler. Kim suçlayabilir ki onları?”

“Her neyse, iyi işi çıkardın.”

“Dört taneydiler ama asıl zorlu olan sendeydi. Çocuklar çok afacan ama kadın tam bir şirretti. Bir biraya ne dersin?”

“Bira içecek vaktim yok. Girişler, ayak üstü muhabbet ve fotoğraf çekimlerini kaçırdık. Mac’in damat ekibiyle işi neredeyse bitmiş.”

“Nereden biliyorsun?”

Parker kulaklığının üzerine tıkladı. “Kendi söyledi.” Genç kadın kulaklıklarına doğru “Geliyoruz,” deyince Malcolm sırtıtmaya başladı. “Konukları oturtma müziği ve lütfen barı kapatın. Eğer barı kapatmazsan, çoğu insan dışarı çıkmaz bile,” dedi Malcolm’a dönerek. “Damadın girişine on dakika. Üst kata çıkmam lazım. Yardım için sağ ol.”

“Sorun değil. Ve işim bitmeden o birayı içeceğim.”

Mal onun çalışırken izlemeyi seviyordu. Çoğunlukla ne yaptığını anlamıyordu bile, ama bu genç adamın aldığı keyfi hiç azaltmıyordu. Birçok iş yapıyordu, birçok işi aynı anda

yapıyordu ve hemen arka plana çekiliyordu. Birçok defa onun cebinden bir şeyler çıkartıp konuklardan birine uzattığını görmüştü—görünüşe göre üzerindeki ceketin ceplerinde yüzlerce şey taşımaya başarıyordu.

Kâğıt mendil, gözlük bezi, çengelli iğne, bant, kibrit, dolma kalem. Mal'e göre genç kadının üzerinde küçük bir mağaza vardı. Arada sırada dudaklarının kıpırdadığını görüyor, kulaklığından duyduğu bir şeylere cevap verdiğini anlıyordu. Sonra yeni bir istikamete dönüyor, yeni bir görev ifa etmek ya da yeni bir kriz çözmek için koşturuyordu yine.

Arada sırada ortaklarından biri ya da birkaçıyla ya da bir hizmetliyle bir köşede buluşup fısıldaşıyor sonra hepsi yine koşturmaya başlıyordu.

Ama eğer özellikle dikkat etmiyorsan işler tamamen kendi başına, bir nevi organik bir hareketle devam ediyordu.

Sadece düğün bile büyük bir tantanaydı—şık elbiseler ve smokinler, bir kargo gemisini dolduracak kadar çiçek ve mum, ve her yeri sarıp sarmalayan kilometrelerce uzanan o tuhaf süslü beyaz bezler. Müzik, gözyaşı, kalabalıktan yükselen iç çekişler üzerinde parlayan bir sürü flaş.

Mihraba doğru yürüyüş, mihraptan dağılma, sonra sosis-liler, sonra bar açılıyor ve insan güruhu büyük ve şık yemeğe kadar onları idare edecek şekilde yiyip içmek için bara alınıyor. Yine çiçekler, mumlar, kırpışıp duran ışıklar, müzik, kaldırılan kadehler, masalara vurarak gülmeler. Mal her şeyi dakikası dakikasına izledi.

Sonra parti vakti için Balo Odasına akın başladı. Malcolm daha son misafir kapıdan çıkarken bir kovan işçi arının etrafı süpürüp, temizlemeye, süsleri çözüp, masaların yarısını taşımaya başlayacağını biliyordu.

Öyle olacağını biliyordu çünkü öğleden sonra kendini de birden o kovanın içinde bulmuştu.

Balo Salonu'na girdiğinde içerideki parti hızını bulmuştu. Yine masalar, yine mumlar ve süsleme ışıkları ve bir dolu çiçek. Konukları dans pistine çıkmaya teşvik edecek ateşli

müzikler yükseliyordu ve görevlilerin tepsi tepsi şampanya servisi yaptığı bir bar daha.

Buradaki en önemli öğenin -Emma'nın harika aranjmanları kadar- Laurel'in sanat eseri sayılabilecek pastası olduğunu fark etti. Onun pastalarından daha önce de tattığı için bunun da görüldüğü kadar lezzetli olduğundan emindi.

Ve Mal tatmayı dört gözle bekliyordu.

Bir ara dans pistinin çevresinde ve ortasında, masalarda ve kalabalığın arasında süzülerek fotoğraflarını çeken Mac'i gördü.

Mal kendine bir bira alarak döndü ve Carter'ın yanına gitti.

"Nasıl bir cümbüş bu," dedi.

"Epey büyüklerden. Kız kardeşimin de önümüzdeki hafta bunlardan bir tane yapacağına inanamıyorum."

"Evet haklısın. Bana da davetiye gelmiş. Sanırım olayın o tarafında olmak daha farklı bir durum olacak."

"Evet, hepimiz için. Mac ve ben, bizim düğün için bir prova olacağına karar verdik. Bir düğünün hem parçası olmak aynı zamanda onu idare etmek nasıl bir şey, anlamaya çalışacağız."

"Şey, en azından resimleri onun çekemeyeceğini söyleyebiliriz, yani bir klonu falan yoksa."

"Hayır, yok." Carter güldü. "Hâlâ fotoğrafların en azından bir kısmını çekmek için bir yol bulmaya çalışıyor ama sevdiği ve güvendiği bir fotoğrafçı kadın var. Ve her şeyin sorunsuz gitmesi için olağan zirve görüşmelerine başladılar bile."

"Eminim. Bu arada sana sormak istediğim bir şey var, hiç ders veriyor musun? Yani bire bir ders gibi?"

"Öğrencilerime mi?" Carter kalabalıktan biraz uzaklaştı. "Elbette."

"Hayır, onlardan başka demek istedim."

"Yani pek değil ama yapabilirim."

"Birkaç aydır benim için çalışan bir çocuk var. İyi bir ta-

mirci. Potansiyeli de var. Bir süre önce okuyamadığını fark ettim. Yani okuyabiliyor ama zar zor. Kendini idare edebilecek, numara yapabilecek kadar bir şeyler beceriyor.”

“Okuma yazma bilmeme oranı aslında çoğu insanın tahmininden daha yüksek. Çocuğun okuma yazma öğrenmesine yardımcı olmak mı istiyorsun?”

“Ben öğretmen falan değilim ve lanet olsun, nereden başlayacağımı bile bilemedim. Aklıma sen geldin.”

“Eğer istekliyse yardım etmek isterim ben de.”

“Eğer işinden olmak istemiyorsa istekli olacak. Ya da isteksizse öyle olacağını düşünmesini sağlayacağım diyelim.”

“Kaç yaşında?”

“On yedi. Neredeyse on sekiz. Lise diploması var, anladığım kadarıyla diğer çocuklara yardım etmeleri için para ödemiş, ya da kızları kafalamış. Ders ücretini ben ödeyeceğim.”

“Ücrete gerek yok Mal. Ben de yardımcı olmak isterim.”

“Teşekkürler. Ama yine de çocuk ya da ücret konusunda fikrini değiştirirsen bana söyle hemen. Seni aramasını söyleyeceğim o halde, bir program ayarlarsınız.”

Malcolm birasını yudumladı ve Balo Salonu’nun bir ucundan diğer ucuna doğru yürüyen Parker’ı görünce kafasıyla onu işaret etti. “Bir de bana bilmediğim bir şey söylese ne onun hakkında?”

“Anlamadım?”

“Parker diyorum. Bana onun hakkında bilmediğim bir şey söyle.”

“Ah...Şey.”

“Tanrı aşkına Carter, kızın küçük kirli sırlarını falan sormuyorum. Gerçi eğer varsa, seni sarhoş edip ağzından almak için elimden geleni yapardım. Yine de ben, şu anda yaptığı şey haricinde neler yapar gibi bir şey sormuştum.”

“Genelde hep bunu yapar.”

“Eğlenmek için diyorum ben. Hadi, sırf bunun için gidip sana bir bira almam gerek mi?”

“Hayır.” Carter düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. “Kız-

lar eğlence için genelde birlikte takılıyorlar, dördü yani. Takıldıkları zamanlarda neler konuştuklarıyla ilgili yorum yapmamaya çalışıyorum çünkü bir kısmının da benim hakkımda olduğunu hissediyorum. Alışveriş. Alışveriş yapmayı sever. Hepsi çok sever.”

“Bu pek sürpriz olmadı.”

“Şey...İyi bir okuyucudur, her türden okumayı sever.”

“Tamam, bu iyiydi.”

“Ve...” İşe ısınmaya başlayan Carter, Malcolm’un önlerinden geçen bir tepsiden alarak uzattığı birayı yudumladı. “O ve Laurel eski filmlere bayılırlar. Klasik siyah beyaz olanlara. Fon toplama ve hayır organizasyonlarına, kulüp toplantılarına falan gider. Del’le aralarında bölüşürler bunu. Brown’lara özgü bir durum.”

“Soylu yükümlülükler.”

“Evet. Ah, bir de bir kitap yazmakla uğraşıyor.”

“Hadi canım?”

“Evet. Bir düğün kitabı, kızların hepsi kendi alanlarıyla ilgili incelikleri anlatıyor, Parker da olayları birbirine bağlayıp ortaya büyük resmi çıkarıyor. Biraz da Vows’un işleyiş tarzı gibi bu. Bu bilgileri sırf öylesine bir meraktan toplamadığını düşünüyorum.”

“Doğru düşünüyorsun.”

“O zaman FBI dışında kimsenin Parker Brown gibi bilgi toplamayacağını da bil. Eğer seninle ilgileniyorsa senin için bir dosya açmıştır.” Carter elini şakağına vurdu. “Tam burada.”

Malcolm omzunu silkti. “Ben açık bir kitabım.”

“Kimse değildir, öyle olduğunu düşünenler de dahil. Gitmem lazım, Mac işaret verdi. Ah...” Carter, çok az içtiği birayı Mal’e uzattı.

Malcolm gezinerek alt kata indi ve Bayan Grady’yi mutfak tezgahına dayanmış, önünde bir fincan çay, bir dergiyi karıştırırken buldu.

“Eğer istersen kahve de taze.”

“İsterim. Ama tabii sen partiye çıkıp o borcun olan dansı ödemek istemiyorsan önce.”

Bayan G güldü. “Partiye uygun giyinmedim.”

“Ben de.” Malcolm bir fincan alarak kendine kahve koydu. “Ama harika bir parti gerçekten.”

“Kızlarım işleri nasıl halledeceklerini bilirler. Akşam yemeği yedin mi?”

“Henüz değil.”

“Peki tavuklu kişi ne dersin?”

“Bayılırım derim.”

Bayan G gülümsedi. “Paylaşmak istediğim biraz tavuklu kişim var.”

“Çok şanslıyım, ben de rüyalarımın kadınıyla bir şeyler yemek istiyordum.”

“Parker şu anda meşgul, o yüzden bana razı olacaksın.”

“Senden bahsediyorsak razı olmak diye ifade edilemez.”

“Sen zeki bir çocuksun Malcolm.” Bayan G ona bir göz kırparak hafifçe omzunu iteledi. “Masayı kur.”

Güveci fırına koyup ısıtmak için kalktı ve Parker’ın rüyalarının kadını’olmasıyla ilgili yorumunu genç adamın düzeltmediğini fark etti.

Bayan G, Mal’in yakınlarda olmasından hoşlanıyordu. Bu genç adamda gerçekten Charlie’sini hatırlatan bazı özellikler olduğu doğrudu. Doğal çekiciliği ve tatlı sert tavırları, kendini hiç zorlamadan ortaya koyduğu gücü ve ara sıra gözlerinde parlayan, istediğinde gayet tehlikeli olabileceğini söyleyen ışık gibi.

Masaya oturdular. Mal ilk lokmasını aldıktan sonra sırtmaya başladı. “En az gördüğüm kadar lezzetli. Ben de yemek yapıyorum bu arada.”

“Gerçekten mi?”

“Dışarıda yemek ya da sürekli sandviç tarzı şeyler yapmak insanın canını sıkıyor. Annemden de her zaman isteyemiyorum. O yüzden haftanın birkaç günü bir şeyler yapıyorum. Belki bana tarif falan verebilirsin?”

“Bakalım, belki veririm. Annen nasıl?”

“Harika. Ona bir Wii aldım. Artık Mario Kart ve bowlinge bağımlı oldu. Bowling de beni dümdüz ediyor, ben de onu Mario Kart’ta...”

“Sen hep iyi bir evlat oldun.”

Malcolm omzunu silktilti. “Bazen iyi bazen kötü işte. İşini seviyor. Bu çok önemli, yani işini sevmek. Sen de işini seviyorsun.”

“Hep sevdim.”

“Ben Brown’ları ilk duyduğumdan beri onlarlasın, ve sanırım çok daha öncesinden beri.”

“Önümüzdeki baharda kırk yıl olacak.”

“Kırk mı?” Genç adamın bu sayı karşında afalladığını görmek Bayan G’nin moralini hiç bozmadı, aksine hoşuna gitti. “Ne yani, sekiz yaşında falan mıydın işe başladığında? Çocuk çalıştırmakla ilgili kanunlar yok muydu o dönem?”

Bayan G gülerek parmağını ona doğru kaldırdı. “Yirmi bir yaşındaydım.”

“Nasıl başladın peki?”

“Oda hizmetlisi olarak. O zamanlar Bayan Brown’un – Parker’ın büyükannesinin yani- çok sayıda personeli vardı ve çalışması pek kolay bir kadın değildi. Üç oda hizmetlisi, kahya, aşçı ve mutfak personeli, bahçıvanlar, şoförler. Jilet gibi hazır yirmi dört kişiydik. Ben çok genç ve tecrübesizdim ama çalışmaya ihtiyacım vardı. Sadece geçinmek için değil, savaşta ölen kocamın ölümünü de atlatmak için. Vietnam savaşında şehit olmuştu.”

“Ne kadar evli kaldınız?”

“Yaklaşık üç yıl ama o zamanın neredeyse yarısında Charlie’m askerdeydi. Ah, evet, orduya yazıldığı için ona çok kızgındım. Ama eğer bir Amerikalı olduğunu söylüyorsan Amerika için savaşmak zorundasın diyordu. Savaştı ve öldü, diğer birçokları gibi. Sonra anısına bir madalya da verdiler. Yani, nasıl bir şey olduğunu sen de biliyorsun.”

“Evet.”

“Daha önce şehirde yaşıyorduk ama ben Charlie’nin bir daha o şehirde benimle olmayacağını bilerek orada kalmak istemedim. Brown’ların bir arkadaşı için çalışıyordum o sıra. Evin dul hanımı tekrar evlend, Avrupa’ya taşınacaklardı. Beni bahsettiğim Bayan Brown’a tavsiye etmiş; ben de burada hizmetçi olarak işe başladım. Başladığımda evin genç beyi, Parker’ın babası, benim yaşlarımdaydı, benden bir iki yaş küçüktü. Ve sana kesinlikle annesine benzemediğini söyleyebilirim.”

“Büyük hanım hakkında duyduklarımı düşünürsek buna şükretmeliyiz sanırım.”

“Evet. Küçük beyin anne ve babası arasındaki boşluğu dolduracak özel bir tavrı vardı. Çok ince ve duyarlı bir insandı, evet oldukça zeki ve becerikliydi ama yine de çok duyarlıydı. Genç hanıma âşık oldu ve inan, onları yan yana izlemek bile büyük keyifti. Romantik bir film gibiydi. Genç hanım umut ve ışık dolu, çok neşeli bir insandı. Evin idaresi onlara geçtiğinde ev de umut ve ışık doldu—ve söylediğim gibi önceden böyle değildi, yani ilk geldiğim yıllarda. Devam etmek isteyen personelle devam ettiler, emekli olmak isteyenlere izin verdiler. O dönemki kahya emekli olmak istediğinde genç hanım pozisyonu bana teklif etti. Mutlu bir evde çok uzun yıllar güzel insanlar için çalıştığım güzel bir işti.”

Bayan G derin bir nefes aldı. “Onların öldüğü gün ben de ailemi kaybettim.”

“Ben o dönem Los Angeles’taydım, annem haber vermeden önce başkalarından duymuştum zaten. Brown’lar büyük bir iz bıraktılar.”

“Öyle. Ve bu ev de o izin bir parçası.”

“Şimdi bu evi tek başına gayet güzel idare ediyorsun.”

“Ah, temizlik için bir sürü yardımcı var. Neye ne zaman ihtiyaç duyulduğuna karar vermeyi Parker bana bırakıyor. Bahçe ve peyzaj için hâlâ bir sürü bahçıvan var ve çoğuyla zaten Parker ve Emma ilgileniyor. Ve Parker?” Bayan G durdu ve gülmeye başladı. “Küçükken nasılsa öyle. Hiç kimse

o kızın arkasından bir şey toplamak zorunda kalmıyor. Her şeyi santim santim organize ediyor zaten. Kışlarımı adada geçiriyorum ya da arada ihtiyaç duyduğumda izin alabiliyorum. Ve ilk adımlarını atışlarını gördüğüm iki çocuğun büyümelerini, kendi işlerini yaratmalarını izlemekten büyük keyif alıyorum.”

Bayan G tabağına bir parça daha tavuk aldı. “Bana Charlie’mi hatırlatıyorsun?”

“Gerçekten mi? Evlenmek ister misin benimle?”

Bayan G kaşığı Mal’e doğru salladı. “İşte o da tıpkı böyle hazırcıydı. Yaşları ne olursa olsun hanımlarla nasıl konuşacağını çok iyi bilirdi. Bu da sana karşı bir sempati duymama neden oluyor, Malcolm. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Uğratmamaya çalışacağım.”

“Peki kızımın peşinde misin Malcolm?”

“Evet efendim.”

“Güzel. İşleri sakın batırma.”

“Bunu sizden yeşil ışık olarak kabul ediyorum, peki yön konusunda da birkaç ipucuna ne dersiniz?”

Bayan G başını salladı. “İhtiyacın olduğunu sanmıyorum. Peşinde sıradan ve ne yapacağı belli olan erkeklerin olmasına alışık zaten. Sen öyle değilsin. Kızım sevgi ve aşk istiyor, öyle bir ortamda büyüdü. Ortaklık, saygı, arkadaşlık. Asla daha azına razı olmaz, olmamalı da. Ve dürüst olmayanlara karşı tolerans göstermez.”

“Yalan söylemek tembelliktir.”

“Ki sen öyle değilsin. İnsanlara kendileri hakkında bir şeyler anlattırmakta iyisin ama kendin ve kendi yaşamın hakkından pek açık vermemeyi başarıyorsun. Parker bilmek isteyektir.”

Mal, bilinmeye değer pek fazla bir şey olmadığını söylemeye hazırlanıyordu ki Carter’a yaptığı açık kitap yorumunu ve onun verdiği cevabı hatırladı.

“Olabilir.”

Bayan G ona bakarak bir süre bekledi. “Dayın ve yengenle görüşüyor musun?”

Mal’in yüzü kapalı bir kutu haline dönüştü. “Birbirimizin yolundan uzak duruyoruz.”

“Parker’a nedenini anlat.”

Malcolm huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Eski mesele.”

“Yani tek istediğin tavuk yiyerek benim hayatımı dinlemektir. Eskiler bizi olduğumuz kişi yapar; ya da olmamak için uğraştığımız şey. Şimdi partiye geri dön ve bak bakalım yardıma ihtiyacı var mı, işe yarar bir şeyler yapmaya çalış. İşe yarar şeyleri sever.”

“Sofrayı kaldırmana yayardım edeyim.”

“Bu gece olmaz. Şimdi mutfağımdan dışarı. Bir süre Parker’ın etrafında dolaş.”

ONUNCU BÖLÜM

Mal Parker'ın etrafında dolaşmaya başladı. Aynı anda hem etrafında dolaşmak hem de yararlı bir şeyler yapmaya çalışmak zor oluyordu ama şikâyeti yoktu.

Akşamın sonuna doğru Parker artık onunla ne yapacağını ya da onun hakkında ne hissedeceğini bilemiyordu. Bu durumun ve adamın keyfini çıkar—arkadaşlarının tavsiyesi böyleydi. Yine de onu bu kadar huzursuz eden bir şeyin ya da birinin keyfini nasıl çıkarabilirdi ki?

Parker kendine işe, düşünün detaylarına konsantre olması gerektiğini hatırlattı ve öyle de yaptı. Büyük ölçüde. Gece-nin sonunda konukları arabalarına doğru uğurlarken kendini kutladı. Bu akşamki törendeki tehlikeli çukurların üzerinden atlamayı, için doldurmayı ya da ustalıkla kenarından geçmeyi başarmıştı.

O esnada Sarhoş Herry Dayı radarına takıldı.

“Güzel! Güzel düşün, güzel kız.”

“Teşekkürler Bay—”

“Güzel!” Adam Parker'ı klasik bir sarhoş kucaklamasıyla kollarının arasına aldı. Kıpır kıpır elleri de genç kadının kalçasındaydı.

Parker kendini kurtarma fırsatı bulamadan Malcolm'un onlara doğru geldiğini gördü. İlk düşüncesi *Of hayır* oldu. Şu anda ihtiyacı olan şey önce yumruk savurup soruları sonra sorma eğiliminde bir beyaz atlı prensti.

“Bay—”

“Selam delikanlı.” Malcolm’un neşeli ses tonu yüzündeki gülümsemeye gayet uygundu. “Önce o elleri ait olmadığı yerlerden çekelim. Evet. Eve nasıl gidiyorsun?” Adam zaten dengesini kurmakta zorlandığında Malcolm onu kolayca geriye doğru çekti. “Seni götürecekt kimse var mı?”

“Araba kullanabilirim.” Henry gülümseyerek sallandı ve baş parmaklarını kaldırarak her şey yolunda işareti yaptı. “Yüzde yüz.”

“Yüz promil desek daha doğru.” Malcolm, Henry’yi hafifçe çevirerek kolunu omzuna atmasını sağladı. “Hey anahtarların nerede? Ben olayım.”

“Şey...”

“Baba!” Orta yaşlı bir adam hızla merdivenlerden inerken Parker’a özür diler bir bakış attı. “Kusura bakmayın, benden kaçtı. Hadi baba. Annem ve Anna da geliyor. Karımla onu bırakacağız,” diye açıkladı adam Malcolm’a doğru.

“Tamam. Böyle kalsın. Ben getiririm.”

“Güzel düğün!” diye bağırды Henry yolda. “Ama gelini öpmem lazım.”

“Ve yüz yirmi yaşından küçük her kadını,” diye mırıldandı Mac. “Kusura bakma, sen kucaklaşma faslındayken ben de tam aşağı iniyordum ama Mal kadar hızlı davranamadım.”

“Atlatamayacağım bir şey değil,” dedi Parker ve gülümseyerek derin bir nefes verdi. Sonra ceketini düzeltti. Em ve Laurel savruk konukların bilmemnelerini bulmalarına yardımcı oluyor. Jack, Del ve Carter boşalan alanlarda güvenlik kontrolü yapıyorlar. İyi iş çıkardık.”

“Harika iş çıkardık. Ben de bu katı kontrole başlıyorum.”

“Tamam.”

Parker giriş salonundan geçti sonra Büyük Salon Solarium’a doğru ilerledi. Çalışanlar çiçekleri, tülleri, ışıkları ve mumları çoktan toparlamış ve kaldırmıştı.

Burası şu anda hâlâ havada salınan çiçek kokularının arasında gayet sessiz ve loş görünüyordu. Pazar gününün daha samimi töreni için sabahleyin tekrar süslemeye başlayacaklardı ama şimdilik—

“Henry oğlunun arka koltuğuna kustu,” diye arkadan seslendi Malcolm.

Parker arkasını döndüğünde loş ışığın arasından kendine doğru gelen genç adamı gördü. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor olmasına rağmen oda artık hiç de sessiz gelmiyordu Parker’a. “Güzel.Yardım için sağ ol.”

“Sorun değil. Bu arada çok güzel kalçaları bir an ellemek istedi diye sarhoş, yaşlı bir adama saldıracağımı düşündün.”

“Bir an için öyle bir endişem oldu.”

“Bundan sonrası için bil diye söylüyorum. Mutlu sarhoşlara saldırmak çok basit. Eğer birini yumruklayacaksam değişmesini isterim.”

Mal’in sesi hâlâ son derece sakin ve keyifli çıkıyordu ama Parker çiçek kokulu, rehavet yüklü havanın birden elektrik yüklü ve tehlikeli bir hisle dolduğunu fark etti. “”Not aldım.”

“Ayrıca gerçekten muhteşem bir kalça olduğundan onu suçlamak da zor.”

“Ben bacaklara düşkün olduğumu sanıyordum.”

“Bebğim, düşkün olunmayacak tek bir santimin yık, ve bunu gayet iyi biliyorsun.”

Parker başını hafifçe yana eğdi ve tavrını genç adamın sakin ses tonuna uydurmaya çalıştı. “Pek iltifat gibi gelmedi kulağa.”

“İltifat değildi. Sadece bilgi paylaşımı.” Malcolm loş ışıkta Parker’a biraz daha yaklaştı. Genç kadın bir adım gerilemek için kendini zor tutuyordu. “Bu törenler bittikten sonra biraz sakinleşmek için ne yaparsınız?”

“Duruma göre değişir. Bazen bir grup toplantısı yaparız. Bazen de hepimiz kendi köşemize çekilir—Hey, bir dakika,” dedi Parker, Malcolm kollarını ona sardığında.

“Başka tür bir sakinleşme deneyelim diyorum.”

Mal genç kadının dudaklarını hızla dudaklarının arasına aldı. Bu dudaklardaki ateş Parker’a bir vaatten ziyade bir tehdit gibi geliyordu. Mal’in elleri aşağılara kaydı ve Parker tüm bedenini kaplayan bir zevk—tehlikeli zevkler— hissetmeye başlayana kadar hünerle hareketlerine devam etti.

Parker onu itelemeyi düşündü ama sonra hissettiği ateş kemiklerine kadar işlemeye başlarken neden dedi kendi kendine.

“Ellerim tüm bedeninde olsun istiyorum Parker.” Parker’ın duyduğu artık sakin, sıradan bir ses tonu değildi. Tüm o rahatlığın altında bir huzursuzluk, kendine hakim olmaya çalışma vardı. Mal, dudaklarını biraz geri çekerek dişlerini hafifçe genç kadının çenesinde gezdirdi. “Sen de biliyorsun.”

“Ama bunun anlamı—”

“Bana izin ver.” Mal, elini aralarına sokarak genç kadının ceketinin düğmelerini açtı.

“Benim gerçekten—”

“Bana izin ver,” diye tekrarladı Malcolm ve baş parmaklarını genç kadının göğsünde gezdirdi.

Hissettiği hafif sızı ağrıya, ağrı da yoğun ve mutlak bir arzuya dönüşürken Parker soluğunun kesildiğini hissetti. “Şimdi yapamam. Şimdi kalkıp seninle yatağa—”

“Yatağa davet etmiyorum seni. Sadece sana dokunmak istiyorum.” Malcolm dokunmaya devam ederken Parker’ın yüzünü izledi. Arzu ve taleple yüklü dudakları tekrar genç kadının dudaklarını bulana kadar gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

“Yarın benimle çıkar mısın?”

“Ben....Evet. Hayır.” Tanrım neden hiçbir şey düşünemiyordu? “Törenimiz var.”

“Boş olduğun ilk gece.” Mal, Parker bütün kaslarının erimeye başladığını hissedene kadar elini genç kadının kalçalarında gezdirdi. “Ne zaman?”

Parker, vüdüünün gerçek anlamda erimeye başladığını hissederken nasıl mantıklı bir cevap verebilirdi ki? “Ben... Salı.”

“Seni yedide alırım. Evet de.”

“Evet. Tamam, evet.”

“Artık gitsem iyi olur.”

“Evet.”

Mal gülümsedi. Parker'ın sırtını son bir kez okşadığında genç kadın, 'Ah Tanrım!' diye düşünerek tekrar dağılmaya başladığını hissetti.

"İyi geceler."

Parker başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece Solarium'dan çıkana kadar Mal'in arkasından baktı.

Ardından şimdiye kadar bir organizasyondan sonra hiç yapmadığı bir şey yaptı. Karanlıkta tek başına oturup kendini toplamaya çalışırken ortaklarının ortalığı toparlamasına izin verdi.

Parker rutini olduğu üzere, Pazar akşamının organizasyon sonrasını Vows, ev ve kişisel konularla ilgili evrak işlerine ayırdı. E-postalarını ve mesajlarını okuyup temizledi, sesli mesajlarını dinledi, sonraki iki hafta için kişisel ve iş takvimlerine göz attı, ortaklarının çalışma programlarının üzerinden geçti, gerekli ekleme ve değişiklikleri yaptı.

Ertesi sabah yapması gerekenlerin listesini tekrar kontrol etti.

Bunları angarya olarak görmüyordu. Her Pazartesi gününe temiz ve net bir masayla başlamayı bir ilke haline getirmişti—katı bir ilke.

İşi bittiğinde bir süredir uğraştığı kitap taslağının dosyasını açtı ve üzerinde biraz oynamalar yaptı. Ortaklarına göstermeye neredeyse hazır olduğunu düşündü. Onların da düşüncelerini alacaktı ve devam etme konusunu ciddi bir şekilde görüşeceklerdi.

Saat on birde elindeki kitabıyla yataktaydı.

On biri on geçte gözlerini tavana dikmiş, takvimindeki bir girişi düşünüyordu.

Salı 7: Malcolm.

Neden o şekilde evet demişti ki? Gerçi evet demesinin nedenini gayet iyi biliyordu, o yüzden böyle kendine sorması çok saçmaydı. Cinsel açıdan heyecanlanmış, şaşırmış ve *ilgi-*lenmişti işte. Öyle değilmiş gibi yapmanın bir anlamı yoktu.

O kadar heyecanlanmış, şaşırılmış ve ilgilenmişti ki nereye gitmeyi, ne yapmayı planladığını bile sormamıştı.

Tanrı aşkına, nasıl giyinmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Ne yapacaklarına dair en ufak bir fikri olmadan nasıl hazırlanabilirdi ki? Onu yemeğe mi, sinemaya mı, bir oyuna mı yoksa doğruca bir otele mi götürmeyi planlıyordu?

“Her ikisinin de evi varken neden motele gideceklerdi?”

Neden *düşünmeyi* kesip lanet kitabını okuyamıyordu?

Mal’i arayıp öğrenebilirdi gerçi. Ama onu aramak istemiyordu. Normal bir adam *Seni yedide alırım ve yemeğe gideriz* gibi bir şey derdi. O zaman kendisi de ne bekleyeceğini *bilirdi*.

En azından onu almaya motorla geleceğinden şık bir şeyler giymeyecekti. Adamın arabası olup olmadığını bile bilmiyordu gerçi.

Neden bilmiyordu?

Del’e sorabilirdi. Del’e sorarsa kendini aptal gibi hissedecekti. Del’e sormayı düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti.

Kendini aptal gibi hissediyordu.

Adamın ellerinin bedeninde gezmesine izin vermişti ve aynı şeye tekrar izin vermeyi düşünüyordu –hatta daha fazlasına– ama arabası olup olmadığını bile bilmiyordu. Ya da nasıl yaşadığını veya boş vaktinde neler yaptığını. Erkek kardeşi ve arkadaşlarıyla poker gecesinde poker oynadığı dışında hiçbir şey.

“Ben kullanırım,” diye mırıldandı. “Benim arabayı almamızı söylerim ve...”

Parker, çalan telefonun üzerine atladı. Zihnini bu kişisel saçmalığından uzaklaştırıp bir geline odaklanmak harikaydı.

“Selam Emily. Senin için ne yapabilirim?”

Pazartesi sabahı Parker bakır kızılı bir ceket, siyah pantolon giymiş, ayağında topukları işlere koşturacak kadar kısa, randevuları halledebilecek kadar şık ayakkabılarla merdivenlere doğru ilerledi. Elinde kuru temizlemeye gidecek kıyafet torbası vardı.

“Tamam, ben alırım.” Kendi bölümünden gelen Del torbayı almak için evrak çantasını diğer eline geçirdi. “Kuru temizleme mi? Bunu arabana kadar bırakırsam benimkileri de götürür müsün?”

“Olabilir ama çabuk hareket edersen.” Parker saatine vurdu. “Uymam gereken bir programım var.”

“Aman ne bomba haber!” Del torbayı ve evrak çantasını yere bıraktı. “İki dakikaya gelirim. Aşağı taşıma sakın.”

“Madem öyle Laurel’inkileri de getir o halde,” diye seslendi Parker, Del’in arkasından.

“Beş dakika o halde.”

Parker torbayı almak için eğildi ama sonra omzunu silke- rek evrak çantasını aldı ve aşağı indi. Emma’yla giriş salonu- nunun kapısında karşılaştı.

“Selam. Bayan G’den biraz kahve koparmıştım, sonra da hazır buradayken giriş aranjmanlarımı bir kontrol edeyim de- dim. Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Her zamanki Pazartesi sabahı işleri, sonra gelinlikçide bir randevum var ve sonra devam.”

“Kuru temizleme.” Emma ellerini ovuşturmaya başladı. “Benimkileri de götürür müsün?”

“Eğer çabuk getirirsen.”

“Çoktan geldim say.” Emma son hız fırladı.

Parker saatine baktı, sonra Bayan G’nin de kuru temizle- meye göndereceklerini almaya karar verdi.

Elindeki torbayı arabaya yüklediğinde Del iki yeni torbay- la geldi. “Hazır olduklarında ben alabilirim,” dedi. “Gerçi bir kamyonet kiralamam falan gerekebilir.”

“Daha bitmedi. Emma da getiriyor.”

Del torbaları içeri attı. “Biliyorsun değil mi, bu miktarda- ki kıyafeti evden alıp eve bırakıyorlar.”

“Biliyorum ama şu anda o tarafa gidiyorum zaten.” Parker derin bir nefes aldı. “Sonbahar geliyor. Kokusunu alabiliyo- rum. Yapraklar sararmaya başladı bile.” Aptal, aptalsın, diye geçirdi içinden ama kendini durduramıyordu. “Hava iyice döndüğünde Malcolm motoru garaja çekiyordur herhalde.”

“Çoğunlukla. Bir Corvette’i var, alıp elden geçirdiği eski model bir araba. Çok şık ama. Başka kimsenin sürmesine izin vermez. Bir de kamyoneti var.” Del ona bir bakış fırlattı. “Ulaşım konusunda endişelerin mi var?”

“Hayır. Ama yine de bir kişi için fazlaca aracı var gibi geldi.”

“Onun tercihi. Açık arttırmalarda klasik eski arabaları alıyor, elden geçiriyor, sonra satıyor. Bu tarz işler için inanılmaz bir piyasa var aslında, yani doğru yapıyorsan.” Del uzanarak Parker’ın atkuyruğunu çekti. “Belki sana da motor tamiri falan öğretir.”

“Hoş bir beceri olduğuna eminim ama hiç sanmıyorum.” Parker karşıya baktığında Emma ve Carter’ın birer kuru temizleme torbasıyla geldiklerini gördü. “Belki gerçekten de kamyonet kiralamalıydım.”

“Gelirken Mac’e rastladım da.” Emma soluk soluğaydı. “Hepsi burada.”

“Hepsiyle baş edebileceğinden emin misin?” diye sordu Carter.

Her zaman baş etmiyor muyum, diye düşündü Parker ama sadece arabayı işaret etti. “İçeri atın.” Torbaları etiketletmeyi unutmaması gerektiğini hatırlattı kendine.

“Hazır olduklarında ben—” diye başladı Carter.

“Del alacaktı. Perşembe günü yani,” dedi Parker kardeşine dönerek. “İkiden sonra. Unutma. Foster-Ginnero düğünü için danışma toplantısı var,” dedi Emma’ya. Arabanın etrafında dönerek kapıyı açtı. “Saat beşte.”

“Tamamdır. Sağ ol Parker.”

Parker hemen arkasından Del ve Carter’ın da çıkacağını düşünerek yola çıktı. Jack’in bir toplantı için erken çıktığını biliyordu. Emma birazdan sabah çiçeklerinin teslimatıyla ilgilenirken Mac sabahı önceki akşamın fotoğrafları üzerinde çalışarak geçirecekti—öğleden sonra bir stüdyo çekimi vardı. Laurel de Çarşamba yapılacak dışarıdan bir organizasyon için bir yığın şey pişirecekti.

Herkes için yoğun bir gün diye düşündü. Tıpkı sevdiği gibi.

İlk önce kuru temizleme torbalarını bıraktı. Hepsini bizzat etiketlemeyi unutmadı.

Sırayla listesindeki işleri yapmaya başladı. Banka işleri, kırtasiye deposu, büro malzemeleri, geçtiğimiz haftanın organizasyonlarıyla azalan malzemelerin tedariki için farklı mağazalar. Evdeki depoda eksilen acil durum parti hediyeleri, teşekkürler hediyeleri, ev sahibi hediyeleri gibi şeyleri de unutmadı. Hepsini özenle arabaya yükledi.

Aralarda müşterilerden gelen telefonları ve mesajları cevaplamak için duruyordu.

Sonra haftalık manikürünü yaptırdı ve gelinlikçideki randevusuna on beş dakika erken vardı.

Bu gelinlik mağazasına bayılıyordu. Havadaki yumuşak, feminen koku, ıslıl parlayan ürünler ve insanın başını döndüren gelinlikler.

İlgilenenler için zarif ve şık ya da daha keskin hatlı gelinlik örnekleri, damat ya da gelin anneleri için harika seçenekler özenle salona yerleştirilmişti. Aralarda güzel ve son derece rahat oturma alanları, arka tarafta geniş, üç tarafı aynalı soyunma odaları vardı.

“Parker.” Mağazanın sahibi bir tezgahın arkasından çıkarak Parker’ın yanına geldi. “Müşterin için hazırız. İlk soyunma odası. Gelin, annesi ve iki arkadaşı için şampanya ve karışık kurabiye tabakları. İlk tur için dört gelinlik belirledik. Fildişi, gösteriş, kabarık etek ve parıltı demiştin.”

“Evet, tam bizim kız. Düz ya da sade bir şey istemiyor, ayrıca gösterişli bir kıyafeti taşıyacak vücut yapısı da var. Monica, hazır erken gelmişken Laurel için olabilecek bir şeye de bakmak istiyorum.”

Monica ellerini çırttı. “Ben de bunu umuyordum.”

“Daha modern bir şeyler ama biraz da otuzlu yılların görkemi olsun istiyorum. Etekler hafifçe yeri süpürecek. Hare-

ketli ama bel kısmı oturacak.” Parker en yakındaki gelinliği işaret etti. “Tam olarak böyle değil ama genel hatları, havası belki.”

“Peki benim de biraz vaktim var. O halde oyuna başlayalım.”

Parker için gelinliklerin arasında dolaşmak büyük bir keyifti. Tüm o hatları, tonları ve ayrıntıları incelemek. Olabilecekleri hayal etmek. Monica da saygı duyduğu bir zevke ve yeteneğe sahip olduğundan Parker çok tatmin edici bir on dakika geçirdi.

“Bu kafamdaki modele çok yakın.” Parker bir gelinliği kaldırarak üst bedenden etek ucuna kadar inceledi. “Ama üst beden biraz daha incelikli olmalı. Laurel küçük göğüslü. Ama çok formda, o yüzden straplez ya da çok ince askılı olabilir, sonuçta yaz düğünü olacak. Arka tarafta da şık ama keyifli dokunuşlar olsun istiyorum.”

“Dur bir dakika! Arka tarafta tuttuğumuz bir model var. Müşteri son anda fikir değiştirdi. Bana sorarsan yanlış bir karrardı. Bence istediğin şey o olabilir. Hadi arka tarafa geçip bir bakalım.”

Parker Monica’yı takip etti. Yine müstakbel gelinlerin el çırparak ya da kaş çatarak süzecekleri gelinliklerle dolu bir alana girdiler.

Parker daha Monica yanına gitmeden gelinliği gördü. Aynı anda Laurel gözünde canlandı.

“Evet bu! Ah Tanrım tam istediğim gibi.” Parker gelinliğin üst kısmını, eteklerini, önünü, arkasını, her nakış ve ayrıntısını inceledi. “Monica, *bu* Laurel’in ta kendisi. Yine başardın.”

“Başardık desek daha doğru. Dört etti ayrıca.”

“Tanrım, tam Laurel’e göre. Göstermek için eve götürebilir miyim?”

“Sormana bile gerek yok. Hemen hazırlatayım.”

“Çok teşekkürler. Gelinimiz gelmeden önce evi bir aramak istiyorum.”

“Tamam sen keyfine bak. Eğer gelirlerse ben ilgilenirim.”

Monica dışarı çıkarken Parker cep telefonuna uzandı. “Bayan G? Laurel’in gelinliğini buldum. Bu akşam için ayarlamaları yapabilir misiniz? Evet. Evet, kesinlikle muhteşem. Çıkmadan önce saç bandı da bulmaya çalışacağım. Bu arada saat beşteki toplantıdan sonra olması gerek. Teşekkürler Bayan G. Bir iki saate evdeyim.”

Parker telefonu cebine attı, gelinliğe son bir kez bakıp iç geçirdikten sonra müşterisini karşılamak için dışarı çıktı.

Gelinlikleri incelemek büyük bir keyif olsa da, hevesli bir geline gelinlik seçmesi konusunda yardımcı olmak bazen riskli, bazen eğlenceli olabiliyordu.

Emily konusunda her iki duyguyu da biraz yaşıyordu.

“Başka kimseye benzemek istemiyorum.” Emily ellerini kabarık tüllerin üzerinde gezdirdi.

“Hiçbir gelin diğerine benzemez,” dedi Parker.

İlk tur için belirlenen dört gelinlik de diğer yarım düzine gelinlik gibi denendi ve elendi.

Sonra ikinci şampanya şişesi açıldı.

Seçim komitesinin sorunu hiçbir konuda fikir birliği sağlayamamaktı—neredeyse bir ilke gibi uyguluyorlardı bunu. Gelinin sevdiğini annesi beğenmiyordu. Annenin beğendiğine arkadaşlardan biri burun kıvrıyordu.

“Bakın ne diyeceğim. Neden bir ara vermiyoruz? Bütün denediklerimiz kaldırılınsın, siz de biraz kurabiye ve şampanya daha alın. Aklınızı boşaltın. Ben beş dakikaya geliyorum.”

Parker olaya müdahale etmesi gerektiğini düşünüyordu. Monica’yı soyunma odalarından birinin kuytu bir köşesine çekti.

“Alt tarafta dökümlü ve ışıltılı bir kumaş olduğu sürece üst etek tül olabilir. Bel kısmı bedeni sarsın ve orada da parıltı istiyorum. Straplez ya da standart bir yaka işimizi görmez. Çok şık tüllü askıları olan bir model vardı. Göğüslerin arasında gümüş işlemeler. Sanırım etek uçları dantel.”

“Hangisi olduğunu anladım.” Monica dudaklarını büze-

rek başını salladı. “Haklı olabilirsin. Olabilecek...hımm... iki başka modelle birlikte gönderiyorum hemen. Bir tanesi altına ordu bile saklayabileceğin kadar kabarık etekli.”

“Harika. Sorunlardan biri de, anne gelinliğin beyaz olmasını istiyor.”

“Anne yanılıyor. Ten rengi düşünülürse Emily’nin fildişinin sıcaklığına ihtiyacı var. Doğru gelinliği giydirdiğimizde anne de anlayacak.”

On dakika sonra Parker Emily’nin üzerindeki gelinliğin sırtını kapattı. “Kimse ağzını açmıyor.” Konuşurken gülümseyordu ama ses tonundaki talimat gayet netti. “Emily arkasını dönüp aynada kendini görene kadar hiçbir yorum yok. Bu kez ilk önce onun düşünce ve izlenimlerini alıyoruz.”

“Bu gelinliğin içinde çok hoş hissediyorum kendimi aslında. Eteğe bayıldım.” Emily, Parker’a gergin bir bakış attı. Dantel, tüller, ipek, çiçek desenleri, taşlar. Ama ben biraz daha büyük bir şeyler düşünüyordum, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Aynada kendini gördüğünde ne düşüneceğine bir bakalım önce. Tamam. Bu arada sırt dekoltesi harika. Şimdi derin bir nefes al ve aynalara doğru dön.”

“Tamam hazırım, dönüyorum.”

Emily dönüp aynaya baktı ve Parker *Tam isabet* diye düşündü. Emily biraz daha dik durarak, başını kaldırırken Parker genç kadındaki şaşkınlığı, nemli gözlerle gülümseyişi, kazanılan farkındalığı hemen tanıdı.

“Ah, ah...Tanrım bana bakın! Şuna bir bakın!” Emily, parmak uçlarını ısıltıltı belin işlemelerinde gezdirdi. “Omuzlara bayıldım, çok şık, çok zarif. Staraplezden daha iyi.”

“Gerdanlık takamayacaksın ama,” dedi arkadaşlarından biri.

“Ama bu gelinliğin küpeleri nasıl kaldıracağını bir düşün,” dedi Parker hemen. “Tek taşlı küpeler de olur, uzun, sallantılı modeller de. Şu göğüs arasındaki gümüş işi, bir saç bandı ya da taşla tamamlandığında kilometrelerce uzaktan parlayacaksınız.”

Parker tecrübenin verdiği güvenle annenin tepkilerini izledi ve kendi kendine gülümsedi. “Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Kessler?”

“Bence...çok...Ah Tanrım, Emily.”

Parker hemen mendil uzattı.

Taclar ve diğer aksesuarları seçmek de biraz zaman aldı. Gelin ilk provasına girerken Parker yine gelinin ricası üzerine nedime kıyafetlerine öneriler sunmak için biraz daha kalmaya karar verdi.

Programında hafif bir oynama yaptıktan sonra nedime ekibinin üçte birini oluşturan iki arkadaşa da yardımcı oldu. Gelinin tercihi olan gül kırmızısı tonunda, omzu açık, çok şık bir modelde karar kıldılar.

Parker arkasında çok mutlu bir müşteri bırakarak dükkandan ayrıldı. Çıkarken elinde arkadaşının gelinliği olmasını umut ettiği elbiseyi taşıyordu.

“Parker Brown.”

Parker arkasını döndüğünde bir an şaşırdı. “Bayan Kavanaugh. Nasılsınız?”

“İyiyim.” Bayan Kavanaugh portakal rengi kısa saçları hafif rüzgârda uçuşurken yeşil çerçeveli gözlüklerini burnunda hafifçe indirdi. “Elbise alışverişi mi?”

“Hayır, aslında bir arkadaşıma göstermek için eve götürüyorum. Laurel McBane. Sanırım Laurel’le tanışmıştınız.”

“Evet, arabasını Mal’e getirmişti. Tatlı bir kıza benziyor. Erkek kardeşinle evleniyor, değil mi?”

“Evet, önümüzdeki yaz.”

“Birlikte çalıştığınız diğer ikisi, onlar da evleniyordu.”

“Evet, Mac bu Aralık’ta, Emma da önümüzdeki ilkbahar.”

“Oğlumla çıkıyorsunuz değil mi?”

Düğünlerden Malcolm konusuna ani geçiş bir an Parker’ın dengesini sarstı. “Şey...yemeğe çıktık ama...Evet, sanırım çıkıyoruz.”

“Canım kahve istedi. Şurada birlikte içebiliriz.” Bayan Kavanaugh ana caddedeki kahve dükkanlarından birini işaret etti.

“Ah, teşekkür ederim, ama gerçekten hiç—”

“Biri rica ettiğinde bir fincan kahve için on dakika ayırmelisin.”

Parker biri ona kıbarca haddini bildirdiğinde gayet iyi anlardı. “Elbette. Yalnız şunu arabaya koyayım.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, hayır, teşekkürler. Ben hallederim.”

“İçerde görüşürüz o halde.”

Ulu Tanrım, diye düşündü Parker, bu ne olabilirdi şimdi? Gerçi gayet tatlı bir kadınla kahve içmek konusunda neden geriliyordu ki? Sırf kadın.... şey olduğu adamın annesi diye...

Artık Malcolm’la her neyseler o.

Gelinliği arabaya bıraktı, kapıları kilitledi, saatini kontrol etti. Aslında yirmi dakikası vardı? Yirmi dakika kahve içmekten ne çıkabilirdi ki?

İçeri girdiğinde Bayan Kavanaugh’u çoktan masaya oturmuş, garson kızla konuşurken gördü. “Turtaları çok iyidir. Ben bir elmalı turta alıyorum.”

“Benim için kahve yeterli,” dedi Parker masada Malcolm’un annesinin karşısına yerleşirken. “Sizin boş gününüz mü bugün?”

“Öğleden sonram boş. Halletmem gereken bazı işlerim vardı. Oğlum gözüne güzel bir kız kestirdiğini söylemişti ve aptallık etmemiş.”

“Bu...bunu duymak çok hoş”

“Aslında sen garaja ilk geldiğinde öyle olduğunu anlamıştım ben. Ama Mal kafasını toparlamak istedi önce—aptallık etmediği başka bir konu. Senin de aptal olmadığın belli.”

Parker bir an düşündü. “Buna evetten başka ne diyebilirim bilmiyorum. Evet, değilimdir.”

“Ama senin bizim buralarda görmeye alışık olduğumuz kızlardan farklı bir durumun var.”

“Bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamadım.”

“Gerçekten öyleyse aptal olduğunu düşünebilirim. Sen

bir Brown'sun. Brown adını, Brown statüsünü ve Brown servetini taşıyorsun. Öyle gerilme hemen,” diye uyardı Kay, garson turta ve kahveleri masaya koyarken. “Bitirmedim henüz. Bir Brown gibi hareket ediyorsun, bunu söylerken, seni yetiştirenlerin senden beklediği gibi hareket ediyorsun demek istiyorum. Anne baban iyi insanlardı. O ismi, statüyü ve parayı kötüye kullanmayan insanlardı. Hiçbirini insanların gözünün içine sokmuyorlardı. Eskiden verdikleri bazı partilerde görevli olarak çalışmıştım. Sen o zamanlar küçüktün. Bana göre insanların yanlarında parayla çalışanlara davranışları o kişilerle ilgili çok şey anlatabilir.”

Parker şaşkın bir halde kahvesine biraz krema ekledi.

“Erkek kardeşini de severim. Gerçi o da diğerleri de poker gecelerine katılmama izin vermiyorlar. Görünüşe göre gereken organım yok.”

Parker gülünce Kay da gülümsedi. Parker bir an Malcolm'u görmüş gibi oldu. “Eğer sorduğunuz buysa Del de ben de içine doğduğumuz ayrıcalıkları biliyoruz ve onlara uygun davranmaya çalışıyoruz.”

“Evet, bunu görebiliyorum. Öyle kıcını yayıp da oturmuyorsun. Çalışmanın, kendin ve kendinden sonrakiler için bir şeyler inşa etmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Bunun için anne babanı da, seni de kutlarım.”

“Bunları söylemeniz çok hoş.”

“Hoş ya da değil, böyle görüyorum. Eğer Mal seni istiyorsa, bu sadece seninle ilgilidir. Yanında gelenlerle değil— isim, statü ya da para.” Kay, Parker'ın gözlerindeki parıltıyı görünce kaşlarını çatı. “Benim de bu konudaki tek sorumu cevaplamış oldun. Onun sadece sana baktığını zaten biliyorsun, yani boşuna nefesimi tüketmişim. Artık turtamın tadını çıkarabilirim.”

“Bayan Kavanaugh—”

“Sanırım az önceki konuşmadan sonra bana Kay diyebilirsin. Ya da istersen Kavanaugh Anne.”

“Eğer Malcolm’un ‘istediğinin’ Brown servetiyle ilgili bir şeyler olduğunu düşünseydim, zaten—”

“Zaten kışına tekneyi basardın. Ben de aptal değilim.”

“İkiniz de insanların cümlelerini yarıda mı kesersiniz hep?”

“Korkunç bir alışkanlık.” Kay tekrar gülümsedi. “Turtadan biraz ister misin? Gerçekten çok güzel.”

Parker hayır demeye hazırlansa da vazgeçti, garsonun bıraktığı ikinci çatalı alarak bir parça turta attı ağzına. “Haklıymışsınız. Harika.”

“Haklı çıkmamaktan hoşlanmam. Mal zor bir çocukluk geçirdi,” diye devam etti Kay. “Bir kısmı benim yüzümden ve haklı çıkmamaktan hoşlanmamamın nedeni de bu olabilir. Bir kısmı da önümüze dağıtılan kartlarla ilgili sadece. Sanırım Mal o dönemi kendi ayakları üzerinde durabilecek şekilde kullandı. Bir şeyleri ispatlamak için...Elbette kusurları var ve o kusurları ilk söyleyen hep ben olurum; ama Mal çok iyi bir çocuktur. Kötü olabilirdi ama sanırım bundan daha iyisi olamazdı.”

Parker elinde olmadan gülümsedi. “O da sizi çok seviyor. Bu çok belli. Aslında onunla ilgili hoşlandığım ilk şeylerden biri buydu.”

“Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı, bunu söyleyebilirim. Bir kere bile, asla. Ayda bir kez Pazar günü benim evde akşam yemeği yemeye çalışırız. Bir dahaki sefere sen de gel. Mal’e sana haber vermesini söylerim.”

“Ben...tabii...çok sevinirim.”

“Mutfakta pek Maureen Grady sayılmam ama zehirlenmezsin de. Hadi biraz daha turta ye.”

Parker çatalına uzanarak bir parça daha turta yedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Akşamki danışma toplantısından sonra Laurel ayaklarını toplayarak altına aldı ve kollarını yukarı doğru esnetti. “Sanırım bu seferki Sersem Gelin statüsüne oynuyor. Baş nedisinin buket yerine çok sevdiği iki Siyam kedisini taşımasını istemekle kalmıyor, kedileri konuk listesinde de görmek istiyor.”

“Yani bunun anlamı yemeğe de kalacaklar, parasını annelerinin ödeyeceği bir ziyafet çecekler—ikisine ayrı ayrı somon menü.” Mac gözlerini devirdi.

“Artı olarak birer tane özel yapım yaka çiçeği.” Emma güldü. “Ve resepsiyon boyunca görevli olacak bir kedi bakıcısı. Kedi bakıcısını nereden bulacaksın ki?” diye sordu Parker’a.

“Gelinin veterineriyle konuşmayı düşünüyorum. En azından yemekte baş masada falan olmalarını istemedi.”

“Ama yaklaştı. Her neyse, bu uzak bir günün sorunu,” diye karar verdi Laurel. “Ben şu anda sadece bir kadeh güzel şarap yudumlamak istiyorum. Sonra da akşam yemeği için Bayan G’den bir şey koparabilir miyim, ona bakayım. Del arayıp toplantısı olduğunu, geç geleceğini söyledi.”

“Planlarını değiştiriyorsun,” dedi Parker. “Yukarıda yapacak bazı işlerimiz var.”

“Parker, şu anda bir zirve falan yapmam mümkün değil. Beynim çok yorgun.”

“O tarz bir zirve değil.” Parker ayağa kalktı. “Ve sanırım beynin hemen toparlanacak.”

“Parker hiç sanmıyo...” Laurel’in gözleri ani bir idrak ile parladı. “Bana gelinlik buldun.”

“Yukarı çıkıp bakalım.”

Laurel arkadaşlarına sırtarak koltuğunda zıpladı. “Benim sıram geldi! Şampanya var mı?”

“Sence?” diye sordu Mac ve Laurel’i elinden tutarak ayağa kaldırdı.

“Önceki kurallar geçerli,” dedi Parker, hep beraber yukarı çıkarlarken. “Eğer değilse, değildir. Küsmeye darılmaca yok.”

“Daha ne tarz istediğimi bilmiyorum bile. Fikir değiştirip duruyorum. Ama duvak istemediğimden eminim, Ortaçağ gibi. Kusura bakma. Laurel, Emma’ya baktı. “Ama taç ya da çiçekli bir bant falan olabilir belki, o yüzden elbisenin pek geleneksel olmaması gerektiğini düşünüyorum. Aşırı modern de istemiyorum, o yüzden...”

“İşte başladık.” Mac kolunu Laurel’in beline dolayarak arkadaşını kucakladı. “Buna Gelin Humması deniyor. Benim de başıma geldi.”

“Tamam, itiraf ediyorum, bana olmayacağını düşünmüştüm ama teslim oluyorum. Del bu yüzden mi geç geleceğini söyledi?”

“Gelinliği bulduğumda onu da aradım.” Parker, Gelin Suiti’nin kapısında duraksadı. “Jack ve Carter’la takılacak biraz. Hazır mısın?”

Laurel saçlarını kulaklarının arkasına iterek hafifçe titredi. Sonra gülümsedi. “Kesinlikle hazırım.”

Tıpkı Mac ve Emma için de yaptıkları gibi, Laurel’in gelinliği odanın tam ortasına asılmıştı. Yanında gümüş bir kovada soğumaya bırakılmış şampanya, onun yanında da şık bir meyve, peynir tepsisi duruyordu.

Bayan Grady iğneliği ve kamerası hazır, bekliyordu.

“Parker, çok güzel.” Gözleri gelinliğe kilitlenmiş Laurel ağır ağır yaklaştı. “Ben pek straplez konusundan emin değilim, ama yaka hattının kıvrılıp yumuşamasına bayıldım. Üst bedendeki nakış ve boncuk işleri de kumaşa ve ışıltıya zen-

ginlik katıyor.” Uzanarak eteğe dokundu—sadece parmak uçlarıyla. “İşıltıdan da hiç emin değildim aslında.”

“Kumaşın bele doğru daralmasını, şu ortadaki gümüş nakışlara doğru yumuşak bir şekilde toplanıp tekrar döküm kazanmasını sevdim ben.” Mac başını tarif ettiği hattı takip edecek şekilde çevirdi sonra kafasını salladı. “Güzel fotoğraf verir.”

“Eteğin ortalara doğru kazandığı kat ve dökümler çok hoş,” diye ekledi Emma. “Yanlardaki gümüş işlemler harika. Çok şık ama abartılı değil. Tüm bu doku ve hava arka tarafta da verilmiş. Gerçekten çok güzel Parker. Aferin.”

“Kızımız giydiğinde göreceğiz onu,” dedi Bayan G elini sallayarak. “Hazırlayın onu. Ben şampanyaları koyuyorum.”

“Bakmak yok,” diye uyardı Mac, Laurel’in sırtını aynaya doğru çevirirken.

“Neyse ki senin bedenine uygun ve çok fazla düzeltme yapmamıza gerek kalmayacak. İğnelik burada. Elbiseyi beğenmesen bile üzerine nasıl oturduğunu görelim.”

Laurel’i giydirdiklerinde Mac fotoğraf makinesini aldı. Parker ve Emma’nın eteği düzeltmesini, sırtı kapatmasını fotoğrafladı.

Mac kadehini Bayan Grady’nin kadehine dokundurdu. “Evet, ne düşünüyorsun?”

“Gelin konuşana kadar dudaklarım mühürlü.” Ama kadının gözleri dolmaya başlamıştı.

“Pekâlâ, arkanı dön. Kendine bakabilirsin.”

Parker’ın komutuyla Laurel döndü. Aynada kendini inceleyen yüzü tamamen ifadesizdi. “Şey...” Ciddi bir ifadeyle, Parker’ın kalbini durduracak şekilde başını hafifçe sallayarak sağa doğru döndü, sonra sola doğru...

“Kafandaki böyle bir şey olmayabilir,” diye başladı Parker. “Yani giymeyi hayal ettiğin bir gelinlik. Sonuçta senin günün. Tam istediğin gibi olması gerek.”

“Evet, haklısın. Ben pek...” Laurel biraz daha dönerek sırtı ve arka kısmı incelemeye başladı. “Bilmiyorum...bunu na-

sıl yapabildiğini bilmiyorum! İçimi mi okudun!" Bir kahkahatarak kollarını Parker'a doladı. "Tanrım, yüzünün halini görmeliydin. Çok metanetliydin! Seni çok seviyorum. Hepinizi çok seviyorum çocuklar. Ah, bu gelinlik harika. Tam anlamıyla mükemmel. Kendime tekrar bakmam gerek."

Laurel, ondan ayrılarak ıslıl ıslıl gözlerle tekrar aynanın önünde dönmeye başladığında Parker "Oh!" dedi.

"Üçte üç yaptın Parker." Emma kadehini Parker'ın kadehine dokundurdu. "Ben de bu kez belki ben bulurum diyordum. Ve Laurel, duvak konusunda haklısın."

"Duvak demişken, bir de bunları seçmiştim." Parker biraz kenardaki kutuyu açarak içinden iki tane mücevher işli tarak çıkardı. "Bir şey geldi aklıma. Aynada kendine bakmaya bir dakika ara verebilirsen bir şey denemek istiyorum."

"Sen denerken bakmaya devam etsem? Bana bakar mısınız?" Laurel eteklerini tutarak bir kez daha kendi etrafında döndü. "Gelin oldum!"

"En azından hareket etme. Düşündüm de, saçlarını şakaklardan itibaren bunlarla geriye doğru alırsın, sonra kuaför arka tarafta şık bir model daha yapar."

"Biraz da çiçek ekleriz—balık sırtı için yeterli olur," diye hesaplamaya başladı Emma, "bir kısmı da serbest kalır. Örgüye doğru ince, boncuklu bir kurdeleyle tutturulur, ve ufak çiçekler. İtirşahi ve şakayık demiştin değil mi?"

"İtirşahilere bayılırım," dedi Laurel. Sonra uzanarak saçlarındaki parlak taraklara dokundu. "Bunlara da bayıldım Parker. Tam olarak zihnimde oluşturmıyordum henüz ama tam istediğim gibi oldu. Ah, bu gelinlik. Tam kafamdaki gibi. Biraz otuzları da andırıyor. Klasik ama geleneksel de değil. Bu benim gelinliğim işte."

"Tamam, hepiniz toplanın," diye seslendi Bayan Grady. "Keyiften ve şampanyadan civıyıp ağlamaya başlamadan önce sıra olun. İşte benim kızlarım," diye mırıldandı hepsi fotoğraf için sıralandığında.

Mac gözlerini Parker'ın devasa ve korkutucu ölçüde düzenli dolabında gezdirdi. "Belki benim de bu kadar büyük bir dolabım olsa, ben de derli toplu ve düzenli olurum."

Parker kırmızı bir tişörtü eleyerek aramaya devam etti. "Hayır, olmazdın."

"Bu çok sert oldu ama. Doğru ama sert."

"Eğer dolabın düzenli olsaydı sırf beğendiğin için beyaz bir gömlek almazdın çünkü bir düzine kadar daha beyaz gömleğin olduğunu çok iyi bilirdin."

"Bu da doğru. Ama marka kırmızı deri kemerine ihtiyacın olduğundada marka kırmızı deri kemerini birden ortaya çıkartabilmek de tuhaf." Mac çok sayıdaki iç kabinden birinden, Parker'ın renklerine göre ayrılmış kemer koleksiyonunu barındıran çekmeceyi açtı.

"Peki her şeyin nerede olduğunu bilmene, hatta bilgisayarında bütün parçaların ve yerlerinin ayrıntılı bir listesini tutmana rağmen nasıl oluyor da bir şey seçmen bu kadar uzun sürüyor?"

"Nereye gittiğimizi ve nasıl gideceğimizi bilmediğim için." Parker bir gömleği daha reddederken sesinde öfkeli bir ton vardı. "Ve bu olaya çok önem vermiyormuş gibi görünmem önemli olduğu için."

Mac onun tam olarak ne demek istediğini anladığından başını salladı. "Kaşmir bir kazak, güçlü bir renk. Beyaz bir fularla, V ya da kayık yaka. Siyah ya da gri pantolon. Topuklu ama rahat botlar, rengi kazağın rengine bağlı. Bu gece hava serin olacak o yüzden üzerine de o harika deri montu giy. Hani kalça ortasına kadar inen, yürürken hafif hışırdayan."

Parker arkadaşına döndü. "Kesinlikle haklısın."

"Görüntü benim işim. Büyük küpeler tak ve saçlarını serbest bırak."

"Serbest mi?"

"Daha seksi, daha uğraşılmamış görünür. Gözlerde gölgesi far ve doğal tonda bir ruj. Eklememe gerek var mı bilmiyorum ama her ihtimale karşı muhteşem iç çamaşırları giy."

Gerçi bütün iç çamaşırların öyle. Tanrım, iç çamaşırlarını kıskanıyorum.”

Parker, Mac’ın yorumunu düşündü. “Malcolm’a iç çamaşırlarımı görme şansı vermeye karar vermedim daha.”

“Evet, verdin.”

“Bu gece o şansı verecek miyim, karar vermedim.”

“Bu da olayı daha seksi yapar.”

“Sadece beni daha çok geriyor ve gergin olmaktan hiç hoşlanmıyorum.” Parker diğer bir çekmeceyi açtı. Başını sallayarak başka bir çekmece açtı. “Bu nasıl? Güzel ve güçlü müydüm, V yaka, ama turuncu yaka hattı fazla mı abartılı?”

“Harika. Eğer biraz daha yumuşak tonda bir fuların varsa beyazı boş ver. Ve gri pantolon giy, taşlanmış, dar kesim. Sonra...” Mac tarzlarına göre ayrılmış ve renklerine göre dizilmiş ayakkabı bölümüne geçti. “Evet, bu enfes bilekte botları giy. Süet ve harika konik topuklar. Renkler ve doku yumuşak ve sık ama genel kombinasyon sade ve rahat. Tam Parker hissi.”

“Güzel.”

“Ah, bir de o dövme gümüş halka küpeleri tak. Pek kullandığın bir takım değil ama bu kıyafet için harika.”

“Çok büyükler.”

Mac işaret parmağını kaldırdı. “Güven bana.”

“Neden bu kadar sıkıntıya giriyoruz ki?” diye sordu Parker. “Erkekler pek fark etmiyor bile.”

“Çünkü ne giydiğimiz kendimizi nasıl hissettiğimizi belirliyor, nasıl davrandığımızı, nasıl hareket ettiğimizi. Ve erkekler bunları gayet iyi fark eder. Özellikle de hareketleri. Hadi giyin, gözleri dumanlı yapacaksın. Çok iyi göründüğünü bileceksin, bu yüzden kendini çok iyi hissedeceksin. Daha iyi vakit geçireceksin.”

“Eğer neyle karşı karşıya olduğumu bilsem daha iyi vakit geçirirdim.”

“Parker?” Mac gözleri aynada buluşurken Parker’ın atkuyruğunu okşadı. “Randevulaştığın erkeklerin çoğunda,

daha ilk dakikadan itibaren ne bekleyeceğini biliyorsun. Seni germiyorlar değil mi? Ve ben senin üniversiteden beri kimseye karşı hafif bir ilgi ya da hoş, güvenli bir hoşlanmanın ötesine geçtiğini hatırlamıyorum.”

“Justin Blake.” Parker biraz gülümsedi. “Tanrım, o zamanlar ona gerçekten âşık olduğumu falan düşünüyordum...”

“Dünyan yıkıldığında,” dedi Mac, Brown’ların öldüğü dönemi düşünerek, “senin yanında olmadı, içinde birinin yanında olmak gibi bir his yoktu.”

“Hep öyleydi.”

“Hep de öyle kaldı. Ben Mal’in Justin Bencil Bok Blake’den beri aldığın ilk risk olduğunu düşünüyorum.”

“Ve o da pek iyi sonuçlanmamıştı değil mi?”

Mac dönerek ellerini Parker’ın omuzlarına koydu. “Seni seviyorum Parks. Bu duruma bir şans ver.”

“Ben de seni seviyorum.” Parker derin bir nefes aldı. “Tamam, koca küpeleri takacağım.”

“Pişman olmayacaksın. Artık gitmem gerek. Bu gece için iyi eğlenceler.”

Elbette eğlenecekti. Neden eğlenmeyeyim ki, diye düşündü Parker Mac’in seçtiği deri ceketi giyerken.

Nasıl eğlenileceğini gayet iyi biliyordu.

Hep sürekli iş modunda değildi, buna hepsi olmasa da birçok müşterisi de şahitlik ederdi. Ve pekâlâ müşterilerle eğlenmek de iş oluyordu ama eğlence olayını ortadan kaldırmıyordu.

Tüm bu konuyu çok fazla düşündüğünü biliyordu. Yani şimdi de fazla düşünme konusunda kendini yumruklamak isteyecek kadar fazla düşünmeye başlayacağını biliyordu.

Ön kapının çaldığını duyunca hissettiği rahatlamayı kelimeler tarif edemezdi. En azından artık o akşam her ne yapacaklarsa onu yapmaya başlayabilecekti.

“Sakin,” dedi kapıya doğru yürürken kendi kendine. “Rahat. Stres yok, baskı yok.”

Kapıyı açtığında Mal'i ilk iki düğmesi açık mavi gömleğin üzerine giydiği deri ceketle gördü. Altında soluk mavi kotu vardı ve baş parmakları cebindeydi.

Rahat, diye düşündü Parker yine. Adam nasıl rahat oluna-
cağını iyi biliyor.

“İyi görünüyorsun.”

Parker dışarıya doğru bir adım attı. “Teşekkkürler.”

“Gerçekten iyi ama.” Mal genç kadının önünden çekilmedi, aksine ona doğru bir adım attı. Parker'ın daha sonra yumuşak olduğunu düşündüğü bir tavırla elini saçlarına koyarak onu hafifçe öptü.

“Nereye gideceğimizi söylememiştin,” diyebildi Parker. “Ya da nasıl...”

O anda arabayı gördü. Parlak siyah, yere yakın ve şık bir arabaydı. “Çok güzel bir araba.”

“Bu gece hava daha da serinleyecek. Motoru istemezsin diye düşündüm.”

Parker kemerli kapıdan çıkarak arabanın yanına gittiğinde çizgilere hayran kaldı. Del haklıydı. Gerçekten çok şık bir arabaydı. “Yeni gibi görünüyor ama pek değil sanırım.”

“Benden yaşlı ama sağlam arabadır.” Mal onun binmesi için ön kapıyı açtı.

Parker oturdu. İçerisi deri ve erkek kokuyordu, o anda bir kadın olduğunun daha da altını çizen bir karışımdı bu. Mal yanına oturup kontağı çevirdiğinde, motor sesi Parker'a havaya kaldırılmış ve savrulmaya hazır bir yumruğu düşündürdü.

“Evet, bana bu arabadan bahset.”

“66 Corvette.”

“Ve?”

Mal genç kadına baktı, sonra yola çıktı. “Ve gidiyor işte.”

“Onu anladım zaten.”

“4,6 litre, yakıt enjeksiyonlu motor ve 4 ileri vites, dört-
hızlı yakın-oran trans, yüksek çekişli kam mili, çift taraflı eg-
zoz çıkış sistemi.”

“Yakın-oran transın nedeni ne ki? Trans derken geçişi kastettiğini düşünüyorum değil mi? Yakın oran da vitesler arasında pek fark olmaması.”

“Doğru. Spor arabalar gibi maksimum güce göre ayarlanmış motorlar içindir—devredeki hızlar dar bir yelpazede olsun diye. Sürücüyü hakim pozisyona getirir.”

“Eğer hâkim sen olamayacaksan böyle bir arabaya sahip olmanın da anlamı yok.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ne zamandır sende bu araba?”

“Toplamda mı? Yaklaşık dört yıldır. Ama restorasyonu birkaç ay önce bitti.”

“Epey iş olmalı, araba restore etmek yani.”

Mal vitesi değiştirirken hafifçe gözlerini kıstı ve Parker’a bir bakış attı. “Epey iş lafını senden duymak ironik oluyor. Ayrıca iş için sürülebilir bir reklam gibi de bakabilirsin olaya. Bu tarz arabalar insanların ilgisini çeker ve sorular sormaya başlarlar. Laf da kulaktan kulağa yayılır. Sonra bir bakmışsın bir vakıf fonu bebesi dedesinin garajdaki Coupe De Ville’ini restore ettirmeye karar vermiş, ya da bir çuval parası olan bir adam gençliğini anmak ister ve içinde bekaretini kaybettiği bir 72 model Porsche 911 bulup restore etmem için beni tutar. Ayrıca belirtiyim bir 911’de öyle bir şey yapmak epey zaman alır.”

“Sözüne güveniyorum.”

Mal gülümsedi. “Sen bekaretini nerede kaybettin?”

“Cabo San Lucas’da.”

Mal bu kez kahkaha attı. “Hey, kaç kişi böyle bir şey söyleyebilir?”

“Bir çok Cabo San Lucas’lı sanırım. Ama arabaya dönecek olursak zekice. İşin için sürülebilir bir reklam fikri yani.”

Araba gerçekten de hareket ediyordu. Yoldaki virajları tıpkı bir kayayı kucaklayan kertenkele edasıyla kucaklıyordu. Ve tıpkı motosiklet gibi, hafif hırıltılar ve belli belirsiz bir sarsıntıyla güç gösterisi yapıyordu.

Pratik değildi elbette, hem de hiç pratik değildi. Pratik olan onun sedanıydı. Ama...

"Aslında ben de bir kullanmak isterim."

"Olmaz."

Parker başını Mal'e çevirdi, bu kadar net bir ret karşısında şaşırılmıştı. "Harika bir ehliyet kaydım vardır."

"Eminim öyledir. Yine de olmaz. İlk araban neydi?"

"Küçük bir üstü açılır BMW."

"328i?"

"Olabilir. Gümüş rengiydi. Çok severdim. Senin ilk araban neydi?"

"82 model Camaro Z28, beş vites, çapraz ateşlemeli yakıt enjeksiyonlu V8. Onunla işim bittiğinde çok sağlam bir hale gelmişti. Onu Stamford'da bir adamdan aldığımda yetmiş bin mildeydi ve çok kötü durumdaydı. Her neyse..." Mal popüler bir et lokantasının karşısına park etti. "Yemek yeriz diye düşünmüştüm."

"Olur."

Karşıya geçerlerken Mal, Parker'ın elini tuttu ve Parker tüm bedenini tuhaf bir heyecanın kapladığını hissetti, kendine artık kesmesini emretti.

"Arabayı aldığında kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"Daha ehliyet alacak yaşta değilmişsin."

"Annemin üniversite için biriktirmem gereken parayı ikinci el bir hurda yığınının yatırdığını öğrendiğinde saydırdığı onca şeyden biri de buydu. Nappy onu ikna etmese beni daha fena yapacak ve arabayı da sattıracaktı."

"Nappy?"

Artık restorana girmişlerdi. Mal iki parmağını kaldırdı, karşılama görevlisi başını sallayarak bir dakika beklemesini işaret etti. "Şu anda benim olan garajı o zamanlar Nappy işletiyordu. Hafta sonları, yaz tatilleri ve okulu kırabildiğim zamanlar onun yanında çalışıyordum. Anemi arabayı restore etmemin eğitici olacağına ikna etti. İş ve ticaret öğrendiğimi,

oyalanmanın beni beladan uzak tutacağını söyledi. Gerçekten de öyle oldu. Çoğu zaman.”

Karşılama görevlisinin işaretiyle Mal’in yanında ilerlerken Parker kendi yaz tatillerini düşündü. Del’le birlikte Brown Vakfı’nda çalışır, miraslarının sorumluluğu ve saygınlığını nasıl idare edeceklerini öğrenirlerdi—ama tatillerinin büyük kısmını Hamptons’daki konağın havuzunda arkadaşlarıyla geçirirdi. Üzerine bir ya da iki haftalık bir Avrupa turu.

Mal bir bira, Parker bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti.

“Annenin okulu kırmanı onayladığını sanmıyorum.”

“Yakaladığı zamanlar beni iyi bir silkelerci, çoğunda da yakalardı.”

“Bu arada dün onunla karşılaştık. Bir kahve içtik.”

Parker o anda çok nadir gördüğü bir şey gördü. Malcolm Kavanaugh afallamıştı. “Siz ikiniz...Bana bahsetmedi.”

“Ah, pek önemli bir şey değildi. Kısa bir muhabbet ettik.”

Parker sakın bir tavırla menüyü açtı. “Beni akşam yemeğine davet etmen gerekiyor.”

“Bu akşam yemeği zaten.”

“Pazar akşam yemeğinize.” Parker gülümsedi. “Ne o korktun galiba?”

“Korkmak fazla güçlü bir kelime. Davet ettim say sen, ne zaman olacağını haber veririm. Daha önce burada yemek yemiş miydin?”

“Mmm. Futbol topu büyüklüğünde patatesleri var. Sanırım onlardan bir tane alacağım.” Parker menüsünü yan tarafa koydu. “Annenin ara sıra benimkiler için çalıştığını biliyor muydun—partilerde dışarıdan yardım olarak?”

“Evet, biliyordum.” Mal dikkatle Parker’ın yüzüne baktı.

“Bunun benim için bir sorun olacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır. Hayır, öyle bir şey düşünmüyorum. Sanırım bazı insanlar için olurdu ama sen onlardan biri değilsin. O anlamda söylememiştim zaten. Sadece şey tuhaf geldi...”

“Ne?”

“O zamandan da bir bağlantı varmış, yani çocukluğumuzdan beri.”

Garson içeceklerini getirdi ve siparişlerini aldı.

“Bir kere annenin lastiğini değiştirmişt看.”

Parker kalbinde hafif bir sıkışma hissetti. “Gerçekten mi?”

“Şehirden ayrılmamdan önceki bahar. Galiba şehir kulübü ya da öyle bir yerdeki bir partiden eve dönüyordu.” Mal görüntüyü gözlerinin önüne getirmeye çalışarak birasından bir yudum aldı. “Üzerinde uçşan, insana kışın hiç gelmemesini diletten tarzda bir elbise vardı. Gül goncalar, üzeri kırmızı gül goncalarıyla kaplıydı.”

“O elbiseyi hatırlıyorum,” diye fısıldadı Parker. “Onun gözümün önünde o elbiseyle canlandırabiliyorum.”

“Arabanın üzerini açmıştı, saçları rüzgârda uçuşuyordu ve kocaman güneş gözlükleri vardı. Tanrım, diye düşünmüştüm, tam bir film yıldızı gibi görünüyor. Yırtılma yoktu. Hafif bir kaçağı vardı ve lastik inene kadar fark etmemişti. Sonra kenara çekmiş ve servisi çağırmıştı.

“Hayatımda hiç öyle birini görmemişt看. O kadar güzel birini. Sen hariç. Bana sorular sordu sürekli. Hangi okula gittiğimi, neler yapmaktan hoşlandığımı. Sonra Kay Kavanaugh’un oğlu olduğumu öğrendiğinde onu sordu, nasıl olduğunu, neler yaptığını. Bana bahşış olarak on dolar verdi ve yanağımı okşadı. Arkasından bakıp uzaklaşmasını izlerken Tanrım güzel denen şey işte bu, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Güzellik işte bu.”

Mal tekrar birasına uzanırken Parker’a baktı.

“Özür dilerim, seni üzmemek istememişt看.”

“Üzmedin.” Ama Parker’ın gözleri batıyordu. “Annemle ilgili bilmediğim bir şey anlattın ya ondan. Bazen onları öyle çok, öyle acı verici şekilde özlüyorum ki, anlattığın gibi şeylere, o küçük parçacıklara sahip olmak rahatlatıcı oluyor. Artık annemi gül desenli elbisesi içinde, lastiğini değiştiren çocukla-Kaliforniya’ya gidecek kadar para biriktirmeye çalış-

şan çocukla- konuşurken, onu büyülerken canlandırabiliyorum gözümde.”

Parker masanın üzerinden uzanarak elini Mal’in elinin üzerine koydu. “Bana Kaliforniya’yı anlatsana. Oraya gittiğinde ne yaptığını.”

“Gitmem altı ayımı aldı.”

“Anlatsana.”

Parker, Mal’in vaktinin çoğunu arabasında geçirdiğini, benzin, yiyecek içecek ve ara sıra motel paraları için türlü işlerde çalıştığını öğrendi.

Mal bunları kulağa komik ve maceralı gelecek şekilde anlatıyordu ve yemeklerini yerken Parker gerçekten de öyle olduklarını düşündü. Ama aynı zamanda evden çok uzakta, tamamen kendi zekâsı ve yoldaki işlerden kazandığı paralarla yaşamamanın o yaşta bir çocuk için ne kadar zor ve korkutucu olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Mal, Pittsburgh’de bir benzinlikte pompacılık yapmış, Batı Virginia’da bir bakım servisinde iş bulmuş, sonra da Peoria’nın biraz dışında tamircilik yapmak üzere Illinois’e devam etmişti. Ülkeyi baştan başa dolaşmış, Parker’ın asla görmediği ve muhtemelen hiç göremeyeceği yerlerini görmüştü.

“Hiç geri dönmeyi düşündüğün olmadı mı? Yani arkayı dönüp eve gelmeyi düşündüğün?”

“Hayır. Gitmeye çalıştığım yere varmak, yapacağım şeyi yapmak zorundaydım. On sekiz yaşındayken sırf inat ve gurur bile seni uzun süre hayatta tutar. Beni izleyip, yapamayacağımı biliyordum, senden hayır çıkmayacağını biliyordum, demeyi bekleyen birileri olmadan tek başıma olmayı seviyordum.”

“Annen asla—”

“Hayır, annem değil.”

“Ah.” Dayısı, diye düşündü Parker ve başka bir şey söylemedi.

“Uzun ve çirkin bir hikâye o. Onun yerine biraz yürüyelim bence.”

İşlek anacaddede Parker'ın ya da Mal'in tanıdığı insanlara rastladılar. Her iki taraftan insanlarda da Mal'i eğlendiren bir merak ve şaşkınlık olmuştu.

"İnsanlar senin benimle ne yaptığını merak ediyor," dedi Mal, Parker'a. "Ya da benim seninle ne yaptığımı."

"İnsanlar zamanlarını başkalarının işleri üzerine yorum yapmaktan ziyade kendi işlerini düşünerek harcamalılar."

"Greenwich'te herkes Brown'lar hakkında yorum yapar. Yalnız konu sen olduğunda biraz daha özenli olurlar."

"Ben olduğumda mı?" Gerçekten şaşırان Parker kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"Yaptığın işte insanların pek çok sırrına şahit oluyorsun. Benim yaptığım işte de öyle."

"Nasıl oluyor o?"

"Örneğin insanlar arabalarına iç-dış temizlik istiyorlar ama bazen diğer insanların görmelerini istemedikleri şeyleri arabadan çıkarmayı unutabiliyorlar."

"Örneğin?"

"Dedikodu olur ama o zaman."

Parker onu hafifçe dirsekledi. "Kimin ne bıraktığını bilmezsem dedikoduya girmez."

"Mesela garajda bir yarışmamız var. Bir ayda en çok kadın çamaşırı bulan eleman altılık bira kazanıyor."

"Ah. Hımmm."

"Sen sordun."

Parker bir an düşündü. "Benimkiler bunları geçer," diye karar verdi Parker. "Eminim geçer."

"Ya."

"Bir keresinde bir göletin yanındaki bir söğüt dalında as-kısız Chantelle -siyah dantel, 75C- sallanıyordu, kilodu da suyun üzerindeydi."

"Hangi Chantelle?"

"İç çamaşırı markası. Sen arabaları bilirsin. Ben modayı."

"Söz konusu arabalar ve düğünler olduğunda," dedi Mal

yolcu kapısını Parker için açarken, “bir şey kadınlarda iç çamaşırlarını çıkarma isteği doğuruyor sanırım.” Parker koltuğa otururken Mal sıırttı. “Yani senin de canın isterse keyfine bak.”

“Çok tatlısın.”

Parker tekrar koltuğa yerleştğinde gayet başarılı bir akşam geçirdiklerini düşündü. Yemekte iyi vakit geçirmiş, Mal’den keyif almış, onun hakkında biraz daha şey öğrenmişti—onu biraz dürtmesi, sarsması ve epey sorması gerekse de.

Ve müşterilerinden gelen çağrıları cevaplamak için sadece iki kez izin istemesi gerekmişti.

“Bu hafta sonu büyük düğün var,” dedi Mal.

“İki büyük, iki orta düğün var. Bir de Perşembe akşamı provadan hemen sonra kadın erkek karışık bir gelin hediye partimiz var. Bir de iki tane dışarı organizasyonumuz var.”

“Meşgulsünüz yani. Bir erkek neden bir hediye partisine gitmek ister ki?”

Parker tam ona diplomatik ve profesyonel cevabı vermek üzereyken vazgeçerek güldü. “Çünkü nişanlıları onları zorlar. Terasta puro ikramlı bir bar kuruyoruz. Kolay atlatmalarına yardımcı oluyor.”

“Morfin bile yardımcı olmazdı bana. Büyük derken, Carter’ın kız kardeşinin düğününü kastettim.”

“Ah, evet. Hepimiz dört gözle bekliyoruz. Sherry’yle çalışmak çok keyifliydi. Gelinlerimiz her zaman öyle olmuyor. Sen masa on ikidesin. İyi vakit geçireceksin.”

“Öyle planlıyorum.”

Mal evin giriş yoluna doğru döndüğünde Parker akşamın sonuna geldiklerine üzüldü. En az akşam başlarken hissettiği gerginlik kadar yoğun bir üzüntüydü bu.

“Yaz bitti,” dedi arabadan çıkıp serin havaya adım atarken. “Sonbahara bayılırım. Renklerine, kokusuna, türlü ışıklarına. Ama yeşile ve yaz çiçeklerine hoşça kal demek de hep hüznünlüdür. Sanırım sen de motoruna önümüzdeki seneye kadar hoşçakal diyeceğin için üzülüyorsundur.”

“Daha birkaç kerelik vakti var. Boş olduğun bir gün birlikte bir tur daha atalım.”

“Kulağa hoş geliyor.” Gerçekten öyleydi. “Ama önümüzdeki bir iki hafta çok sıkıştık.”

“Bekleyebilirim. Ama beklememeyi tercih ederim.” Mal ona doğru bir adım attı. Ona dokunmamasına rağmen Parker heyecanlanmaya başladığını hissetti. “Neden beni içeri davet etmiyorsun Parker?”

Parker hayır demek niyetindeydi, akşam için giyinmeye başladığından beri niyeti hayır demektir. Fazla hızlı, fazla karmaşık, fazla riskliydi.

Kapıyı açarak elini Mal’e doğru uzattı. “İçeri gelsene Malcolm.”

Mal onun elini tuttu ve içeri girerek kapıyı arkasından kapadı. Gözleri Parker’ın gözlerindeydi; genç kadın zorlandığını hissetmeye başladı. Sadece avuçları birbirine temas ediyordu.

“Üst kata çağır beni. Yatağına çağır.”

Parker kalp atışlarını, boğazının ortasındaki hızlı çarpışları hissetti. Mantıklı ol, diye uyardı kendini. Dikkatli ol.

Ama bu kez o Mal’e yaklaştı ve bu kez o genç adamın dudaklarını dudaklarına aldı.

“Üst kata gel Malcolm. Seni yatağımda istiyorum.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Üst kata çıkışın uzun bir yol olduğunu düşündü Malcolm. Genç kadının çok gergin olduğunu anlayacak kadar uzun. Aslında duygularını saklamak konusunda oldukça yetenekliydi ama Malcolm onu okumayı öğrenmişti. Özellikle de şimdi; onun her hareketini, her nefesini fark edebiliyorken neler hissettiğini anlamak daha kolaydı.

Şık merdivenlerden çıkıp Parker'ın kanadına doğru döndüler. Öyle mutlak bir sessizlik vardı ki Malcolm kendi kalp atışlarını duyduğuna yemin edebilirdi. Ve Parker'ınkileri.

Parker yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdiler. Malcolm'un nesillerdir kullanıldığını düşündüğü mobilyaların yumuşak pırlıltısı, fotoğraflar, tablolar, renklerle dolu büyük bir odaydı.

Parker kapıyı kilitlerken genç adamın kaşlarının hafifçe kalktığını hissetti.

"Ah...pek olmaz ama yine de Laurel ya da Del belki...Her neyse, ceketini alayım."

"Ceketimi mi?"

"Asacağım da."

Elbette ceketini asacaktı. Tam Parker'a göre bir şeydi bu. Mal gülümsemesini bastırmaya çalışarak ceketini çıkardı ve ona uzattı. Genç kadın bir kapıya doğru ilerleyip içeri girdiğinde Mal merakla onu takip etti.

Gardrop bu şey için yeterince büyük ya da uygun bir kelime değildi. Mal'in şimdiye kadar sahip olduğu ya da gördü-

ğü hiçbir gardrobun oymalı küçük sandalyeleri, lambaları ya da tamamı ayakkabılarla dolu koca bir duvarı yoktu. Yandaki küçük odacıkta –ayrıca gardropların küçük odacıkları da ol- mazdı- masa ya da ufak kabin gibi bir şeyin üzerinde ışıklı bir ayna vardı. Malcolm genç kadının burada saç ya da makyajı- la uğraştığını düşündü. Ama aynanın önünde sadece küçük çiçeklerle dolu bir vazo vardı.

“Yani hepiniz bu dolabı mı kullanıyorsunuz?”

“Benim dolabım sadece.” Parker saçlarını hafifçe geriye atarak arkasına baktı. “Kıyafetleri severim.”

Bu dolap göz önüne alındığında Parker’ın kıyafetlerle ilişkisi için *sevmek* kelimesinin yeterince büyük ya da uygun olmadığını düşündü Mal. “Renklerine göre ayırmışsın.” Mal şaşkın bir halde bir parmağını beyaz bluzlere doğru kaldırdı. “Tonlara bile dikkat edilmiş.”

“Daha pratik oluyor. Sen aletlerini düzenli tutmaz mı- sın?”

“Öyle yaptığımı sanıyordum. Burada bir telefon var.”

“Ev telefonu.” Parker, çekmeceli bir kabinin üzerine koy- duğu çantasından cep telefonunu çıkardı.

“Telefon mu edeceksin?”

“Şarj etmem gerek,” dedi Parker ve Mal’in yanından ge- çerek dışarı çıktı.

Mal bir an duraksayarak genç kadının bu dolapta turlar düzenleyebileceğini düşündü. Kokteyl partiler verebileceği- ni. Yönetim kurulu toplantıları yapabileceğini.

Dışarı çıktığında Parker’ın cep telefonunu teras kapıları- na en yakın olan şifonyerin üzerindeki prize taktığını gördü. Parker genç adamı daha da hayrete düşürecek şekilde yatağa doğru ilerledi ve yatak örtüsünü kaldırarak katlamaya başladı.

Mal duvara yaslandı ve onu izledi. Parker’ın seri ve zarif hareketlerle örtüyü düzeltmesini, silkelemesini ve tekrar dü- zeltmesini izledi. Parker Brown asla öylesine yatağa atlayacak bir tip değildi.

Mal'in başka hiçbir kadına Parker'a hissettiğine benzer şeyler hissetmemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Ona azıcık olsun benzeyen bir kadın tanımamıştı daha önce.

"Böyle bir alışkanlığım yoktur." Parker katlanmış yatak örtüsünü yatağın ayak ucundaki divana koydu.

"Örtü katlamak gibi mi?"

"Buraya erkek getirmek gibi. Ve getirdiğimde de—"

"Beni sadece sen ve ben ilgilendiriyor. Gerginsin."

Parker dönerek tuvalet masasına doğru yürüdü. Küpelerini ni çıkartırken aynadan Mal'e baktı. "Sen değilsin."

"Gerilmeyi bile düşünemeyecek kadar istiyorum seni. Başka bir hisse yer yok içimde." Mal, Parker'a doğru yürüdü. "Bitirebildin mi?"

"Neyi?"

"Düşünmeyi, bir şeyler kurmayı, kendini dinlemeyi."

"Yani."

"Ben biraz yardımcı olayım."

Mal, Parker'ı omuzlarından tutarak kendine doğru çevirdi. Dudaklarındaki sert, ateşli talep işe yaradı. Epey işe yaradı.

Parker kollarını onun boynuna dolamak için kaldırdığında Mal tek bir seri hamleyle genç kadının kazağını çıkardı. Kenardaki sandalyeye doğru fırlattı.

"Sonra asarsın."

"Kazaklar asılmaz."

"Neden?"

"Çünkü—" Mal ellerini incecik kombinezonun üzerinde gezdirirken Parker'ın nefesi kesildi. "Çünkü şekli bozulur."

"Ben senin şekline bayılıyorum." Mal kombinezonu çıkararak süveterin üstüne attı. "Çok güzel." Parmaklarını mürdüm rengi saten göğüslerde gezdirdi. "Renk uyumunun faydalarını anlamaya başladım."

Mal'in elleri ve dudakları aşağı doğru kayarken Parker'ın gülüşü bir iç çekişle kesildi. "Malcolm."

"Ayakkabıları çıkarsak iyi olacak." Botların iç kısmındaki

kısa fermuarları açtı. “Kendini kaybedip yatağa ayakkabılarla dalmanı istemeyiz.”

“Benimle alay mı ediyorsun yoksa baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“Her ikisini de yapabilirim sanırım. Bu odadaki tek becerikli insan sen değilsin.”

Malcolm genç kadının botlarını çıkardıktan sonra ellerini bacaklarında yukarı doğru gezdirdi. “Ve işte Kutsal Sütunlar.”

“Bacaklarımı daha önce de gördün.”

“Bu şekilde değil.” Parker’ın pantolon düğmesini açtı, fermuarını açtı sonra pantolonu aşağı doğru kaydirdi. “Hayır, kesinlikle bu şekilde değil.” Çekerek ayaklarından çıkardı.

Ellerini genç kadının baldırlarından kalçalarına doğru kaydırarak mürdüm rengi dantelin uçlarında gezdirdi.

Parker’ın cep telefonu çaldı.

Mal başını kaldırarak Parker’a baktı, gözlerinin yeşili keskinleşmiş, adeta alev almış gibiydi. “Bu kez olmaz.”

Parker başını salladı. “Hayır, bu kez olmaz.”

Genç adam hızla doğruldu. Hareketi öyle hızlıydı ki Parker hem görüşünün hem de zihninin bulandığını hissetti. Mal’in sert avuçları teninin altına kadar uzanan elektrik dalgaları yollayacak şekilde tüm bedeninde gezinirken, dudakları sadece almakla kalmıyor, sahip oluyordu. Parker tenindeki bu hissin katışıksız, ilkel bir ihtiyaca dönüştüğünü hissetti.

Mal’in gömleğinin düğmelerini açtı. O da tene temas etmek istiyordu. Teni almak, ona sahip olmak istiyordu. Bu tene, kaslara, yumuşak ve sert kıvrımlara dokunduğunda içindeki ihtiyaç dayanılmaz bir arzuya dönüştü.

Dudakları Mal’in kalp atışlarını hissettiği boğazında, dişleri çelik gibi gerilen omuzlarında dolaşırken bu arzuyu tatmin etmeye çalıştı Parker. Ama bu dokunuşlar arzuyu daha da keskinleştirdi.

Ona hemen oracıkta, sert ve hızlı bir şekilde sahip olabildi. Parker öyle yapmasını istiyordu ve öyle söylerken duy-

du kendini. Bu arzu onu canlı canlı yemeden onu beslemek, tatmin etmek istiyordu.

Mal onu kucığına aldı. Parker kendini yatağı taşıyor-muş gibi değil, bir mağaraya sürükleniyormuş gibi hissetti. Ve teslim oldu.

Yatakta Mal'in altındayken ona doğru yükselerek bedeni-ni ona doğru bastırdı.

"Şimdi. Hemen şimdi, hemen."

Mal kendini zorlayarak başını salladı. "Tanrım, beni öldürürsün."

Onu bundan daha fazla isteyemezdi ama daha başlar başlamaz, bu kadar çabuk bitmesine izin veremezdi. Yine de hissettiği arzu dayanılamayacak kadar şiddetliydi ve Parker altında, üzerinde, her tarafında çakan bir şimşek gibiydi. İncecik bedeni, disiplinli kaslar üzerindeki ipeksi teni öyle tahrik ediciydi ki, Mal kontrolünün aşındığını hissediyordu. Hepsini almadan önce daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Tadını çıkarmaya çalışmadan, çünkü tadını çıkarmaya çalışırsa çıldıracağını biliyordu, açgözlü bir iştahla onu tatmaya başladı.

Parker'ın tırnaklarını sırtında, kalçalarında hissederken genç kadının o muhteşem göğüslerini sonunda avuçlamaya, öpmeye başladı. Bu inanılmaz bacakların, onun için açılan bu inanılmaz bacakların, kalçalarına dolandığını hissetti. Mal çılgınca bir zevk alarak yaptığı şeyi yapmaya devam ederken bu uzun bacakların kasları titriyordu.

Ve o yüz...O sakın, klasik güzellik şimdi telaştan kızarmış, ateşlenmişti. Gözlerinin mavileri iyice derinleşmişti. Dudakları ateşli ve doyumsuzdu.

Mal, Parker'ı hafifçe yukarı kaldırdı, elleri hem onun için, hem de kendi için sert ve acımasızdı. Genç kadının onun için kırıldığını, yükselip parçalara ayrıldığını görmek istiyordu. Parker yüksek sesle inleyerek tırnaklarını daha da derine geçirdi. Ve kendini bırakırken Mal onun içine girdi.

Parker tekrar inledi, zevk yüklü boğuk bir hırıltıydı. Bu

çılgın ve sarsıcı zevk düşünecek başka hiçbir şey bırakmayana kadar tekrar tekrar üzerinden esti.

Kendini tamamen ritme ve zevke bırakmış halde, tuhaf bir hırsla, kendine verileni alıyordu.

Mal sonuna kadar genç kadının içine girdi; Parker hafifçe doğrulurken birbirlerine yapışık bedenleri ter ve hırsla parlıyordu. Hemen karşısında Mal'in yüzünü gördü, yüzünü çevreleyen siyah saçları, kendi gözlerine kilitlenmiş alev alev gözleri.

Onunla konuşmaya, bir şey söylemeye çalıştı...herhangi bir şey. Ama dudaklarından sadece genç adamın ismi döküldü.

Telefon çaldığında, Parker sadece deli gibi çarpan kendi kalbini duyuyordu.

Hiç hareket etmeden Mal'in altında uzanıyordu. Geçirdiği fırtınadan ve üzerine taş gibi yığılmış olan genç adamın ağırlığından nefessiz kalmıştı.

Birbirlerini un ufak ettiklerini düşündü Parker. Yatakta her zaman açık ve istekli olduğunu düşünürdü –doğru partner olduğunda- ama bu sadece tek düsturu olan bir savaş gibi olmuştu.

Bana her şeyini ver, sonra daha fazlasını da ver.

Şu anda hissettiği hafif şaşkınlık ve mutlak tatmin hissini açıklayan şey bu olmalıydı.

Mal'in de aynı şekilde hissettiğini düşünüyordu çünkü genç adam adeta komaya girmişti. Kalp krizi değildi en azından, hemen kendi kalbi üzerinde çarpan kalbini hissedebiliyordu.

Parker elini onun saçlarına doğru götürünce Mal hafifçe mırıldandı.

Komada değildi yani ama...

"Birden bırakıyorsun demek kendini," dedi Mal'in kafası hızla kalkarken.

"Ne?"

"Kendini birden bırakıyorsun yani..." Genç adamın yü-

zünde gördüğü alınma ifadesiyle Parker anladı. “Ah Tanrım, o anlamda değil.” Göğsünün üzerindeki ağırlığa rağmen gülmeye başladı. Sonra kollarını hafifçe kaldırarak nefesini geri kazanmaya ve kontrol edemediği gülüşlerin arasından konuşmaya çalıştı. “Sonrasında diyorum. Kendini bırakıyorsun.”

“Bir erkeğim sonuçta ve biliyorsun erkekler—”

“Öyle de değil.” Parker yine gülmeye başladı. Sonunda Mal yana kaydığında o da serbest kaldı. Derin bir nefes alarak doğrulmak zorunda kaldı ve kaburgalarını tuttu. “Onun da sonrasında diyorum. Kendini bırakıyorsun.” Bir elini diğerrinin üstüne çarptı. “Tüm ağırlığınla sere serpe bırakıyorsun kendini. Ama sorun değil çünkü ben üçüncüyle dördüncü orgazm arasında bir yerlerde nefes almayı bırakmıştım zaten.”

“Ah. Özür dilerim.” Mal saçlarını yüzünden geriye doğru attı. “Orgazmları sayıyor musun?”

“Hobimdir.”

Mal güldü. “Koleksiyonuna katkım olduysa ne mutlu bana.”

Parker kendini örtmeye çalışmıyordu ve Mal genç kadının seks ateşi biraz soğuduktan sonra örtülere sarılan tipte bir kadın olacağını düşündüğünü itiraf etti kendine. Ama tam karşısında çıplak bir şekilde oturmuş ona gülümsüyordu.

“Sürprizlerle dolusun Güzel Bacak.”

“Seksi severim.”

“Gerçekten mi? Hiç aklıma gelmezdi.”

“Özellikle seks yapmadığım uzun aralarda benim de unuttuğum bir şey bu. Hatırlatılması hoş.”

Parker uzanarak Mal’in kalça ve baldırındaki dikiş izlerine dokundu. “Canımı epey yakmış olmalı.”

“Büyük kazadan o. Evet, acımişti.”

“Bu da mı?” Parker kaburgalarının üzerindeki daha ufak dikiş izlerine dokundu.

“Evet. Biraz da omuzda. Orada burada birkaç tane daha var işte.”

“Bu?”

Mal sağ baldırındaki orak biçimli yara izine baktı. “O başka bir iş kazasından. Hafif bir hesap hatası olmuştu. Senin hiç yok.”

“Yara izi mi? Evet, var.”

“Bebeğim, her santiminde gezindim.”

“Burada.” Parker başının sol tarafında, saç diplerinin birkaç santim yukarısına dokundu.

Mal doğrularak uzandı ve kendi de dokundu. “Ben hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Orada ama işte.” Şimdi komik ve tuhaf bir şekilde bir gurur meselesi gibi olmuştu durum. “Dört dikiş.”

“O kadar çok mu?”

“Üstünlük taslama bana.”

“Nasıl oldu peki?”

“Provence’deydik ve bütün gün yağmur yağmıştı. Güneş açtığına koşarak terasa çıkmıştım. Yedi yaşımdaydım. Kaydım ve kafa üstü demir parmaklıklara çarptım.”

“Çok acımıştır.”

“Acıdı. Peki ya bunlar?” Parker kaşlarını çatarak genç adamın sol kürek kemiği üzerinde bulunan neredeyse grup halindeki yatay izlere baktı. Bu yaralara dokunduğunda Mal’in tüm bedeninin gerildiğini hissetti.

“Önemli bir şey değil. Dolaba çarptım. Metal panjurları vardı.”

Parker elini çekmedi. “Dayın.”

“Çok uzun süre önceydi. Yakınlarda suyun var mı?”

Parker soruyu duymazdan gelerek uzandı ve dudaklarını yara izlerinde gezdirdi. “O adamı hiç sevmemiştim.”

“Ben de.”

“Şimdi daha da az seviyorum. Su getireyim.”

Parker kalkarak gardolaba doğru gitti. İki ufak şişeyle geri döndüğünde Mal genç kadının üzerine bir gecelik geçirmiş olduğunu görünce üzüldü.

Yalnız su şişeleri soğuktu.

“Orada buzdolabı da mı var?”

“Ufak bir tane. Kullanışlı oluyor. Ve...” Parker şişesini açtı. “Pratik.”

“Doğruymuş.” Parker’ın gözlerinin cep telefonuna doğru kaydığını görünce gülümsedi. “Bak artık bence.”

“Gelinlerimize yirmi dört saat hizmet sözü veriyorum. Aslında vermesem bile,” diye ekledi telefona doğru ilerlerken, “bazıları yine de arıyor olurdu. Bir düğün, özellikle de senin düğününse tüm dünyayı kaplar. Büyük Clara, iki arayan da oymuş,” dedi ekranı kontrol ederken. Ve sesli mesajı açtı.

Parker derin bir nefes alarak yatağın kenarına oturdu ve gözlerini kapadı.

“Kötü bir haber mi?”

“Histerik, ağlayan gelinler hiçbir zaman iyi haber olmaz.” Parker ikinci sesli mesajı dinlediğinde komodinin çekmece-sini açarak bir Tums antiasit tablet kutusu çıkardı ve ağzına bir tane attı.

“Sorun ne?”

“Aynı zamanda baş nedimesi olan kız kardeşiyle, düğünde giymesini istediği elbise konusunda kavga etmişler. Kız kardeş elbiseden nefret etmiş ve Clara’ya göre damat da kız kardeşin tarafını tutmuş. Bu kez damatla gelin büyük bir kavgaya tutuşmuş ve damat evden çıkıp gitmiş. Onu aramam gerek. Ve biraz zaman alabilir.”

“Tamam.” Mal omzunu silkerek biraz su içti. “Nasıl çözeceğini izlemek istiyorum.”

“Güven için teşekkürler,” dedi Parker ve tekrar arama tuşuna bastı.

“Sudan daha sert bir şeyler ister misin?”

Parker başını salladı. “Clara selam, ben Parker. Özür dile-rim, ancak telefon açabiliyorum.”

Parker tam bir sessizliğe gömülüp dinlemeye başlarken

Malcolm histerik gelinin kelimelerini olmasa da çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Tiz, öfkeli ve aynı zamanda da ağlayan bir ses.

Yani stratejinin ilk adımı, diye düşündü Mal, öfke ve göz-yaşlarının akıtılacağı sempatik bir kulak olmak. Clara içini boşaltırken, Parker ayağa kalkarak teras kapılarına doğru gitti ve açtı. İçeri hafif gece kokuları taşıyan serin bir rüzgâr girdi. Malcolm rüzgârın Parker'ın geceliğini uçuşturmasını keyifle izledi.

“Elbette üzgünsün.” Parker inanılmaz yatıştırıcı bir ses tonu kullanmıştı. Ateşli bir tabiatı örten sakinlik, diye düşündü Mal. “Alınacak tüm o kararların ve detayların stresini kimse senin gibi bilemez. İncinmiş olman çok doğal Clara. Herkes incinirdi. Ama bence...Imm-hmm. Ah.”

Parker kapıları kapayıp, tekrar yatağa dönerek kenarına otururken de yatıştırıcı ve anlayışlı sesler çıkarmaya devam etti. Sonra başını kendine doğru çektiği dizlerinin üzerine dayadı.

“Evet, elbette anlıyorum ve haklısın, bu senin düğünün. Senin günün. Bence Nathan da sadece yardımcı olmak istedi—Evet biliyorum ve hak veriyorum ama şunu da kabul edelim Clara, erkekler bu konulardan pek anlamıyorlar, değil mi?”

Parker dönerek Malcolm'a gülümsedi ve gözlerini devirdi. “Ve bazen sadece kendilerini bir şekilde olaya karışmış olarak buluyorlar, sonra da nasıl dışarı çıkacaklarını bulamıyorlar. Ben eminim ki Nathan sadece Margot'la aranızı yumuşatmaya çalışıyordu çünkü seni üzgün görmeye dayanamıyordu. Sadece pek becerikli davranamamış sanırım.”

Parker tekrar dinlemeye başladı, Malcolm gelinin sesinin birkaç ton düştüğünü duyabiliyordu.

“Ayrıntılar onun için önemli değil diye düşünme Clara, sadece sen daha önemlisin onun için. Unutma, öfkeli ve stresli olan sensin. Nathan sana tapıyor ve ayrıca Margot ve senin birbirinizi ne kadar sevdiğinizi de biliyor. Hayır, Cla-

ra.” Parker gözlerini tavana çevirdi. “Hayır, senin hatalı olduğunu düşünmüyorum.”

Parker dudak hareketleriyle *Evet* dedi.

“Bence bu olayda herkes biraz duygularına yenik düşmüş. Ve Clara eğer hayatının en önemli gününde kız kardeşin yanında olmazsa, sonradan ne kadar pişman olacağını da biliyorum. Evet, elbise önemli. Çok önemli. Sanırım o konuda ben yardımcı olabilirim. Neden önümüzdeki hafta hepimiz buluşmuyoruz? Sen, ben ve Margot. Eminim ikinizin de bayılacağı bir şey bulabilirim.”

Parker bir iki dakika daha dinledi. Bir taraftan da yatıştırıcı sesler çıkarmaya, sakın bir tonla çözüme yönlendirmeye devam ediyordu.

“Haklısın. Neden hemen Nathan’ı aramıyorsun? Evet, biliyorum ama bunun aranızda bir sorun olarak kalmasına izin verirsen ikiniz de mutsuz olacaksınız, biliyorsun değil mi? Elbise önemli ama hiçbir şey Nathan’la birlikte bir yaşam başlamanızdan daha önemli değil... Öyle olacağını biliyorum.” Parker güldü. “Eminim. Margot, sen ve ben Salı günü buluşuruz. Elbette, ben bunun için buradayım. İyi geceler.”

“İyi iş çıkardın.”

Parker derin bir nefes verdi. “Kız kardeşinin seladon rengi giymesini istemiş, ama kardeşi istemiyor. Seladonun onu çok soluk gösterdiğini söylemiş. Margot’u ben de tanıyorum, soluk göstereceğine eminim.”

“Seladon da ne ki?”

“Kereviz tonlarında, uçuk, soluk bir yeşil. İyi bir kardeş nedimesinin soluk benizli görünmesini istememelidir, ama iyi bir nedime de konuyu yutup gelinin istediğini giyer. Bunlar temel düğün kurallarıdır. Her neyse, büyük kavga telefonda da devam etmiş, bir ara gelinin annesi de işin içine çekilmiş ama kadın kafasını kullanarak ağzını kapalı tutmuş. Sonra zavallı damat durumu çözmeye karar vererek, geline konunun önemsiz olduğunu, başka bir elbise seçmesini söy-

lemiş. O gün sadece seninle ve benimle ilgili bir gün falan... Bunun üzerine gelin iyice deliye dönmüş ve olay büyümüş.”

“Yani sorun kereviz.”

Parker güldü. “Kereviz olayın kılıfı. Asıl konu güç, kontrol, duygular, stres ve aile dinamikleri.”

“Kıza aptal olduğunu söylemeden onu farklı bir elbise seçmeye ve nişanlısını aramaya ikna ettin.”

“İşimiz bu. Ayrıca sorunu aptalıktan ziyade bana bırakması gereken ayrıntılara fazlaca odaklanmasıydı.”

“Peki senin komodininde Tums tabletleri depolamanın nedeni o ayrıntılar mı?”

“Öfkeli, ağlayan gelinler geceleri aradığında yardımcı oluyor.” Saçlarının boynundan yana alarak Mal’in yüzünü inceledi. “Yarın sabah erken kalkmam gerek.”

“Gitmemi ister misin?”

“Hayır, istemiyorum ama eğer kalacaksan sabah erken kalkmam gerektiğini bil diye söyledim.”

“Sorun değil, çünkü ben de erken kalkarım.” Mal suyu komodinün üzerine koydu, sonra uzanarak Parker’ın saçlarını tekrar omuzlarına doğru aldı. “İkinci bölümde biraz daha yavaş olmaya ne dersin?”

Parker kollarını Mal’in boynuna doladı. “Çok iyi olur.”

Mal saatin sesini duydu ve tek gözünü açarak karanlığa doğru baktı. Hemen yanındaki Parker’ın döndüğünü hissetti, sonra genç kadın uzanarak alarmı kapadı.

“Erkeni tam tanımlamanı istemeliymişim,” diye mırıldandı Mal.

“Bugün çok yoğun olacak, işler başlamadan sabah sporumu yapayım dedim.”

Mal gözlerini açarak saate baktı. Beş çeyrek. Daha kötü de olabilirdi. “Ben de sabah egzersizine hayır demezdim. Bir dahakine yanımda spor kıyafetlerimi getireyim.”

“Spor salonunu kullanmak istersen yedek kıyafetim var.”

“Seninkilerin bana uyacağını sanmam.”

Parker kalkarken ışığı hafifçe açtı, üzerine sabahlığını giyerek yan taraftaki bir kapıya doğru ilerledi. “Bir dakika.”

Gerçekten de bir dakika sonra, tam Mal yarım saat daha uyumayı düşünürken Parker elinde gri bir tişört, spor şortu ve çoraplarıyla döndü.

“Del’in mi?”

“Hayır. Misafirler için tuttuğum eşyalardan.”

“Misafir için ayrı kıyafetler mi tutuyorsun?”

“Evet.” Parker malzemeleri yatağa bıraktı. “Ve gördüğün gibi faydalı bir alışkanlık olabiliyormuş. Yani egzersizden kaytarmak için bahaneler arıyorsan başka.”

“Beş dakika ver bana.”

Parker’ın hazırlanması beş dakikadan biraz daha uzun sürdü. Kırmızı seksi bir spor atleti ve diz üstünde bir tayt giydi. Saçlarını atkuyruğu yaptı. Cep telefonunu beline yerleştirdi.

“Haftada kaç gün bu vücuda yatırım yapıyorsun Güzel Bacak?”

“Yedi.”

“Bana göre değişiyor.” Parker’ın kalçalarını hafifçe sıktı. Genç kadın şaşkın bir şekilde gözlerini kırptırırken “Henry Dayı’nın anısına,” dedi Mal.

Parker güldü ve birlikte spor salonuna doğru ilerlediler.

Mal spor salonunun kapısında durarak içeri baktı. Hamp-tons’daki yazlık evlerindeki aletlerini de görmüştü ama o salon bunun yanında çok küçük kalırdı.

İki koşu bandı, kondisyon bisikletleri, bir eliptik bisiklet, bir Bowflex, dumbeller ve halterler, bir bench pres—elbette devasa LCD ekran, su ve meyve sularıyla dolu şeffaf kapaklı buzdolabı. Özenle katlanmış havlular, ve ıslak mendiller de tam seyirlik bir manzaraydı.

“Çok şık,” dedi Mal, “ve pratik.”

“Yıllardır genelde ben ve Laurel düzenli kullandık, Emma ve Mac de arada uğrarlardı. Ama son zamanlarda çok daha

yoğun kullanılıyor. Sanırım bir eliptik ve kondisyon bisikleti daha ekleyeceğiz, belki bir de mekik aleti.” Parker havlulara uzanarak bir tane aldı. “Ben sabah haberlerini dinlerken birkaç mil tempolu yürüyerek başlayacağım, ama sen müzik istersen birkaç tane iPod var.”

“Elbette vardır. Evet, ben müzik alayım.”

Mal koşu bandına çıkarken, farklı bir dünya, diye düşündü. Buradakiler onun evdeki kondisyon aletlerini ezip geçmişti. Kaliteli oldukları belliydi ama çok da kullanışlıydılar. Ve Mal’in kullanışlı şeylere karşı bir sempatisi vardı.

Ayrıca koşarken hemen yanı başında seri adımlarını atan Parker’ı izlemek çok keyifliydi.

Ağırılık çalışmaya geçmeden önce net beş mil koştu. Parker esneme aletinde çalışırken huzurlu bir sessizlikte yan yana terliyorlardı.

Mal biraz su için dolaba giderken Parker bir mat serdi ve yoga egzersizlerine başladı. Bir zor hareketten diğerine geçiyordu.

“Bir ara bana da birkaç hareket göstersen fena olmaz.”

Parker béli resmen dümdüz bir halde yere doğru esnediği pozisyondan doğruldu ve uzun, pürüzsüz bir hareketle yukarı doğru esnemeye başladı. “Yeni başlayanlar için harika DVD’lerim var.”

“Eminim vardır ama senin göstermeni tercih ederim ben. Tanrım, çok güzel bir kadınsın. Ben gidip bir duş alacağım tamam mı?”

“Ben... Tamam. Benim de on beş dakikaya kadar işim biter.”

“Keyfine bak.”

Mal tüm zihni Parker’la dolu halde spor salonundan çıktı. Sonra üzerine şortunu giymiş spor salonuna doğru gelen Del’le karşılaştı. Del durdu. Neredeyse komik bir şekilde olduğu yerde donakaldı.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Malcolm ve ona doğru yürümeye devam etti. “Selam.”

“Selam mı?” Del ona bakakaldı. “Tüm söyleyeceğin bu mu?”

“Güzel spor salonu. Ve evet, kız kardeşinle birlikte olduk. İstersen Emma konusunda Jack’e yaptığın gibi bir yumruk savurabilirsin ama hiçbir şeyi değiştirmez bu. Ve onunla tekrar birlikte olmamı da engellemez.”

“Lanet olsun, Mal.”

“Bak, seninle en başından dürüstçe konuştum, Parker’ı da bir şeye zorlamadım. Ve inan bana öyle davranmak hiç kolay değildi. O benim şimdiye kadar tanıdığım en inanılmaz kadın, istisnasız her konuda öyle olduğunu söyleyebilirim. Eğer bu konuda bir sorunun varsa Del, gerçekten üzüleceğim ama yine de hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Lanet olsun. Bana niyetinin ne olduğunu söyle Mal?”

“Tanrım.” Malcolm elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu ciddi bir soru mu? Niyetim onunla mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmek, dışarıda ve yatakta. Çok güzel, zeki ve öyle bir niyeti olmadığı zamanlar bile çok komik bir kadın. Ve lanet olsun işte, beni kısıkvırak yakaladı.”

Del bir dakika kadar hızlı adımlarla volta attı. “Eğer bu işi batırırsan, eğer onu mutsuz edersen başına yumruktan çok daha fazlası gelir.”

“Eğer bu işi batırırsam yumruğa da gerek kalmaz. Parker beni çoktan dümdüz etmiş olur.”

Mal arkadaşını homurdanırken bıraktı ve duşa gitti.

Parker içeri geldiğinde giyinmeyi yeni bitirmişti.

“Kardeşim için özür dilememe gerek var mı?”

“Hayır. Eğer benim bir kız kardeşim olsa muhtemelen önce yumruk atar, sonra konuyu tartışırdım. Sorun yok.”

“Bizim ilişkimiz çoğu kardeşinkinden biraz daha karmaşıktır. Annemle babam öldüğünde, o... Del bir şekilde benim onun sorumluluğunda olduğumu düşünüyor. Bana—aslında hepimize, ama özellikle bana- göz kulak olması gerekiyor- muş gibi hissediyor.”

“Anlıyorum Parker. Ve onu suçlayamam. Dahası bu onun

kişiliğinin bir parçası ve o kişilik de benim arkadaşım oluyor. Senin canını sıktı mı?”

Parker gülümsedi. “Kendi Del usulüyle evet, ben de onun canını sıktım. Evet, o senin de arkadaşın Malcolm.”

“Evet ve ayrıca, artık aramızdaki şey her nereye gidiyorsa, şimdi hemen aradan çıkarmak istediğim bir konu var. Sahip olduğunuz para benim umurumda değil.”

Parker’ın gözleri buz kesti. Mal, hiç kimsenin soğuk bir kınamayı Parker Brown kadar başarılı ifade edemeyeceğini düşündü. “Asla öyle bir şey düşünmedim, Del de öyle.”

“Eninde sonunda bir yerde akla gelecek bir düşünce, o yüzden şimdiden halletmek istiyorum. Burada harika bir şeye sahipsiniz Parker, ve sadece evi kastetmiyorum. Buradaki yeriniz Parker. Seni, Brown’ları ve bu evi oluşturan zamana, çabalara ve zekâya saygı duyuyorum. Ama ben kendi işimi kendim gördüm hep ve öylesini seviyorum. Kendim ve annemle ilgileniyorum çünkü benim sorumluluğumdakiler bunlar. Ve sana baktığımda para ya da statü görmüyorum. Sadece seni görüyorum ve senin de bunu bilmeni istiyorum.”

Parker önceki gece olduğu gibi teras kapılarına doğru giderek iki kanadı da açtı. Sonra Mal’e döndü. “Sen benim hayır işi yaptığımı falan mı sanıyorsun peki?”

Mal bir an düşündü. Hayır, sadece kızgın değil, biraz da kırgındı. Tıpkı Del’e söylemek zorunda oldukları gibi bunlardan dolayı da üzgündü ama bu bir şeyi değiştirmiyordu, hepsi söylenmesi gereken şeylerdi. “Hayır. Sen öyle bir seviyede değilsin. Bundan eminim. Ben bir kere, her ikimiz için de, bu konuda net olalım istedim.”

“Gayet netiz.”

“Kızdın bana.” Mal Parker’a yaklaştı. “Ama geçer. Bu gece sinemaya gidelim mi? Hitchcock haftası gibi bir şey yapmışlar. Sanırım bu gece *Aşkta da Üstün* var.”

“Bak, ayarlayabilir miyim hiç—”

“Tamam, seni ararım ve duruma göre bakarız.”

“Mutfakta kahve ve kahvaltıya kalabilirsin,” dedi Parker son derece medeni bir tonla.

“Kulağa hoş geliyor ama çıkmam lazım.” Mal ona doğru uzanarak genç kadını kucakladı, sadece kucakladı ve aralarındaki şeyi hatırlatmak için dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz,” dedi kapıya doğru ilerlerken.

Arkasını döndüğünde Parker’ı açık kapı aralığında, arkasında gökyüzü ve ağaçlarla çevrili halde görünce, “Tums’u azalt biraz Güzel Bacak,” diye seslendi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu seferki kişiseldi. Sherry Maguire bir arkadaşıydı ve aynı zamanda Carter'ın kız kardeşiydi—bu durum kızı da aileden yapıyordu. Bu bağlantının yakınlığına ve etkisine ek olarak, geçen Ocak'taki düğün planlama toplantısına Nick yerine Carter'ın katılmış olması, Carter ve Mac'in de bir araya gelmesinin ilk adımı olmuştu.

Bu düğün, diye karar verdi Parker, tek bir pürüz çıkmadan sona ermekle kalmayacak (kısa süre önce çözülen sorun hariç), kayıtlara geçecek mükemmellikte bir düğün olacaktı. Vows Sherry ve Parker'a hayatlarının en güzel gününü ve anılarını yaratacaktı.

Parker bu düğünü aynı zamanda Mac'in Kasım ayındaki düğünü için de bir hazırlık olarak görüyordu.

Organizasyon takviminin üzerinden geçerken Bu düğünün çoğu konuğu Kasım'daki düğüne de katılacak, diye düşündü. Amacı müşterilerine, dostlarına, ailelere mükemmel bir düğün yaşatmak kadar çocukluk arkadaşı ve ortağının düğün heyecanını da bilemekti.

İçlerinden birinin ya da hepsinin aynı anda hem konuk hem de ev sahibi olduğu ilk tören değildi bu ve hepsi de bu durumun hakkından başarıyla gelebilecek kadar yetenekliydi.

Parker, Emma'nın öğleden sonraki resmi yemekten kalma takım elbisesini çabucak değiştirmiş olduğunu fark etti. Şimdi de ekibiyle birlikte soluk sarı ve beyaz kümelerden

ibaret resmi gül ve zambak aranjmanlarını, mermer kaideleri ve ayaklı metal saksıları kaldırıyorlardı. Emma'nın üzerinde bir sweatshirt, sayısız cepli bir kot pantolon, ayaklarında spor ayakkabılar vardı.

Ve tekrar üzerini değiştirecek diye düşündü Parker, törenin aile üyesi olarak.

Sherry'nin istediği ambiyans şimdiden oluşmaya başlamıştı; Şeker pembesi gerberalar, çay tabağı büyüklüğünde cesur, canlı renkli zenyalar, yumuşacık neredeyse şeffaf bir pembeliğe sahip gül goncaları. Çiçekler kocaman beyaz sepetlerden yükseliyor, şık ve keyifli gruplar halinde düzenlenmiş devasa kaselerden dökülüyordu.

Resmi ya da abartılı hiçbir şey yok, diye düşündü Parker. Öylesi Sherry'nin tarzına uygun değildi.

Ekibin yanına giderek yardım teklif etti ve bir aranjmanı Gelin Sui'ti'ne taşıdı. Çiçek aranjmanını kendine söylediği gibi, önceden düzenlenmiş mumların arasına koydu. Ana merdivenlerden aşağı doğru inerken, yine gül goncalarıyla süslenmiş parlak bir gökkuşağını andıran dantel süslemelerin keyfini çıkardı.

Tam Sherry'ye göre diye düşündü—tatlı, eğlenceli ve mutlu.

Sonra dışarı çıkarak kameriyeye doğru ilerledi. Jack ve Carter Tink'e kameriye süslemesinde yardım ediyordu. Parker, Carter'ı uzunca bir merdivenin tepesinde görünce sinirlerinin gerildiğini hissetti. Arkadaşlarının denge konusunda pek usta olmadığı biliniyordu.

“Harika oluyor. Carter, biraz aşağı inip bana yardımcı olabilir misin?”

“Bir dakika, bitmek üzere.”

Carter'ın iyice uzanarak bir buketti asmasını izlerken Parker nefesini tuttu ve aklına kırık kolla bacak getirememeye çalıştı. Carter aşağı inerken bir basamağa takılmayı başardı ama olay hafif bir dirsek çarpmasının ötesine geçmedi.

“Çok güzel oldu, değil mi?” diye sordu Carter.

“Harika görünüyor ve tıpkı Sherry gibi.”

“Çok heyecanlıyım.” Carter ince işlerle uğraşırken taktığı gözlüğünü çıkararak cebine koydu. “Heyecanlanacağımı düşünmüyordum. Prova gecesi her şey çok iyiydi, çok kolay ve eğlenceli olmuştu. Di’yi katılmaya ikna ettiğin için tekrar teşekkürler. O da çok iyi vakit geçirdi.”

“Fark ettim ve önemli değil, o da işin bir kısmı.”

“Bir şeylerle oyalanmam lazım.” Ellerini cebine soktu, sonra tekrar çıkardı. “Eğer oyalanmazsam, bebek kardeşimin evlendiğini hatırlayıp duruyorum.”

“Pekâlâ, sana bir iyilik yapabilirim. Ben çok sıkıştım, sen kontrol listesini alıp yemek şirketinin sorumlusuyla üzerinden geçersen beni biraz rahatlatmış olursun, senin gerginliğine de iyi gelir.”

Ve benimkine, diye düşündü Parker, çünkü böylece merdivenlere tırmanıp durmazdı.

“Tamamdır. Mac’i gördün mü?”

“Solarium’daki dekorasyon değişikliğine yardım ediyor ama birazdan benim ihtiyacım olacak ona.”

Ama ondan önce beyaz örtülü sandalyeleri küçük çiçek demetleriyle süsleyen elemanlara yardımcı oldu. Hava konusunda şanslı olduklarını düşündü, yani Sherry o çok istediği açık hava düğününü yaşayabilecekti. Güneş battığında hava epey serinleyecekti ama ısıtıcılar terasa çıkmak isteyen konukları sıcak tutmaya yeterdi.

Ve ağaçlar, diye düşündü son bir kez bakarak, en az Emma’nın çiçekleri kadar parlak ve renkliydi. Saatine baktıktan sonra Laurel’in ne âlemde olduğunu görmek için içeriye koşturdu. Ve, diye düşündü, belki birkaç yudum kahve içebilirim.

Gelin ve tören ekibi on beş dakika içinde geleceklerdi.

“Lütfen taze kahven olduğunu söyle ve yanında da ...Ah, Malcolm.”

“Selam, Güzel Bacak.” Malcolm, Laurel’in enfes kurabi-

yelerini tabaklara yerleştirme işine bir ara verdi. Parker'ı süzdü. "Yeni bir tarz olmuşsun. Ama şirin."

Parker düğün için seçtiği mavi elbisenin üzerine uzun, beyaz bir önlük takmıştı. Daha sonra üzerini değiştirmeye vakit olmayacaktı. Topuklu ayakkabıların yerine şimdilik Uggs botları vardı.

En harika hallerimden biri değil, diye düşündü, ama en azından pratikti. Diğer taraftan Mal'in üzerinde koyu renk bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve belli belirsiz çizgileri olan bir kravat vardı.

"Sen de." Onu ilk kez takım elbise içinde gördüğünü fark etti. Bir haftadır neredeyse her gece çıkmışlar, birlikte yatmışlardı ama adamın bir takım elbisesi olduğundan hiç emin olamamıştı.

"Onu çalıştırmaya karar verdim." Laurel portatif bir merdivende durmuş, beş katlı pastanın son rötüşlerini tamamlıyordu. "Del beni terk etti. Güzel sunum," diye ekledi Mal'e, tabakları işaret ederek. "Seninle devam edebilirim."

"Ama hâlâ pastalar konusunda güvenmiyorsun."

"Ufak adımlar Mal."

"Laurel." Parker arkadaşına doğru yaklaştı. "Bu pasta. Harika olmuş. Resmen mutlu bir pasta."

Kare katlar, içi gerçek ve şekerden yapılmış çiçeklerle kaplı hasır sepetler şeklinde yükseliyordu.

"Evet, çok başarılı oldu, hem içi hem dışı ama benim favorim tepe süsü—ve ondaki alkışlar da sana, Üstat."

"Sıradan ya da resmi bir şeyler olmasını istemedi." Pastanın üzerinde çılginca dans ederek kahkahalar atan damat ve gelin Parker'ı da gülümsetmişti. "Fotoğrafçı onları çok iyi yakalamış."

"Ve pastayı ortaya çıkardığımız anda böyle gerçek tepe süsleri için sipariş almaya başlayacağız."

"Yani çok kısa bir süre içinde. Benim biraz—"

"Kahve." Malcolm ona fincanı uzattı.

“Çok becerikli,” dedi Laurel.

“Göbek adımdır. Başka bir şey var mı?”

“Aslında her şey gayet.... Lanet olsun.” Parker parmağını kulaklığına götürdü. “Ah, Tanrım gelmiş. Erken geldi. Kadın her şeye geç kalırdı ama bugün erken geldi.” Bir taraftan konuşurken önlüğünü çıkardı, botlarını çıkararak Laurel’in yanına bıraktığı topuklu ayakkabılarını giydi. Cebinden rujunu çıkardı ve bir taraftan sürerken koşturmayla başladı.

“Bunu nasıl yapıyor?” diye sordu Malcolm.

“Aynı anda birden fazla iş, bu da Parker’ın göbek adı.” Laurel merdivenden indi. “İkinizin arasındaki şey epey iyi gidiyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Mutlu ve kafası karışık. Parker’ı bir sürü şey mutlu eder. Hesap tabloları mesela, nedenini sorma, biz de bilmiyoruz. Ama çok az şey kafasını karıştırır.”

Laurel duraksayarak su şişesinden büyük bir yudum aldı. “Ezelden beri arkadaşları olarak söyleyebilirim, evet, ikiniz epey iyi gidiyorsunuz. Eminim bunu zaten Del’den duymuşsundur ama eğer onu üzecek bir şey yaparsan bedelini ödersin. Bu tarz şeylerde *Uzay Yolu*’ndaki *Borg*’lar gibi savaşırız.”

“Direniş anlamsız yani?”

“Senden gerçekten hoşlanıyorum Mal.” Laurel ona gü-lümsedi. “O yüzden umarım canını yakmak zorunda kalmam.”

Mal de aynı şeyi umuyordu.

Parker geline yardım etmekle meşgul olduğundan Mal biraz gezinmeye karar verdi. Şimdiye kadar onların birkaç törenine katılmıştı ve artık bu dört kadın ve asistan ordularının ne yapıp ne edip her şeyi dört dörtlük halledeceğini biliyordu. Parker’ın programı çok katı olabilirdi ama o katılığın altında, üzerinde, her tarafında, her şey samimi bir kişisel-lik yansıtıyordu. Ve Mal’in gözlemlediği kadarıyla bunu mümkün kılan harcanan zaman ve dökülen terdi.

Del, Jack ve Carter’ı Solarium’daki barda buldu.

“Tam da içimden geçen şey.”

Del uzanarak bara bir bira koydu. “Carter’ı sakinleştirmeye çalışıyoruz.”

“Öyle mi? Ne içiyorsun Profesör?”

“Çay. Güzel bir bitki çayı.”

“Tanrı aşkına, kız kardeşin evleniyor ve sen kız çayı mı içiyorsun?”

“Tam olarak öyle. Bak, smokin giymem, annem dahil bir sürü insana koridorda eskortluk etmem gerekecek. Kadeh kaldırmam da lazım. Ayık olmam gerek.”

“Korkudan çıldırmak üzere,” dedi Jack.

“Belli oluyor. Eğer kız kardeşinin Kabul Ediyorum’u konusunda bu kadar geriliyorsan kendininkini nasıl atlatacağın acaba?”

“Daha onu düşünmüyorum. Sadece bugünü atlatma peşindeyim. Aslında yukarı çıkıp Mac’e yardım etsem kendimi daha iyi hissederdim ama Sherry bana izin vermiyor. Benim biraz—” Carter cümlesini keserek cebinden çağrı cihazını çıkardı. “Ah, şey bu bana. Yani Nick. Gelmişler. Gidip karşılamam gerek.”

Çayı ilaç gibi kafasına dikti. “Ben iyiyim,” dedi kararlı bir tavırla ve dışarı doğru koştu.

“Onu sonra sarhoş etmeyi planlıyoruz,” dedi Del.

“Dört gözle bekleyeceğim.” Mal birasını kaldırdı ve üç erkek şişeleri birleştirdi.

Her şey olması gerektiği gibi, diye düşündü Parker. Kendisi ve nedimleri giyinirken Sherry’nin gülüşleri Gelin Süiti’nde yankılanıyordu. Bu saf keyif bulaşıcıydı ve Mac’in sayısız mutlu, gülen, soytarılık yapan yüz ve kucaklaşma pozu çekmesini sağladı—ve elbette aynanın önünde coşkuyla dönüp duran gelin pozu.

Pam Maguire kızının saç bandını takarken ve Michael Maguire küçük kızına bakmak için içeri girdiğinde gözler biraz sulandı.

“Sherry.” Michael duraksayarak boğazını temizledi. “Tanrım.”

“Babacığım.” Sherry annesinin elini bırakmadan babasına uzandı ve ikisini birbirine çekti. Kollarını anne ve babasının beline dolayarak aynaya doğru döndüğünde yüzü güneş gibi parlıyordu. “Bize bir baksanıza.”

Mac bu anın fotoğraflarını çekerken Parker keyifle, ‘Size bakıyoruz,’ diye geçirdi içinden. Güzel, mutlu ve birlikteydiler. Asla sahip olmadığı bir anın özlemiyle kalbi burkuldu. O asla böyle bir an yaşayamayacaktı.

Derin bir nefes alarak bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. “Vakit geldi.”

Gelin, güzel nedimelerinin ardından koridorda ilerlemeye başladı. Sırıtmaya başlamadan önce müstakbel karısının inanılmaz görüntüsüyle bir an ağzı açık kalan damada ulaştığında, elini ona uzattı ve gülümsedi.

Ve Parker, ‘Evet, her şey gerçekten de olması gerektiği gibi,’ diye düşündü.

“Şimdiye kadarki en iyi partimizdi,” dedi Mac. “Tam bizden istendiği gibi. Bunun üzerine nasıl çıkacağız?” Omzunu Carter’ın omzuna dayadı.

Carter’ı sarhoş etmeyi başaramamışlardı—sonuna kadar ayak diremiş ve dayanmıştı ama şimdi aile salonundaki kanepeye elindeki viski kadehiyle iyice çökmüştü.

“Tanrım, Sherry ışıldıyordu,” dedi.

“Evet, gerçekten de öyle.”

“Bu pasta harika.” Malcolm pastadan bir çatal daha aldı.

“Bu olayların en sevdiğim kısmı.”

“Zevkli bir adam işte,” dedi Laurel ve esnedi. “Yarın çikolatalı ganaj var.”

“Sever miyim?”

“Evet, geceleyin birdenbire aklını falan yitirmezsen bayılacaksın. Beni sürükle Del. Yorgunluktan bittim.”

“Evet, takım olup sürükleyin bizi.” Gözleri kapalı Emma Jack’e iyice sokuldu. “Ben burada yatsam olmaz mı?”

Jack ayağa kalkarak onu kendine dayadı. Emma kollarını onun boynuna dolarken mahmur mahmur gülümsedi. “Böyle yapmana bayılıyorum.”

“Kucakta gitmeyi hak ettin. Hepinize iyi geceler.”

“Diğer taraftan ben boşa nefes tüketmiş oldum. Yatmadan önce bakmak istediğim bazı pozlar var.” Mac, Carter’a hafifçe bir dirsek attı. “Hadi tatlım, birlikte gidelim ki sen de dehamı biraz öv.”

Carter büyük bir çabayla doğruldu. “Parker, kız kardeşime hiçbirimizin asla unutmayacağı bir gün yaşattığın için teşekkür ederim.”

“Ah, Carter.” Parker duygulanarak ayağa kalktı ve yanına giderek onu yanağından öptü. “Sana ve Mac’e de aynısını yaşatacağıma söz veriyorum.”

İkisinin gidişini izledi.

“Çarkların dönmeye başladığını görebiliyorum.”

“Evet, bugün bazı fikirler geldi aklıma. Bakalım gerçekleştirebilecek miyim.”

“Eğer biri gerçekleştirebilecekse o kesin sensin.” Mal duraksadı. “Kalmanı ister misin?”

“Çok isterim.” Parker elini ona doğru uzattı.

Gökyüzünde kümelenmiş bir sürü bulutun olduğu, rüzgârın önünde bir grup yaprağın bahçede savrulup durduğu soğuk bir Ekim öğleninde Parker bir gün ortası toplantısı istedi.

Atmosferi biraz canlandırmak için şömineyi yaktı. Soğuk sonbahar günlerinde alevler titreyip ısıllı ısıllı çıtırdarken bu canlılığı hep mümkün kılardı. Şömine yanmaya başladığında Parker pencerelerden birine giderek karşısında uzanan bahçeye, sallanan ağaçlara, gölette titreyen gri sulara baktı.

Normalde durup yaşamının nereye doğru gittiğini pek düşünmezdi. Genelde zihni diğer insanların planları, detay-

ları, sorunları, arzu, ihtiyaç ve hayallerine odaklanırdı. Belki de şimdi farklı hissetmesinin nedeni günün yansıttığı tezatlıklardı, hâlâ ısıt ısıt parlayan ağaclar üzerinde dağılan sakin ama kasvetli gökyüzüydü. Yaprakların dökülerek rüzgârda savrulmasına rağmen kasımpatı ve yıldız çiçeklerinin hâlâ azimle açmasıydı.

Her şey bir değişimden önce duraklamış gibiydi, ama kendisi? Değişim onun için bir bakıma yine bir şeyleri kaybetmek gibiydi, zaten yeni ve farklı bir şeye ulaşmışken yine bir şeylerden vazgeçmek gibiydi. Ve, diye itiraf etti, kendisi rutini, alışılmışlığı hatta tekrarı tercih ediyordu.

Rutin, güvenlik, sakinlik ve kontrol anlamına geliyordu. Bilinmeyen ise genelde sağlam olmayan, belirsiz bir zeminde yükselirdi.

Parker bu düşünce biçiminin de en az gökyüzü kadar kasvetli olduğunu fark etti. Dünyanın açılıp genişlediğini hatırladığını hatırlattı kendine, kapanıp küçüldüğünü değil. O hiçbir zaman bir korkak olmamıştı, belirsiz zeminlerde adım atmaktan çekinmemişti.

Yaşam değişiyordu ve değişmeliydi de. En yakın üç arkadaş evleniyordu ve yaşamlarında yeni bir döneme giriyorlardı. Bir gün, diye hayal etti, bahçede tıpkı o rengârenk yapraklar gibi koşturup duran çocuklar olacaktı. Olması gereken buydu.

Yuva böyle olurdu.

İşleri gelişip büyüyordu. Eğer bu toplantıda fikir birliğine varırlarsa, yeni ve bilmedikleri alanlarda yine büyümeye devam edecekti.

Sonra bir de Malcolm vardı—ve zaten o, diye kabul etti Parker, bu tuhaf ve huzursuz hissin ana merkeziydi. Tanrı biliyor, adam çok büyük bir değişiklikti hayatında. Parker onun yaşamına gizli ve hünerli bir şekilde mi sızışverdiğine, yoksa çok özenle kilitlediği kapıları tekmeleyerek mi dalıverdiğine bile karar veremiyordu.

Çoğu günler ikisinin karışımı gibi geliyordu.

Hayatına nasıl girmiş olursa olsun, Parker ondan ne bekleyebileceğini bilmiyordu. Nazik ve ilgili bir âşıkken, sert ve talepkâr olabiliyordu; eğlenceli ve keyifli bir arkadaşken, birden onu hem farkında olduğu hem de olmadığı şeyleri düşünmeye zorlayan sorularla sıkıştıran biri olabiliyordu. Risk almayı seven insan, sevgi dolu oğul, asi kötü çocuk, becerikli iş adamı.

Parker tüm bu yüzlerini görmüştü Mal'in ama yine de daha yüzeye bile yeni dokunabildiğini hissediyordu.

Mal'in içten merakını; bilgi, tarih ve bağlantıları deşip ortaya çıkarmasını çok beğeniyordu. Parker genç adamın diğer insanlarla ilgili pek çok şeyi kolayca öğrenebildiğini fark etmişti.

Ama kendi kişisel bilgileri konusunda insanı sinirlendirecek ölçüde ağzı sıkıydı.

Onun hakkında bildiklerinin çoğunu başka kaynaklardan öğrenmişti. Parker ne zaman çocukluğu hakkında, Kaliforniya'daki ilk yılları hakkında, hatta tekrar eve dönmesine neden olan kaza hakkında bir soru sorsa konuyu ustalikle geçiştirmeyi, yüzeysel bir şeyler söyleyerek kapatmayı beceriyordu.

Eğer ilişkileri yüzeysel olsaydı bu ağzı sıkılık tavrı pek sorun olmazdı. Ama ilişkilerinin yüzeysel olmadığını düşünüyordu Parker, o yüzden bir sorundu. Sorundu çünkü Parker merak ve ilgi aşamasını geçmiş, çekime doğru yol almış, iliklerine kadar arzuyu hissetmiş, şefkat üzerinde bocalamış ve artık kontrolünü kaybetmiş halde aşka doğru ilerliyordu.

Ve bu durumdan hiç de memnun değildi.

Yağmur zarif ve ince damlalarla çiselemeye başlarken Laurel elinde büyük bir tepsiyle içeri girdi.

"Eğer günün bu saatinde bir toplantı yapacaksak bir şeyler de yemeliyiz." Tepsiyi masaya koyarken Parker'a doğru baktı. "Bu kadar düşünceli ve endişeli durma."

"Belki sadece acıkmışımdır."

"Bak onu çözebiliriz. Çok güzel ve tam kız usulü sandviç-

lerimiz var. Mevsim meyveleri, kereviz ve havuç dilimleri, doğal patates kütürü ve pötifurlar.”

“Gerçekten işimizi görür.”

“Harika değil mi?” Laurel bir parça patates kütürü kopardı. “Yağmurlu bir öğlende şömine keyfi. Ayaklarımı bir süre dinlendirmek için harika bir ortam.” Kendine çay doldurdu, sonra oturdu. “Neler oluyor?”

“Birkaç şey.”

“Siz de ne var ne yok tarzı birkaç şey mi, yoksa bir konu var, hadi enine boyuna tartışalım tarzı birkaç şey mi?”

“Sanırım ikincisi.”

“O halde bir sandviç ihtiyacım var.”

Laurel tabağına bir sandviç alırken Mac ve Emma içeri girdiler.

“O halde yaka çiçeğı olarak minik kalla zambakları diyoruz,” dedi Mac, sürdürdüğü belli olan bir diyalogda. “Ayrıca işte buketlere ve diğer aranjmanlara da onlardan serpiştirirsin. Yoğun değil ama aralara.”

“Tamam.”

“Evet, harika olacak. Düğün çiçekçimle görüşüyorum da,” dedi Mac, Parker ve Laurel’e. “Sanırım kendisi gerçek bir deha.”

“Ben de bir dehayım,” diye hatırlattı Laurel. “Eğer hâlâ çiçekçi modundaysan Em, ben daha sakın, serin renkler istiyorum. Buzlu meyve tonları olur ya.”

“Beni frambuaz rengi giymek durumunda bırakma.” Mac açık kızıl saçlarını işaret etti.

“Bırakabilirdim aslında ama dahi olduğum kadar insafliyım da. Ben limoni düşünüyordum. Üçünüz de epey soluk bir limon rengi içinde harika durursunuz. Şifon olabilir. Biraz klişe belki. Yani yaz düğünü, limoni şifon ama—”

“Güzelmış. Ben limoniyle çok iyi çalışabilirim,” dedi Emma. “Aralarda canlı maviler, nane yeşili izler. Geneli yumuşak ve sakın ama aralarda daha yoğun renklerle beklenmedik çıkışlar.”

“Nişan fotoğraflarınızı haftaya çekmek istiyorum,” dedi Mac, Laurel’e.

“O konuda tam olarak ne istediğimize karar vermedik daha.”

“Ben verdim.” Mac bir havuç dilimi ısırdı. “Mutfakta.”

Laurel birden suratını astı. “Klişeler demişken işte.”

Mac havucun kalanını ona doğru salladı. “Tezgah büyüleyici kekler, pastalar ve kurabiyelerle süslenmiş. Sen ve Del de önündesiniz. Del’i bir taburede oturtmayı düşünüyorum ve sen de şef önlüğünü ve şapkanı takmış olacaksın.”

Surat asıklığı daha da derinleşti. “Ne büyüleyici olurum değil mi?”

“Seninle işim bittiğinde, tatlı, seksi, güzel, büyüleyici ve eşsiz görüneceksin.”

“Jack ve benim pozlarımızı bahçede çekmek konusunda haklı çıkmıştı,” diye araya girdi Emma. “Hem büyüleyici hem de inanılmaz seksi görünüyorduk.”

“Dehamın da katkısı var tabii ama sizin büyüleyici ve seksi olmanız da epey işe yaradı. Evet.” Mac bir koltuğa oturdu. Parker’a bakıp arkadaşını gülümserken görünce kaşları kalktı. “Sen neye gülüyorsun?”

“Çok eğlenceli... hepinizi böyle düğün planlarıyla ilgili konuşurken dinlemek çok eğlenceli. Kendi düğün planlarınız yani. Mac, gelinlik mağazasındaki Monica ve Susan’dan senin gününde benim dublörüm olmalarını istedim. Zeki, deneyimli ve becerikliler. Ve tören sırasında ilgilenilmesi gereken bir şey olduğunda pederden mola isteyip koşturmak zorunda kalmayacağım.”

“İyi düşünmüştün.”

“Yani bu bizi dörtte dört dahi yapar. Biz yukarıda Gelin Suitsi’ndeyken konuklarla da ilgilenecekler. Emma, senin ekibin var biliyorum ama—”

“Biliyorum, ben de düşündüm,” dedi Emma. “Ev hazırlanırken ben müsait olmayacağım, Carter, Del ya da Jack’i de kullanamayız. Önümüzdeki birkaç organizasyonda benimle

çalışacak iki çiçekçim var. Eğer düşündüğüm kadar iyi çıkarlarsa, Mac'in düğününde benim her zamanki ekibimle çalışacaklar. Nisan'daki Seaman düğünü için de fazladan ve deneyimli ellere ihtiyacımız olacak—ve benimki ve Laurel'inki için.”

“Güzel. Ve Laurel.”

“Ben de hallettim. Charles'a, Willows'taki pasta şefine, Mac'in düğününde benimle çalışabilecek kadar zaman ayırabilir mi diye sordum. Size ne kadar yetenekli olduğundan bahsetmiştim. Çok heyecanlandı. Bize ayracağı vakit için epey uğraşmam gerekecek ama Julio'yu nasıl kandırabileceğimi biliyorum,” diye ekledi, restoranın huysuz baş aşçısından bahsederken.

“Tamam bu konu halledildi o zaman,” dedi Parker. “Ayrıca arada strateji toplantıları yapmamız gerekecek. Ve bu ekstra elemanların tören alanlarıyla ilgili tura ve çalışma şekillerimizle ilgili ekstra toplantılara ihtiyacı olacak. Mac, senin düğünün için bir saat çizelgesi yaptım.”

“Benim çizelgem,” dedi Mac sırtarak. “Parker bana bir çizelge yapmış.”

“Her zamanki çizelgelerimizden farklı, çünkü konu senin ve biziz. Zaman kısıtlamalarını ya varsa rötuşları prova sırasında halledeceğiz—ki o da konuşmak istediğim başka bir konu. Prova yemeği...”

“Muhtemelen Willows'ta rezervasyon yaptıracaktık ama...”

Parker, Mac'in gözlerine baktı, bu gözlerdeki bakışları anlayarak gülümsedi. “Ben de öyle istemenizi umuyordum.”

“Ah evet!” Emma şahit olduğu bakışmayı anlayarak ellerini çırpı. “Burada yapaım. Harika olur.”

“Harika,” diyerek katıldı Laurel. “Ekstra iş, kurma, temizlemeye rağmen harika.”

“Anlaştık mı?”

Mac masanın üzerinden uzanarak Parker'ın elini sıktı. “Anlaştık.”

“Tamam, şimdi yeni bir iş var. Tuhaf ve yeni bir iş. Katrina Stevens’den bir telefon aldım. Anılarınızı tazeleyeyim. Kendisi ilk gelinlerimizden biriydi. Kule gibi uzun, kalem gibi incecik, kocaman gülüslü kadın. Sanırım Gelin Suiti’nde sağdıçla seks yapma konusunda bize bir ilki yaşatan onun nedimelerinden biriydi.”

“Ah evet hatırladım!” Mac elini kaldırdı. “Rahat bir seksen beş vardı, üstüne on santim de topuklular ekliyordu. Damat bir doksanın üstündeydi. İki birlikte İskandinav tanrılarına benziyorlardı.”

“Gümüş Saray pastası, altı katlı,” diye hatırladı Laurel.

“Beyaz güller, yıldız çiçekleri,” diye ekledi Emma.

“Mica’yla boşanıyorlarmış.”

“Yani, yürütmelerini de sağlayamayız. Yine de kötü olmuş,” diye ekledi Laurel. “Etkileyici bir çift oluyorlardı.”

“Görünüşe göre, en azından Katrina’ya göre, Mica gerçekten de başkalarını etkilemeyi çok seviyormuş. Ve Katrina onu müşterilerinden birine bunu yaparken yakalayınca kıcına tekmeyi basmış. Bazı git geller olmuş ama, ayrılma, barışma, ayrılma ama artık bitmiş. Boşanma davası Şubat’ın sonunda bitiyor. Katrina da bir boşanma partisi istiyor. Burada.”

“Boşanma partisi mi?” Emma’nın dudakları büzüldü. “Kulağa pek hoş gelmiyor bu.”

“Mica’ya karşı pek hoş hisler beslediğini ben de sanmıyorum ama telefonda sesi enerjik ve mutlu geliyordu. Yeni yaşamının başlangıcı dediği şeyi kutlamak gibi bir fikir gelmiş aklına ve bunu burada yapmak istiyor—belli ve seçkin bir stil içinde yani.”

Parker asla uzağında tutmadığı su şişesinden biraz içti. “Bizim işimizin böyle bir şey olmadığını açıklamaya çalıştım elbette ama bu konuda epey kararlı. Sevgililer Günü çılgınlığını saymazsak en yavaş aylarımızdan birinde tam bir gün rezervasyon yapmaya istekli. Ben de konuyu sizinle görüşmem gerektiğini düşündüm.”

“Websitemizde bu tarz bir olayı nasıl listeleriz ki?” diye mırıldandı Mac.

“Boşanmak insanı üzer ya da kızdırır.” Emma kaşlarını çatarak çayına baktı. “Yani arkadaşlarıyla dışarı çıkıp kadeh kaldırmayı anlarım ama bu kadarı biraz kötü.”

“Karını aldatmak daha kötü,” dedi Laurel.

“Orası öyle şüphesiz, ama...” Emma rahatsız bir tavırla omuzlarını oynattı. “Bir de burada, evlendikleri yerde.”

“Muhtemelen benim adiliğim ama kadının düşünme biçiminden hoşlandım.” Laurel omuzlarını silkti ve elindeki havuç dilimini ısırды. “Sanki bir döngüyü sonlandırıyor ve bağırıp çağırıp ağlayacağına –ve muhtemelen ikisini de zaten başlarda yapmıştır- bu döngüyü yiyecek, içecek, çiçekler, müzik ve arkadaşlarla damgalamak istiyor. Yani düzenli olarak böyle işler yaparken görmek istemem bizi ama bu durumu da memnun kalan bir müşterinin tekrar gelmesi gibi görebilirim.”

“Belki de bir paket falan oluşturmaliyiz.” Mac bir sandviç aldı. “Düğününüzü planladık, şimdi de boşanmanızı planlıyoruz. Yüzde on fiyat iskontosuyla kutlayın.”

“Çocukları olmuş mu?” diye sordu Emma.

“Hayır.”

“Yani, bu da bir şey sanırım. Sen ne düşünüyorsun söylemedin?”

“Üçünüzün gösterdiği tepkilerin aynılarını ben de yaşadım, değişik derecelerde.” Parker ellerini havaya kaldırdı, sonra indirdi. “İlk hissim hayır oldu. Sonra, kadın konuştukça, neler yaşadığını ve neden böyle bir şey istediğini daha iyi anlamaya başladım. Bütün o hisleri ve tepkileri bir tarafa koyup olaya tamamen dışarıdan baktım. Burada işten bahsediyoruz ve eğer bir müşterimiz bizi kötü evliliğinin bitişini kutlamak için kiralamak istiyorsa bizi hiç ilgilendirmez.”

“Yani evet mi diyorsun?” diye sordu Mac.

“Evet diyorum çünkü bana bu partiyi, bu yeni başlangıcı özellikle burada yapmak istediğini, bunun ona diğer baş-

langıcın da güzel başladığını, umut ve aşla dolu olduğunu hatırlatacağını söyledi. Ona evliliğinin bir hata olmadığını hatırlatacakmış. Bir şeylerin değiştiğini, şimdi her şeye yeniden başlayacağını söyledi. Tanrı şahidi olsun aşka ve umuda inanmaya da devam edecekmiş. Bilmiyorum, beni ikna etti.”

“Kadının cesareti şey, ne denir, takdire şayan,” dedi Mac.

“Benim oyum da Parker’la aynı. Yalnız bir şeyi daha oylamaya açmak istiyorum, eğer böyle teklifler gelmeye devam ederse, her teklifi bağımsız değerlendirelim.” Laurel masanın etrafına baktı. “Evet iş yapıyoruz, ama müşteri eski eşine saldırı olsun diye böyle bir şey yapıyorsa, karşı taraf hak etmiş olsa bile, onun yerinin burası olduğunu sanmıyorum.”

Parker “Kabul edildi,” dedi hemen. “Zaten Katrina’dan öyle bir his alsaydım baştan reddederdim.”

“Pekâlâ.” Mac başını salladı. “Her teklif bağımsız değerlendirilecek.”

“Ben de kabul ediyorum,” diye karar verdi Emma, “çünkü anladığım kadarıyla sadece bir kapıyı kapatıyor ve diğerlerinin arkasında ne olduğunu görmek istiyor. Ama yine de bence üzücü.”

“Bunu da hallettiğimize göre size bahsetmem gereken yeni bir iş daha var ve sanırım bu sizi neşelendirecek. Kitap taslağındaki düzeltmeleri bitirdim, birleştirdim.”

“Gerçekten mi?” Emma yutkundu. “Neşelendim mi korktum mu bilemedim.”

“Bütün dosyayı hepimize göndereceğim. Düzenlemenizi, düzeltmeler yapmanızı, önerilerde bulunmanızı, şirretlik yapmanızı, mızıldanmanızı, dudak bükmenizi istiyorum. Kitabın kendi alanınızla ilgili bölümleriyle bunların dozunu iki katına çıkarın. Önceki konu gibi, bu proje de hepimizin katıldığı ve kabul ettiği bir şey olmalı. Hepimiz istemeleyiz.”

“Hepimizin istediğini söyleyebilirim.” Laurel onay için yine masanın etrafına baktı. “Ama sadece yeni bir zeminden bahsediyoruz. Ve bazen yeni zeminlerde batabilirsin.”

“Ben de yeni zeminler konusunda düşünüyordum.” Par-

ker kaşlarını çatarak su şişesine baktı. “Yeni adımlar, yeni riskler. Ama adımlarımızı yeni zeminlerde atma riskine girecek kadar zorlu ve zeki olduğumuzu düşünmek istiyorum.”

“Yani, öyle söyleyince...” Laurel derin bir nefes aldı. “Bu işi batırırsak egomuzun biraz yaralanmasından başka kaybedeceğimiz bir şey var mı?”

“Ben iyimserliği ve batırmamayı seçiyorum,” dedi Emma. “Nasıl birleştirdiğini, neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum Parker.”

“Bence gerçekten bir potansiyeli var. Mac, dosyalarımızdan senin yeteneğini gösteren bazı resimler de ekledim. Emma ve Laurel’in çalışmalarını ve yeteneklerini gösteren fotoğraflar da. Yaptığımız şeyin görsel bir hissini de verir.”

“Ben Laurel’in ego çökmesiyle Emma’nın iyimserliği arasında bir yerlerdeyim. Ve taslağı bu noktada kalarak incelemek istiyorum.”

“Güzel. Herkes üzerinden geçtiğinde, hazır olduğunuzda, tekrar toplantı yaparız. Sonra da ajansa göndeririz. Tabii yine eğer hepimiz istiyorsak.”

Parker derin bir nefes verdi. “Evet, hepsi bu işte.”

“Ben Carter’ın da bir bakmasını isterim. İngiliz Dili Profesörü,” diye ekledi Mac. “Ve gelecek vaat eden romancı.”

“Elbette. O da düzeltmeler, değişiklikler yapabilir. Benim aklımdaki konular bunlardı. Hazır herkes buradayken tartışmamızı istediği bir konusu olan var mı?”

Emma elini kaldırdı. “Benim var. Ben Malcolm’la aranda neler olduğunu bilmek istiyorum. *Gerçekten* neler olduğunu ama, ayrıntılarıyla.”

“Desteklendi,” dedi Laurel.

“Ve bir kez daha oy birliği.” Mac masaya doğru uzandı. “Hadi Parkes, dökül bakalım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parker gözlerini ona dikmiş üç yüze baktı. Arkadaşlar, diye düşündü. Onlarsız da olmuyor. Kendi işlerine bakmalarını da söyleyemiyorsun.

En azından bu üç arkadaşla söyleyemezsin.

“Ne demek neler oluyor! Neler olduğunu biliyorsunuz işte. Malcolm ve ben görüşüyoruz, dışarı çıkıyoruz, programlarımız ve ruh halimiz uygun olduğunda da birlikte oluyoruz. Cinsel maceralarımızın ayrıntılarını anlatmamı mı istiyorsunuz?”

“Ben isterdim ama onu Kızlar Gecesi’ne saklıyorum,” dedi Laurel düşünerek. “Bir sürü şarap ve Bayan G’nin pizmaları eşliğinde.”

“Soru 1.” Mac parmağını kaldırdı. “Yatak arkadaşlığı mı, çıkma mı, ilişki mi?”

Parker oyalandığını bilerek ayağa kalktı ve kendine bir fincan çay daha koydu. “Neden üçü birden olmasın ki?”

“Yatak arkadaşlığı eğlence ve tatmin içindir. Çıkma biraz da derin olabilir ve düşündüğün ya da düşünmediğin bir şey başka bir şeye dönüşebilir. Ama genelde tadı kaçana ya da sen başka bir şey istediğine karar verene kadar sahip olduğun bir şeydir.” Emma duraksadı ve genel kabul için masanın etrafına baktı. “Ve bir ilişkide emek harcadığın, gayret gösterdiğin bir şeydir. Bir bağlantı oluşturmak ve onu korumaktır. Bir ilişki de ilk ikisinin etkenleri olur, ama ilişki o etkenlerin toplamından fazlasıdır.”

“Bu kız talk-show sunmalı.” Laurel fincanını Emma’ya doğru kaldırdı. “Pekâlâ, uzmanımızın yorumlarının ışığı altında, siz ikiniz sadece eğleniyor musunuz, daha fazlası olup olmayacağını mı anlamaya çalışıyorsunuz yoksa bir bağ mı oluşturunuz?”

Parker bir pötifur yemek istediğine karar verdi. “Sorun üçünüzün de bir ilişki içinde olması, ve dahası çılgınca âşık olmanız ve evlenmek üzere olmanız. Bu yüzden bana sadece o çerçeveden bakıyorsunuz.”

“Bu da sadece soruyu geçiştirmekle kalmıyor, gereksiz olduğunu da gösteriyor. Oysa öyle değil,” diye ısrar etti Mac. “Biz birbirimize ne hissettiğimizi anlatırız. Yaptığımız bu. Senin bize anlatmıyor olman konuyu hâlâ netleştiremediğini, belki biraz endişeli olduğunu gösteriyor bence. Sadece hazır değilsin. Ve sorun değil. Biz sen hazır olana kadar bekleriz.”

“Bu çok bel altı oldu.” Parker yüzünü asarak küçük, güzel keki ısırdı. “Bekleriz -alt metin- çünkü biz iyi, gerçek, sadık dostlarız.”

Mac de keklerden birine uzandı. “İşe yaradı mı?”

“Adi.”

“İşe yaradı.” Laurel gülümsedi. “Ve aramızda suçluluk hissi duyan tek kişi Emma. O da atlatır.”

“Çok hafif bir suçluluk hissi ama gerçekten eğer konuşmaya hazır değilse, bence Parker’ı zorlamamalıyız.”

“Sen de mi?”

Emma, Parker’ın ölümcül bakışları altında gözlerini indirdi. “Beni çok kötü etkiliyorlar.”

“Peki tamam. Verebileceğim tek cevap, ne olduğunu bilmiyorum, tam olarak. Sanırım hâlâ düşünüyorum. Bilmiyorum sadece birkaç hafta oldu. Ondan hoşlanıyorum. Birlikte olmaktan keyif alıyorum. Beni rahatsız eden ya da sikan o ukala, aşırı cilalı ve ego yüklü tarafları yok, ilginç ve zeki. Bir iş idare etmenin neler gerektirdiğini anlıyor, ve yaptığım işe, işimi nasıl yaptığıma saygı duyuyor. Nasıl yaptığının ayrıntı-

larına dair çok fazla şey bilmesem de ben de onun işine saygı duyuyorum. Bu arada kendi hakkında bir şeyler anlattırmak için adamın ağzını neredeyse kerpetenle açmak gerekiyor.”

“Bir alet kutusunu dolduracak kadar kerpetenin var senin, farklı şekillerde, büyüklüklerde ve renklerde,” dedi Mac. “Ve onları nasıl kullanacağını da çok iyi biliyorsun ki insanlar sana her şeyini anlatır.”

“Görünüşe göre Malcolm o insanlardan değil. Yüzeyin altındaki ayrıntılardan bahsediyorum ben, ve gerçekten sinir bozucu olabiliyor. Çünkü eğer gerçekten uzun zaman önceydiyse ve önemli değilse –en sevdiği iki neden- o halde neden bana *anlatıp* geçmiyor? Üstelik sormuşum, yani bilmek istediğim de belli. Ama bu sefer ben geri adım atıyorum çünkü demek ki aslında önemli ve bana anlatmak istemiyor diyorum. Sonra bir bakıyorum, konu başka bir yere gitmiş, adam bu konuda cidden usta, ya beni güldürecek bir şey söylüyor ya da bir bakıyorum sevişmeye başlamışız. Ve ben ne sorduğumu bile unutuyorum.

“Ayrıca kendinden çok emin.” Parker kekinden ısırdı ve kalanını sallayarak konuşmaya devam etti. “Aslında çekici gelmemesi gereken bir tavır var, yani bana çekici gelmemeli, ama yine de öyle tatlı ve...kolay olabiliyor ki. İnsanlara –yani bana- bir bakışı var ki, bilmiyorum. Birçok erkek gerçek anlamda sana bakmaz, ama Mal öyle değil. Yani sadece söylediklerini dinliyor gibi değil, seni işine alıyor gibi. Ve çok etkili, güçlü bir şey işte.”

Parker bir kek daha aldı. “Yani ben güçlü ve kolay kombinasyonunun beni bu hale getireceğini nereden bilebilirdim ki? Gerçekten, böyle bir şey bilmemi beklemiyordunuz değil mi?”

“Hımm,” dedi Laurel ve kaşlarını kaldırarak diğer iki arkadaşıyla bakıştı.

“Değil mi işte.” Parker yine kekinden ısırdı. “Ayrıca ben buna paralel bir şeyler anlatmak ya da öğrenmek istediğimde on defa o bakışlarla duraksıyorum, ki bu da konsantrasyonu-

mu bozuyor. Yani, sizin de anladığınız gibi olayın ne olduğunu bilmiyorum çünkü Mal belirsiz. Belirsiz işte,” diye tekrarlayarak bir kek daha almak için uzandı. “Ne?” diye sordu arkadaşlarının bakışını görünce.

“Beş pötifur yedin,” dedi Mac. “Altıncıyı mı istiyorsun.”

“Hiç de değil.” Parker tabağa baktığında dondu kaldı. “Beş mi? Ne yapayım, güzeller işte.”

“Peki. Unlu mamullerden biraz uzaklaşalım.” Laurel nazıkçe keki Parker’ın elinden aldı, tabağa koydu ve tabağı uzağa iteledi. “Sorun bunları şimdiye kadar içine atmış olman, sonra tıpayı çektiğinde için birden boşalıyor gibi oluyor ve şekerle mideni bastırmaya çalışıyorsun.”

“Herhalde.”

“Ona âşık olmuşsun,” dedi Emma.

“Ne? Hayır?” Parker başını ve elini ilgisiz görünmeye çalışır gibi salladı. “Hayır.” Bu sefer daha ciddi bir şekilde. Sonra gözlerini kapatıp durdu. “Tanrım. Sanırım, muhtemelen öyle. Ama âşık olduysam o ayakların yerden kesilmesi, karnıcalanma, parlıtlar falan nerede? Ben neden sadece biraz bulantı hissediyorum?”

“O muhtemelen yediğin keklerden.” Mac, Laurel’a baktı. “Sen alınma da.”

“Alınmadım. Tadımlık keklerdi sonuçta, mısır gibi yenmez.”

“Keklerden falan değil.” Parker bir elini karnına bastırdı. “Yani belki birazı. Konu...Bizim onunla belli, net bir temelimiz yok.”

“Yani birçok kişi için olduğundan daha da zor senin için bu durum,” dedi Laurel. “Ama aşk canına okuyabilir işte.”

“Ama ben hep işte ayaklarının yerden kesileceğini, her şeyin biraz daha iyi, daha güzel olacağını hayal etmiştim.”

“Olacak,” dedi Emma. “Olur. Ve olacak.”

“Ama önce canına okur.” Mac gülümseyerek omuzlarını dikleştirdi. “En azından benim tecrübemde öyleydi.”

“Ben öyle istemiyorum. Ben cana okuyan taraf olmayı istiyorum.”

“Belki de öylesin ama bilmiyorsun bunu,” dedi Emma. “Belki o da tıpkı senin gibi hissediyor. Eğer ona söylersen—”

“Kesinlikle cehennemin yedi kat dibinde yanmayı memnuniyetle tercih ederim.” Parker elini kaldırdı ve düşüncesini bile gezegen yüzeyinden silmek ister gibi salladı. “Her şey yolunda, böyle gayet iyi. Ayrıca bırakın da bir kez o bana bir şey söylesin. Şimdi daha iyi hissediyorum kendimi. Gerçekten. İçime atmamam, boşaltmam ya da önceden ne yapıyorsam onu yapmam daha iyi olurmuş. Her ikimiz de iyi vakit geçiriyoruz ve ben konuyu fazla düşünmeye başladım. Bir şey neyse odur ve her şey yolunda işte. Gelmek üzere olan bir müşterim var.”

Mac tam bir şey söylemeye başlayacakken Emma masanın altından dizini sıktı. “Benim de. Hey bu arada bugün poker gecesi var. Biz de kendi versiyonumuzu yapalım. Şarap, piz-za, film.”

“Ben varım,” dedi Laurel.

“Kulağa çok hoş geliyor. Ayrıca—” Mac, Parker’ın telefonunu çalınca sustu.

“Biri Bayan G’ye sorsun. Eğer o tamam diyorsa ben varım. Cevap vermem lazım.” Parker kalkarak telefonu açtı. “Selam Roni, senin için ne yapabilirim?” diyerek odadan çıktı.

Telefon, gelen müşterisi, iki telefon daha ve yemek şirketiyle menülerden birindeki bir son dakika değişikliği konusunda acil görüşme zamanını ve dikkatini aldığı için şükrediyordu Parker. Müşterilerinden kaynaklanan taleplere, mini krizlere ve ayrıntılara yoğunlaşırken Malcolm ya da kendi hisleri hakkında fazlaca düşünüp, kafayı bunlara takmazdı.

Bütün bunlardan sonra sonunda merdivenlerden alt kata doğru inerken zaten muhtemelen Malcolm’a âşık olmadığına karar verdi. Daha çok, karşı konulmaz bir cinsel çekimin sisiyle bulanıklaşmış bir tür hoşlanmaydı.

Hoşlanmalar zararsız ve eğlenceliydi. Ve görüş netleşti-

ğinde dönüp bakılınca keyifle hatta eğlenerek hatırlanacak şeylerdi.

Evet, hoşlanma teorisi çok hoşuna gitmişti.

Hafiflemiş, kendini toparlamış halde mutfağa doğru döndü ve Bayan Grady'ye Kızlar Gecesi teklifindeki son durumu sormaya karar verdi.

"Bayan G, kızlar gel..." Malcolm'u kahvaltı köşesinde otururken görünce cümlesi yarıda kaldı.

Masanın üzerine eski bir örtü serilmiş, üzerine de bir sürü tamir aleti ve Parker'ın yerdeki elektrikli süpürgeye ait olduğunu tahmin ettiği ne olduğu belli olmayan parçalar dağılmıştı.

"Telefonda," dedi Malcolm bir parmağıyla Bayan Grady'nin odalarından birini işaret ederek.

"Burada olduğunu bilmiyordum." Ve işte konulardan biri de bu, diye düşündü Parker. Malcolm ona planlama ya da strateji yapacak, hazırlanacak vakit vermiyordu.

"Civarda bir yerde yolda kalan bir Porsche vardı, ben de bir uğrayayım dedim. Bayan G de bunu ev aletleri mezarlığına göndermek üzereydi." Bir vidayı ya da civatayı ya da bir şeyi başka bir şeye bağlayan bir parçayı gevşetirken kafasını sallayarak gözünün önündeki saçları iteledi Malcolm.

"Tamir edebilirim."

Parker masaya yaklaştı. "Emin misin?"

"Muhtemelen. Denemeye değer." Mal, başını kaldırarak Parker'a gülümsedi. "Porsche kadar karmaşık değil."

"Öyledir ama yine de neyin nereye girmesi gerektiğini nereden bileceksin ki?"

"Çünkü parçalarına ben ayırdım."

Benim bir liste yapmam gerekirdi, diye düşündü Parker. Bir şema çizmem. Malcolm'un bir motor ya da parçası olabilecek bir şeyle uğraşmasını izledi. "Sorunu ne?"

"Bayan G'ye göre tepinmeye başlamış."

"Tepinmeye mi?"

“Biraz da homurdanıyormuş. Alet tamiri üzerine ders mi istiyorsun Güzel Bacak? Bazı temel hatlarını gösterip, güzel, şirin aletler falan alabilirim sana.”

Parker gözlerini kısarak kasti bir şekilde yukarıdan baktı Malcolm’a. “Teşekkür ederim, kendi aletlerim var benim.”

“Pembeler mi peki?”

Parker seri bir hareketle kafasının yan tarafına vurunca Malcolm güldü. “Onlar benim aletlerim zaten.”

“Öyle mi? Güzel aletler. Günü kapattın mı?”

“Umarım.” Ellerine bak, diye düşündü Parker. Ondan hoşlanması çok doğaldı. Çok becerikli, ne yaptığını iyi bilen eller. Tıpkı ona dokunurken olduğu gibi. Biraz geriledi ve dönüp bir kadeh şarap almaya karar verdi.

“Bugün poker gecesi var sanıyordum.”

“Öyle. Birazdan Del’in oraya geçeceğim.”

Parker genç adamın tıraş olmadığını fark etti, kotunda da yağ lekeleri ve yırtıklar vardı. Poker gecesi kıyafet meselesi çok çok rahat olmalı, diye düşündü.

“Bir şey içmek ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

Parker kendine şarap koyarken Mal sessizce çalışmaya devam etti. Sadece bir kez hafif bir küfür savurdu, arada bir de memnun sesler çıkararak başını sallıyordu. Ayağı sanki içinden mırıldandığı bir melodiye ritim tutuyordu. Saçları Parker’ın uzanıp parmaklarını arasına sokmak istediği siyah, dağınık bir yığındı.

Parker belki ona birazcık, çok az âşıktı ama o da hoşlanmak kadar zararsızdı. Değil mi? Bütün hayatını onun etrafında ya da onunla geçirmeyi planladığı falan yoktu.

Tanrım, neden sakinleşip her şeyi oluruna bırakamıyordu?

“Nasıl gidiyor Malcolm?” Bayan Grady mutfağa girdi ve Parker’a göz kırptı.

“Sanırım hallettim.”

“Peki o şeyi tekrar bir araya getirdiğinde, elini yüzünü yıka. Biraz süt ve kurabiye yiyebilirsin.”

Malcolm, Bayan G’ye dönerek gülümsedi. “Tamam.”

“Yakınlarda becerikli birinin olması çok güzel. Uzun süredir sadece kadınlarla dolu bir evdik. Halledemediğimizden değil ama artık çamaşır makinelerinden biri bozulduğunda kimi arayacağımı biliyorum.”

“Çamaşır makinelerinden biri mi?”

“Her katta bir çamaşır odamız var.”

“Çok verimli.” Mal, bir kaşını kaldırarak Parker’a baktı. “Ve pratik.”

“Öyle. Ben bu akşam bazı hanım arkadaşlarımla dışarıda olacağım. Çıkmadan önce pizzanızı hallederim,” dedi Bayan G, Parker’a.

“Biz de bir şeyler hazırlayabiliriz,” diye başladı Parker. “Sen doğruca çıkıp eğlenmene bakabilirsin.”

“Öyle planlıyorum ama her ikisini de yapabilirim. Bu gece annen de var Mal.”

“Öyle mi? O da mı geliyor?”

“Evet. Bir şeyler yiyip bolca dedikodu yapalım. Başımızı belaya sokmamaya çalışırız.”

“Keyfinize bakın, kefaletler benden.”

Bayan Grady keyifle güldü. “Bu sözünü hatırlatırım.” Dudaklarını birleştirerek masaya doğru ilerledi. “Parçaları nasıl da parlatmışsın.”

“Biraz ayar, biraz temizlik ve bir de vazgeçilmez WD-40 pas sökücü. Bu arada bu süpürgelerden kaç tane var sizde?”

“Bundan sadece bir tane. Eski ama benim odalarım için daha kullanışlı. Yoksa Parker bir filo yeni ve havalı elektrikli süpürge aldı. Ama ben temizlik ekipleri dışında bir şeyler yapmak istediğimde o koca makineleri indirip kaldırmakla uğraşmak istemiyorum. Ah bu arada, Margie Winston’a rastladım. Sürdüğü o külüstüre yeni bir nefes katmışsın.”

“O yaşlı kızın tam üç yüz binde. Pontiac’dan bahsediyorum bu arada, Bayan Winston’dan değil.”

Parker, Mal bir taraftan makineyi birleřtirirken ikisinin konuřmasını, rahat sohbetlerini dinliyordu. Bunun Mal'in diđer bir olumlu özelliđi olduđunu dűřündű. Kolay ve dođal bir sohbet tarzı vardı ve bu műřteri iliřkilerine de yansıyor olmalıydı.

Sűpűrgecin fiřini takıp dűđmesini aıtıđında emiř gűcűne baktı ve gülűmsedi. "Gayet iyi bence."

"şuna bakar mısınız! Ayrıca metal şiğniyormuş gibi sesler de ıkarmıyor."

"Bir süre daha böyle gider bence."

"Teřekkűrler Malcolm. Sűt ve kurabiye için hak ettin. Önce řunu bir kaldırayım."

"Ben hallederim." Mal çömelerek kordonu toplamaya başladı. "Nereye götürmemi istersin?"

"şuradaki çamaşır odasına. Soldaki ilk kapı."

Mal sűpűrgeyi taşırken Bayan Grady başını salladı. "Eđer otuz yař genç olsaydım bu parçayı kaşırmazdım. Tanrım, yirmiye de razı olurum ve yaşlı teyze genç sevgili olayını denerdim belki."

Parker neredeyse řarabını pűskűrtüyordu. "Ben bunu duymadım."

"Daha yüksek sesle söyleyebilirim."

Parker kafasını sallayarak gülűmsedi. "Seni etkilemeyi bařarmıř."

"Sen etkilenmediysen sende bir sorun var."

"Ben de bir sorun yok."

"İyi, bunu duyduđuma sevindim." Bayan G. Aletleri gűműř renkli alet kutusuna yerleřtirmeye bařlamıřtı.

"Bırak ben hallederim. Sen sevgiline sűt ve kurabiye vaat etmiřtin."

"O zaman ben onları hazırlayayım, senin de şarabını taze-lerim. Sen de Mal'e eşlik et."

Malcolm geri dönűp ellerini yıkadıktan sonra Bayan G genç adamın önűne kurabiye dolu bir tabak ve uzun, büyük

bir bardak soğuk süt koydu. “Sütü de içersen annene çok iyi bir çocuk olduğunu söyleyeceğim.”

“Sana inanmaz ama.”

Parker alet kutusunu yerine koyduktan sonra mutfığa döndüğünde Malcolm’u yalnız buldu.

“Bayan G yapması gereken işler olduğunu ve senin bana eşlik edeceğini söyledi. Peki biz poker çevirirken, Dörtlü pizza sonrası neler yapıyor?”

Parker karşısına oturarak şarabını yudumladı. “Ah, iç çamaşırlarımızla ağır çekim yastık kavgaları yapıyoruz.”

“Tanrım, bir rüyam daha gerçekleşti. Kurabiye ister misin?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Parker pötifurları hatırlayarak.

“Çok şey kaçırıyorsun. Hey, daha önce de böyle bir sahnemiz olmuştu.”

Parker gülümsedi. “Evet. Ama artık sana gıcık olmuyorum. Şimdilik. Şanslı hissediyor musun kendini? Poker için diyorum,” diye ekledi yalandan bir azarla, Mal’in sırtışını görünce.

“Kendini şanslı hissetmesi, insanı gevşetebilir. Şanslı olmak daha iyi.”

“Pekâlâ. Şanslı olmaya içelim.” Parker, şarap kadehini Mal’in süt bardağına dokundurdu.

“Demek ev yapımı pizza ve seksi yastık kavgaları. Bir erkeğin bu şeye davet edilmek için ne yapması gerek?”

“İlk gereklilik erkek olmaması. Gerçi ev yapımı pizza konusunda bir şeyler yapabiliriz.”

“Ona da razı olurum sanırım. Dinle, davetler demişken, annem bu Pazar akşam yemeğine gelmeni istiyor.”

Parker kadehinden bir yudum almak üzereyken tekrar kadehi masaya doğru indirdi. “Annende akşam yemeği. Pazar günü mü? Bu Pazar?” Çok hafif de olsa boğazının panikle sıkışması çok tuhaftı. “Ah, ama bir törenimiz var ve—”

“Annem ona göre ayarlayacağını söyledi. Ben işin olacağı-

nı söyledim ama geceye sarkmadığını biliyor.” Parker hafifçe kıpırdanarak elindeki kurabiyeyi inceledi. “Sanırım Bayan Grady’yle ikisi fazlaca konuşmaya, ve takılmaya başladılar.”

“Hmm,” dedi Parker onu izleyerek.

“Her neyse, annem kafasına koymuş işte. Sanırım o benim şey olduğumu düşünüyor...yani ben burada çok fazla vakit harcıyorum, yemeklere kalıyorum...o da bilirsin işte, seni ağırlamak istiyor.”

“Hmm-mmm.” Başka bir şey söyleyecektin aslında, diye düşündü Parker. Ve eğer kendi hissettiği hafif bir sıkışmaysa Malcolm’un ağır bir şekilde paniklediğini görebiliyordu.

Bu çok ilginç değil miydi?

“Yani dediğim gibi kafasına koymuş işte ve inan bana kafasına koyduysa asla vazgeçmez. Bu Pazar gelmenin imkansız olduğunu söyleyebilirim istersen ama sen gelene kadar vazgeçmez bil.”

Sadece panik değil, diye karar verdi Parker. Epey endişeli. Bir şekilde çıktığı kadını annesinin evine akşam yemeğine davet etmek durumunda kalmıştı. Ve Parker genç adamın bunun nasıl olduğunu hâlâ tam olarak anlayamadığını hissediyordu.

“Bu Pazar akşamı gelmeyi çok isterim.”

Mal’in bakışları hızla Parker’a döndü—dikkatle. “Öyle mi?”

“Elbette. Saat beş buçuk civarında buradaki her şeyi halletmiş oluruz. Eğer son anda bir şey çıkmazsa, altı civarında annenin evinde olurum. Ben buradaki işim bitince kendi arabamla gelirim, altıyı geçecek olursa da önceden telefon açarım. Olur mu?”

“Evet. Elbette. Olur.”

Parker onu, giderek daha da huzursuzlandığını gördükçe rahatladığını hissediyordu. Bunun adice olduğunu kabul etti ama canı cehenneme diye düşündü. “Ona tatlı mı yoksa şarap mı getirmemin daha iyi olacağını sorar mısın. Ya da boş ver, ben arar sorarım.”

“Annemi mi arayacaksınız?”

Parker gülümsedi, gözleri kocaman açılmış, masum masum bakıyordu. “Sorun mu olur?”

“Hayır. Niye sorun olsun. Tamam, ikiniz halledersiniz.” Mal omzunu silkti. “Beni de aradan çıkarmış olur.”

“Tamam, ben ararım onu.” Parker kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. Artık rahatlamıştı. “Görüştüğü kimse var mı?”

“Ne?” Mal’in yüzünü saf ve katıksız bir şok kapladı. “Annemin mi? Hayır. Tanrım.”

Parker gülüşünü bastırmayı başaramadı ama uzanıp Mal’in elini okşayarak en azından yumuşattı. “O çok hoş ve ilginç bir kadın.”

“Parker böyle konuşma. Ciddiyim.”

“Sordum çünkü yemekte bir arkadaşı da olacak mı, yoksa sadece üçümüz mü olacağız, merak ettim.”

“Biz olacağız. Üçümüz. Sadece.”

“Çok güzel.”

“Tamam. Pekâlâ, benim artık gitmem gerek.”

“İyi eğlenceler.” Mal ile birlikte Parker da kalktı.

“Sana da.”

“Ve iyi şanslar.” Parker, Mal’e yaklaştı. “Belki bu işe yarar.”

Parker bedeni Mal’in bedenine dayanana, kolları sıkıca genç adamın boynuna dolanana kadar ağır hareketlerle ona yaklaştı. Dudaklarını hafifçe dudaklarına dokundurdu, sonra hafifçe öptü, dudaklarını sürttü, sonra yavaş yavaş onu öpmeye başladı.

Boğazından yükselen keyifli inlemeyi bastırmaya çalışmadı—içinde kaçış, baştan çıkartma, teslim olma ve bir sürü vaat barındıran bir inlemeydi bu. Malcolm uzanarak gömleğini kavradığında Parker tüm bedeninin benzer vaatlere aç olduğunu hissetti.

Mal nerede olduğunu unutmuştu neredeyse. Parker dışında neredeyse her şeyi unuttu. Sadece onun kokusuyla dolmuştu. İçinde aynı anda kadınlığı, sırları ve serin esintileri

barındıran o belli belirsiz kokuyla. Onu harekete geçirmişti. Duyguları o öpücüğün ateşli, kadifemsi yumruğuyla uyanmış, içi bu vücudun biçimli ve esnek hatlarına karşı inanılmaz bir arzuyla dolmuştu.

Parker tekrar iç geçirdi, parmaklarını Mal'in saçlarının arasından geçirdi ve geri çekilmeye çalıştı.

“Hayır.”

Mal onu tekrar kendine doğru çekerek her ikisini de tehlikeli bir sınıra doğru çekmeye devam etti.

“Malcolm.” Parker kafesin kapısını kendi aralamıştı, şimdi her ne kadar onu sonuna kadar açmak istese de her ikisi için de kendine hakim olmalıydı. “Yapamayız.”

“İddiaya var mısın?” Mal onu mutfaktan dışarı doğru çekiştirmeye başladı. Adımları o kadar hızlı ve seriydi ki genç kadın ona yetişmekte zorlanıyordu.

“Bekle. Nereye gidiyorsun?”

Mal onu çamaşır odasına sokup sırtını kapıya dayadığında Parker'ın nefesi ciğerleriyle boğazı arasında bir yerde sıkışıp kaldı. Mal kapıyı kilitledi.

“Kesinlikle burada—”

Mal elleri hızla almaya ve daha fazla almaya devam ederken itirazı ateşli bir öpücükle yarıda kesti.

Genç kadının gömleğini yırtıp çıkarmak yerine düğmelerini açmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Sonra sütyenini aşağı indirerek muhteşem göğüsleri nasırlı elleriyle okşamaya başladı.

Parker inledi. Titriyordu.

“Tanrım. Malcolm. Dur.”

“Hayır.” Mal genç kadının eteğini yukarı sıyrarak nasırlı avucunu bacaklarının arasına kaydırды. “Hemen şimdi, bura birlikte olacağız. Önce senin gelişini izleyeceğim.” Parmaklarını dantelli çamaşırın arasından kaydırды ve Parker'ın içine girdi. “Sonra burada, bu kapıya yaslanmış halde seni alırken tekrar tekrar gelmeni sağlayacağım—ben gelene kadar.”

Parker genç adamın omuzlarına sarılmak zorunda kaldı,

yoksa dizleri titremeye başladığı için ayakta duramayacaktı. Tüm bedenini dayanılmaz bir sıcaklık kapladı. Malcolm'un yemyeşil gözleri gözlerine kilitlenmişti ve Parker kendini tamamen bırakırken bu gözlerde bir ışıltı gördü—zafer, kesinlikle bir zafer ışıltısı olduğuna emindi.

Çamaşırındaki dantelin yırtılmasını duyduğunda sadece inleyebildi.

“Beni istediğini söyle.” Mal bunu duymak zorundaydı. Onun sesini, arzuyla boğuklaşan sesini, en az kendi kadar arzuyla dolu olduğunu duymak zorundaydı. “Bunu istediğini söyle. Seni böyle almamı istediğini.”

“Evet. Tanrım. Evet.”

Mal genç kadını kalçalarından kavrarken Parker bacaklarını onun beline doladı. Kendini açıyor, teslim ediyordu. Mal, sert ve derin bir darbeye Parker'ın içine girerken onun boğazından yükselen inlemeyi bastırmak için dudaklarını ağzına bastırdı.

Parker, Malcolm'un yağmalamasına -aklına başka bir kelime gelmiyordu- bıraktı kendini. Ve nefessiz kaldıkları son düşüşe kadar bundan büyük bir keyif aldı.

Sonrasında bile titriyordu. Başı Mal'in omzuna düştüğünde, saçını okşayan elleri hissettiğinde bile tam olarak nefes alamıyordu. Mal onun başını kaldırıp yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, dudaklarını usulca dudaklarında, yanaklarında alnında gezdirirken tek düşünebildiği ‘Sen kimsin!’ oldu. ‘Kimsin ki bana bunu yapabiliyorsun, bedenimi, kalbimi bu şekilde alabiliyorsun?’

Sonra gözlerini açtı ve şaşkın gözlerle genç adama baktığında cevabı bildiğini düşündü. Hepsini, yeteri kadarını bilmiyordu belki ama onun âşık olduğu adam olduğunu biliyordu.

Parker gülümseyince Mal de gülümsedi. “Sen başlatın.”

Yeterli nefesi olsa Parker kahkaha atabilirdi. “Ders olsun bana.”

Mal alnını genç kadının alnına dayadı ve onun gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. “Biraz kırıışmış.”

Sonra onun eteğini, saçını, gömleğini düzeltti. “Faydası yok. Hâlâ az önce çamaşır odasında seks yapmış bir kadına benziyorsun.”

“Sanırım hak ettim bunu.”

“Katılıyorum.” Mal hafifçe eğildi. “Ve ben de bunu hak ettim. Dolayısıyla alıyorum.”

Mal yırtık dantelli külotu cebine sokarken Parker’ın ağzı açık kaldı.

“Hatıra gibi falan mı? Kupa gibi?”

“Savaş ganimeti.”

Parker kahkahasını bastırmaya çalışarak başını salladı. “Sanırım yanında tarak yoktur?”

“Neden yanımda tarak olsun ki?”

Parker iç geçirdi, sonra elleriyle saçlarını biraz daha düzeltmeye çalıştı. “Sanırım bu kadarla idare edeceğiz.” Malcolm gülmeye başlayınca parmağını dudaklarına götürdü. “Ciddiyim ben,” diye hırladı.

Mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde kilidi açtı ve kapıyı araladı. Dışarıyı dinledi. “Sen doğruca dışarı çıkıyorsun, mutfaktan. Ben de—”

Malcolm onu kendine çekerek dudaklarına bir öpücük kondurunca Parker içinin tekrar titrediğini hissetti. “Tamam! Malcolm!”

“Sadece gömleğini biraz buruşturmak istedim.” Mal, Parker’ı elinden tutarak dışarı doğru çekti.

Mutfağı boş görünce rahatlayan Parker onu dış kapıya kapıya doğru çeıştirip itelemeye başladı.

“Kendimi çok kullanılmış hissediyorum ama,” dedi Malcolm. Parker güldü ve onu itelemeye devam etti. “Git poker oyna şimdi. İyi şanslar.”

“Uğurumu aldım nasıl olsa.” Mal, elini içinde külodun olduğu cebe vurdu.

Parker'ın ağızı yine açık kalınca genç adamın gülüşü nemli sonbahar havasında yankılandı. "Görüşürüz Güzel Bacak."

Parker hızla odasına doğru döndü. Ama dönüp bir kez daha candan bakma arzusuna karşı koyamadı. Mal'in yön değiştirdiğini ve Mac'in evinden çıkan bir adamla -genç bir çocukla?- konuşmaya başladığını gördü.

İkisi bir süre konuştular, birkaç kez yumruk tokuşturdular. Sonra çocuk ufak bir motora binip uzaklaşırken Malcolm kamyonetine doğru döndü.

Parker arkadan gelen ayak seslerini duyup döndüğünde Bayan G'yle burun buruna gelince irkildi. "Ah." Yanaklarının kıpkırmızı kesilmeye başladığını hissederken boğazını temizledi.

Kahya kadın "Hmmm," dedi. "Kesinlikle eşlik etmişsin ona."

"Ha. Yani...Peki Mac'in ordaki şu genç çocuk kimdi? Malcolm da tanıyor galiba."

"Tanıyordur çünkü çocuk onun yanında çalışıyor. Okuma yazma bilmiyormuş," dedi Bayan G, "ya da iyi okuyup yazamıyormuş. Mal, Carter'ın çocuğa ders vermesini istemiş."

"Anladım." Parker camın önünde durarak ince ince yağın yağmura baktı. Adamı biraz çözdüğünü hissettiğinde yeni bir aç, yeni bir katmanla karşılaşıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Hem de çamaşır odasında.” Oturma odasındaki kanepe, pijamaları içindeki Mac başını tavana doğru kaldırdı. “Connecticut’lı Brown’lardan Parker Brown çamaşır odasında ayıp şeyler yapıyor, Tanrım.”

“Evet, tam birer hayvandık.”

“Şimdi de övünüyor,” dedi Laurel ve dilim pizzasından ısırdı.

“Hoşuma da gidiyor.”

“Tebrikler demek istiyorum ama belirtmem gerek, seni annesinin evinde akşam yemeğine davet etmesine âşık oldum ben.” Emma şarap kadehlerini tazeledi. “Ve bu konuda öyle gerilmesine.”

“Ben de acaba küçük aletleri de onarabiliyor mu merak ettim? Mikserlerimden biri takılıp duruyor.”

Parker, Laurel’a baktı. “Ona sor. Bir şeyleri onarıp düzeltmeyi seviyor. Bu da aklıma Carter’ın o çocuğa ders vermesini getirdi. Ne zaman başladı bu durum?”

“Geçen ay,” dedi Mac. “Carter, Glen’in gerçekten büyük gelişme gösterdiğini söylüyor. Şimdi Carrie’yi okutuyormuş ona.”

Emma yutkundu. “Balo gecesi domuz kanına bulanana Carrie’mi?”

“Evet, Carter, Glen’in korku türünü sevdiğini fark etmiş, filmi de birkaç kere izlemiş. Carter da kitabı okumak hoşuna gider diye düşünmüş. Ve işe de yarıyor.”

“Zekice,” dedi Parker. “Birine keyifli okumanın nasıl olacağını göstermek için iyi bir yol. Sadece iş, eğitim ya da çalışma değil, keyif de olabileceğini.”

“Evet. Carter...o cidden iyi biliyorsunuz değil mi?” Mac’ın yüzüne yumuşacık bir gülümseme yayıldı. “Öyle sabırlı, öyle anlayışlı ve öyle nazik ki. Sanırım bazı insanlar, onun gibi, tam yapmak için doğdukları işi yapabilecek kadar şanslı oluyorlar. Biz geri kalanlar da bunun meyvelerini yiyoruz.”

“Biz de öyleyiz. Biz de yapmak için doğduğumuz işi yapıyoruz,” diye ekledi Emma. “Bu da işi bizim için işin ötesine geçiriyor—tıpkı öğretmenliğin Carter için bir meslekten daha fazlası olması gibi. Birçok insanı mutlu ediyoruz ama nedenlerden biri –‘hey, bakın biz işte bu kadar iyiyiz’in ötesinde- yaptığımız işin bizi mutlu etmesi.”

“Bize o halde.” Laurel kadehini kaldırdı. “Mutlu, ateşli, cinsel açıdan memnun ve gerçekten o kadar iyi bize.”

“İşte ben buna içirim,” dedi Mac.

Parker kadehini kaldırdı, sonra şarabını yudumladı. Telefonu çaldı. “Ah, benim dışarı çıkıp biraz daha mutlu olmam gerek. Hemen dönerim.”

Parker odadan çıktığı anda “Evet,” dedi Mac, “ne düşünüyoruz?”

“Bence aralarındaki kimya alışılmışın çok ötesinde,” dedi Laurel. “Ve birbirlerinde çok derin bir yere sahipler. Mal’in tarzı ve tavırlarına sahip bir adam bir kızı annesinin evine yemeğe çağırırken bocalamaz. Yani kızın gerçekten bir önemi yoksa.”

“Çünkü anne önemli olduğunda –ki Mal için çok önemli- bu bir adımdır, bir üst seviyeye geçmektir.” Mac başını salladı. “Eğer seviye atlamak istemeseydi bir şekilde annesine engel olurdu.”

“Bence heyecanlanması çok hoş,” diye ekledi Emma, “çünkü evet duruma önem veriyor. Bu kadınların her ikisi de önemli. Benim hislerime göre Mal her şeyi baştan netleş-

tirip yüzleşmeyi tercih ediyor. Del'e Parker'la ilgilendiğini en baştan anlatması. İlk fiziksel yakınlaşmalarında Parker'a para-statü konusunu açması. Benim kartlarım bunlar işte. Bunu neredeyse sorumluluk gibi görüyor. Ve çok şeyin onu heyecanlandırıp gerilmesine neden olduğunu sanmıyorum.”

“Benim gördüğüm şey peki?” Mac elindeki pizzayı sallayarak konuşmaya başladı. “Ben sadece âşık olmanın savunmasızlığını aşmaya çalışan değil, potansiyel risklerini ve sonuçlarını da anlamaya çalışan iki güçlü, öz güvenli, ‘Ben-hallederim’ karakteri görüyorum.”

“Evet! Bence de.” Emma kapıyı işaret etti. “Ama daha Parker’a söyleyemeyiz. Henüz hazır değil.”

“Malcolm da değil,” dedi Laurel. “Bakalım önce hangisi hazır olacak.”

Ortadaki tüm para Mal'e geliyordu. Son kart ona Jack'in beş benzemezini geride bırakacak çok şık bir ful-ful papaz-vermişti.

“Bu gece çok şanslısın Kavanaugh.”

Mal fişleri kendine çekerken gözünün önünde Parker, çamaşır odası ve cebindeki yırtık dantelli külot canlandı.

Dostum, diye düşündü, hiçbir fikriniz olamaz.

“Evet öyle oldu,” dedi Mal ve birasını yudumlarken gülümsedi.

“Birazını dağıtmaya ne dersin peki?” Poker gecesinin müdavimlerinden biri olan Rod, yüzünü asarak giriş parasını ortaya sürdü. “Bütün gece battım.”

“Endişelenme. Bu el acılarına son verecek. Sonra oturup bizi izleyebilirsiniz.”

“Çok soğukkanlı bir adisin, Brown.”

“Pokerde merhamet dilemek olmaz,” dedi Del.

Mal kendi giriş parasını ortaya sürerken, Del'in masada gerçekten acımasız olduğunu düşündü. Onu hiç çalışırken görmemiş olsa da muhtemelen mahkeme masasında da aynıydı. Ama bu tavrın altında? Çok daha farklı bir motor işliyordu.

Poker gecesi Del ve Jack'in Yale'de birlikte okuduğu dönemden beri devam ediyordu ve devam eden geleneğin temeli Del'di. Oynamaya gelenlerin çoğu yıllardır birlikte oynuyordu zaten. En yeni üyeler Mal ve Carter'dı. Carter ve Del çok uzun zamandır birbirlerini tanısalar da Carter'ın girişi aslen Mac aracılığıyla olmuştu.

Peki ya kendininki? Mal tam olarak ne olduğundan emin değildi, sadece Del'le tanıştıklarından beri birbirlerinden hoşlandıklarını biliyordu.

Adamı oluşturan sistem –poker ve hukuk dışında- gele-neksel, cömert, sadık ve sevdiklerine karşı aşırı korumacı bir tavırdıydı.

Mal, Parker'ın kendisi için ne kadar önemli olduğunu düşündü. Genç kadın onun için tahmin ya da hayal edebileceğinden çok daha önemli hale gelmişti. Del'in, ya da Parker'ın buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bu konu hakkında daha kendisinin nasıl hissettiğini çözememişken onların verebileceği tepkiyi nasıl kestirebilirdi ki?

Ortaya atılan karta, kendi kartlarına baktı, olasılıkları hesapladı ve sonraki bahse katıldı. Etrafındaki muhabbetler devam ediyordu. Rakibi çökertmeye yönelik tahrik lafları, biraz iş, kötü şakalar.

Carter sonraki kartı çevirdiğinde Mal tekrar hesapladı ve ihtimallerin az olduğunu gördü. Sonra Del oyunu yükseltti ve Mal ikiye katladı.

Mal'e göre poker ve hayatın pek çok ortak noktası vardı. Sana dağıtılan kartlarla oynamak ve olasılıkları hesaplamak durumundaydın, sonra riske girip girmemeye karar vermen gerekirdi. Kartların berbatsa ve ortadaki şey buna değişiyorsa blöf yapardın ve cesaretin varsa tabii.

Yoksa? Diğer eli beklerdin.

Mal pokerdeki tavrının yaşamı için de epey faydalı olduğunu görmüştü. Şimdi de elindeki kartlara iyice bakması ve Parker'la ilgili ihtimalleri doğru hesaplaması gerekiyordu. Genç kadın risk almaya değerci.

Frank, diğerk bir müdavim, kartını attı. "Eee Del, yeni me-kanın ne zaman hazır olacak?"

"Mimara sorun."

Jack, Del'in sonraki yükseltmesini gördü. "İzinlerle uğ-raşıyoruz. Her şey yolunda giderse? Mart, en geç Nisan'da yeni mekanda ütmeye başlayacağız sizi." Jack gözlerini Del'in oyun salonunda gezdirdi. "Burayı özleyeceğim."

"Tuhaf olacak ama," dedi Rod. "Hemen yukarıda kadınlar varken poker gecesi." Baş parmağıyla tavanı işaret etti.

"Sadece kadın değil," dedi Frank. "Eşleri. Sen ve bu üçü evlenmiş olacaksınız. Tanrım, seneye bu zamanlar hepimiz dalışa geçmiş olacağız. Sen hariç," dedi Mal'e.

"Birinin ipi tutması gerek."

"Sen de sımıra fazlaca yakında duruyorsun." Rod purosunun arkasından sırttı. "Parker'la çıkıyorsun. Del'in dörtlü-sünün son kalesi."

Mal göz ucuyla Del'e baktı ama arkadaşının poker surati hiç bozulmamıştı ve bakışları gayet soğuktu. "Benim den-gem iyidir."

Frank güldü. "Öyle düşünmeye devam et dostum. Bir de bakmışsın, o ip ellerinin arasından kayıp gitmiş."

"Adamın dublörlük yapmış olması iyi bir şey," dedi Jack. "Nasıl düşmesi gerektiğini iyi bilir."

Mal birasından bir yudum daha aldı. Evet, nasıl düşölme-si gerektiğini iyi biliyordu. Ama yere konuş planladığım gibi gitmezse neler olacağını da biliyordu.

Mal annesinin çok düzenli bir evi olduğunu düşündü. Bu gururun, alışkanlığın ve temel karakterin bir uzantısıydı. Ama bu kez Pazar yemeğı için -bu Pazar yemeğı için- çok özel bir temizlik turu yaşanmış olduğunu görebiliyordu.

Güzel bir evdi burası. Mal annesine uygun, annesinin ya-şaması için güvenebileceğı bir yer ararken çok özenli davran-mıştı. İyi bir muhit olmasını istemişti. İnsanların biraz olsun komşularıyla konuştuğı, birbirlerine göz kulak olduğı bir

yer. Annesinin ne şaşırp bir araba laf edeceği kadar büyük ne de içinde kendini kapana kısılmış hissedeceği kadar küçük bir yer.

Sonunda, geleneksel tuğla dış cephesi hariç baştan sona modernize edilmiş bu çiftlik evini bulmuştu. Bahçe ikisi arasında bölünecek kadar büyüktü. Üzerinde ikinci odalı bir da-iresi olan bitişik garaj da büyük bonus olmuştu.

Birbirlerini çok sevmelerine, hatta birlikte vaki geçirmekten de hoşlanmalarına rağmen ikisi de birlikte yaşamak istememişti. Bu şekilde her ikisi de kendi alanlarına, kendi mahremiyetlerine ve rutinlerine sahip olabiliyorlardı. Aynı zamanda Mal bir gözü hep annesinin üzerinde olacak kadar yakında olabiliyordu. Ve aynı şeyin annesi için de geçerli olduğunu çok iyi biliyordu.

Sabahları canının istediği anda annesinin mutfağına bir baskın yapıp kahve içebilirdi—ara sıra bunu yapıyordu da. Ya da annesi ev aletlerinin tamiri ya da çöpün dışarı çıkarılması için arayıp çağırabiliyordu.

Sistem her ikisi içinde iyi işliyordu.

Annesinin onu çileden çıkma noktasına getirdiği zamanlar hariç.

“Anne, sadece akşam yemeği bu. Yiyecek yani.”

“Bana neyin ne olduğunu öğretmeye kalkma.” Kay tavayı karıştırırken parmağını ona doğru salladı. Bu arada Mal tavadakinin lazanya sosu olduğunu biliyordu. Annesinin baş yemeği. “En son ne zaman akşam yemeğine bir kadın getirmiştin?”

“Yaklaşık...hiçbir zaman.”

“Kesinlikle.” Annesi parmağını sallamayı kesti.

“Ben getirmiyorum bu arada onu.” Bu düşünce bile Mal’in sırtının kasılmasına neden oluyordu. “Kendi geliyor.”

“Bunun için de kendinden utanmalısın.”

“İyi de kendi—”

“Eh!”

Bu da annesinin “Benimle tartışmayı kes!” anlamına gelen baş seslerinden biriydi.

Mal derin bir nefes aldı ve strateji değiştirmeye karar verdi. “Harika kokuyor.”

“Tadı daha harika.” Kay kaşığının ucunu sosa batırdı ve oğluna uzattı.

“Evet, öyleymiş,” dedi Mal tattıktan sonra.

“Öyle olmalı. Bu akşam benim için önemli. Kız çok klas biri.”

“Sen de öylesin anne.”

“Elbette öyleyim ama ne demek istediğimi biliyorsun. Onu davet ettiğim için telefon açıp teşekkür etmesi bile klasını gösteriyor. Ona güzel bir yemek yedirmek istiyorum.” Mal’e göz kırptı. “Klas bir yemek. Güzel ordövrler de hazırladım.”

“Parmak kraker mi?” Annesi başını geri atarak gülmeye başladığında Mal hafifçe onun omzunu iteledi. “Parmak krakerlerin nesi var? Ben bayılıyorum.”

“Bu gece parmak kraker yok. Şarabın iyi olduğuna emin misin?” Kay tezgahının üzerindeki iki şişeyi işaret etti. Bir tanesi nefes alması için açılmıştı.

“Eminim.”

“O konularda benden daha iyisin, Hollywood sefahat dönemin sayesinde.”

“Evet ama o zamanlar sadece kadınların göbeklerinden içiyordum.”

“Eminim güzel kafa yapıyordur,” dedi Kay ve bu kez Mal güldü.

Kay ocaktan biraz uzaklaşarak mutfağı tekrar gözden geçirmeye başladı.

Pencerenin önündeki küçük açma kapak masanın üzerinde meyve dolu güzel bir kase vardı. Sabahları burada oturup kahve içmeye bayılırdı. Mal’in hediye ettiği küçük yonca, lavabonun üzerindeki pervazında beyaz çiçekler açmıştı.

Mal'in lisedeyken ahşap atölyesinde yaptığı rafı tuzluk ve biberlik koleksiyonu süslüyordu.

Yerler de dahil her yüzey ışı ışı parlıyordu.

Kay memnun bir ifadeyle başını salladı ve sonra kollarını açtı. "Lazanyan kadar muhteşem."

"Kırmızı ve baharatlı mı?"

Mal uzanarak annesinin turuncu buklelerinden birini okşadı. "Evet."

"Ben lazanyayı tamamlayıp fırına koyacağım. Senden gidip dizdiğim mumları yakmanı istiyorum. Ve hiçbir yeri batırma."

"Neyi batırabilirim ki?"

Annesi ona tehditkâr yeşil gözlerle baktı. "Eğer aklın varsa hiçbir şeyi."

Mal uysal bir ifadeyle çakmağı aldı ve evi gezmeye başladı—yemek odası, oturma odası, hatta küçük tuvalette bile, Tanrım, her yerde mum grupları vardı. Annesi bu aranjmanları muhtemelen bir dergide ya da bağımlısı olduğu alışveriş kanalında görmüştü.

Küçük tuvalette de küçük güzel havlular ve sabunlar koymuştu ve Malcolm'un deneyimlerinden bildiği üzere eğer bunlardan birini kullanmaya kalkarsa annesi derisini yüzerdi.

Annesinin küçük çalışma odasına, yatak odasına, büyük banyoya da bir baktı. Asıl amacı ayak altında dolaşmamaktı, ya da tekrar söylenmeye başlamasın diye annesinin yoluna çıkmamak.

Onun burayı güzel bir yuva yaptığını düşündü. Güzel ve rahat bir yuva. Aslında burası gerçek anlamda sahip oldukları ilk yuvaydı. Burası dışında her yer lojman ya da kiralıktı. Geçiciydi.

Yani eğer annesinin canı oda boyamak istiyorsa –ki boyamıştı, hem de her odayı farklı bir renge- ya da mum aranjmanları yapmak istiyorsa veya misafirler dışında kimsenin kullanamayacağı sabun ve havlular dizmek istiyorsa, buna hakkı vardı, yapabilirdi.

Mal yeterince gözden uzak kaldığına karar verince mutfığa dönmeye karar verdi. Yarı yolda çalan kapıya doğru döndü.

“Paltosunu al,” diye seslendi annesi. “Ve dolaba as.”

“Ben neyim acaba, geri zekâlı mı?”

Mal kapıyı açtığında Parker’ı koyu yeşil elbisesinin üzerine giydiği ince bir trençkotla gördü. Elinde mavi ve beyaz zambaklardan oluşan bir buket vardı.

“Selam. Umarım evi bulmakta zorlanmadın.”

“Hiç zorlanmadım.”

“Üzerindeki alayım.”

“Ne kadar güzel bir ev.” Mal trençkotunu alırken Parker gözlerini oturma odasında gezdirdi. “Annene benziyor.”

“Nasıl?”

“Renkli.”

“Evet, doğru. Arka tarafa geçelim. Annem mutfakta. Tören nasıl geçti?”

“Gayet... Ah şunlara bak!” Parker büyük bir beğeniyle duvardaki çerçeveli kartpostalları incelemeye başladı. “Bunlar harika.”

“Onları gezdiği yerlerden toplamış—babamın görev yaptığı ya da birlikte konserlere gittikleri yerlerden.”

“Hatırlamak için harika bir yol. Bunların bazılarında sen de varsındır. Hatırlıyor musun?”

“Pek değil.” Mal onu elinden tuttu ve mutfığa doğru götürdü.

İçeri girdiklerinde Kay fırın kapağını kapatıyordu.

“Kay, seni görmek çok hoş. Yemeğe davet ettiğin için de tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim. Hımm zambaklar.” Kay’ın yüzü keyifle aydınlandı. “En sevdiğim çiçektir.”

“Evet, biri bahsetmişti. Emma’nın aranjmanı bu arada.”

“Kızın estetik anlayışı harika.” Kay çiçekleri koklayarak tezgaha çıkardığı vazoya yerleştirdi. “Şimdilik burada kalabilirler ama geceleyn bencil olacağım ve odama koyacağım. Mal arkadaşına şarap koy. Bütün gün çalıştı.”

“Çok iyi olur. Bu arada eviniz çok güzel. Çok mutlu bir atmosferi var.”

Mal şarabı doldururken, doğru gözlem, diye düşündü. “Al bakalım. Anne.”

Kay şarabı tattı, dudaklarını hafifçe büzerek biraz bekledi. “Fena değil. Siz otuma odasına geçip oturun. Ben de birazdan ordövrleri getiririm.”

“Yardım edebilir miyim? Pek iyi bir aşçı olduğum söylemez ama iyi bir asistanımdır.”

“Yapacak pek bir şey kalmadı. Önce biraz oturalım. Peki sen tepsiyi de al ve önden git, Mal ve ben hemen arkada olacağız.” Kay buzdolabını açarak en güzel servis tabağını ve soğuk ordövrleri çıkardı.

“Ah bunlara bayılırım.” Parker elindeki şarap kadehiyle tuzluk ve biberliklere doğru ilerledi.

Malcolm genç kadının samimi olduğunu fark ederek şaşırdı. Onun kibarlık yapma tonuyla gerçekten samimi olduğu tonu ayırmak konusunda çok iyiydi artık.

Tuzluk ve biberlikler arasında şık olanlar, komik olanlar kadar, en kibar terimle, riskli olanlar da vardı.

“Evlendikten hemen sonra başladım toplamaya. Nereye taşınırsak taşınalım hemen paketlenecek kolay şeylerdi. Sonra ipin ucu kaçtı.”

“Harikalar. Çok keyifli olmalı. Batman ve Robin?”

Kay rafa doğru ilerledi. “Mac on iki yaşında falanken anneler gününde almıştı onları bana. Şu çiftleşen köpekleri de o almıştı—ama koymayacağımı sanıyordu işte. O zamanlar on altı yaşındaydı ve sinirimi zıplatmaya çalışıyordu sanırım. Sağlam misilleme yapmıştım.” Kay arkasını dönerek oğluna ve aklına gelen anıya gülümsedi. “Bunları rafa koyduğumda çok utanmıştı.”

Mal olduğu yerde kıpırdandı. “Bu tepsiyi ne yapmamı istiyorsun?”

Parker ona bakarak gülümsedi. “Ah teşekkürler.” Parker rafa döndü. Üzerinde krem peynir ve ahududu olan yuvarlak

bir ekmek dilimini işaret etti. “Peki ya şunlar?” Mal elinde bir tepsi ordövrle beklerken Parker devam ediyor, annesiyle tuluk biberlik muhabbeti yapıyordu.

Akşam ilerledikçe de annesi ve Parker’ın ne kadar iyi anlaştıkları konusunda memnun mu olsun, rahatlasın mı, yoksa gerilsin mi karar veremiyordu.

Parker’ın davranışlarını ve konuşmalarını her türlü sosyal ortama uyarlamakta gayet usta olduğunu biliyordu. Ama burada gördüğü öyle bir şey değildi. Tıpkı ilk kez pizza yediklerinde olduğu gibi onun rahat ve halinden memnun olduğunu görebiliyordu.

İkisinin de gittikleri yerlerden, o doğmadan önce anne babasının gittiği yerlerden, hatırlayamayacağı kadar küçük olduğu yerlerden ve bölük pörçük de olsa hatırladığı yerlerden konuştular.

Sonra Parker’ın işi hakkında konuşmaya başladılar. Parker yaşadıkları komik ya da tuhaf anekdotları anlatırken ara ara Kay’ın kahkahaları çınlıyordu.

“Ben asla o kadar sabredemezdim. Tüm gün ve gece arayıp duran, sızlanan, şirretlik yapan, kızdıran ya da talep eden insanlar. Tanrım Mal’in müşterilerinden bile günde en az iki kez kafasını patlatmak istediklerim oluyor.”

“Parker kafa patlatmaz,” dedi Malcolm. “Onları böcek gibi ezer.”

“Sadece gerçekten gerekli olduğunda.”

“Peki Linda Elliot konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Ya da şimdiki soyadı neydi?” Parker duraksayınca Kay omzunu silkti. “Gerçi beni ilgilendirmez.”

“Hayır, hayır, ondan değil. Ben ne yapacağımı pek bilmiyorum. Zor olacak. Onu böcek gibi ezmişliğim var bir kez ve büyük keyif aldığımı da söylemeliyim. Ama Mac’in annesi işte.”

“Kendini herkesten büyük gören bir sürtük o.”

“Tanrım, anne.”

“Hayır, kesinlikle haklısın,” dedi Parker, Kay’e. “Sadece kendini herkesin üstünde gören bir sürtük olmakla kalmıyor, üstüne de çevresindekileri incitmeden rahat edemiyor. Tüm yaşamım boyunca ondan nefret ettim ben, o yüzden onun hakkında söyleyeceğin hiçbir şeye alınmam.” Parker biraz daha lazanya alırken kaşlarını Malcolm’a doğru kaldırdı. “Ne? Kimseden nefret edemez miyim?”

“Yani, pek senin tarzın değil.”

“En yakın arkadaşlarımdan birini kendimi bildim bileli kullandı, sürekli duygusal taciz uyguladı. Sonunda ona yapabildiğim şeyden çok daha fazlasını hak ediyor. Ama...” Parker omuzlarını silkti ve biraz daha şarap içti. “Sonuçta düğüne gelecek. Yeni kocasıyla hava atmak, gösteriş yapmak isteyecektir. Şu anda eve girmesi yasak ama yasağı kaldırmam gerekecek.”

“Ne yani, ona cidden yasak mı koydun?”

Parker, Mal’e gülümsedi. “Evet. Çok tatmin edici inan. Ve inan bana düğünde de bir şekilde halledeceğim onu. Henüz nasıl yapacağımdan emin değilim ama Mac ve Carter için o günün bir anını bile bozacağını hissedersem gerekirse bodruma kilitlerim onu.”

Kay dudaklarını büzerek başını salladı. “Eminim yaparsın. Eğer o konuda bir yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ben de hiç hazzetmem o kadından.”

“Linda’yla birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum.”

“Ah, o beni pek hatırlamaz ama ara sıra yollarımızın keşiştiği oldu. Benim restoranda çalıştığım dönem ara sıra yemeğe gelirdi. Ve benim hizmetli olarak çalıştığım bir sürü partide konuktu.”

Kay de Malcolm’un ‘uzun zaman önceydi, önemli değil’ tavrını andıracak şekilde omuzlarını silkti.

“Bir içecek ya da daha hızlı servis için parmaklarını şıklatan, yanına gittiğinde de sana bir hiçmişsin gibi bakan tiplerden. Üstelik tam yanı başında dururken bile hizmetlilerin berbat olduğundan şikâyet edebilir.”

Parker gülümsedi ama gözlerinde öfke vardı. “Kay, bak ne diyeceğim, Mac’ın düğününe gelmek ister misin?”

Kay gözlerini kırıştırdı. “Şey, ama Mac’i pek tanı mıyorum ki, Carter’ı da.”

“Ben yine de gelmeni çok isterim. Arkadaşımmın düğününde benim konuğum olursan çok sevinirim.”

“Cesedi gömmek için yardıma mı ihtiyacın var?”

“İşlerin o noktaya varmamasını umalı m. Ama yine de...”

“Yanımda kürek getiririm.” Kay coşkulu bir tavırla kadehini Parker’inkine vurdu.

“Siz ikiniz biraz ürkütücüsünüz,” dedi Malcolm.

Akşamın sonunda, sofra toplandıktan sonra, tatlı ve kahveden –bu arada Mal’e göre annesi sıfırdan cımalı turta yapıyorsa durum *ciddiydi*– sonra Kay ikisini yolladı. “Bulaşıkları ben bir ara halledeceğim.”

“Her şey harikaydı. Gerçekten harikaydı. Çok teşekkür ederim.”

Parker uzanarak Kay’i öptüğünde, Kay genç kadının omzu üzerinden Mal’e kibirli bir gülümseme yolladı.

“Seni yine getirmesini sağla. Sen de onu yukarı çıkıp evini göster Mal.”

“Tamam. İyi geceler anne. Yemek için sağ ol.”

Mal, Parker’ı kendi evine çıkan merdivenlere doğru götürdü. “Sayende çok iyi bir akşam geçirdi.”

“Aynı şey benim için de geçerli.”

“Senden hoşlanıyor ve inan evine aldığı kişiler konusunda çok seçicidir.”

“O halde onur duydum.”

Mal dairesinin girişinde duraksadı. “Onu neden düğüne davet ettin?”

“Bence iyi vakit geçirecek. Bir sorun mu var?”

“Hayır. Ve evet iyi vakit geçirecek. Ama eminim burada başka bir şeyler döndü.” Mal, parmağını Parker’ın alına doğru salladı. “Onu davet ederken kafanda başka bir şeyler de vardı.”

“Pekâlâ, evet. Linda insanları incitmeyi sever. Bazen bile-
rek, bazen umursamadığından; ama sürekli insanları incitir.
Annen bana kolay yara almayacak bir insan gibi geldi ama
Linda bunu başarmış. O yüzden Linda, Mac’ın düğününe
sadece görev icabı kabul edilen- ve bir daha asla kabul edil-
meyecek- biriyken, Kay istenen bir konuk olarak katılmayı
hak ediyor.”

“Bu aynı zamanda hem hesaplı hem de çok zarif bir hare-
ket olmayı başarıyor.”

“Aynı anda birden fazla iş benim göbek adım.”

“Ondan eminim.” Mal elini hafifçe Parker’ın kolunda
gezdirdi. “Sen de içine aldığın kişiler konusunda seçicisin.”

“Evet.”

Mal bir süre daha ona baktı. “Buraya kız arkadaş getir-
mem... Yani... biraz tuhaf,” diye ekledi evi işaret ederek.

“Tahmin edebiliyorum.”

Mal kapının kilidini açtı. “Hadi gel.”

İçerisi Kay’in evi gibi renkli değildi ve hatta mümkün ol-
duğunca konforsuz olma sınırına yaklaşıyordu. Ama Parker’a
çok hoş gelen bir pratiklik yansıtıyordu.

“Çok zekice. Ben birkaç küçük oda diye düşünmüştüm
ama onun yerine kocaman açık bir alan. Evet, bir köşesine
mutfak yerleştirilmiş devasa bir oda. Oturma bölümü de
mobilyalarla kendini belli ediyor.”

Parker duvardaki kocaman dev ekran televizyona bakarak
başını salladı. “Erkeklerle televizyonlarının boyutları arasın-
daki bu durum ne?”

“Kadınlarla ayakkabı arasındaki durum ne?”

“Etkileyici.”

Parker dolaşmaya devam etti. Açık cebin arkasında uzanan
yine pratik ve modern yatak odasını gördü, sonra geri döndü.

“Karakalem çizimlere bayıldım.” Duvarda siyah çerçeve-
ler içindeki grup harika sokak detayları yansıtıyordu.

“Evet, fena değiller.”

Parker biraz yaklaştı ve alt köşedeki imzalara baktı. “Kavanaugh.”

“Babamın çizimleri.”

“Bunlar harika Malcolm. Onu hatırlaman için de harika birer araç. Sen de çiziyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de hiç çizemem.” Parker arkasını dönerek ona gülümsedi.

“Akşam burada kal.”

“Tamam, bagajımda gece çantam var.” Parker çantasını açarak anahtarları çıkardı. “Rica etsem?”

Mal anahtarları aldı, bir taraftan sallarken gözlerini de Parker’dan ayırmıyordu. “Telefonun nerede?”

“Çantamda. Yemekten önce kapamıştım.”

Mal uzanarak onu öptü. “Çağrılarını cevapla, sonra yine kapat. Ben çantanı getireyim.”

Mal dışarı çıkınca Parker telefonunu çıkardı ama bir süre daha etrafı inceledi.

Düzenli, pratik ve çok idareli diye düşündü. Bu mekan hayatını beceriyle sürdürmeye alışık olan ve bunu gereksiz gürültü patırtı çıkarmadan yapan bir adamı yansıtıyordu.

Kısa kökler, diye düşündü, kendininkilerse derin, çok derin köklerdi.

Aslında ne demek istediğinden emin değildi, hatta hiçbir fikri yoktu.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, telefonunu açarak mesaj ve sesli mesajları gözden geçirmeye başladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Malcolm kaza alanına polisleri, itfaiye ve sağlık görevlilerinden hemen sonra vardı. Soğuk ve hafif yağmur sebebiyle sweatshirt'ünün kapüşonunu kapattı, sonra sarı bantlar ve alevlere doğru yürümeye başladı.

Cesetler götürülmüştü—bir zamanlar BMW olan parçalanmış ve ezilmiş yığını gördüğünde cesetler olduğunu anlamıştı.

İkinci araba epey kötü bir darbe almıştı ama muhtemelen kurtarılabildi.

Büyük şans eseri bu Lexus'un içindeki kişi, yürüyerek, topallayarak ya da sedyeyle ama hâlâ nefes alarak olay yerinden uzaklaşmıştı.

Mal'in görevi de geri kalanları çekmekti.

Aralıksız çiseleyen yağmurdan ıslanmış yolda, polis arabalarının ışıkları sisi deliyor, kırılmış ve her yere dağılmış cam parçalarını, fren izlerini, eğilmiş ve kararmış krom parçalarını, kanları ve daha korkuncu, henüz yoldan kaldırılmamış bir ayakkabı tekini gözler önüne seriyordu. Bu görüntü Mal'in zihninde korku, acı ve şoke edici bir kayıp resmi çiziyordu.

Kaza ekibi çoktan çalışmaya başlamıştı ama Mal olanları kendi de tahmin edebiliyordu.

Islak yol, ince bir sis. Çok hızlı sürülen bir BMW, frenler, kayma, direksiyon hâkimiyetinin kaybolması, karşı tarafa geçip Lexus'a çarpma. Havaya savrulma, iki, belki üç takla.

Evet, ağırlık, hız ve açılar hesaba katılırsa muhtemelen üç takla.

Biri ön camdan fırlamış, muhtemelen, ezilmiş M6'nın arka koltuğunda oturan, emniyet kemeri takmayan yolcu. Ön tarafta bir yolcu varsa o da ezilmiş olurdu. Sürücünün de hiç şansı yoktu.

Mal itfaiye ekibinin tıpkı bir konserve açacağı gibi kullandığı kesici makasla BMW'yi ikiye ayırdığını görebiliyordu ama bu enkazdan canlı birinin çıkmış olma ihtimali sıfıra yakındı.

Kendi kazasından sonra da kullandığı arabanın resimlerini görmüştü ve o anda o görüntüler gözünde canlanmıştı. Onlar da bu M6'dan iyi durumda değildi. Ama gösteri arabaları kaza yapıp bir yerlere çarpmaya ve bu durumda sürücüyü korumaya göre tasarlanırdı. Tabii yüksek zincirdeki birileri kısıntı yapıp, biraz para artırmaya karar vermediyse.

Yolcuların takla ve yere çarpma sırasında baygın ya da ölmüş olmalarını umdu.

Kendisi öyle değildi. O her şeyi hissetmişti, o şok acıyı, dayanılmaz çarpma ve kırılmaları. Kendini kaybetmeden önce hepsini yaşamıştı. Kendine izin verse, her şeyi hâlâ olduğu gibi hissedebilirdi. İzin vermiyor olması akıllıcaydı.

Elleri cebinde öylece durdu orada ve polislerin enkazı çekmesi için onu çağırmasını bekledi.

Malcolm aklında kan ve acıyla yol kenarında beklerken, Parker bir oda dolusu gülen, muhabbet eden kadına bakarak gülümsedi. Mac'in hediye partisinin sonlarına yaklaşıyorlardı.

"Güzel iş çıkardık." Emma kolunu Parker'ın beline doladı.

"Gerçekten iyi iş çıkardık. Çok mutlu görünüyor."

"Şom ağızlılık etmeyeyim diye önceden bir şey söylemek istemedim ama son dakikaya kadar ya Linda bunu duyup uğramaya karar verirse diye korktum."

“O konuda yalnız değilsin. Ama artık New York’ta yaşıyor olmasının bir avantajı da her şeyi duyamaması. Ve yeni bir zengin koca onu epey meşgul ediyordur.”

“Lütfen bu şekilde devam etsin,” diye dua etti Emma. “Tüm akşam harika geçti—ve Tanrım Linda’sız. Herkes çok iyi vakit geçirdi.”

“Biliyorum. Sherry’ye baksana. Hâlâ yeni gelin ışıltısı devam ediyor ve kız kardeşinle nasıl konuştuğuna bir bak—”

“Hamilelik de Cecelia’ya çok yakışmış değil mi?”

“Öyle, baksana nasıl kafa kafaya vermişler. Ve eminim Sherry hamileliğin nasıl bir şey olacağını düşünüyor şu anda. Sanırım Laurel’in yerrine fotoğrafçı ben olmalıyım. O—”

“Hayır.”

“Ama neden ben değil o—”

“Parker, konuştuk bunu.” Emma ona döndü. “Laurel seçildi çünkü ben herkesle konuşayım derken dikkatim dağılıp duruyor ve sen de... İşte sen de, en mükemmel kompozisyonu yakalayacağım diye öyle oyalanıyorsun ki bir iki fotoğraftan fazlasını çekemiyorsun.”

“Ama çok harika bir iki fotoğraftan bahsediyoruz burada.”

“Ve olağanüstü ama biz daha olağanları da kabul edebiliriz.”

Parker derin bir iç geçirerek yenilgiyi kabullendi. Ama gerçekten resim çekmeyi *çok* seviyordu. “Madem öyle. Sanırım biraz daha insanların arasına karışmamız gerek. Parti bitmek üzere, birazdan gitmeye başladılar.” Titreyen telefonunu cebinden çıkardı. “Del’den mesaj geldi.”

“Muhtemelen Jack, Carter ve kendisi için eve gelip geleceklerini soruyordur.”

“Hayır. Kuzeyde otobanda, yolun güneyinde büyük bir kaza olmuş. Trafiği başka yöne çekmişler ve yol da sıkışık-mış. O rotayı kullanacaklara haber vermemizi söylüyor. Onlar da bir iki saat gecikecekmiş.”

“Umarım kimse yaralanmamıştır,” dedi Emma, son-

ra odanın diğer tarafından işaret eden annesine gülümsedi. “Ben gideyim, insanlara da haber veririm.”

Her güzel parti gibi, program uzadı, en sona kalan bir sürü kişi oldu ve ev sahiplerini mutlu bir yorgunlukla topalayacak duruma getirdi.

“İşte şimdi şampanya istiyorum.” Parker şişeyi alarak doldurmaya başladı. “Siz oturun Bayan G.”

“Sanırım oturacağım.” Bayan Grady topallayarak koltuğa gitti, parti ayakkabılarını çıkardı ve kendini koltuğa bıraktı. “Doldur bakalım.”

Parker uysal bir ifadeyle kadehleri ağzına kadar doldurdu. Laurel de çikolatadan serbest biçimli çiçek yapraklarıyla süslediği üç katlı kramalı pastanın kalanından birer dilim daha kesti.

“Tanrım. Şu harika hediyelere bakın!” Mac ısıt ısıt gözlerle, Parker’ın açılan hediyeleri özenle dizdiği hediye masasına baktı. Dili hafifçe sürçüyordu. “Sanki küçük, çok zevkli bir alışveriş merkezi kazandım. Herkese teşekkür ettim mi?”

“Defalarca. Bu arada sen kaç kadeh şampanya içtin dostum?” diye sordu Laurel.

“Onlarca. Çünkü kendi hediye partimde biraz çakırkeyif olmaya hakkım var. Benim hediye partimi yaptık biz!” Laurel’in uzattığı pastayı aldı ve çikolatalı yapraklardan birini ağzına attı. “Ah, *mmmm*. Pastamı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin sana?”

“Evet bebeğim.” Laurel uzanarak Mac’in kafasının üzerine bir öpücük kondurdu.

“Peki ya her şeyin harika olduğunu? Partiyi iyi ki burada yaptık, aile odalarında. Tamamen ev hissi vardı değil mi? Ve her şey öyle güzel görünüyordu ki. Em, çiçekler. Sadece *Vaav* diyorum. Öyle küçük küçük aranjmanlar olması konusunda haklıymışsın, bir de o portakal şeyi—neydi isimleri?”

“Kanaçiçeği ve biraz zenya.”

“Evet, onlar, sonra Laurel’in çikolatalarına uygun mor şeyler, sonra o parlak yeşil kurdeleler ve hepsi.”

“Çiçekçine güven sen. Bu arada Carter’ın annesi ve kız kardeşi giderken onlara da çiçek vermek çok tatlıydı.”

“Artık benim de ailem olacaklar.” Mac, tekrar herkese tek tek gülümsedi. “Öyle harika bir ailem var ki. Sizler, sizler dünyadaki en harika şeylersiniz ve size sahip olduğum için çok şanslıyım. Hepiniz, çok şanslıyım. Ve annem gelmediği için mutluluktan ölebilirim.”

Derin bir nefes aldı. “Of. Belki de şampanyayı biraz kacırdım.”

“Hakkın vardı, unutma.” Emma, Mac’in yanına oturarak onnu kolunu okşadı. “Mutlu bir günü kutluyoruz ve gerçekten çok güzel bir partiydi. Tek düşünmen gereken bu.”

“Haklısın. Sadece düğünden önce ağlamak ya da kötü ne varsa akıtmak istiyorum. O gün ağlamak ya da gerilmek istemiyorum. O yüzden. Ve Bayan G, siz benim ihtiyacım olan tek annesiniz. Her zaman yanımda oldunuz.”

“Bak, ben de bu köpüklü şeyden yeterince içtim. Beni de ağlatmaya kalkma.” Bayan G iç geçirdi. “Ah. Sen de çok tatlı, zeki ve kıvrık dilli kızılın tekisin. Ve bu kapıdan emekleyerek girdiğin ilk günden beri seni çok seviyorum.”

“Ayy.” Mac yerinden fırlayarak Bayan Grady’e sıkıca sarıldı. “Pekâlâ, Laurel, sıra sende.”

“Yok ben almayayım.”

Mac, Laurel’e doğru hıçkırdı. “Çetin cevizsin, beni nasıl kendime getireceğini biliyorsun, hem iyi hem kötü günler için harika bir dostsun. Aptallık ettiğimde bana söylüyorsun, ama bunu hiç bana karşı kullanmıyorsun.”

“Güzel özet.” Laurel Mac’in kucaklamaları arasında bir kakhaha attı.

“Emma. Hep tutulacak bir el, yaslanılacak bir omuz oldun. Fırtınanın arasında bile gökkuşağı görmeyi beceriyorsun, ve bu benim bir sürü fırtına atlatmamı sağladı.”

“Senin için hep gökkuşakları diliyorum tatlım.” Emma Mac’e sıkıca sarıldı.

“Ve Parker.” Mac elleriyle ovalayarak nemli yanaklarını

sildi. "Hayatımda bir kez olsun beni hayal kırıklığına uğratmadın. Hiçbirimizi uğratmadın. Bize bir aile, bir yuva verdin. Ne yapabileceğimizi, kim olabileceğimizi gösterdin bize."

"Mac." Parker ayağa kalkarak ellerini Mac'in ıslak yanaklarına koydu. "Biz birbirimize bir aile ve yuva verdik."

"Evet. Ama sen başlattın." Mac iç geçirerek kollarını Parker'a doladı ve başını onun omzuna yasladı. "Biraz kafam iyi biliyorum ama şu anda her yerdeki herkesin benim şu dakika olduğum kadar mutlu olmasını dilerdim. En az benim kadar sevildiğini ve iyi olduğunu hissetmesini isterdim."

"En azından biz öyle hissediyoruz. O da bir şey."

Parti enkazı temizlendiğinde ve herkes yataklarına girdiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Başarının verdiği enerji ve Mac'in tatlı, yarı sarhoş konuşmasının yarattığı duygusallıkla Parker son bir kontrol için evi geziyordu.

Ev, diye düşündü. Yuvaları, demişti Mac. Sadece nesilden nesile geçen bir bina değil, onların oluşturduğu bir şeydi bu. Tıpkı anne babasının dokunuşlarıyla, yaşantılarıyla kendi yuvaları yapması gibi.

İnsanlar buraya hep Brown Estate diyecekler, diye düşündü ama burada yaşayanlar onun çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Belki bir gün burayı sevdiği adamla paylaşması, üzerine bir şeyler daha eklemesi mümkün olabilirdi.

Bütün düşüncelerinin, rüyalarının, hedeflerinin altında yatan temel bu olduğunu biliyordu. Sevmek, sevilmek, paylaşmak, o sevgi ve ortaklığın üzerine güçlü ve kalıcı bir şeyler inşa etmek.

Bu olmasa da başarılı olabilirdi. Bu olmasa da mutlu olabilirdi. Ama sevgiye dayalı böyle bir ortaklık olmadan kendini asla tam olarak mutlu ve tam hissetmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu kendini.

Aşkın gücüne, verilen sözlere ve bağlılığın gücüne kesinlikle inanıyordu. Düğün törenleri bunun taçlandırılmasıydı,

semboller ve geleneklerle dolu kutlanışıydı. Ama törenin kalbinde evlilik yeminleri vardı. Bir ömür boyu önemli olacağına inanan iki insanın arasında atılan duygusal düğüm, verilen sözlerdi.

Parker bu vaatleri vermek istediği hayat arkadaşının Malcolm olduğunu anlamaya başlıyordu, en azından bunu kabul etme yolunda ilerliyordu.

Yine de, diye düşündü, hayat arkadaşlığı paylaşmayı, derin bir güveni ve *bilmeyi* gerektiriyordu. Oysa Malcolm'un içinde onunla paylaşmadığı, hatta ondan sakınmaya çalıştığı bir sürü karanlık nokta vardı.

Huzursuz bir şekilde bir koltuktaki minderi düzeltti. Belki de ondan çok kısa bir süre içinde, çok fazla şey istemeye, fazla şey beklemeye başlamıştı. Ama bir şeylerin nasıl işlediğini, neden öyle olduğunu bilmek isteyen tek kişi Malcolm değildi.

Pencereden yansıyan far ışığını fark ederek kaşlarını çatı. Cama doğru ilerlediğinde Malcolm'un arabasını tanıdı. Keyfi yerine gelerek –adeta düşünceleriyle çağırıyordu onu– ön kapiya doğru koştu.

“Geç olduğunu biliyorum,” dedi Malcolm arabadan inerken. Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi.

“Sorun değil. İçeri girsene. Hava buz gibi.”

“Işıkların yandığını gördüm ve belki uyanık olabilirsin diye düşündüm.”

“Doğru düşünmüşsün.” Parker genç adamın yüzündeki gerginliği fark edince ‘Bir sorun var,’ diye düşündü. “Temizlik yeni bitti.”

“Evet. Evet doğru. Nasıl gitti? Hediye şeyi?”

“Harikaydı.” Parker, Mal’in ona dokunmak ya da onu öpmek üzere bir hamle yapmadığını fark etti. Uzanarak, hoş geldin dercesine hafifçe öptü Mal’i. “İlk dakikadan son dakikaya kadar.”

“Güzel.”

Huzursuz olduğu her halinden belli olan Mal giriş salonunda dolaşmaya başladı.

Bana sorunun ne olduğunu anlat hadi, diye düşündü Parker. Aralarındaki bariyeri görebiliyordu ama zorlamak da istemiyordu. “Malcolm—”

“Biran var mı?”

“Elbette.” Ona biraz zaman ver, diye düşündü Parker mutfağa doğru ilerlerlerken. “Sanırım uzun bir gece geçirdin. İşlerini halledebildin mi?”

“Hayır. Çalışıyordum ama başka bir şey çıktı.”

Parker birayı çıkardı, bardaklara uzandı.

“Şişeden içerim ben.” Mal kapağı açtı ama içmedi.

Her şeyi halledebiliyorken nasıl oluyor da bunu –Mal’i nasıl halledebileceğini bilmiyordu. “Yiyecek bir şeyler ister misin? Partiden kalanlar var, bir de Bayan G—”

“Hayır. Böyle iyiyim.”

Hayır, diye düşündü Parker, değilsin.

Yeter, diye karar verdi. Bu kadar yeterdi. “Sorun nedir Malcolm?”

“Yapacak bazı işlerim çıktı. Yaptıktan sonra da canım eve gitmek istemedi. Belki sen ayaktasındır diye, bir şansımı deneyeyim dedim. Ayaktaymışsın.” Birasını kaldırdı ama tek bir yudumdan sonra masaya bıraktı. “Belki seni ben yatırabilirim diye düşündüm.”

Parker kızgınlık ve hayal kırıklığının tuhaf bir karışımını hissetti. “Eğer bira ve seks için geleceğini haber verseydin belki kendimi ayarlardım. Vermediğine göre pek sanmıyorum.”

“Denemeye değerci. Ben gideyim artık.”

Şimdi karışıma öfke de eklenmişti. Malcolm dönüp yürümeye başladığında Parker’ın gözleri parladı. “Buraya böylece gelip kapıyı çalabileceğini, sonra şartlarına uymadığımda da dönüp gidebileceğini mi sanıyorsun?”

Mal’in yüzü son derece sakindi, Nötr, diye düşündü Parker ve poker oynarken de aynı ifadeyi kullandığını düşündü.

“Ben ortaya herhangi bir şart sürdüğümü hatırlamıyorum. Şu andaki ruh halimiz pek uygun değil, o yüzden ben eve gidiyorum. İkimiz de birkaç saat uyumalıyız.”

“Ah evet, beni sinirlendirip üzdüğüne göre şimdi bebek gibi uyurum.”

Mal durdu ve elini saçından geçirdi. “Özür dilerim. Niyetim o değildi. Baştan eve gitmeliydim.”

“Belki de öyle. İlişkimiz senin bana güvenip herhangi bir şey anlatmanı ya da gerçek duygularını ifade etmeni sağlayacak kadar değerli değil sonuçta.”

Nötr ifade, hem de şimşek hızıyla, rahatsızlığa döndü. “Bu söylediğin saçmalık.”

“Saçmalığın ta kendisine bakarken neyin saçma olduğunu öğretmeye kalkma bana. Çıkış yolunu biliyorsun,” diye ekledi Parker ve hızla genç adamın önünden geçip yürümeye başladı.

Mal onu kolundan yakaladığında Parker buz gibi gözlerini ona çevirdi.

“Bak, kötü bir gece geçirdim, hepsi bu. Kötü gece, sıfır moral. Ve onları buraya taşımamalıydım.”

“Kesinlikle haklısın.” Parker, Mal’in elini iteledi. “Yanında evine götürebilirsin.”

Masaya doğru ilerleyerek birayı aldı ve lavaboya döktü.

Arkasını döndüğünde yalnız olduğunu gördü. Kalbinin altında bir sıkışma hissetti.

“Pekâlâ,” diye mırıldanarak özenle şişeyi yıkadı. “Pekâlâ. Tamam. Bunun bana göre olmadığı belliydi.”

Şişeyi duvara atarak etrafa dağılmasını izlemeyi hayal etti. Ama bunun da ona göre olmadığını kabul etti ve geri dönüşüm kutusuna attı.

Işıkları söndürdü, kilitleri kontrol etti, evin içinde bir kez daha dolaştıktan sonra üst kata çıkarak kendi kanadına döndü.

Yatak odasına girdiğinde kıyafetlerini çıkardı, ayakkabılarını kaldırdı, en eski ve en rahat pijamalarından birini giymeden önce bütün kıyafetleri uygun bölümlere kaldırdı.

Yatak öncesi bütün rutinlerinin üzerinden geçti, tek adım atlamadan.

Sonra yatağına girerek bütün gece kızgın, üzgün ve tamamen uyanık şekilde uzandı.

“Kavga etmedik biz.” Parker koşu bandında üçüncü kilometresini bitiriyordu. “Biz çözümsüz bir noktadayız.”

“Bana kavga etmişsiniz, gibi geldi.

“Kavga ederken bir şey tartışırsın, bağırırsın ya da uygunsuz şeyler söylersin. Bizimki bir kavga değildi.”

“O çıkıp gitmiş. Sen kızgınsın. Bunlar da kavgayı işaret eder.”

“İyi, nasıl diyorsan öyle olsun,” diye çıkıştı Parker. “Kavga ettik ve çözümsüz bir noktaya geldik.”

“Aptallık etmiş.”

“Sonunda, tamamen aynı fikirdeyiz.”

“Gece yarısı,” diye devam etti Laurel, “rahatsız olduğu ama sana anlatmayı düşünmediği bir şey varken buraya gelmekle aptallık etmiş. Ondan gitmesini istediğinde gitmekle de daha büyük bir aptallık etmiş. Çünkü seni iyi tanıyan herkes asıl istediğinin seninle kavga etmeye başlaması, sonra senin onu çözen ve rahatsız olduğu şeyi anlatması olduğunu bilir.”

Parker başını sallayarak su şişesine uzandı ve bir yudum aldı.

“Bununla birlikte o seni benim kadar uzun bir süredir tanımıyor ve ‘evine git’i sadece ‘evine git’ olarak anlamış olabilir.”

Parker boğazının öfkeli bir gözyaşı yumruğuyla tıkanmaya başladığını hissediyordu. Yumruğu yutmaya çalışırken dördüncü kilometreye başladı. “Benimle konuşmayan, fiziksel yakınlık hariç bir yakınlık istemeyen biriyle birlikte olamam.”

“Hayır, olamazsın. Ama yakınlık, gerçek yakınlık bazı kişiler için daha zor olabiliyor. Onu savunmuyorum,” diye

ekledi Laurel. “Durumu değerlendiris analiz ediyorum. Sen olmaya çalışıyorum, çünkü sen şu anda sen olamayacak kadar üzgünsün.”

“Epey sinir bozucu olmalıyım. Özür dilerim,” dedi Parker ve hemen makineden indi. “Özür dilerim. Hiç uyumadım ve kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Sorun değil. Bazen zaten sinir bozucu oluyorsun.”

Parker gülümseyerek havluya uzandı. “Evet, biliyorum. Şu anda da kendi sinirlerimi bozuyorum.” Yüzünü havluya gömerek iyice silmeye başladı. Sonra bir süre havluda tuttu. Laurel’in sarılışını hissetti.

“Ağlamak istemiyorum çünkü böyle bir şey için ağlamak aptallık. Aptal olmaktansa sinir bozucu olmayı tercih ederim.”

“İkisi de değilsin şu anda, biliyorsun ki öyle olsan söylerdim.”

“O konuda güveniyorum sana,” dedi Parker ve derin bir nefes alarak havluyu indirdi.

“Kızgınsın, hayal kırıklığına uğradın, üzgünsün ve çok yorgunsun. O yüzden birkaç saat kendine izin ver ve biraz dinlen. Ben bir şeyler çıkarsa ilgilenirim. Benim işim çıkarsa Emma ya da Mac’e haber veririm.”

“Belki bir saat olabilir. Dışarı çıkarım, bir yürüyüş yaparım ve kafamı toplarım biraz.”

“Nasıl istersen. Telefonunu bana ver.”

“Ah ama—”

“Ciddiyim Parker, telefonunu bana ver.” Laurel parmağını ona doğru kaldırarak gözlerini kıstı. “Yoksa güven sorunu olan tek kişinin Malcolm olmadığını düşüneceğim.”

“Haksızlık,” diye mırıldandı Parker ama telefonunu çıkararak Laurel’e uzattı.

Üstünü değiştirmeye kalkmadı, sadece üzerine kapüşonlu bir şey geçirerek önünü kapadı. Akşamki yağmurdan kalan serin, canlı hava çok iyi gelmişti. Hâlâ yapraklarını tam olarak dökmemiş ağaçların koyu renk kollarını kaldırdığı gökyüzü

öyle mavi, parlak ve keskin görünüyordu ki güneş gözlüklerini almadığına pişman oldu. Gecenin soğuşundan sertleşmiş çimler ayaklarının altında sesler çıkarıyordu.

Renkleri, ışıltıları ve dumanlı koklarıyla sonbaharın bitmek üzere olduğunu, ve kışın usul usul geldiğini düşündü.

Mac'in düşününe sadece bir ay kalmıştı. Yine de yapacak o kadar iş, halledilmesi gereken o kadar çok ayrıntı vardı ki. Malcolm'la birbirlerinden uzak durmalarının en iyisi olduğuna karar verdi. Dikkatini Vows'un şimdiye kadar planladığı en önemli düşününe vermesi gerekiyordu.

Tanrı biliyor ya ilgilenmesi gereken daha birçok organizasyon vardı ve daha, sürekli ilgi isteyen bahardaki büyük Seaman düşününü saymıyordu bile.

Ayrıca daha Emma ve Laurel'in düşünlerinin son halleri uğraşılması gereken sayısız ayarlama ve plan vardı.

Sonra kitap konusu vardı. Ortaklarının değişiklikleri ve eklemelerinden sonra son halini almıştı. Artık ajansa gönderme zamanı, diye düşündü Parker.

Gerçekten, ortadaki en bariz gerçek bir ilişkiye ayıracak vakti olmadığını.

Belki ilerde bir gün olabilirdi. Ama şu anda değil. Ve olduğunda da tam bir ortaklık, gerçek bir birliktelik ve mutlak güven bekleyecek ve isteyecekti.

Tıpkı anne babasının ilişkisi gibi.

Aynı şeyi istemeyen bir adama âşık olamazdı—buna izin vermiyordu. Bunu şimdi fark etmek ve kabullenmek ne kadar acı verse de eğer görmezden gelirse ileride daha çok canı yanacaktı.

"Hey Parker."

Kendini içsel tartışmasından sıyırmaya çalışarak, elindeki evrak çantasıyla kendine doğru gelen Carter'a gülümsedi.

"Carter, o kadar oldu mu? İşe mi gidiyordun?"

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Ben sadece...Artık içeri girip işe koyulsam iyi olacak."

Carter uzanarak onun elini tuttu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Gerçekten. Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden..." Parker tam olarak Mal'in yaptığı şeyi yapıyordu. Kendini kapatıyor, saklıyordu.

"Sanırım dün gece Malcolm'la aramızdaki ilişkiyi bitirdik."

"Bu doğruysa çok üzülürüm. Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Sanırım çok fazla ortak noktamız yok ya da hayata aynı pencereden bakmıyoruz. Ya da aynı şeyleri istemiyoruz da denebilir."

Parker boğazındaki yumruğun yine yükselmeye başladığını hissediyordu.

"Carter, pek emin değilim. Onu anlamıyorum."

"Anlamak istiyor musun peki?"

"Evet, hatta sanırım her şeyi anlamak istiyorum ve galiba işlerin yürümemesinin nedeni de bu."

Carter, çantasını yere koydu, sonra elini Parker'ın omzuna dolayarak yürümeye başladı.

"İşe gitmen gerek."

"Vaktim var. Mac ve ben problemler yaşadığımızda, onu anlayamadığımı düşündüğümde bana yardımcı olmuştun hatırlıyor musun? Bana onu anlayabileceğim bir bakış açısı kazandırmıştın. Belki ben de aynısını senin için yapabilirim."

"Beni bir türlü tam olarak içine almıyor Carter. Bir sürü kilitli kapısı var. Ne zaman ona zorluklarla ilgili bir şeyler sorsam-ve zorluklar bizi olduğumuz kişi yapan etkenlerdir-önemli değil, uzun süre önceydi deyip geçiştiriyor, konuyu değiştiriyor."

"Kendinden çok fazla bahsetmiyor. Sanırım kilitli kapılar konusunda haklısın. Ama sanırım bazı insanlar o kapıları sadece yeni kapılar açabilmek için kilitlerler. Daha önce olanları tamamen kapatmazlarsa yeni kapılarda ilerlemeyeceklerini düşünürler."

“Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bir noktaya kadar. Ancak kilitlediği şeyi görmene izin vermeyen, sorunlarını ya da kötü dönemlerini paylaşmayan biriyle nasıl birlikte olabilirsin, nasıl birlikte kalabilmeyi umut edersin? Yardımını bile istemeyen biriyle?”

“Onun söylediği şeylerden ve annemin anlattıklarından bildiğim kadarıyla çocukken epey kötü darbeler almış. Babasını kaybetmesinden duygusal, dayısı ve yengesinden fiziksel darbeler. Bu tarz şeyler yaşamış ya da hâlâ yaşayan çocuklarla nasıl iletişim kuracağını bilmeden öğretmen olamazsın. Ve inan bana, birçoğunda güven uzun bir süre ve uğraş istiyor.”

“Yani biraz daha zaman vermeli, daha sabırlı olmalıyım. Ve daha çok uğraşmalıyım.”

“O sana kalmış.” Carter yürümeye devam ederlerken Parker’ın kolunu okşadı. “Ama onun adına söyleyebilirim ki, adam sana deli oluyor ve bu durumla nasıl başa çıkması gerektiğini bile tam olarak anlayabilmiş değil. Senin istediğin, ihtiyaç duyduğun ve hak ettiğin bütün resim ama o da şu anda ne olduğuna bakmanı ve bunun yeterli olmasını istiyor.”

“Bu güzel bir analiz.” Parker iç geçirerek minnettar bir tavırla Carter’a yaslandı. “Devam etmemi mi bırakmamı istememi sağlıyor emin değilim ama iyi bir analiz.”

“Eminim o da dün gece iyi uyumamıştır.”

“Umarım.” Parker gülümsedi ve Carter’a dönerek onu kucakladı. “Teşekkür ederim Carter. Ne olur bilmiyorum ama konuşmamız bana çok yardımcı oldu.” Biraz geri çekildi. “Hadi okula git.”

“Belki sen de biraz kestirirsin.”

“Carter, kiminle konuştuğunun farkında mısın?”

“Denemek zorundaydım.” Carter uzanarak Parker’ın yanağına bir öpücük kondurdu ve arabasına doğru döndü. Son anda fark ederek kendi evrak çantasına takılıp düşmekten kurtuldu.

“Mac.” Parker dönüp içeri girmek üzereyken iç geçirdi. “Çok şanslı bir kızsın.”

Sonra bir an durarak evi inceledi. Parlak gökyüzünde yansıyan yumuşak mavi hatlarını inceledi. Tüm bu güzel hatlar, diye düşündü, ara ara kahverengi dokunuşlar, ıslıl ıslıl pencereler. Tıpkı bir düğün töreni gibi sadece detay, diye karar verdi. Özünde bir evden, hatta bir yuvadan da fazlaydı. Ve Parker için asıl hayati olan buydu: Bir semboldü bu ev; bir beyandı. Nesillerdir olduğu gibi şu anda da ayakta duruyordu, adına, ailesine şahitlik ediyordu. Ayakta kalmakla, Parker'a kalıcı şeyler inşa etmenin onun kanında olduğunu ispat ediyordu.

Malcolm'un temelini anlamadan onunla bir şeyler inşa etmesi nasıl mümkün olurdu?

Parker mutfağa doğru döndü. Kahve ve güzel bir kahvaltı sistemine enerji katmak için birebirdi. Belki kendini rutinine kaptırdığında bir şekilde aradığı cevaplar kendiliğinden gelirdi.

Ama mutfağa girdiğinde Bayan Grady'yi yaşlı gözlerle masada otururken buldu.

"Ne oldu? Sorun ne?" Parker bir anda bütün sıkıntılarını unutarak masaya koştu.

"Dün gece korkunç bir kaza olmuş. Bir araba kazası."

"Biliyorum. Del bir şeyler söylemişti. Ah Tanrım. Biri mi öldü? Tanıdığın biri mi öldü?"

"Daha kötüsü. Üç kız—üç genç kız ölmüş. Dört kişilermiş ama daha yeni birini eve bırakmışlar. Hepsi ölmüş, Tanrım, hepsi, ölmüş."

"Ah hayır. Tanrım."

"İçlerinden birinin annesini tanıyorum. Kitap kulübünden."

"Bayan G, Bayan G." Parker kollarını kadına doladı ve hafifçe sallanmaya başladı. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Diğer arabada da iki kişi varmış. Biri hayati tehlikeyi atlattı ama öbürü hâlâ kritik durumda."

"Sana biraz çay koyayım." Parker, Bayan Grady'nin saçlarını geriye doğru itti. "Biraz uzan, ben getiririm. Biraz otururuz."

“Hayır böyle iyiyim. Biz, sen ve ben ölümün –böyle ani ve acı bir ölümün- insanı nasıl yıktığını biliyoruz.”

“Evet.” Parker, Bayan G’nin elini sıktıktan sonra çay yapmak için tezgaha döndü.

“Dana, kitap kulübünden tanıdığım kadın hani? Ondan hiç hoşlanmazdım.” Bayan Grady mutfak önlüğünün cebinden bir mendil çıkararak gözlerini ve yanaklarını kuruladı. “Anlaşması zor, her şeyi ben bilirim diyen bir kadın. Ama şimdi evladını kaybetmesini düşünüyorum da, hepsi önemini kaybediyor. Araba enkazının resimlerini çekmişler, korkunç bir durumda. Yerel gazetede gördüm. Umarım o görmez, görmek zorunda kalmaz. Umarım akşam arabayı o görmeden önce çekmişlerdir.”

“Bayan G, ben kahval...” Çekmek, diye düşündü Parker. Malcolm.

Gözlerini sıkıca kapadı ve derin bir nefes aldı. Şu anda sırası değildi.

“Ben kahvaltını hazırlarken çayını içmeni istiyorum.”

“Sevgili kızım.” Bayan Grady burnunu silerken neredeyse tebessüm etti. “Tanrı seni korusun ama sen hiçbir şey pişiremezsin ki.”

“Yumurta kırabilirim ya da tost yaparım.” Çayı Bayan Grady’nin önüne koydu. “Eğer bana onlar konusunda da güvenmiyorsan Laurel’i çağırırım, o yapar. Ama kahvaltı edip biraz çay içeceksin. Sonra Hilly Babcock’u arayacaksın çünkü en yakın arkadaşını yanında istersin.”

“Çok otoriter oldu bu.”

“Aynen öyle.”

Bayan Grady, Parker’ın elini tuttu. Yine gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. “Burada oturmuş o çocuklar için, aileleri için, hatta kaderin bir şans daha verdiği öbür çocuk için ağlıyordum. Ama yine de bir tarafım da Tanrı’ya şükretti. Benim sevdiklerim hâlâ yanımda diye Tanrı’ya şükretme duygusuna engel olamadım.”

“Şükretmeye hakkın var. Hepimizin hakkı bu. Ve asla kayıplar için hissedilen acıyı anlamsız kılmaz.”

Parker kollarını Bayan Grady’ye sıkıca sardı çünkü o da sevdiklerini kaybettikleri dönemi hatırlıyordu, çok iyi hatırlıyordu. Dünyanın nasıl ayaklarının altından kayıp gittiğini, içindeki havanın aniden nasıl kesildiğini. Tek hissettiğinin korkunç, insanın içini oyan bir acı olmasını.

“Hadi çayını iç.” Parker, Bayan G’nin elini son kez ve iyice sıkı. “Laurel, Emma ve Mac’i çağıracağım. Hepimiz şükretmek ve yas tutmak için biraz ara vereceğiz.”

Bayan Grady’yi yanağından öptü. “Ama kahvaltıyı ben hazırlıyorum.”

Dördü Bayan G’ye göz kulak olmak konusunda iş bölümü yaptılar. Bir taraftan da kadına çok belli etmemeye çalışıyorlardı. Hepsinin koşturduğu çeşitli toplantılar, o akşamki tören provası ve arka arkaya tören yüklü bir hafta sonu olduğundan Parker pek düşünecek vakit bulamadı.

Ama bir ara internetten kaza haberine bakacak kadar zaman yarattı kendine.

Baktığı fotoğrafla boğazı düğümlenirken ‘Bu dün akşam Malcolm’un gördüğü şey,’ diye düşündü. Gerçek hali bunun kim bilir kaç katı korkunçtu?

Genç adamın gözlerine o bakışları, sesine o tonu veren buydu.

Ve beni görmeye geldi, diye düşündü. Açılmadı ama yine de bana geldi.

O da, mümkün olduğunca kısa süre içinde, Malcolm’a gidecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Malcolm müşterinin cipi için sipariş ettiği daha uzun fren borusu için, fren devresinden hidrolik yağını boşalttı. Çocuğun bu değişikliği ciddi arazi sürüşlerinden ziyade görünüş ve arkadaş arası statü için istediğini düşünüyordu.

Sebepten her ne olursa olsun kendisine aynı paranın ödeneceğini düşündü.

Çalışma tezgahındaki iPod'un çalma listesine göre sırayla bangır bangır çaldığı parçalar eşliğinde seri bir biçimde çalışmaya devam ediyordu. Ön amortisörü ve bobin yayları daha uzunlarıyla değiştirdi. Müşterinin siparişi, kontrol kollarını ve izleme çubuklarını modifiye etmek ve fren besleme borularını uzatmak anlamına geliyordu.

Çocuk sonuçta yasal sınırın biraz altında fren borularına sahip olacaktı.

Acil bir iş değildi, kapanıştan sonra buna başlamasına gerek yoktu. Aynı şey, normalde temel bakım olduğu için Glen'e vereceği halde birazdan kendisinin başlayacağı yağ değişimi için de geçerliydi.

Killers şarkısına devam ederken, angarya, diye kabul etti. Ama şu anda kendini meşgul etmek için her türlü angaryaya açıktı.

Çocuğun cipini halletmesi, yağ değiştirmesi, sonra bir fren ayarı, tüm o zamanı düşünerek geçirmeyeceği anlamına geliyordu.

Biraz.

Dünyada -ve şu anda hayatında- olan berbat şeyleri düşünmenin onları düzeltmeye bir faydası yoktu. Mal ne kadar çok, ne kadar uzun süre düşünürse düşünsün dünyada berbat şeyler olmaya devam edecekti.

Peki hayatı? Muhtemelen biraz zamana ve alana ihtiyacı vardı. Parker'la arasındaki şey oldukça yoğunlaşmıştı ve belki biraz fazlaca karmaşıklaşmıştı—ve bunun sorumlusu kendiydi şüphesiz.

Genç kadını o itelemiş, takip etmiş, üzerine gitmişti. Tahmin ettiğinden daha hızlı ve daha derin bir hale dönüştürmüştü bunu, ya da Parker dönüştürmüştü, ya da ikisi birden—emin değildi.

Müsait oldukları neredeyse her anı birlikte geçiriyorlardı. Ve müsait olmadıkları halde birlikte geçirdikleri birçok an da olmuştu. Sonra Malcolm birden sonraki haftayı da onunla düşünmeye başlamıştı, sonraki ayları da—ve pekâlâ daha sonrasını da. Bu hiç beklediği bir şey değildi.

Ayrıca daha neler olduğunu anlamadan onu annesinin evine yemeğe götürüyor, akşam evinde kalmasını istiyordu.

Bu iki olay da süregelen âdetlerini bozmuştu. Aslında bu konuda çok sıkı kuralları falan yoktu. Sadece işleri rahat bir seviyede tutmaya yönelik önlemlerdi.

Gerçi Parker rahat falan değildi, diye düşündü yağ deposu için bir kaydırma plakası yerleştirirken. Bunu zaten fark etmişti.

Karmaşıktı. Dıştan görüldüğünün aksine ne yapacağı kolay tahmin edilir bir tip değildi. Mal onun nasıl işlediğini öğrenmek istemişti, bunu inkar edemezdi. Ve onu oluşturan parçaları inceledikçe, ona daha da bağlanmıştı.

Artık bu parçaları tanıyor ve nasıl işlediğini biliyordu. Tamamen detaylara odaklanmış, inanılmaz seksi ve kararlı bir kadındı. O detayları mükemmel şekilde birleştirmeye dair bir yeteneği olduğu kadar, buna ihtiyaç da duyuyordu.

Eğer sadece bunlar, artı para ve aileden ibaret olsaydı muhtemelen sadece güzel bir baş belası olabilirdi. Ama genç

kadının çok derinlerinde aile, istikrar ve yuva-Tanrım bunu o da çok iyi anlayabilirdi- ihtiyacı vardı. Kendine verilenlere karşı köklü bir saygısı vardı. Çok sadık ve cömertti. Üretken ve yararlı olmak için çok çalışıyordu. Ve insanı afallatan bir iş ahlakı vardı.

Karmaşık ve gerçektir. Ve tıpkı annesinin yol kenarında o yazlık elbiseli halini gördüğünde hissettiği gibi, Parker güzeline ne olduğunu tanımlıyordu. Hem içi hem dışıyla.

Yani sonuçta, tam olarak kural olmayan kurallarını bozmuştu çünkü onu daha çok tanıdıkça, ona yakınlaştıkça Parker'ın tam olarak istediği şey olduğundan daha da emin hale gelmişti.

Mal isteklerle baş edebilirdi. Bir sürü isteği vardı. Bazılarını elde etmişti, bazılarını edememişti. Her şeyi sonuçta bir ortalamaya getirmenin yolunu bulmuştu şimdiye kadar. Ama önceki gece gergin, huzursuz ve lanet olsun üzgünken onun yanına gittiğinde hissettiği isteğe ihtiyacın da karıştığını fark etmişti.

Onunla olmaya ihtiyacı vardı. Sadece orada olmaya, yanında olmaya ihtiyacı vardı. Her nasılsa her şeyin bir anlam kazandığı o düzenli alanda Parker'ın yanında olmaya ihtiyacı vardı.

Bir şeye-birine -ihtiyaç duymak güvenlik ipi olmadan bir binadan atlamaktır. Kendi başının çaresine bakması ve sadece kendiyse ve kendine ait olanlarla ilgilenmesinin daha iyi olduğunu zor yollardan öğrenmişti. O kadar.

Tek sorun Parker'ı da *kendine ait* olarak düşünmeye başlamış olmasıydı. Ona zaten bölük pörçük de olsa şimdiye kadar kimseye anlatmadığı şeylerden bahsetmiş ve bu konuda çok düşünmemişti bile.

Yani...

Onu kızdırmam daha iyi oldu, diye düşündü. Eve yollaması daha iyi oldu. Her ikisi de biraz nefes alır, sakinleşirdi. Durumu yeniden değerlendirirlerdi.

Ön taraftan arkaya doğru ilerleyerek modifikasyonları kontrol etmeye başladı.

Ve Foo Fighters'ın müziği üzerinde betonda ilerleyen ince topuk seslerini duydu-bunu başka bir sesle karıştırmak imkansızdı.

Mal başını birazcık eğince seksi iş takımlarından birini giymiş Parker'ı karşısında gördü. Saçlarını arkaya doğru toplamış, etkileyici yüzünü iyice ortaya çıkarmıştı. Kolunda Bu-ick boyutlarında bir çanta asılıydı.

“Kapı kilitli değildi.”

“Evet.” Mal arka cebinden bir bez parçası çıkararak ellerini sildi.

Burada olmamalı, diye düşündü. Tüm mekan yağ, motor ve ter kokuyordu. Muhtemelen kendi de öyle.

“Bu akşam töreniniz var sanıyordum.”

“Öyleydi. Ama işimiz bitti.” Parker, Mal'e soğuk bir bakış attı. “Ama bizim işimiz bitmedi. O yüzden şu müziği biraz kısar mısın?”

“Bunun lastiklerini ve direksiyonunu halletmem gerek.”

“İyi. Beklerim ö halde.”

Sonuna kadar bekler, diye düşündü Mal. Bu konuda iyiydi.

Yani Foo Fighter uçmayı onsuz öğrenmek zorunda kalacaktı. Aletlerini koydu, iPod'u kapattı, sonra çalışma tezgahının yanındaki buzdolabını açtı. İçindeki iki biradan birini aldı. “İster misin?”

“Hayır.”

Birayı açtı ve gözlerini Parker'dan ayırmadan uzun, kocaman bir yudum aldı. “Aklında bir şey mi var, Güzel Bacak?”

“Aslına bakarsan evet. Kazayı öğrendim, ölen o üç kızı. Dün gece neden bana bir şey söylemedin?”

“O konuda konuşmak istemiyordum.” Mal'in aklına yine manzara geldi—ıslak bir yola dağılmış kırık camlar, kan ve kararmış metal. “Hâlâ konuşmak istemiyorum.”

“İçin için seni yemesini tercih ediyorsun.”

“İçin için yediği falan yok.”

“Bu sanırım, gerçekten, bana söylediğin ilk yalan.”

Parker’ın haklı olması Mal’i gerçekten çok öfkeliendirdi.

“Ben içimde neler olduğunun farkındayım Parker. Ve o konuda konuşup durmak bir şeyi değiştirmez. O üç kızı hayata döndürmez ya öbür çiftin korkunç yaralarını iyileştirmez.”

Malcolm’un kustuğu ateş Parker’ın soğukkanlılığını daha da artırdı.

“Bu kadar kaderci ve duygusuz olduğuna inansaydım senin için sadece üzülürdüm. Ama öyle değilsin. Dün gece bana geldin çünkü üzgündün, ama bana nedenini bile anlatmadın ya da anlatamadın. Belki bana kızmak sana iyi geldi, belki üzüntüyü öfkeyle geçiştirmiş oldun. Ama ben bunu hak etmiyorum Malcolm, sen de öyle.”

Kız Haklı panosuna işlensin. Skor, Brown:2; Kavanau-gh:0, ki bu Mal’i daha da kızdırdı. “Dün moralim bozukken o şekilde sana gelmemeliydim. Özür mü istiyorsun? Çok üzgünüm.”

“Beni aptal yerine koyma Malcolm.”

“Yüce Tanrım!” Mal homurdandı ve canı istemese de biradan bir yudum daha aldı.

“Ve sakın öyle geçiştirici, ilgisiz *erkek* tavırları yapma bana.”

“Ben erkeğim ama,” diye karşılık verdi Mal. Parker’ın o sakın havasını biraz bozabildiğine sevinmişti. “Erkek tavırlarım olması normal.”

“O zaman bundan sonraki tavırların için şunu aklından çıkarma. Eğer seninle birlikteysem, moralin bozukken de seninle birlikteyim, tepe taklak aşağı gidiyorsan da.”

“Öyle mi?” Ciğerlerine, boğazına oturan bir şey Mal’i boğmaya başlamıştı. “Dün gece bunu pek göstermedin.”

“Bana gösterme şans—”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum’un hangi kısmını anlayamadın? Ve bu nasıl oluyor da sen ve benim hakkımda

bir şeye dönüşüyor? Üç çocuk öldü ve eğer şanslılarsa çok hızlı şekilde ölmüşlerdir. Ama inan yeterince hızlı olması imkânsız. Neyin geldiğini bilerek yaşadığın on, hatta beş saniye bile sonsuzluk gibidir. Hem o hem de asla büyüyeceğini bilmek, asla baştan düğmesine basıp ‘bu sefer daha iyisini yapacağım’ diyemeyeceğini bilmek daha bir yıllık ehliyeti olan bir kız ve iki arkadaşının sırf bir aptallık yaptılar diye ödemeleri için fazla büyük bir bedel.”

Mal elindeki bira şişesini duvara fırlattığında Parker irkilmedi ama gülme ve anlayış hissi arası bir ses çıkardı. “Dün akşam sen çıktuktan sonra neredeyse ben de aynısını yapacaktım. Ama sonra ne faydası olacak diye düşündüm, kalkıp yine temizlemem gerekecekti. Sana faydası oldu mu?” diye sordu merakla.

“Tanrım, sen nasıl bir tipsin? Her şeyin düz, pratik bir cevabı olmak zorunda değil. Her şey lanet olası bir anlama sahip olmak zorunda değil. Eğer olsaydı üç kız hızlı gidiyor ve arkadaşlarıyla mesajlaşıyorlar diye parçalanarak ölmezlerdi.”

Parker içinin ezildiğini hissetti. “Öyle mi olmuş? Nereden biliyorsun?”

“Tanıdığım birilerinden.” Mal, lanet olsun, diye düşündü ve gözünü döndüren bu öfkeyi bastırmaya çalışarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Dinle, soruşturma bitene kadar bunlar açıklanmayacak.”

“Ben kimseye bir şey söylemem. Bayan Grady sürücü kızın annesini tanıyormuş ve bu olaydan çok etkilendi. Belki anlattıklarını dinlemek, çay yapmak, elini tutmak çok fazla işe yaramadı. Belki düz ve pratik bir çözüm sağlamadı ya da lanet olası bir anlam kazandırmadı hiçbir şeye. Ama benim bir şeyler yapmam gerekiyordu. Değer verdiğim biri üzgünse, ya da sadece canı sıkınsa bile benim bir şey yapmam gerekir.”

“Yapmanı isteseler de istemeseler de öyle mi?”

“Evet, sanırım öyle. Bana göre de konuşup o konuda bir şeyler paylaşmak o kızların başına gelen trajediyi hafifletmi-

yor, o kızlar ve aileleri için duyulan acıyı azaltmıyor ama... Anladım. Dinlememi istemiyorsun. Elini tutmamı falan istemiyorsun. Yani bunları yapma ihtiyacı sadece benden kaynaklanıyor sende öyle bir ihtiyaç yok.”

Parker derin bir nefes aldı ve Parker bu nefesteki titremeyi hissetti. Bu, şimdiye kadar söylediği ve yaptığı her şeyden daha etkili oldu Mal’in üzerinde.

“Sen şişeyi duvara fırlatıyorsun, sonra temizleyip çöpe atıyorsun. Senin pratikliğın böyle Malcolm.”

“Bazen kırık bir şişe sadece kırık bir şişedir. İlla bir şeylerin göstergesi olmak durumunda değil. Bak, benim bu cipi toparlamam gerek.”

Mal’in Parker’ın yüzünde gördüğü, öfke değildi ama Mal’in amacı onu öfkelenlendirmekti. Bu yüzde gördüğü, kırgınlıktı. O tek, titreyen nefeste duyduğu şey kırgınlıktı.

Parker başını salladı. “Sana kolay gelsin.”

Parker arkasını dönüp giderken Mal elinde hâlâ bir bira şişesi olmasını diledi, böylece tekrar duvara fırlatabilirdi.

“Ölüyorum diye düşündün.”

Parker duraksadı ve arkasını döndü. Bekledi.

“İşler ters gitmeye başlayınca, daha da kötüye gitmeye başlayınca, bir şekilde hallederim, içinden çıkarım diye düşündüm önce. Ama araba berbat haldeydi. Teknik kusurlar, yanlış hesaplama, insan canını hesaba katmayan bütçe kesintileri. Zincirin bir sürü yerinde bir sürü kötü karar işte, nedeni pek önemli değil. Ama aynı neden olaydan sonra yüklü bir tazminat kazandırdı.”

“Aynı neden yaralanmana yol açtı.”

“İşlerin ters gitmesine diyelim.” Mal öyle düşünmeye çalışıyordu. Atlatmak için öyle düşünmeye ihtiyacı vardı. “Her neyse, ilk anda sahne olmadı, bir terslik var diye düşündüm; sonra—tamam halledebilirim. Sonra...halledemeyeceğimi anladım ve ölüyorum diye düşündüm. Bunların arasında birkaç saniye bile yok belki ama her şey öyle yavaşlıyor ki... Bir gürültünün içindesin —darbeler ve kırılmalar- ve içinde

olduğın bu tünelin dışında kalan her şey bulanık. Ama iç-ride her şey inanılmaz yavaş ve birkaç saniye bile sonsuzluk gibi geliyor. Ve inanılmaz korkutucu. Sonra da acı faslı baş-lıyor.”

Mal derin bir nefes aldı, biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Parker dolaba doğru gitti ve biranın yanındaki su şişesini aldı.

Şişeyi açtı ve gözlerini Mal’e dikerek su şişesini ona uzattı.

Tanrım, diye düşündü Mal. Parker gerçekten tuhaf bir tipti. Ama inanılmaz bir tuhafılığı vardı.

Boğazını temizledi. “Acıdan sonra, ölmediğinin farkında-sın. Ama ölmeyi diliyorsunuz. İçinden bağıriyorsunuz ve insana ait bir ses değil inan. Ses boğazından çıkmıyor bile çünkü kendi kanınla boğulmakla meşgulsün. Ciğerlerin sönmeye başladığından nefes alamıyorsunuz. Acıyla kapana sıkıştığın, ölmeyi beklediğin o birkaç saniye dayanılacak gibi değil. Sa-dece bitsin diye ölmeyi diliyorsunuz. Şimdi bunu öğrenmenin sana nasıl bir faydası var?” diye sordu Mal.

“Çünkü senin bir parçan bu Mal. Bizler boş kâğıt değiliz Malcolm. Yaptığımız şeyler, yaşadığımız, atlattığımız şeyler bizi biz yapıyor. O kızlara olan, senin verdiğin tepki—”

“Neden bu şekilde bir tepki verdiğimi bilmiyorum. Belki çok uzun bir gün geçirmiştım, belki eve çok yakındı. Her kazadan sonra kendi kazamı hatırlamıyorum. Öyle değil.”

“Nasıl peki?”

“Geçti, atlattım ve şu anda iyiyim. Hastanede uyandığım-dan itibaren geçmeye başladı. Ölmedim. Bu çok önemli bir şey, ölmemek yani, ve o şekilde kalmak istiyordum.”

Mal suyu masaya koyarak süpürge ve farası aldı, kırık camları süpürmeye başladı.

“On katı daha acısa bile sorun değil dedim. Kazadan kur-tuldum, bundan da kurtulurum. Her yerimi dikmeleri mi gerekecek? Sorun değil, buradan yürüyerek çıkacak olduktan sonra önemli değil. Tek planladığım, öyle yapabilmekti; at-latabilmek için öyle planlamam gerekiyordu. Günü yaşamak yoktu artık.”

“Tekrar düğmesine bastın yani.”

Mal başını çevirerek ona baktı. “Evet, bir bakıma. Ya da ileri düğmesine bastım. Ama gözlerimi açtığımda, annemi orada otururken gördüğümde, yüzünün halini gördüğümde tekrar aynı şeye dönmeyeceğimi anladım. Sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu söylemeyeceğim, çünkü o bundan çok daha öte. Ama onu bu hale getirecek bir yaşam sürmeye son verebilirdim. Onun için bir şey yapma şansı yakaladım ve aynı zamanda kendim için ileri gitme şansı.”

Mal iç geçirdi ve camları gürültülü bir şekilde çöpe attı. “Eve gitmiyordu. Ona bağırarak, onu kızdıracak kadar güç kazandığımda bile eve dönmesini sağlayamadım.”

“Öyle mi istiyordun?” diye sordu Parker sessizce. “Gitmesini mi istiyordun?”

“Ben...Hayır. Tanrım hayır. Ama işler o haldeyken yanımda kalmasını da istemiyordum. İşinden istifa etti ve orada bir garsonluk işi buldu. Bense on sekiz yaşındayken onun yanından ayrılmıştım, yaptığım buydu. Elbette ona para gönderiyordum ama onu görmek için yanına gitmem bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama o beni bırakmadı. Ben de işleri değiştirme şansı yakalamış oldum ve o şansı kullandım. Hepsi bu.”

“Annen yanında olduğu için çok şanslısın.”

“Biliyorum.”

“O da sana sahip olduğu için şanslı.”

“İdare ediyoruz.”

“Malcolm, peki bizi nasıl tarif edersin? Aramızdaki şeyi?”

“Sen nasıl görüyorsun?”

“Hayır, hayır, o şekilde kurtulamazsın bu kez. Soruyu ben sordum. Kartı attım, sıra senin.”

“Tanrım, Parker bazen seni gerçekten anlayamıyorum. Dün gece için özür diledim, nedenlerini de açıkladım. İstedğimden daha fazlasını hem de.”

“Bu cevaptan aramızdaki şeyi tarif edemediğini mi anlamam gerekiyor?”

“Tarif etmeye çalışmıyordum.” Mal su şişesini eline aldı, sonra bıraktı. “İlla tarif etmem gerekiyorsa, aramızda bir durum olduğunu söyleyebilirdim.”

“Bir durum.” Parker içten bir kahkaha attı. “Peki sence ben senin bir travmayı nasıl atlattığını, onun seni nasıl etkilediğini, hayatının gidişatını ya da seni nasıl değiştirdiğini bilmeden seninle bir durum içinde olmak ister miyim?”

“İstemediğin ortada.”

“Bir şeylerin nasıl çalıştığını, nasıl işlediğini bilmek senin için önemli Mal. Ben de bütün parçaları göremiyorsam senin nasıl işlediğini ya da bizim nasıl işleyebileceğimizi bilemem.”

Bu Mal’e mantıklı geliyordu. “Anlıyorum ama ben de bütün parçaları sevmedim, o yüzden –bu cipe yaptığım gibi– onları modifiye ettim. Kazadan önceki gibi işlemiyorum artık. Eğer öyle olsaydı sanırım seninle bu durumun içinde de olmazdık.”

“Onu bilemeyiz Mal ama ben senin şu anda olduğun kişiye değer veriyorum ve geçmişin de buna dahil. Sana geçmişle ilgili sorduğum her soruda bir şeylere burnumu sokup seni rahatsız ediyormuşum gibi hissetmek istemiyorum kendimi.”

“Amacım sana öyle hissettirmek değil. Ben sadece geçmişle eşleşmeyi sevmiyorum. Geçmiş geçmişte kaldı, bitti.”

“Katılmıyorum. İlk kez iki tekerlekli bisiklet kullandığın zamanı hatırlamıyor musun ya da ilk kez bir kızı öpüşünü veya ilk araba kullanmanı.”

“Seninle ilk öpüşmemi hatırlıyorum, gerçi sen üzerime gelmiştin. Dört Temmuz.”

Pekâlâ, diye düşündü Parker, bu gecelik bu kadar yeter. “Sadece Del’i sinirlendirmeye çalışıyordum.”

“Benim için çok kârlıydı ama.” Mal ellerine baktı. “Sana dokunursam üzerindeki mahvolur. Ve bu çok şık bir takım.”

“O halde hareketsiz dur ve ellerini kendine sakla.” Parker ona doğru uzandı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Umarım bunu barışma seksi olarak görmüyorsunuzdur.”

“Mevcut şartlar altında alabileceğin tek şey.”

“Belki biraz daha takılabilirsin burada. Erkekler kadınların yanlarında takılıp, arabalarla uğraşırken kendilerini izlemelerine bayılırlar.”

“Egonuzu yatıştırmak için yapıyoruz.”

Mal cipi biraz aşağı indirdi. “Sen arabaların altına giren bir adamla çıktın mı ki hiç?”

“Çıkmadım –daha önce- ama Mac çıkmıştı, yani kaynaklarım gayet sağlam.”

Mal’in boğazında, midesinde ve ciğerlerinde sıkışan şey artık her neyse gevşeyip dağılmıştı. Parker’a gülümsedi. “Söylediğin cinsiyet ayrımcılığına giriyor aslında. Tanıdığım bir sürü bayan motorcu var.”

“O tiplerden ‘etrafta takılıp izlemesini’ bekleyemezsin biliyorsun değil mi?”

“Peki Direksiyona ulaşabilir misin?”

“Sanırım ama—”

“Tamam, bana bir iyilik yap. O tarafa geç ve direksiyonu sonuna kadar sağa çevir. Sonra sonuna kadar sola çevir.”

“Neden?”

“Çünkü süspansiyonu bu şekilde yükseltmek bir sürü mod içeriyor ve tekerleri takmadan önce bir sorun olmadığında emin olmak istiyorum.”

“Ben gelmesem ne yapacaktın?”

“Öfkeli bir şekilde çalışmaya devam edecektim. Sonuna kadar sağa çevir,” diye ekledi Mal, sonra tekerlekli levhaya binerek cipin altına kayd.

“Ben cipi nasıl halledecektin demek istemiştin ama bu cevap daha güzel oldu.” Parker içeri doğru uzanarak direksiyonu çevirdi. “Böyle mi?”

“Evet, iyi görünüyor. Manzara buradan cidden harika.”

“Cipin altına bakman gerekiyor eteğimin altına değil.”

“Her ikisini de yapabilirim. Şimdi sola, Güzel Bacak.”

“Sence annen Şükran Günü yemeğine gelmek ister mi?”

Arabanın altından bir süre ses gelmeyince Parker gözlerini tavana çevirdi. “Ah, yoksa Şükran Günü yemeği bizim ‘durumumuz’ için yersiz mi olur?”

“Bir saniye.” Mal tekerlekli araçla dışarı doğru kaydı, bir alet aldı, sonra tekrar arabanın altına kayd.

Parker alttan hafif tıkırtılar duydu. “Tekrar çevir. Tamam, oldu, tamamdır.”

Mal dışarı çıktı, ayağa kalktı, sonra yan taraftan devasa bir lastik aldı. Neden tekerlek demişti ki? Tekerlek, jantlarla birlikte hepsini çerçeveleyen—ve şeyin üzerine...dingil miydi adı?

Tanrım ona ne ki?

“Daha önce böyle bir durumda kalmadım Parker.”

“Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Mal hava basan bir tür aleti kullanarak yüksek bir tıslama sesi çıkarmaya başladı. “Bir sürü durumda kaldığım oldu, ama bu durum epey farklı.”

“Anlıyorum Malcolm. Benim için de farklı bir durum bu. Ve eğer geleneksel bir aile bayramı bize uygun değilse gerçekten anlarız.”

“Pekâlâ, sanırım öğrenebiliriz. Bu fikir annemin hoşuna gider biliyorum ama bana bir sürü tuhaf soru sormaya başlayacak, yok kıyafet nasıl olacak, yok—”

“Siyah kravat.”

Malcolm dudağının ucundaki küfrü bastırmaya çalışırken Parker beş saniye kadar yüzünü ifadesiz tutabildi. “Ah, Tanrı aşkına Malcolm.” Güldü. “Kıyafet zorunluluğu falan yok. Ve akşamın büyük kısmında, çoğu Amerikan evinde olduğu üzere, grubun erkek üyeleri televizyonun önünde oturup maç izleyecek.”

“Ama eminim kızılık sosu çoğu Amerikan evinin aksine konserve olmayacaktır.”

“Aynen öyle. Tamam, ben annenle konuşurum, sen sorulamadan kurtulursun.”

“Sen öyle san. Teşekkürler ama yine de beni çileden çıkaracaktır ve eminim takım elbise giydirene kadar başımın etini yiyecek.”

“Takım elbise içinde harika görünüyorsun. Neden bu lastikler bu kadar büyük?”

“Çünkü cipin sahibi çocuk hava atmaya seviyor.” Mal lastikler yere değene kadar indirme düğmesine bastı. “Direksiyonu tekrar kontrol etmem gerek, bu şekilde, her iki tarafta sonuna çevrilecek. Ön takım arka takım ayarlarına da...”

Mal bir cipe bir de karşıdaki kadına baktı. “Ama sabah da halledebilirim. Temizlenip garajı kapatmama, sonra da seni akşam yemeğine götürmeme ne dersin?”

“Akşam yemeği için biraz saat biraz geç.”

Mal saati olmadığından Parker’ın bileğine doğru baktı ve saati görmek için kafasını hafifçe eğdi. “Evet, sanırım öyle, ama yemek yemediysen geç diye bir şey olmaz.”

“Bak ne diyeceğim. Sen temizlen, garajı kapat, sonra bize gidelim. Sana yumurta kırarım. Bugünün spesiyali yumurta.”

“Tamam. Parker? Gelmene çok sevindim.”

Parker telefonu eline aldı, aynı zamanda da dönerek yaktan çıktı. Göz ucuyla saate baktığında beş olduğunu gördü. Cuma gecesi gelini çoktan uyanmıştı.

“Günaydın Leah. Nasıl—”

Cümlesi yarıda kesildi. Parker bitişik oturma odasına girerken gelin kriz nedenini anlatmaya başlamıştı bile.

“Ah çok üzıldüm Leah. Hayır dinle, saatin bir önemi yok. Bütün gün arayabilirsin biliyorsun. Düğünle ilgili hiçbir konuda endişelenmeni istemiyorum. Justin’le konuştuğunda lütfen ona söyle, hepimiz annesi için çok üzgünüz. Onun için dua edeceğiz. Gerisini de hallederiz Leah. Bana bırak. Şuna cevap ver: Damat ekibinden sağdıç olabilecek başka biri var mı?”

Parker dinliyordu. Bir taraftan da düğün gününde sağdıç Seattle uçağında olmasına rağmen gelin soğukkanlılığını koruduğu için şükrediyordu.

“Bu çok iyi. Yine de damat ekibimizde bir eksik olacak. Sen ya da Channing’in tanıdığı kimse...Evet, son dakika olduğunu biliyorum...kararlaştırdığınız gömlek ve yelek bedenleri de var evet...”

Parker dudaklarını büzerek aradaki yatak odası kapısını açtı, yokluğundan istifade ederek yatağa çaprazlama serilmiş olan Mal’i süzdü.

“Bedeni uyacak biri var benim aklımda. Yani, sen de Channing de tanıyorsunuz ama...Hayır, sen orasını düşünme. Ne yapabileceğime bir bakayım, sonra sana dönerim. Söz veriyorum her şeyi halledeceğiz. Bana bir saat ver.”

Parker yatak odasına girdi ve taktik düşünmeye başladı.

Avı yumuşatmak her zaman daha etkiliydi.

Yatağa girdi ve Malcolm’un sırtına doğru sokuldu. Genç adamın sırtını okşayıp dudaklarını onun çıplak omuzlarında gezdirirken, zor iş, diye düşündü. Ama birinin yapması gerekiyordu sonuçta.

Mal’in bedeni sıcacıktı ve çok sertti. Elini genç adamın kalçalarına, karnına ve daha aşağılara kaydırınca gülümsedi ve ‘Çok sert,’ diye düşündü.

Parmaklarını Mal’in kasıklarında aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Sonra görevini biraz daha ciddiye almaya karar verdi. Ellerini ve dudaklarını kullanarak onu uyandırdı, sırt üstü çevirdi ve loş ışıkta parlayan uykulu yeşil gözlerine baktı.

“İyi sabahlar,” diye mırıldandı, göğsünü öpmeye devam ederek.

“Öyle görünüyor.”

Parker genç adamın boynuna doğru uzanıp öpmeye, hafif hafif ısırmaya başladı. “Ben uyanmıştım, sen de öyle...” Mal onu okşamaya başlarken Parker genç adamın kulağına doğru kayd. “Biraz oynamamın sakıncası olmaz diye düşündüm.”

“Keyfine bak.”

Parker gülerek genç adamın üzerine oturdu. Biraz doğrularak göğüslerini onun ağzına yaklaştırırdı ve keyfine bakmaya başladı. Hâlâ onunla ilgili bilmediği, belki hiçbir zaman anlayamayacağı o kadar çok şey vardı ki.

Ama burada, karanlıkta, birbirlerini çok iyi tanıyorlardı.

Parker biraz daha doğrularak onu içine aldı. Genç adamın her yerini kaplamak istiyordu, vücuduyla, kokusuyla, nefes alış verişleriyle, iç çekişleriyle, dilinde gezinen tadıyla. Onun üzerinde soluk bir gölge olarak, yumuşak bir fantezi, sıcacık bir kadın olarak gidip geliyordu. Gün ışımadan önce onu aldı, ona sahip oldu.

Geri çekilip o muhteşem düşüşe adım atarken Mal'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Sütün son yudumunu yalayan bir kedinin çıkardığı sese denk bir ses çıkardıktan sonra genç adamın üzerine uzandı—boyu boyunca.

“Bak bu...” Aynı sesi tekrarladı. “Güne başlamak için harika bir yol.”

“Şampiyonların kahvaltısı.”

“Hımm. İşe ne zaman gitmen gerek?”

“Yedi, belki yedi buçuk. Böyle bir başlangıçtan sonra spor salonunda yarım saat geçirebilirim sanırım. Saat kaç ki?”

“Bir iki saatin var daha. Sonra gelebilir misin peki?”

“Evet, gelebilirim.” Mal'in parmakları usul usul Parker'ın sırtında geziniyordu. “Akşam için yardıma ihtiyacın varsa dört civarında çıkabilirim.”

“Harika olur.” Parker gülümsedi ve onu boynunun yan kısmından öptü. “Sonuçta bu harika başlangıcı akşam gelinden aldığım telefona borçluyuz, bir sorun var.”

“Yardım edebileceğim bir şey varsa yaparım. Sanırım ona borçluyum.”

Harika gidiyoruz, diye düşündü Parker. “Aslına bakarsan sorunumuzu çözebilecek tek kişi sensin.”

“Nedir? Limuzine bakım falan mı gerekli? Ya da Sindrella arabasının tekerleri mi değişecek?”

“O zamanda ilk arayacağımız sen olurdun. Ama hayır.” Parker genç adamı tıraşsız yüzünden öptü. “Damadın an yakın arkadaşı, ve sağdıcımız, bu sabah Seattle’a uçmak zorunda kalmış.” Sonra diğer yanağını da öptü. “Annesini acil bir ameliyata almışlar.”

“Kötüymüş. Ciddi bir şey mi?”

“Karın zarı iltihabı. Mikrop kapmış olmasından endişeleniyorlar. Bir de diğer komplikasyonlar tabii. Dahası kadın oraya kendi annesine bakmak için gitmiş, o da yeni kalça ameliyatı olmuş. Yani epey bir zo durumdalar. Leah ve Channing arkadaşları için, arkadaşlarının annesi için endişeleniyorlar, ayrıca sağdıçları da yok. Damat ekibinden biri sağdıç olacak ama bu sefer damat ekibi bir kişi eksik oluyor.”

“Mmm-hmm.”

“Şimdi bizim Justin’le, sağdıçla, aynı bedende birine ihtiyacımız var ki smokin uysun.”

“Evet.”

“Senin üst beden yaklaşık otuz sekizdir değil mi? Otuz iki göğüs? Kollar da otuz beş diyelim.”

“Herhalde. Ben pek... Aman! Dur bir dakika.” Mal onu omuzlarından tutarak kaldırmaya çalışınca Parker sıkıca genç adama sarıldı.

“Bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Channing’i çok seveceksin. Çok tatlıdır. Bu arada Leah’la birlikte büyümüş sayılırlar. Lisede bir ara bir şeyler olmuş, sonra üniversite yıllarında bir şekilde temasları kopmuş, ta ki—”

“Şaka yapıyorsun değil mi?” Mal bu kez onu biraz daha hızlı iteleyerek üzerinden yan tarafa doğru attı. “Gerçekten adamın tekinin smokinini giyip—”

“Gerçekten sana uyacak. Del’e kırk gerekiyor, Jack de olmaz. Ayrıca kendininkileri de giyemezler, bütün smokinler birbirinin aynı.”

“Parker kesinlikle—”

“Bu kez saha içinde olacaksın gibi düşün. Gerçekten o ka-

dar.” Parker yuvarlanarak tekrar genç adamın göğsüne sarıldı. “Daha önce de düğünlerde bulundun değil mi?”

“Evet ama—”

“Tek yapman gereken konuklara oturacakları yerleri göstermek, damat ekibiyle birlikte durmak ve tören yürüyüşünde çok çekici bir nedimeye eşlik etmek . Leah ve Channing’e çok büyük bir iyilik yapmış olursun.”

“Eğer Leah ve Channing’i tanısam belki umurumda olurdu bu.”

“Beni tanıyorsun. Ve bana gerçekten yardım etmiş olacaksın.” Parker uzanarak Mal’in çenesini öptü. “Benim için gerçekten önemli.”

“İşe gitmem gerek.”

“Ama buraya döndüğünde de halledebiliriz. Beş kırk beşte burada olsan bana yeter, gerçekten. Ben bütün ayrıntıları hallederim. Senin tek yapman gereken smokini giymek-ah, üstelik Sherry’nin düğününde giydiğin ayakkabılar da harika olur-

“Tanrı’ya şükür.”

“Alayı duydum ve duymazdan gelmeye karar veriyorum. Sen sadece gel, harika görün ve birkaç insana oturacakları yeri göster. Çok güzel bir tören olacak. Pasta da harika. Krema üzerine şekerleme kaplı çikolatalı pasta. Laurel dilimleri karamel sosuyla servis edecek.”

“Sence pastayla şantajla kanar mıyım?”

“Harika bir pasta ama.” Parker genç adamın çenesini hafifçe ısırdı. “Eminim biraz karamel sos da aşırabilirim...yani sonrası için.”

“Şimdi de karamel sosla seks şantajı mı?”

“Evet.”

“Tanrım, gerçekten adisin Güzel Bacak.”

“Teşekkürler.”

“Peki uyanma hediyesi? Astar mı çekiyordun?”

“Kesinlikle.”

“Başarılı.”

“Yapacak mısın?”

“Karamel sosa hayır diyebilecek adamla tanışmak isterim.”

“Teşekkürler.” Parker, Mal’in dudaklarına kocaman ıslak bir öpücük kondurdu. “Gerçekten sağ ol. Leah’ı arayıp haber vereyim.” Telefona uzanarak yataktan fırladı. “Sen hiçbir şeyi merak etme. Tek yapman gereken orada olmak. Ben geri için sürekli yanında olacağım.”

“Evet. Tabii.”

Parker gelini ararken Malcolm yastığı yüzüne bastırdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mal bir acil durum uydurmayı düşündü ama bu korkaklık olurdu. Ve karamel sosunu da kaybederdi.

Ayrıca Parker'ın onu güzel köşeye sıkıştırdığını kabul etmek zorundaydı. Taktiğine hayran kalmamak mümkün değildi. Ve uygulaması da günün büyük çoğunluğunda aklına gelip durdu.

Gece vardiyasını Bill'e devrederken cipin işini bitirmiş, bir karbüratörü tamir etmiş, birkaç tane rutin servis kontrolü yapmış ve birkaç tane de yol çağrısına gidip gelmişti.

Bazı evrak işlerine göz gezdirdi -çoğunu annesinin üzerine yıkmayı düşünüyordu- ve 67 model bir Mustang restorasyonu için gereken araştırıp bulmasını istediği yedek parçaların listesini tamamladı.

Sonra bilanço tablosuna bir göz attı. Gayet iyi durumda olduğunu görmek ona hep tuhaf, hafif bir heyecan verirdi.

Bir kısmını işe yatıracak, annesine ve diğer çalışanlarına gayet makul zamlar yapabilecek, hatta Şükran gününden sonra kendine küçük bir kış tatili verebilecek kadar iyi durumdaydı.

Belki kumsalı ve mavi suları olan bir yerde bir hafta. Parker Ocak ayında Vows'taki işlerin biraz yavaşladığını söylemişti. Muhtemelen bir hafta kaçmanın yolunu bulabilirdi. Yol bulmakta Parker'ın üstüne kimseyi tanıımıyordu.

Genç kadına sörf yapmayı öğretebilirdi.

Gerçi belki sörf yapmayı biliyordu. Ona sorması gerekecekti.

Sonra birden tatilini Parker'a göre planladığını fark etti. Bu ne zaman olmuştu?

Bir an yerinde oturarak garajdan gelen sesleri dinledi, yaptığı şeyi düşündü. Hâlâ hiç gerilmediğini fark edince iç geçirerek omuz silkti.

Yani bunun nasıl ve ne zaman olduğu o kadar da önemli değildi, öyleydi işte. Ve Mal bu konuda kendini tuhaf ya da rahatsız hissetmiyordu.

Rahatsızı boş versene, diye düşündü, çünkü Parker'ı o mavi suların olduğu sahilde kendisiyle uzanırken, işi birkaç gün tamamen unutmuş halde kokteyl yudumlarırken hayal ediyordu.

Ya da... belki onların Hamptons'daki evine giderlerdi. Kış kumsallarının harika olduğunu duymuştu—yalnızlık, sakinlik, şömüne önünde seks.

Her neyse, ona fikrinden bahsederdi, sonra birlikte karar verebilirlerdi.

Dosyaları topladı, garaja indi ve ofise doğru ilerledi.

"Yapılacak bazı işler var," diye başladı ve annesi yeşil çerçeveli gözlüklerinin arkasından listelere bakıp *hmmm*'larken, neler yapılması gerektiğini anlattı.

"Sen çıkıyor musun?"

"Çıkıyordum. Yapmam gereken bir iş var. Tamamlamadığın şeyleri ben Pazartesi hallederim."

"Halledemeyeceğim bir şey olduğunu söylemedim. Gel-sene."

Mal masaya doğru uzandığında annesi hafifçe başının yanına vurdu.

"Hey!"

"Neden Şükran Günü'nde Brown Estate'e davet edildiğimizi söylemedin?"

"Yeni oldu daha." Mal, sadece annesinin yapmayı başa-

rabildiği mağdur bir tavırla başını ovalamaya başladı. “Parker bana seni arayacağını söylemişti, sanırım aramış da. Sorun ne peki?”

“Eğer söyleseydin o kadar hazırlıksız yakalanmazdım. Ve kız beni aramamış olsaydı bugün eve giderken hindi almış olacaktım. Sonra da elimde ihtiyacım olmayan bir hindiyle kalacaktım.”

“Ama aramış, yani almayacaksın yani kalmayacaksın.”

“Öyle olduğu için şanslısın.” Kay oğluna gülümseyerek baktı. Mal’de omuzlarını çökertme ihtiyacı yaratan bir gülüş-tü bu. “Takım elbise giyeceksin.”

Tanrım biliyordum, diye düşündü Mal. “Parker öyle bir şeye gerek yok dedi.”

“Onun ne dediği umurumda değil. Ben takım elbise giyeceğini söylüyorum. Ayrıca yeni bir takım elbise alman gerek. En son ne zaman takım elbise aldın?”

Mal omuzlarını çökertti ve bütün çalışanlarının konuşmaları duyamayacak kadar uzakta olmasına şükretti. “Bilmiyorum. Tanrım.”

“Benimle o tonda konuşma sakın.” Kay parmağını kaldırdı. “Yeni bir takım elbise al. Bir de kravat. Ve düzgün ayakkabılar.”

“Yüce Tanrım.”

“Parker Brown gibi bir kızla görüşüyorsun ve biri evlendiğinde ya da öldüğünde giydiğin bir takım elbiseden fazlasına ihtiyacın var. Hem sen başarılı bir işadamsın, bunu unutma. Başarılı bir işadamanın dolabında birden fazla takım olur. Ayrıca saçlarını da kestirmen gerek, vakti gelmiş ben-ce.”

“Başka bir şey? Belki Fransızca öğrenmeye de başlamalıyım ha?”

Kay yine parmağını kaldırdı ama dudaklarında bir gülümseme vardı. “Eğer istesen öğrenebilirsin. Çok zekisin. Onu benim tarafımdan almışsın. Tipini de babanın tarafından.

Takım elbise içinde o kadar hoş görünmenin nedeni bu. Tamam, bu kadar. Hadi şimdi çık da bana yıktığın bu işlere başlayabileyim.”

“Eğer bana böyle pusu kurduğunu bilsem daha fazlasını da yıkardım.” Mal kapıya doğru yürüdü, sonra duraksayarak arkasını döndü—ikisinin ortak özelliği olan o sırtınmanın yüzüne yayıldığını hissediyordu. “Madem şimdi kıyafetlere bu kadar para harcamam gerekecek, sanırım sen planladığım o zammı alamayacaksın. Ne kötü.”

Alışveriş fikrinin verdiği sıkıntı, annesinin yüzündeki asılmayı gördüğünde biraz dağıldı.

Mal, Brown Estate’e vardığında tüm mekan tam -tören modundaydı. Emma ve çiçekçi ekibi ana girişi içinde türlü türlü çiçekler olan saman renkli bir sürü kocaman şeyle donatmıştı. Emma aralara balkabakları ve -Mal emin değildi ama- sukabağı olabilecek şeyler de eklemişti.

Mal daha önce bir düğün töreninde sukabağı görmemişti ama şu anda harika göründüklerini kabul etmek zorundaydı.

İçeride merdivenleri o hep kullandıkları zar gibi, şeffaf beyaz şeyle süslemiş, çiçekler ve küçük ışıklar eklemişlerdi. Ayrıca yine sepetler, kaseler ve vazolar dolusu çiçek vardı.

Adeta büyümlü bir sonbahar manzarasının içinde yürümek gibiydi. Muhtemelen amaç da bu, diye düşündü.

Salonda, Ana Salon dedikleri yerde çalışmaların devam ettiğini duyabiliyordu ama başını uzatıp içeri bakma arzusunu bastırdı. Gönüllü arıyor olabilirlerdi.

Mal kimseye görünmeden Bayan Grady’nin yanına kaçmaya düşündü. Yukarıda yapması gereken şeyi yapmaya başlamadan önce bir sandviç koparabilirdi belki. Ama daha o tarafa dönerken merdivenlerin tepesinde beliren Parker’ı gördü.

Kadının NASA’dan iyi radarları var, diye düşündü.

“Harika zamanlama.” Merdivenlerden inerken Parker’ın yüzüne harika bir gülümseme yayıldı. “Damat ekibi de yeni

hazırlanıyor. İçlerini ne kadar rahatlattığını bilemezsin, tabii benim de.” Mal’e bir çekici kamyoneti gibi yapıştı ve onu bir yere doğru çekmeye başladı.

“Her şey programa uygun işliyor.”

“Ben de bütün gün onu merak ettim.”

Parker gülümsedi ve dirseğiyle hafifçe iteledi onu. “Senden büyük bir şey istedim biliyorum ama inan kahraman oldun. Justin’in annesinin ameliyatı da çok iyi geçmiş, herhangibir sorun yok, yani tam bir kutlama havasındayız.”

“Sevindim, yani annesine.”

“Seni Channing ve damat ekibiyle tanıştırayım, hazırlanmana yardımcı olsunlar. Bir saat kadar sonra geri gelirim, provada olmadığın için bilmediğin şeylerin üzerinden hızlıca geçerez.”

Parker, Damat Suiti’nin kapısını çaldı. “Benim Parker,” diye seslendi. “İçerisi müsait mi, herkes düzgün mü?”

Kapıyı açan adamın üzerinde smokin pantolonu ve elinde bir bira vardı. “Pek düzgün olduğumuz söylenemez, ama giyiniğiz.”

“O da yeter. Malcolm, bu Darrin, yeni sağdıcımız.”

“Channing’e başından beri sağdıcın ben olmam gerektiğini söylüyordum zaten. Sen de günün kahramanısın bu arada. Tanıştığımıza sevindim.”

El sıkışmalarını kesen Parker, Malcolm’u içeri çekti. Masanın üzerindeki buzlu kapılardan birinde biralar, diğerinde bir şişe şampanya vardı. Tabaklarda sandviçler ve atıştırmalık kanepeler vardı. Etrafta da yarı giyinik dolaşan beş adam vardı. Yeni sağdıç dahil altı.

Bir tanesi –uzun boylu, sarışın, atletik yapılı olan- onlara doğru geldi. “Malcolm? Ben Channing ve bugün damadın benim.”

“İyi şanslar.”

“Gerçekten, bunu kabul ettiğin için ne kadar teşekkür etsem az. Eminim biraz tuhaf gelmiştir ama...Bu arada bir yerden tanıdık geliyorsun bana.”

“Bilmem, ben pek çıkaramadım.”

“Ama gerçekten—”

“Hey.” Adamlardan biri kendine şampanya doldururken duraksadı. “Kavanaugh’du, değil mi?”

“Evet.” Malcolm şampanyalı adama gözlerini kısarak baktı. Çıkartmaya çalışıyordu. “Mercedes SL600. Lastik rotasyonu ve ince ayarlar.”

“Evet, kesinlikle. Ve yaptırdığım en harika ince ayardı.”

“Evet tabii.” Channing havaya bir fiske savurdu. “Seni bir yerden tanıdığımı emindim. Babamın T-Bird’ünü restore etmiştin. Teslim ettiğinde ben de oradaydım. Babamın sevinç gözyaşlarını ben sildim.”

“Çok sağlam bir arabaydı. Channing Colbert oluyorsun o halde?”

“Evet. Babam o arabayı aldığında çıldırmış olduğunu düşündüm. Sonra sen üzerinden geçtikten sonraki halini gördüm ve tek düşünebildiğim, Tanrım, ben de bunlardan bir tane istiyorum, oldu. Şampanya mı istersin, bira mı?”

“Bira.”

“Seni güvenilir ellere teslim ediyorum.” Parker genç adamın kolunu sıvazladı. “Smokinin hemen şurada. Fotoğrafçımız da on beş dakika sonra burada olur.”

O kadar da kötü değil, diye düşündü Malcolm. Yiyecek bir şeyler vardı. Bira vardı. Ve diğer erkekler o kadar keyifli bir ruh halindeydiler ki insanın kendini tuhaf ve rahatsız hissetmesi çok zordu.

En azından Mac içeri dalıp makinesini ona doğru çevirene kadar.

“Hey, ben sadece dublörlük yapıyorum.”

“İnan bana bunu kayıtlarda görmek isteyecekler. Sen bana aldırma.” Mac elini ona doğru salladı ve odanın içinde kızıl başlı bir yılan gibi dolanmaya başladı—sessiz ve kıvrak hareketlerle.

Genç kadın, resmi pozlar için Channing’i grubun dışına çektiğinde Mal derin bir nefes aldı.

Ve sonunda makinesiyle birlikte odadan çıktığında pantolonunu ve gömleğini giydi. Parker yine haklı çıkmıştı. Bordo yelek de dahil hepsi tam üzerine göreydi.

Erkeklerin yarısı hâlâ arabalarla ilgi sorular sormaya devam ediyordu ama Mal bu duruma alıştı.

Bir tamirci araba doktoru demekti ve kimse bedava tıbbi tavsiyeye hayır demezdi. Tavsiyeler yeni müşteriler anlamına geleceğinden Mal bu durumdan hoşnuttu.

Parker odaya döndüğünde Mal kravatıyla boğuşuyordu.

“Dur, sana yardım edeyim.”

“Bir daha bana smokin giydirmek istediğinde, bu şeyi de yakasına as lütfen.”

Parker gülümsedi. “Bence erkeklerin kravat takmasının asıl nedeni kadınların böyle yakınlaşmasını istemeleri. Ne âlemdesin?”

“İyiym.” Omzunun üzerinden damat ekibinin diğer üyelerine baktı. “Hepsi tatlı adamlar.”

“Bu arada eşlik edeceğin nedimenin adı Astoria.”

Mal gözlerini Parker’a dikti. “Ciddi misin?”

Genç kadın gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Asti diyorlar. Güzel, biraz utangaç—ve evli, o yüzden sakın aklına başka fikirler gelmesin.”

“Ben de vestiyerde biraz oynasınız diye hayal ediyordum.”

“Eminim. Şikago’da özel eğitime muhtaç çocuklarla çalışıyor. Leah’ın üniversiteden arkadaşı. İşte oldu.” Parker bir adım geriledi, kafasını hafifçe eğerek Mal’i tepeden tırnağa süzdü. “Anlaşmanın senin üzerine düşen kısmını yerine getiriyorsun. İyi vakit geçiriyorsun ve harika görünüyorsun.”

Mac geri döndü. “Pekâlâ, beyler, toplu pozlar için terasa çıkıyoruz. Ama ben büyük risk alıyorum. Kameram bu kadar yakışıklıyla aynı anda baş edebilir mi bilmiyorum.”

Parker, Mal’in smokin ceketini tuttu ve kollarını düzeltti. “Mac’in işi biter bitmez o bahsettiğim tur için seni almaya gelirim.”

“Ben de mi? Ben neden grup pozlarına gireyim ki? Grupta değilim. Ben dublörüm.”

“Channing gerçekten senin de aralarında olmanı istiyor. Sadece birkaç dakika sürecek.”

“Dinle, Parker—”

“Ah, çok üzgünüm.” Parker kulaklığını işaret etti. “Acil durum.”

Parker hızla sıvışırken, ‘Alçak,’ diye düşündü Mal.

Bunun karşılığında *epey* karamel sos isteyecekti.

Sonuçta Mal Büyük Salon’un parlak ışıkları altında insanlara oturacakları yere kadar eşlik etmeye başladı. Mum ışıkları ve meşale ışıkları da atmosfere farklı bir yumuşaklık veriyordu.

Laurel salon kontrollerinden biri için kapıdan süzülürken Mal’e göz kırptı. “Nasıl gidiyor?”

“Pasta vaat edildiği kadar iyi mi?”

“Daha da iyi.”

“O halde hepsine değer.”

“Üstelik yeteri kadar karamel sos da var.”

Laurel tekrar göz kırparak sırtıttı ve hızla yanından uzaklaştı.

Tanrım, bu kadınlar birbirlerine her şeyi anlatıyor muydu?

Pekâlâ, onlara kahvaltıda konuşacak bol malzeme verecekti. Hatta belki sosa eşlik etmesi için bir şişe şampanya da—

“Hey, bak sen şu işe...Bak kim teşrifatçı olarak etrafına ışık saçmaya karar vermiş?”

Mal daha dayısına doğru dönmeden sırtının kasıldığını hissetti.

‘Sen de pek iyi yaşlanmamışsın ha Artie?’ diye düşündü tuhaf bir keyifle. Adamın saçları hâlâ kafasındaydı-her zamanki gurur kaynağı- ama çok kilo almıştı, yüzü şişip sarkmış, göbek de yapmıştı. Aldatıcı bir şekilde yumuşak bakışlı mavi gözleri o geniş suratta küçücük kalmıştı.

Dayısının karısına baktığında ‘Daha iyi durumda,’ diye

düşündü. Formunu korumuştı, belki birkaç müdahale yardımıyla. Ama kibirli tavrı yüzünün hatlarını bozuyordu.

“Kendi koltuklarınızı kendiniz bulabilirsiniz.”

“Her zamanki gibi çok nazıksın. Duyduğuma göre Brown’un ve parasının peşindeymişsin.”

“Hiçbir zaman ait olduğun yeri bilmezdin zaten,” dedi Marge Frank dudaklarını bükerek. “Görünüşe göre Parker Brown da kendi yerini unutmuş. Büyükannesi mezarında ters taklalar atıyordu.”

“Oturun ya da gidin.”

“Kızdan hiç nezaket de kapmamışsın,” dedi Artie. “Parker’ın senin ne olduğunu anlaması çok sürmez. Bu arada gelinle damadı nereden tanıyorsun? Lastiklerini mi tamir ettin?”

Lanet olsun, diye düşündü Mal. Lanet olsun. “Aynen öyle.”

“Tırnaklarının arasındaki pislikleri temizlemiş olabilirsin Malcolm ama her zaman pis bir tamirci olacaksın. Ve Brown gibiler eninde sonunda kendilerine denk insanlarla birlikte olur. Hadi Marge.”

Beş dakikaya ihtiyacım var, diye düşündü Malcolm. Biraz hava alıp kendimi toplamak için beş dakika. Ama salondan çıkıp koridora döndüğü anda Laurel’la karşılaştı.

“Oturtmamız gereken yedi sekiz kişi kaldı. Bir iki dakika içinde sen ve diğer beyler yerlerinizi alırsınız. Sen—bir sorun mu var?”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Sen son kalanları da yerlerine oturt, sonra arkadan dolaşıp....Parker sana ne yapacağını gösterdi değil mi?”

“Evet, gösterdi. Tamam.”

“Ben yine de orada olacağım. Endişelenme. Hiç acımayacak.”

Mal acı hissetmiyordu. Sadece boğazından çıkıp serbest kalmak isteyen müthiş bir öfke hissediyordu. Burada olmak istemiyordu. Başka birinin smokinini giymiş halde, çiçekler

ve mumlarla dolu bir odada bir sürü insanın önünde durup, hiç tanımadığı iki kişinin evlenmesini izlemek istemiyordu.

Dayısına karşı böyle büyük bir nefret hissederken-hissetmemek elinde değildi- odanın diğer köşesine atlayıp, boğazına yapışıp bu nefreti kusamamaktan nefret ediyordu.

Bir zamanlar kaçmış, o nefreti dağıtmak için beş yüz bin kilometre yol yapmıştı. Geriye bir erkek olarak dönmüştü ama içinde hâlâ o yalın ve çıplak öfkeyle yanan bir nokta vardı—ve bunu bilmekten nefret ediyordu.

Ve hâlâ, şu anda bile, aşağılanmanın yankılarıyla mücadele ediyordu.

Törenden sonra, bir nevi kaçış yolu olarak, fotoğraf çekimlerine de katıldı. Channing'in babasının T-Bird konusundaki methiyelerini dinledi ve üzerine düşenleri söylemek için elinden geleni yaptı.

Sonra kaçarak yan bahçede bir yer buldu ve buz gibi gecede biraz oturup nefes almaya çalıştı.

Parker geldiğinde hâlâ oradaydı. Genç kadın nefes nefeseydi, üzerinde paltosu yoktu ve her zamanki soğukkanlılığından eser yoktu.

“Malcolm.”

“Bak, yemek faslı için bana ihtiyaçları yok. Sadece ufak bir mola verdim.”

“Malcolm.” Parker yanına oturarak onun eline uzandı. “Bilmiyordum. Frank’lerin geleceğini bilmiyordum. Yemek kontrolünde fark ettim onları. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Sen davet etsen özür dilemen gerekebilirdi. Öyle olmadığına göre gerek de yok.”

“Yine de seni bu işe ben soktum. Keşke—”

“O kadar önemli değil.”

“Hemen halledeceğim. Channing ve Leah’a bir bahane bulurum ve sen—”

“Yani o ikisine beni tekrar kaçırmanın zevkini mi yaşata-

yım? Hiç sanmıyorum. Sadece lanet olası bir mola verdim. Bana müsaade eder misin artık?”

Parker onun elini bırakarak ayağa kalktı.

“Çevrendeki herkes senden ayrıntıları halletmeni, her lanet olası şeyi düzeltmeni istemiyor.”

“Haklısın.”

“O anlayışlı tavra gerek yok Parker. Çizgiyi ne zaman aştığımı bilirim ve çizgiyi aştım.”

“Şu anda üzgünsün. Anlıyorum—”

“Senin anlamanı falan istemiyorum. Ayrıca anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin Tanrı aşkına? Uzaktan yakından bir fikrin olabilir mi? Sen karşılık veremeyecek kadar küçükken seni itip kakan biriler oldu mu?”

“Hayır.”

“Sonunda sen de inanmaya başlayana kadar tekrar tekrar işe yaramaz, aptal ve değersiz olduğunu söyleyen biri? Eğer hizaya gelmezsen sokağa atılacağını söyleyen biri?”

“Hayır.” Ama Parker’ın bunları yaşayan çocuk için kahrolmasına, öfkelenmesine engel değildi bu.

“O halde anlayamazsın. Lanet olsun, ben de neden bu tavrı daha da tahrik edecek şekilde davrandığımı, sürekli belaya bulaşıp durduğumu, bir de kalkıp annemi suçladığımı bilmiyorum. Benim söyleyemeyecek kadar korkak ya da gururlu ya da ikisi de olduğumdan kadının haberi bile yoktu.”

Parker hiçbir şey söylemedi. Artık itelemenin onu sadece kapatmaya yaradığını anlıyordu—ya da anladığını umut ediyordu. O yüzden hiçbir şey söylemedi. Sadece dinledi.

“Çok uzun süre anneme zorluk çıkarıp durdum. Ben yapmadığım zamanlar da Artie yapıyordu ya da sürtük karısı. Annem hepsine katlanıyordu çünkü başımın üstünde bir çatı olsun, bir ailem olsun istiyordu ve babamın ölümünün acısını atlatmaya çalışıyordu hâlâ. Ve ben o durum için bile annemi suçluyordum. Her şeyin sorumlusu oydu. Neden yaşıyordu ki? Artie sırf yapabilme gücü var diye onu köpek

gibi çalıştırıyordu. Kendi lanet erkek kardeşi. Ve bu durumda yalnızca minnettar olmalıydık.”

“İki yıldan uzun sürdü bu durum, her günü kabus gibiydi. Ben sadece onun kıcını tekmeleyip defolup gidebilecek kadar büyümeyi, güçlenmeyi bekliyordum, sürekli bekliyordum. Sonuçta kış tekmelemeyi yapan annem oldu. Ona yaptığım onca şeye rağmen benim için kardeşinin kıcını tekmeledi. Bir gece işten erken dönmüştü. Hastaydı. Çift vardıya alıştırmıştı onu ve kadın sonunda bitmişti. Artie de beni duvara yapıştırmış, eliyle boğazımı kavramış, diğeri eliyle tokatlıyordu. Tokatlamayı daha çok severdi çünkü yumruktan daha aşağılayıcı bir şey ve iz de bırakmıyor.”

Birilerinin terasa çıktıgını duydular, sonra buz gibi havada bir kadın kahkahası yankılandı.

Malcolm eve, ışıklara, kahkahalara doğru baktı ama Parker onun parıltıları gördüğünü ya da keyfi duyabildiğini düşünmüyordu.

“Annemin bize doğru geldiğini gördüm. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Bizi görene kadar. Sonra kadınla ilgili her şey alev aldı adeta. Onu hiç o kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Hiç o kadar hızlı hareket eden birini gördüğümü sanmıyorum. Onu benim üzerimden çekip aldı. Tanrım, bir deri bir kemikti. Artie ondan rahat yüz kilo fazlaydı ama annem onun ayaklarını yerden kesti ve odanın ortasına kadar uçurdu. Sonra erkekse ayağı kalkmasını, bana bir daha elini sürmesini söyledi. O ellerini anında bileklerinden koparıp ona yedireceğini söyledi.”

Mal durdu ve başını salladı. “İşte, benim geldiğim yer orası ve sakın bana anladığını söyleme.”

“Seninle şu anda tartışmayacağım ama sana şu kadarını söyleyeyim, eğer küçük bir çocuğı ve hâlâ yas tutan annesini içinde kaldıkları berbat bir durum yüzünden suçlayacağımı düşündüysen beni hiç tanımamışsın.”

Malcolm’un ses tonu en az gece havası kadar soğuktu.

“Sana daha önce de söyledim Parker, bu konu sen ve benle ilgili değil.”

“Elbette ilgili geri zekâlı. Seni geri zekâlı, seni seviyorum ben.”

Parker hızla yanından fırlamadan önce Mal’in yüzündeki afallama ifadesini gördü.

Parker daha sonra bir kez resepsiyon sırasında yeni evlilerle konuşurken gördü genç adamı, bir kez de barda damadın babasıyla oturmuş derin bir sohbeta dalmışken.

Bir taraftan da Frank’leri göz hapsinde tutuyordu. Malcolm’un olduğu tarafa dönerlerse müdahale etmeye hazırlıktı. Mal onu ilgilendirmedigini düşünüyor olabilirdi, anlamadığını düşünüyor olabilirdi ve Mal *aptalın teki* olabilirdi. Ama hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onun düşünlerinden birinde sorun çıkarmasına izin vermeyecekti.

Ve beklediği olmadığında neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

“Mal’le kavga mı ettiniz siz?” Kalabalık biraz dağılmaya başladığında Mac yanına yaklaşmıştı.

“Neden?”

Mac fotoğraf makinesine vurdu. “Yüzleri tanırım. Seni de tanıyorum.”

“Kavga ettiğimizi söyleyemem. İlişki tanımlarımızın farklı olduğunu söyleyebilirim sadece, gerçi o ilişki yaşadığımızı da bilmiyor. Bizim bir durumumuz var sadece.”

“Erkekler ahmak olabiliyor.”

“Gerçekten öyle ama.”

“Kadınlar topluca Amazonya’ya taşınmalı belki de ya da en azından yılda dört kez falan oraya tatile gitmeli.”

“Amazonya?”

“Carter ya da genel olarak erkekler beni rahatsız edince gittiğim kadın dünyası. Kafamda bir yer. Kişi başına beş ayak-kabı mağazası düşüyor, hiçbir şeyin kalorisi yok, tüm kitaplar ve filmler mutlu sonla bitiyor.”

“Amozonya’yı sevdim. Ne zaman taşınabiliriz?”

Mac kolunu Parker’ın omzuna doladı. “Amozonya, dostum her zaman orada zaten, her kadının kafasının içinde. Sadece gözlerini kapat ve düşün. Hokus pokus. Oradasın işte. Benim birkaç poz daha çekmem gerek, sonra hemen peşindeyim.”

Parker’ın keyfi biraz yerine geldi. Sakin, rahat, ayakkabı dolu bir kadın dünyasını hayal etti ama itiraf etmeliydi ki orada yaşamak istemezdi. Ara sıra kısa geziler? Kulağa harika geliyordu.

Gelin ve damadın gecenin son dansı için tekrar piste çıkmalarını izledi.

Nasıl da âşıklar diye düşündü. Nasıl da uyumlular. Ortak, sevgili ve arkadaş olarak yeni bir yaşama başlamaya nasıl da hazırlar.

Kendi ‘sonsuz dek mutlu’ hayatlarına doğru yola çıktılar.

Ve kendisinin de hep bunu istediğini kabul etti.

Kendine dair bir iz bırakmak, evet, iyi şeyler yapmak, iyi bir dost olmak, iyi bir kız kardeş olmak, bir şeyler inşa etmek ve bir şeyler paylaşmak. Ve bunların yanında sevmek, sevilmek, söz vermek ve verilen sözü kabul etmek. Birini bulmak ve kendi ‘sonsuz dek mutlu’ hayatlarında onunla el ele tutuşmak.

Daha azına razı olamazdı.

Yeni evlileri uğurlamaya çıkana kadar Malcolm’u tekrar görmedi.

Genç adamın kendi kıyafetlerini giydiğini, artık çok daha sakın ve kendinde olduğunu fark etti.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu Parker’a.

“Evet, artık var.”

“Sana karşı kötü bir tepki gösterdim Parker ve farkındayım bu iki oldu. Alışkanlık olduğunu düşünmeni istemem.”

“Pekâlâ.”

“Artie’ye karşı böyle bir tepki hissetmeyi aştığımı sanıyordum. Ama görünüşe göre aşamamışım.” Ellerini ceplerine

soktu. “O günlerden bahsetmek hoşuma gitmiyor, o yüzden bahsetmiyorum. Bir anlamı yok. Ama sen yardım etmeye çalışıyordun, biliyorum.”

“Ve sen yardım istemiyorsun.”

“Yardıma ihtiyacım olsun istemiyorum. Sanırım bu biraz daha farklı. Ama yine de sana kırıcı davranmam için mazeret değil.”

“Ben mazeret istemiyorum zaten Malcolm. Nedeni bilir-ken mazeretlere ihtiyacım yok.”

“Sanırım ben neden üzerinde hâlâ çalışıyorum. Yani... biraz uzaklaşacağım. İkimize de biraz kafa toplamamız için vakit verir bu.”

“Kafanı toplarken Malcolm, kendine şunu sor. Sence ben babasının yasını tutan, hırçın tepkiler veren, bütün ipleri elinde tutmaya çalışan tacizkâr bir kabadayıdan kaçma yolları arayan bir çocuğu hiç mi anlayamam? Ya da bütün bunlar yüzünden kendi ayakları üzerinde durmaya çalışmış ve harika bir insana dönüşmüş erkeğe daha mı az saygı duyarım? Cevaptan emin olduğunda bana haber ver.”

Parker kapıyı açtı. “İyi geceler Malcolm.”

“Parker? Cevap her ne olursa olsun, seni hâlâ istiyorum ben.”

“Beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedi Parker ve içeri girerek kapıyı arkasından kapadı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Malcolm kafasını topladığını düşünmek istiyordu. Daha önce bir kadına karşı bu tarz bir yanlış yaptığını —hem de üst üste iki kez— hatırlamıyordu.

Gerçi Parker neredeyse her konuda ilkleri yaşadığı bir kadındı.

İki büyük hatanın bir hediye, bir sembol için cüzdana uzanmayı gerektirdiğini biliyordu—genelde parlak ya da kokulu bir şey için. Her şeye sahip olan ya da her istediğini alabilecek durumda bir kız bile Aptallık Ettim hediyesi almak isterdi.

Mal çiçek düşündü ama Parker'ın evi zaten çiçek doluydu. Muhtemelen çiçekler de aptallık skalasının alt kısımlarına düşerdi.

Mücevher tarzı bir şeyler düşündü ama o da abartıya girerdi.

Sonra Parker'ın zayıf noktasını düşündü.

Ne çıkar ki, diye düşündü, zaten annesi yeni bir takım elbise alana kadar başının etini yiyecekti, yani her halükârda alışverişe gitmek zorundaydı.

Alışverişten nefret ediyordu yani işin o kısmı bile ceza gibi olacaktı. Daha da kötüsü, kendini bir pakete hapsolmuş gibi hissettiren kıyafetler için dünya kadar para harcaması gerekecekti. İş çok uzun sürdü, çok sinir bozucu ya da kafa karıştırıcı kararlar vermesi gerekti ve gözlerinin arkasından başlayan bir baş ağrısıyla sonuçlandı.

Ama işi bittiğinde takım elbiseyi almıştı ve yanında çok sık şekilde paketlenmiş bir kutu vardı. Kendi kendine bir daha asla, ne bu dünyada ne de başka bir dünyada, aynı deneyimi yaşamayacağına söz verdi.

Parker'a iki kez mesaj çekti, daha önce kimseye mesaj çekmemişti. Mesaj çekmekten nefret ederdi. Parmakları tuşlar için fazla büyüktü ve kendini çok beceriksiz ve aptal hissediyordu. Yine de ondan birkaç gün uzak durma stratejisinin temel iletişimi içermesi gerekiyordu.

Pazartesi günü ondan yeterince uzak kaldığına karar verdi ve genç kadını aradı. Ama karşısına sesli mesaj çıktı. Bu Mal'in nefret ettiği bir teknolojiydi. Gerçi en azından Parker'ın soğuk da olsa sesini duymuştu.

"Selam Güzel Bacak. Bu akşam arabayla biraz turlamak ister misin diye sormak istedim. Pizza yemeye de gideriz diye düşünmüştüm. Yüzünü özledim," diye ekledi tam olarak düşünmeden. "Yani...bana haber ver."

Tekerlekli levhaya uzanarak bir müşteri için yamamaya çalıştıkları külüstürün altına doğru kaydı, işe yaramaz egzoz susturucuyu sökmeye başladı.

Telefonu sinyal verdiğinde neredeyse yeni susturucuyu monte etmişti. Yanlışlıkla parmaklarını metale çarptı, çizikteki kana bakarak bir küfür savurdu sonra cebindeki telefonu çıkarmaya uğraştı.

Sonra mesaj olduğunu fark edince bir küfür daha savurdu.

"Kulağa hoş geliyor ama bu gece kaçamam. Şükran Günü'ne kadar çok sıkışmış durumdayız. Benim için de o gün senin ve annenin yüzünü görmek çok hoş olacak. PB.

"PB? O nasıl bir saçmalık ki?"

"Onu bir mesajla savuşturdun mu? Çok haince." Laurel arkasına yaslandı. "Tebrik ederim."

"Savuşturmam onu. Önemli bir toplantımız vardı."

Çoktan bitmiş olan ve gayet başarılı geçen bir toplantı, diye düşündü Parker. Yani oturup arkadaşlarıyla şarap içebilirdi.

“Bize anlattığın kadarıyla sadece kendisi için çok zor bir durumla baş etmeye çalışıyormuş.” Emma’nın kocaman kahverengi gözleri anlayış doluydu. “Bazı insanlar bir şeyle baş ederken içe döner.”

“Evet, öyle. Ben de ona öyle yapabilmesi için, benden açıkça talep ettiği zamanı ve alanı veriyorum.”

“Ve ayrıca tamam demesi, gerçekten de tamam olduğunu göstermez,” dedi Mac. “Üstelik sen de kızgınsın.”

“Yo kızgın değilim. Tamam, belki birazcık,” diye düzeltti Parker. “Mal’in –ya da değer verdiğim birisinin– içe kapanmasındansa paylaşıp içini dökmesini tercih ederim—ben şarapnel parçaları yiyecek olsam bile. Ama o içten bir desteği, dürüst bir anlayışı kabul etmiyor. Ve bu beni kızdırıyor. Biraz.”

“Pekâlâ, söylemem gereken bir şey var burada.” Mac derin bir nefes aldı. “Benim annem bana çok nadir el kaldırmıştır, dolayısıyla o tarz bir tacizden bahsedemem. Ama duygusal olarak beni hep kullandı, küçümsedi ve çok sarstı.” Emma bacağına okşadığında Mac arkadaşına gülümsedi. “Konuşabileceğim kişiler olarak üçünüz vardınız hep ama size rağmen, bazen benim de içe döndüğüm—ya da bastırdığım oldu. Ve hâlâ, her zaman yanımda olan size rağmen, Bayan G’ye ve Carter’a rağmen içe dönmem gerekiyor ya da sadece öyle alıştım ve öyle yapıyorum, bilmiyorum.”

“Yapmamamı dilerdim,” dedi Emma.

“Öyle dilediğinizi biliyorum ve bildiğim için üzerine biraz da vicdan azabı ekliyorum. Mal’in neyle uğraştığını epey iyi anladığımı düşünüyorum. Benim babam ölmedi ama bizi terk etti ve o günden beri onu gerçekten istediğimde ya da ona ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmadı. Ve ben ,Pislik Artie’den daha az şiddet kullanıyor olsa da, beni sonuna kadar ezmeye çalışan biriyle bırakıldım.”

Mac boğazını yumuşatmak için biraz su içti. “Ve bazen, saçma olduğunu bilsem de, bir ruh hali geliyor, Em’e ve harika ailesine bakıyorum, ‘Canları cehenneme ’ diyebilen ve bunu gerçekten ciddi söyleyen Laurel’e bakıyorum, hep tamamen kendinde ve ailesiyle özdeşleşmiş olan Parker’a bakıyorum ve ‘Tanrım,’ diyorum bilemezler. Tanrı aşkına, nasıl anlayabilirler ki? Bu da içime attığım şeyler üzerine yüklediğim suçluluk duygusunun üzerine savunmasız bir tavır daha ekliyor. Ve bu sefer o üzerime çöken lanet şeyler hakkında hiç konuşmak istemiyorum çünkü benim lanet şeylerim diyorum.”

“Kelimelerle aran harika.” Laurel Mac’e doğru kadehini kaldırdı. “Ama biz seni her türlü konuşturmayı başarıyoruz.”

“Evet ve ben sonrasında kendimi hep daha iyi hissediyorum. Siz beni tekrar açmak için hangi düğmelere basacağınızı bilecek kadar iyi tanıyorsunuz, aynı zamanda ben de açılmaya istekli oluyorum çünkü beni sevdiğinizi biliyorum. Beni sevdiğinizi bildiğim için benimle gelen lanetlikleri de kabul edeceğinizi biliyorum.”

“Beni sayma,” dedi Laurel gülümseyerek. “Ben sadece dipsiz sevgi kuyum sebebiyle sana sadece acıyorum.”

Mac başını salladı. “Rahibe Teresa seninle karşılaştırıldığında kalpsiz bir sürtük kalırdı.”

“Ben Mal’e onu sevdiğimi söyledim,” diye mırıldandı Parker ve Laurel’in başı hızla ona döndü.

“Ne? Tanrım, bir de içine atmak üzerine nutuk veriyor! Ne zaman?”

“Biraz...birazdan biraz fazla kızginken. Anlamadığımı ve konunun beni ilgilendirmediğini söylediğinde. Ben de ona geri zekâlı olduğunu söyledim, ilgilendirdiğini çünkü onu sevdiğimi söyledim. Sonra törene geri döndüm. Başından beri olmam gereken yere yani.”

“O ne dedi peki?” diye sordu Emma, bir elini kalbine basarak. “Ne yaptı?”

“Hiçbir şey yapmadı, bir şey de söylemedi. Onu testislerinden tekmelemişim gibi bana bakmakla meşguldü. Ki gerçekten de daha iyi bir alternatif olabilirdi sanırım.”

“Cuma günü? Ona Cuma günü söyledin.” Emma ellerini havaya kaldırdı. “Bütün hafta sonu yan yana çalıştık ve bize hiçbir şey söylemedin mi?”

“Söylemedi çünkü kendi sorunu.”

Parker bakışlarını Mac’e çevirdi. “Eğer o temadan bahsediyorsak evet, sanırım biraz doğruluk payı var. Yani bir süre üzerinde düşünmem gerekiyordu. Çünkü bu olanlar, hatta olanların hiçbirisi benim hep olacağını düşündüğüm, planladığım gibi olmuyor. Benim çok duyarlı ama zeki, müthiş bir espri anlayışı ve harika bir sanat zevki olan bir adama âşık olmam gerekiyordu. Laurel gözlerini devirdiğini görebiliyorum, o yüzden hemen kes.”

“Müthiş espri anlayışı lafına güldüm ben.”

“Her neyse. Benim uzun vadeli planım, on yılı aşkın bir sürede özenle inşa edilmiş planım şöyleydi.”

“Sen ciddi misin?”

“Kapa çeneni Mac.” Parker’ın dudakları bir tebessümle kıvrılmıştı. “Bu duyarlı ama zeki adam ve ben birkaç ay çıkacaktık, birbirimizi yavaş yavaş tanıyıp anlamaya başlayacaktık, sonra kısa, romantik bir gezi yapmaya karar verecektik—mekan belli değil. New York’ta bir otelde harika bir süit, kumsalda bir yazlık, ya da şık bir dağ evi. Mum ışığında uzun bir yemek, ya da bir piknik diyordum. Sonrasında seks çok hoş olur.”

“Çamaşır odasında çiftleşme yok mu yani?” diye sordu Laurel.

“Sen de çeneni kapa yoksa planımın geri kalanını duyamayacaksınız.”

Laurel acılı bir ifadeyle dudağına fermuar çekme hareketi yaptı.

“Sonra...” Parker memnun bir ifadeyle ayakkabılarını çı-

kardı ve ayaklarını altında topladı. “Sevgili olacaktık. Programlarımız elverdiği ölçüde birlikte seyahat edecektik. Elbette ara sıra tartışacaktık ama her zaman konuşarak konuyu çözümleyecektik—mantıklı ve makul bir tavırla.”

Parker’ın bakışları Emma’ya kaydı. “Sessiz kalıyorsun ama sıkıcı diye bağırıldığını duyabiliyorum. Ancak sonraki kısım hoşuna gidecek. Sonra bana âşık olduğunu söyleyecekti. Ellerimi alacak, gözlerimin içine bakacak ve bana âşık olduğunu söyleyecekti. Ve bir gün o harika süite ya da yazlık eve ya da dağ evine gidecektik, ve mum ışığındaki yemeğimiz sırasında bana yine beni sevdiğini söyleyecekti. Şimdiye kadar beklediği kadının ben olduğumu. Sonra onunla evlenmemi isteyecekti. Ben de evet diyecektim, sonsuza dek mutlu olanlar böyle olur.”

“Cebinde de kare kesim bir pırlanta yüzük olsa iyi olur,” dedi Laurel. “En az beş kırat.”

“Sana inanıyorum,” dedi Mac ama gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Bence çok tatlı,” dedi Emma ve Laurel’a ikaz edici bir bakış gönderdi.

“Bence de çok tatlı ve gülünç de olabilir ama *benim* planımdı.” Parker biraz doğrularak parmağını göğsüne vurdu. “Benim planları şartlara ve gerekliliklere uygulama becerim var.”

“Kesinlikle,” diye katıldı Mac.

“Ama Mal’le olanlar tamamen senaryo dışı. Alakası bile yok ama yine de ona âşık oldum. Şimdi bir de kalkıp *ben* söyledim ona. Yani senaryodan bir sayfa daha yırtıldı.”

“Hepimiz biliyoruz ki, senin de bildiğini biliyorum Parker, aşk senaryolara göre yürümez. Eğer öyle olsaydı,” diye ekledi Laurel, “Delaney adındaki seksi, sert avukat kardeşinle evlenmek yerine Luc adında seksi ve sert bir *sanatçıyla* Paris’teki küçük evimizde oynaşıyor olurdum.”

“Elbette biliyorum onu ama bu hoşuma gitmesi anlamına gelmiyor.”

“Sen sadece Mal’e zaman ve biraz alan vermiyorsun,” dedi Mac. “Aynı şeyi kendin için de istiyorsun.”

“Evet, buna ihtiyacım var. Çünkü senaryoda düzeltilemeyecek ya da yeniden yazılamayacak tek bir nokta var. Âşık olduğun kişinin de sana âşık olması gerek, yoksa sonu berbat olur.”

“Eğer sana âşık değilse geri zekâlıdır.”

“Sağ ol Em.”

“Ciddiyim. Sen mükemmelsin—iyi anlamda ama O-mükemmel-sürtükten-nefret-ediyorum tarzı mükemmel değil.”

“Ama bazen nefret ettiğimiz oluyor değil mi?” dedi Laurel, sonra Parker’a gülümsedi. “Ama sevgi temelli bir nefret.”

Parker anlayarak kadehini arkadaşlarına doğru kaldırdı. “Ben de sizden nefret ediyorum.”

“İşte en sevdiğim kadınlar.” Del içeri girdi, sonra başını salladı. “Eğer bu sadece-kızlar toplantılarından biriyse hemen kesmeniz gerekecek. Bayan G’yi biberiyeli kuzu pirzola yapması için kandırmayı başarmıştım ve az önce bana iki dakika uyarısını yaptı. Jack ve Carter da yoldalar.”

“Burada mı yiyoruz?” Mac zıplayarak yumruğunu havaya savurdu. “Hey! Sistemler tarihindeki en iyi sistem bizim.”

“Ben Bayan G’ye yardım edeyim.” Laurel ayağa kalktı, Del’e baktı. Del kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı. “Hadi Em.”

Hepsi çıkarlarken Del orta sehpaşının köşesine oturarak Parker’ın çıkışını engelledi. “Eee...Mal’le aranızda neler oluyor? Ona bir ayar çekmem gerekiyor mu?” Del kız kardeşinin yüzünü incelerken dizine vurdu. “Bence onunla baş edebilirim ama yine de Jack ve Carter’ı da yanıma alayım.”

“Çok tatlısın ama gerek yok.”

“Bir şeyler olmuş Parker. Pazar günkü Giants maçını izlemek istemediğini söyledi ve günlerdir ortalarda yok.”

“Biz...durum değerlendirmesi yapıyoruz.”

“Tercümesi kavga ettik mi oluyor?”

“Hayır, kavga etmedik. Ama etseydik de sanırım kendim halledebilirdim.”

“Ondan eminim, ama eğer biri seni incitirse, dostum bile olsa, hatta özellikle de dostumsa, onu dövmem lazım. Bunlar Ağabey Kuralları’nda yazar.”

“Evet, ama sen Ağabey Kurallarını sürekli değiştirip duruyorsun.”

“Onlar ıslah, ilave ve ekler.”

“Kavga etmedik. Ve duygularımın incinmesinin sebebi de -Del bununla cidden baş etmek zorundasın beni hiç uğraştırma- ona âşık olmam.”

“Ah.” Del ayağa kalktı. Ellerin kalçalarına koymuştu. Sonra tekrar oturdu. “Bir dakikaya ihtiyacım olacak.”

“Vakit senin. Benim de vakte ihtiyacım var. Çünkü hepimizin baş etmeye ihtiyacı var bununla. Senin, benim... Ve Malcolm’un.” Parker, Del’in dizlerini kenara çekerek ayağa kalktı. “Bayan G birilerini göndermeden gidelim.”

“Senin mutlu olmanı istiyorum Parker.”

“Del.” Parker kardeşinin elini tuttu. “Ben de benim mutlu olmamı istiyorum.”

Ayarlandığı gibi, Malcolm önce Emma’nın bölümüne doğru döndü. Bayan Grady için hazırlamasını istediği çiçekleri alacaktı.

“Hemen dönerim,” dedi annesine.

“Öyle yap. Geç kalmak kabalıktır.”

“Dörde doğru gelmemizi söylemedi mi? Saat de dörde geliyor.”

Malcolm bir zılgıt daha yemeden önce arabadan indi ve Emma’nın kapısına doğru koştu. Tıpkı Emma’nın söylediği gibi, girişteki bir masanın üzerinde, kulplu bakır bir testinin içindeki günebakanları gördü. Testiyi hemen kucakladı.

Arabaya döndüğünde annesine uzattı. "Sen tutar mısın?"

"Çok güzellermiş. Sen iyi bir çocuksun Malcolm, yani çoğunlukla."

"Üzerimde bir takım elbise var, değil mi? O da hesaba katılmalı."

"Çok da şık görünüyorsun. Bu ev cidden müthiş" diye ekledi araba ana binaya doğru dönerken. "Tarım, bu evi ilk yakından görüşümü hatırlıyorum da... Üzerimde yıpranmış üniformamla nasıl da korkmuştum."

Kay o gün için özel olarak aldığı en sevdiği parlak yeşil tonunda eteği eliyle düzeltti. Çok güzel, hiçbir bozukluk yok, diye düşündü keyifle.

"Sonra girişe vardım," diye devam etti, "ve koca ev tam karşımdaydı. Çok güzel diye düşündüm ve korkutucu değil dedim. Büyük Bayan Brown, korkutucuydu ama ona bir şey diyemem. Ama içeriyi görmeye değerdı, içerde şık insanlara şık yemekler sunmak çok hoştu. Bir de o zamanki kahya, neydi adı? Ah neyse önemli değil. Kahya ve aşçı bizi mutfığa alıp güzel bir yemek yedirmişti."

Mal park ettiğinde Kay ona dönerek gülümsedi. "Sanırım dünyaya geri döndüm. Saçım nasıl görünüyor?"

Mal de ona sırtıttı. "Kimsede böyle bir saç olamaz."

"Tam da benim istediğim gibi."

Mal uzanarak arkadan annesinin yaptığı turtayı ve hediye paketini aldı. Daha onlar kapıya ulaşmadan önce kapı açılmıştı.

"Şükran Gününüz kutlu olsun." Del Kay'i yanağından öptü sonra Mal'in kolunun altındaki kutuya baktı. "Ah, zahmet etmene gerek yoktu."

"Zahmet etmediğim iyi olmuş o halde."

"Turta da harika görünüyor. Senin eserin mi Kay?"

"Evet. Maureen mutfaktaysa ona bırakayım."

"Öyle, kadınları ait oldukları yerde mutfakta tutuyoruz biz." Del, göz kırptı. "Erkekler de Parker ailesinin geleneği

olduğu üzere medya odasında maç seyrediyor. Bez sizi geçirip içecek bir şeyler vereyim.”

“Burası Greenwich’teki en güzel ev,” dedi Kay. “İlk görüşümde de öyle düşündüm, şu anda da öyle düşünüyorum.”

“Teşekkürler. Bunu duymak çok hoş.”

“Öyle olmalı. Tarihi var bu evin. Büyükannenin zamanında da bazı partilerde çalıştım burada. Sonra annenin partilerinde de. Anneni çok daha fazla severdim.”

Del güldü. İçeri doğru geçirirken elini Kay’ın sırtına koydu hafifçe. “Büyükanne Brown bir diktatördü.”

Mutfaktan kokular ve kadın sesleri yükseliyordu. Mal Parker’ı gördü, ve şimdiye kadar farkında bile olmadığı bir düğümün gevşeyip çözüldüğünü hissetti.

Genç kadın masada oturmuş, fasulye ayıklıyordu. Mal en son ne zaman fasulye ayıklayan birini gördüğünü düşündü—sonra gözleri buluşunca her şeyi unuttu.

Tanrım, onu çok özlemişti, acı verecek kadar.

Mal bu duyguya biraz kızdı, uzaklaşmak istedi. Ama Parker gülümseyerek tabureden kalktı.

“Şükran Gününüz kutlu olsun.” Önce Del gibi yanağın-
dan öperek Kay’i selamladı. Sonra Mal’i hafifçe dudakların-
dan öptü. Genç adam gevşeyen bir düğüm hissetti yine.

Herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı ama Mal hiçbirini duymuyordu. Olduğu yerde kaldı. Etrafında hareketler ve renkler görüyordu—biri elinden turtayı aldı. Mal kilitlenmiş gibiydi, Parker’ın görünüşüne, şekline, sesine kilitlenmiş gibiydi.

Del turtadan boş kalan eline bira tutuşturdu. “Bizi çalıştırmaya başlamadan önce gidip biraz erkek olalım. Çünkü inan bana öyle yapabilirler ve yapacaklar.”

“Evet. Bana bir dakika izin ver.”

“Tereddüde düştiğün anda yakalanırsın ama sen bilirsin. Önlükle çok tatlı olursun.”

“Defol git Del!” dediği anda Mal’in kafasına annesinden bir şaplak indi.

“Terbiyeli ol. Ben o önlüğü keyifle takarım. Asıl Şükran Günü’nü hazırladığında Şükran Günü’nün keyfi çıkar.”

Parker tekrar yerine geçerken Malcolm genç kadının kolunu yakaladı. “Beş dakikan var mı?”

“Yapmam gereken bir şey var ama,” dedi Parker, Mal onu mutfaktan çıkarırken.

“Fasulyeler bir yere kaçmıyor.” Mal müzik odasına doğru döndü. “Sana bir şey aldım.”

“Ah. Bu çok hoş bir sürpriz.”

Mal paketi ona uzattı. “Bir erkek işleri batırdığında bedelini ödemeli.”

“Hediyeleri sevdiğimden, karşı çıkamayacağım. Gördüğüm kadarıyla takım elbise savaşını annen kazanmış.”

“Annem her zaman kazanır.”

“Güzel bir takım.” Parker hediyeyi ufak bir masanın üzerine koydu. “İşlerin nasıl gidiyor?”

“Aynı. Bu arada Channing bana bir müşteri yolladı. 62 model Caddy restorasyon işi aldım.”

“Harikaymış.”

Genç kadın tam Mal’in beklediği gibi özenle paketi açmaya başladı. Yırtma ve koparma olamazdı, Parker Brown için asla. Her nedense onun da, tıpkı annesi gibi, ambalaj kâğıdını gelecekteki gizemli bir iş için saklayacağını düşünüyordu.

“Sizin işler ne âlemdе?”

“Tatil dönemlerinde hep yoğun oluruz. Düşünlerin üzerine partiler de eklenir. Ve Mac’in düşününe de iki hafta kaldı. İnanamıyorum. Ondan sonra da Noel’e kadar sıkıştık, sonra...”

Parker ayakkabı kutusunu görünce duraksadı, sonra şaşkın bir tavırla kutunun kapağını açtı.

Ağzı açık kaldı bir an. Mal bundan daha tatmin edici bir tepki düşünemiyordu.

“Ayakkabı? Sen bana ayakkabı mı aldın? Ah, hem de müt-hiş ayakkabılar.” Parker, uzun incecik topuklu ayakkabılardan birini eline aldı—ayakkabıyı bir kadının ancak nadir bir mücevheri tutabileceği şekilde tutuyordu.

“Ayakkabıları seviyorsun dedim.”

“Ayakkabılara karşı hissettiğim şey için ‘sevmek’ son derece yumuşak ve yetersiz bir kelime. Ah, Tanrım bunlar *muhteşem*. Tanrım şu derin renkler nasıl da iç içe geçmiş. Ve dokusu.”

Parker ayağındakileri çıkararak hemen yeni ayakkabıları giydi. Sonra oturdu ve hayran hayran ayakkabılara bakmaya başladı. “Ayak numaramı nereden bildin?”

Parker ayağa kalkmadan Mal’e bakmaya başladı. “Malcolm söylemek zorundayım beni gerçekten şaşırttın. Bana ayakkabı almışsın.”

“Bir daha almamı bekleme ama. Tanrım...iğrenç bir deneyimdi. Aslında bir ara belki seksi iç çamaşırı falan almalıyım dedim ama o da çıkarcılık olabilir diye düşündüm. Öylesi çok daha kolay olurdu. Ve daha az tuhaf. Siz kadınlar ayakkabı konusunda gerçekten çok acımasızsınız.”

“Ama bu ayakkabılara gerçekten bayıldım.” Parker ayağa kalktı ve hafif bir gösteri yürüyüşü yaptı. Kendi etrafında döndü. Gülümsedi. “Nasıl görünüyorlar?”

“Ben gözlerimi yüzünden alamıyorum. Yüzünü gerçekten özledim.”

“Pekâlâ.” Parker derin bir nefes aldı ve ona yaklaştı. “Beni gerçekten dümdüz ettin,” diye mırıldandı ve Mal’in kollarının arasına girdi. “Ben de senin yüzünü çok özledim.”

“Aramızın iyi olması gerek. Artie’yle olan durumumun bizim aramızı bozmasına çok sinirlenirdim.”

“Pislik Artie hiçbir şeyi bozamaz.”

Mal hafifçe geri çekildi. “Pislik Artie mi?”

“Ona buralarda öyle diyoruz.”

Mal bir kahkaha attı. “Çok beğendim. Ben seninle birlikte olmak istiyorum Parker.”

“Bu çok güzel, çünkü benimle birliktesin.”

Mal alnını onun alnına dayadı. “Dinle, ben...” Mal ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. “Lanet olsun. Sadece ayakkabı aldığım ilk kadın olduğunu söyleyebilirim.” Parker’ı tekrar kendine doğru çekti ve gözlerinin içine baktı. “Ve son.”

“Benim için anlamı büyük.” Parker ellerini Mal’in yanaklarına koyarak onu dudaklarından öptü. “Yani, bugün aramızda bir sorun olmadığı için de şükranlarımızı sunacağız.”

Mac’in düğününden önceki hafta kuaför salonunda randevular anlamına geliyordu. Manikürler, pedikürler, yüz bakımları. Düğün törenine katılmak konusunda son dakika onaylarını ya da mazeretlerini yollayanları işlemek, oturma düzeninde düzeltmeler yapmak anlamına geliyordu.

Son ayarlamalar, hediye açmak, Parker’ın hediye, göndereni ve gönderenin gelin ve damatla ilişkisini gösteren tablosuna işlemek ve teşekkür mailleri atmak anlamına geliyordu.

Tören dekorasyonu ile ilgili işler, telefon görüşmeleri ve son toplantılar anlamına geliyordu.

Bunların üzerine diğer törenler için de hazırlık ve planlama eklendiğinde ise delilik anlamına geliyordu.

“Neden düğünüm için Kasım ayının iyi olacağını düşündük ki?” diye sordu Mac gözlerinde çılgın bir bakışla. “Öyle yoğun ve sıkıştık ki. Zaten önümüzdeki aydan önce balayına gidemiyoruz, neden evlenmek için biraz daha sakın bir dönem seçmedim? Tanrım, evleniyorum ben. Yarın.”

“Ve her şey harika olacak,” dedi Parker kararlı bir tavırla. Laptopunda çalışmaya devam ediyordu. “Hah! Hava harika olacak. Sabah soğuk, hafif kar, bir iki santim. Öğleden sonra açık. Akşam hafif rüzgârlı, on on bir derece. Tam istediğim gibi.”

“Bazen hafif kar diyorlar ama lapa lapa yağıyor. Ya—”

“Lapa lapa yağmayacak.” Parker hava durumuna meydan okurmuş gibi dişlerini sıktı. “Harika bir Aralık düğünü için sabah vakti güzel, pamuk gibi bir iki santim karımız olacak. Hadi gidip prova için hazırlan.”

“Provadan korkuyorum. Sesim çatallaşacak. Ve sanırım tam çenemin ortasında bir sivilce çıkıyor. Ve mihraba doğru yürürken ayağım takılacak. Carter takılsa sorun değil. İnsanlar ondan öyle bir şey bekliyor zaten. Ama—”

“Kesinlikle sesin çatallaşmayacak, sivilcen çıkmayacak ve ayağın takılmayacak.” Parker kendisi ve Mac için iki anti-asit tableti çıkardı. “Ben işimi nasıl yaptığımı biliyor muyum sence?”

“Evet, biliyorsun ama ben—”

“O halde bana güven. Hayatının en güzel, en mutlu ve en mükemmel günü olacak.”

“Tanrım, sana uyuzluk yapıyorum değil mi?”

“Hayır tatlım, tam bir gelin gibisin. Şimdi lütfen gidip ılık bir güzel bir banyo yap. Bir saatin daha var.”

“Carter gergin değil.” Mac öfkeyle kaşlarını çatı. “Sırf bu yüzden bile ondan nefret ediyorum.”

“Mackensie.” Parker başını bilgisayardan kaldırdı. “Bu sabah onu biraz oturtup kahvaltı ettirmeye çalışırken mutfaktaydım. Kahvesine reçel koydu.”

“Gerçekten mi?” Mac ellerini çırpı. “Yani gergin. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Onun da gergin olmasını istiyorum, hani bazen kulaklarına kadar kızarıyor ya, öyle olmasını istiyorum ve... Ben gelin olduğum için istediğim şeyi isteyebilirim değil mi?”

“Elbette.”

“Pekâlâ. Öyleyse, annemin eve giriş yasağını geçici olarak kaldırdığın için teşekkür etmek istiyorum.”

“Mac—”

“Hayır, gerçekten. Bırak söyleyeyim de içimde kalmasın.”

“Tamam. Çıkart hadi.”

“Her ne kadar benim için ve herkes için baş belası olsa da yarın düğünümde olması önemli.”

“O yine de annen çünkü.”

“Evet, ne olursa olsun annem. Nasıl olduğuna dair bir fikrim yok ama eminim annemle bu konuda ve yarınki kurallar konusunda bir konuşma yaptın.”

“Kısa bir telefon görüşmesi yaptık. Önemli bir şey değil.”

“Kısa ve sinir bozucu bir telefon görüşmesi diyelim.”

Parker gülümsedi. “Benim için öyle değildi. Sana söyleyip canını sıktı mı?”

“Denedi. Başaramadı. O konudaki gücünü kaybetti artık ve bu duruma çok sinirleniyor.” Mac’in gamzeleri belirdi. “Ben de bu durumdan keyif alacak kadar hainim.”

“Keyif almaman aptalca olurdu.”

“İyi. O halde aptal değilim.” Mac derin bir nefes alarak ellerini kucağında birleştirdi. “Ama onu yarın burada istiyorum çünkü hayatının en önemli günlerinden birine dönüp baktığında bir şeyden pişmanlık duymanın ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyoruz. Babam yatıyla Ege denizinde gezinip partiler vermekle dolu yoğun programında bir boşluk yaratamadığından, en azından bir ebeveynim burada olsun.”

“Her ne kadar ışıkları, müziği, çiçekleri ve şovu sunmak bizim işimiz olsa da, bir düğünün sadece onlardan ibaret olmadığını biliyoruz biz. Duygularla da ilgili. Ve senin ailen burada olacak Mac.”

“Evet.” Mac uzanarak Parker’ın elini tuttu ve sıktı. “Asıl ailem.”

“Ve dahası Carter burada olacak, seni bekliyor, sana bakıyor, sana söz veriyor olacak.”

“Ah, Tanrım evet. Öyle hazırım ki. Gergin ama hazır.”

“Git bir banyo yap ve gerginliği dağıt.”

“Pekâlâ.” Mac ayağa kalkarak yürümeye başladı, sonra

durdu, Parker'a döndü. "Parks? Onu öyle seviyorum ki sanki içim eskisinden daha dolu, eskiden olduğundan daha iyi biriyim. Onunla evlenmekle ilgili değil gerginliğim. Sadece, bilirsin işte, törenle, şovla ilgili. Yeminimi unutmak ya da ayağımın takılması gibi."

"Hepsini bana bırak. Sen sadece Carter'la evleniyor olduğunu düşün."

"Onu yapabilirim işte." Geri dönerek Parker'ı kucakladı. "Seni de çok seviyorum."

Parker bir taraftan onu kucaklarken, mendile uzandı ve Parker'ın eline koydu. "Teşekkürler. Yarın akşam ağlamaya çağım, o yüzden bu gece çok ağlamayı düşünüyorum."

"Bu harika bir plan. Suya dayanıklı rimel sür ki çok fazla akmasın."

Yirmi dakika sonra Parker, Laurel'in ne âlemde olduğunu görmek için aşağı indi.

Ve gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

"Ah, Laurel."

"Bundan böyle kendisine Süper-Laurel denmesini istiyor," dedi Del, mutfak masasında oturmuş kurabiye yerken.

"Ve kim onu suçlayabilir ki? O gerçekten de Süper-Laurel. Dünyada şimdiye kadar yapılmış en güzel pasta bu."

"Henüz bitirmedim," diye mırıldandı Laurel ve şekerlemelerden yapılmış çiçekleri yerleştirmeye devam etti.

"Carter'inki bitti ama," dedi Del ve baş parmağıyla Laurel'in kileri olarak hizmet veren odacığı işaret etti.

Parker içeri girerek soğutucunun kapısını açtı. "Çok güzel! Açık kitap, Size Nasıl Geliyorsa'daki sahne. Yemin ederim sayfa çevrilebilirmiş gibi duruyor."

"Hele bir dene!" Laurel sızlayan omuzlarını çevirdi ve mutfığa dönen Parker'a baktı. "Ah, Tanrım, ağlama."

"Ben de Mac'in planına uyuyorum." Cebinden bir mendil çıkardı. "Bugün ağla, yarına kuru kal. Ayrıca büyük buzlukta soğumaya bıraktığım jel maskeler var—ki yarın yüzümüz şiş olmasın."

“Tanrı’ya şükür,” dedi Del. “Ben de göz altlarım ne olacak diyordum.”

“Kurabiyeni al ve gidip Carter’ı kontrol et,” diye buyurdu Parker. “Emma’ya uğra ya da telefon aç, geç kalmamasını söyle. Eğer gerekiyorsa Jack’e onu taşımasını söyle.”

“İyi. Ne zaman istenmediğimi bilirim.”

“Aslında bu gece gizlice odama girmene izin verebilirdim,” dedi Laurel. “Ama sen bana harika bir çift ayakkabı almadın.”

“Mal bu yaptığının bedelini ödeyecek, biz geri kalanlar için çıtayı çok yükseltti.”

Yalnız kaldıklarında Laurel arkadaşının ayaklarına baktı. “Cidden harika ama. Her şey yolunda mı peki?”

“Evet, yolunda. Yarınki hava durumuna tekrar baktım ve—”

“Mac’in düğününden bahsetmiyorum, bütün hafta başka bir şeyden bahsetmedik zaten. Sen ve Malcolm’u kastettim.”

“O da yolunda.” Parker buzdolabını açarak bir şişe su aldı, sonra iç geçirdi. Arkasını döndüğünde Laurel’ı onu izlerken buldu. “Hayır, onu sevdiğimi söylememle ilgili hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ve hayır, karşılık da vermedi. Bu konuda da gayet iyiyim.”

“Yalancı.”

“Pekâlâ, iyi olmaya çalışıyorum ve çoğunlukla da başarıyorum. Ayrıca gerçekten düşünmemiz gereken çok şey var.” Parker eliyle prova yemeği için çok şık bir topuz yaptırdığı saçını düzeltti. “Aramız iyi ve bu...yeterli. Bana tekrar iyi dedirtme lütfen. Sadece Carter ve Mac’e odaklanalım.”

“Pekâlâ. Mahcup gelinimiz nerede?”

“Sinirlerini yatıştırmak için banyo yapıyor. Hazırlanmaya başlaması gerek,” dedi Parker saatini kontrol ederken. “Az kaldı ve—”

“Parker rahatla. Prova yemeği burada. Çizelgeni esnetebilirsin, en azından biraz. Linda’nın bu akşam gelmediğini biliyor mu?”

“Evet. Ve sanırım rahatladı. Yarın hakkında da konuştuk ve aslında annesinin düğüne gelmesinden memnun. Yani, yarından önce Linda yok.”

“Peki ya—” Mal içeri girerken Laurel cümlesini yarıda kesti. “Ben otuz yedi buçuk giyiyorum, Parker’la aynı. Ak-lında olsun.”

“Sadece yattığım kadınlara ayakkabı alıyorum.” Mal, masadaki tabaktan bir kurabiye aldı. “Eğer seninle yatarsam Del çok öfkelenir.”

“Evet, çok dar kafalıdır.”

“Peki—”

“Evet, aldık ve Carter’ın evine teslim ettik, emrettiğin gibi.”

Parker omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. “Pekâlâ. Teşekkürler. *Teşekkürler.*” Parker genç adamın yüzünü ellerinin arasına alarak öptü.

“O burada.” Laurel pastadan biraz uzaklaştı. “Başardın mı?”

Parker tek elini beline koyarak göğsünü kabarttı. “Benden şüphe mi ettin?”

“Çok utanıyorum. Pekâlâ sen de Süper-Parker olabilirsin. Benim gidip ayakkabılarımı değiştirmem gerekiyor, maalesef bunlar kadar güzel değiller ama artık...” diyerek Parker’ın ayaklarına bir kez daha imrenerek baktı Laurel. “Makyajımı da tazeleyeceğim. Eğer başlamamışsa Mac’e de hatırlatırım. İyi iş çıkardın Parker.” Parker’ı yakaladı ve sıkıca dudaklarından öptü.

“Bir kez daha yapabilir misiniz bunu?” diye sordu Mal. “Ağır çekimde?”

“Sapık.” Ama Laurel Mal’e dönüp aynı öpücükten onun da dudaklarına kondururken gözleri dolmuştu. “Mac tekrar tekrar önemli olmadığını söyleyip duruyordu ama öyle olmadığını biz biliyoruz.” Laurel burnunu çekerek Parker’a gülümsedi. “On beş senedir biliyoruz.”

“Herkes bu gece ağlamayı aradan çıkaracak anlaşılan.”

“Tanrı’ya şükür. Ben de tutmakta zorlanıyordum.”

“Komik çocuk.” Parker parmağını Mal’in karnına bastır-
dı. “Yemekçileri kontrol etmem gerek ve girişi ve Büyük Sa-
lonu ve—”

Mal bir kurabiye daha alarak Parker’ın peşine takıldı.

Mal her tören öncesinde havada bir uğultu olurdu, diye düşündü, ama böylesi bir uğultu değil. Bu uğultu neredeyse insanın tenine işliyordu. Mac’ın düğünü konusunda güvenmeye karar verdiği fotoğrafçı çoktan kendi asistanıyla işe koyulmuş, Carter’ın ailesi içeri girerken fotoğraf çekmeye devam ediyordu. Ailenin girişiyle uğultu daha da yükseldi.

Mal, Parker’ın onların arasında gezinmesini, içecek bir şeyler ikram etmesini ve eğilip çocuklarla konuşmasını izledi. Kısacası küçük salon insan ve hareketle doluydu. Havaya çiçek kokuları yayılmıştı—Mal bunun yarına sadece ufak bir giriş olduğundan emindi.

Biraz şampanya aldı ve havaalanından teslim aldığı emanetle konuşan Parker’a baktı. Onlara doğru giderken Mac koşturarak merdivenlerden inmeye başladı.

“Geç kalmadım!” Güldü ve kalabalıkta Carter’ı aramaya başladı gözleriyle. “Sadece biraz—”

Malcolm birden yüzünün değiştiğini gördü. Ve bu ifade-deki şoku anlayınca bir an, Parker hata mı yaptı acaba, diye düşündü.

Sonra Mac’ın gözlerinin dolmaya başladığını gördü. “Baba?”

Yakışıklı, çekici ve hayatının çoğunda kızının yanında olmayan Geoffrey Elliot bir adım öne çıktı ve kollarını ona doğru açtı. “Bebeğim.”

Mac bu kollara doğru koşarak başını babasının omzuna koydu. “Gelemeyeceğini sanıyordum.”

“Sence bebeğimin düğününü kaçırır mıyım?” Mac’i ha-

fifçe geri çekerek her iki ıslak yanağından da öptü. “Çok güzel olmuşsun, tatlım.”

“Baba.” Mac, başını tekrar babasının omzuna yasladı, gözleriyle Parker’ı aradı ve buldu. Dudaklarını oynatarak *teşekkürler* dedi.

Hata değilmiş, diye düşündü Malcolm ve ikinci bir şampanya kadehi alarak Parker’a götürdü. “İyi iş çıkardın, Bayan Bacak.”

Parker şampanyayı aldı ve cebinden bir mendil çıkararak gözlerini kuruladı. “İşimiz bu.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Kar yağdı. Ama gerçekten de yumuşacık ve çok güzeldi. Saat on ikide Parker otoparkı ve yürüme yollarını hazırlatmıştı. Gelin de üst katta uzanmış, arkadaşlarının düğün günü hediyesi olarak verdiği sıcak taş masajının keyfini çıkarıyordu.

Giriş ve merdivenler Emma ve ekibinin tamamladığı çalışmayla parlıyordu. Ana Salon'un geniş kapısını üçlü gruplar halinde devasa sütun mumlar süslüyordu. Mumların krem renkli kaidelerinde de öbek öbek rengarenk çiçekler vardı.

Alacakaranlıkta evin dışına asılmış kilometrelerce küçük aydınlatma ışıkları yakılacaktı. Yine yolun iki yanını çevreleyen küçük ormandaki, gümüş zemine oturtulmuş minyatür çamlar ısıllı parlayacaktı. Hepsi çiçekler ve uzun beyaz kurdelelerle süslü pencerelerde mumlar yanacaktı.

Parker tekrar gezinip her ayrıntıyı kontrol ederken, evin başlı başına gece boyu parlayıp ışık saçacak bir kutlama olduğunu düşündü.

Emma gerçekten kendini aşmıştı. Eklenen kar bonusuyla konuklar bu harika kış manzarasının arasından geçecek, sonra merdivenin iki yanını gelin-beyazı Noel çiçeklerinden yaratılmış mini ağaçların süslediği, çiçek kaplı sütunlu girişe doğru ilerleyeceklerdi.

Parker hayatının ön önemli seferine hazırlanan tecrübeli bir general gibi, sabah programını adım adım takip etti; ayıldaki spor ayakkabılarla odadan odaya, kattan kata koştu-

rarak durmadan konuştu, sordu, beğenip övdü, talimatlar verdi.

“Daha olay başlamadan yorgunluktan düşüp kalacaksın.” Del, Parker’ı omuzlarından yakalayarak ilerlemesine engel oldu. “Bir nefes al. Bugün gelinlikçiden Monica senin yerini alacak sanıyordum.”

“Monica ve Susan yarım saat içinde burada olurlar. Carter ne durumda?”

“Mükemmel, Komutanım.”

“Ciddiyim Del, bir şeye ihtiyacı var mı? Eğer siz sabaha kadar poker oynayıp içki içtiyseniz—”

“Talimatlara uygun olarak, onu on iki otuzda yatağa soktuk. Geri kalanımız içip poker oynamaya devam etti.”

Parker gözlerini kısarak ona baktı ama kardeşinin gözlerinin gayet berrak ve dinlenmiş olduğunu gördü.

“Git onu kontrol et. Buraya üç buçuktan önce gelmesin.”

“Her şey sağdıcının kontrolü altında. Bob da listeler ve program konusunda senin kadar kötü. Stüdyoya gidecek ve üç çeyrekte damadımızı alacak.”

“O zaman git bir şeylere yardım et. Emma’nın ekibi Solarium’da çalışıyor, ikinci birim de yemek odasını hazırlıyor.”

“Jack, Emma’nın emrinde zaten.”

“Jack burada mı? Peki ya Malcolm?”

“O Carter’la takılıyor. Birinin öyle yapması gerek diye düşündük, yani olur da tabanları yağlamaya kalkar falan diye.”

“Çok komik. Ama birinin Carter’ın yanında olması iyi. Ben de bir ara gidip kendim kontrol edecektim ama Malcolm onunlaysa Mac’i kontrol ederim. Laurel’e gidip son bir saat yirmi dakikası olduğunu söyle, sonra Gelin Süiti’nde olması gerek.”

“Ama bir şeylerin üzerinde çalışıyorsa pasta bıçağıyla bana saldıracaktır.”

“Bunlar işimizin riskleri.”

Malcolm kucığında bir cips paketi ve elindeki kolayla

koltuğa yayılmış, televizyonda yakaladığı bir motor yarışını izliyordu.

Carter volta atıp duruyordu.

Mal olay örgüsüne alışmıştı. Carter volta attı, sonra oturdu ve televizyona baktı bir süre, saatini kontrol etti. Sonra aya kalktı ve volta atmaya başladı.

“Tereddütlerin mi var Profesör? Eğer kaçmak istersen halat temin etmem emri aldım da.”

“Ne? Hayır. Ha-ha. Hayır. Saat gerçekten daha bir buçuk mu? Belki pili bitmiştir.” Kaşlarını çatarak saatine baktı, birkaç kez camına vurdu. “Seninki kaç?”

Malcolm saatsiz bileğini kaldırdı. “Rahatlama vakti diyor. Bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır. Hayır. Hayır. Belki. Hayır. Sadece...sadece beş dakikanın bir buçuk saate denk olduğu başka bir boyuta girdim gibi. Öğlen düğünü yapmalıydık belki de. Eğer öğlen düğünü yapsaydık şimdiye kadar evlenmiş olurduk.”

“Acelen mi var?”

“Sanırım öyle.” Carter boş gözlerle etrafına baktı. “Bazı günler işlerin nasıl bu hale geldiğini bile bilmiyorum, bazı günlerse sanki ezelden beri böyleymiş gibi geliyor. Ben sadece-yani- biz—”

“Dökül artık.”

“Sevdiğin birini bulduğunda, ama sonuna kadar sevdiğin biri ve o da seni sevdiğinde- tüm hatalarına, kötü özelliklerine rağmen, her şey sanki yerine oturuyor. Onunla konuşabiliyorsan, ve dinliyorsan, eğer seni güldürüyorsa, düşündürüyorsa, bir şeyler istemeni sağlıyorsa, gerçekte kim olduğunu görmeni sağlıyorsa, ve olduğun kişi daha iyiye, sadece onunlayken daha iyiye, hayatının geri kalanını onunla geçirmek istememek delilik olur.”

Carter şaşkın bir tavırla güldü. “Geveliyorum değil mi?”

“Hayır.” Duyduğu şeyler içinde bir şeyleri harekete geçirirken Mal başını salladı. “Senin adına çok mutlu oldum Carter. Sen çok şanslı bir herifsin.”

“Bugün, tüm gezegendeki en şanslı herifim.”

Malcolm televizyonu kapadı. “Kartları getir. Biraz oynayalım, bakalım şansın kartlara da yansıyacak mı.”

“Tamam.” Carter tekrar saatine baktı. “Gerçekten daha bir otuz beş mi?”

Mac Gelin Süiti’ne girdi, durdu ve kısa bir mutluluk dansı yaptı. “Bakin, bakın, hepsi benim. Bugün, hepsi benim. Şampanya, ve güzel meyveler, çiçekler, mumlar. Ah Em, çiçekler harika.”

“Gelinlerimiz için her zaman en mükemmelleri. Sonuçta Vows’la çalışıyorlar.”

“Önce şampanya.” Laurel kadehlere doğru ilerledi.

“Benim için yarım kadeh,” dedi Parker. “Hâlâ bakmam gereken bir iki—”

“Parker, hayır.” Mac, Parker’ın elini tuttu. “Şu andan itibaren son dansa kadar benim arkadaşısın, benim harika, güzel ve çok ihtiyaç duyduğum baş nedimelerimden birisin. Gerisini Monica halledecek. Yanımda olmaya ihtiyacım var—ve Vows’da gelinlerin dediği olur.”

“Pekâlâ. Ağzına kadar doldur.”

“Karen belki bizi geniş açıyla—”

“I-ıh.” Parker bir parmağını ona doğru salladı. “Eğer ben sadece baş nedimensem, sen de sadece gelinsin, fotoğrafçı değil.”

“Merak etme, hepinizi alıyoruz Mac.” Karen ona göz kırptı, lensleri değiştirdi.

“Biliyorum, özür dilerim.” Mac derin bir nefes ve bir şampanya kadehi aldı. “Pekâlâ. Düğün Günü’ne. Bu kez gerçekten oluyor.”

İlk yudumdan sonra Mac elini kaldırdı. “Bir dakika, bir tane daha var çünkü daha sonra unutabilirim. Emma, her yeri böyle harika yaptığın için teşekkür ederim ve Laurel gerçekten büyüleyici pastam için çok teşekkürler. Ve Parks bütün detaylar için, büyük ve küçük bütün hepsi için çok teşekkürler. Ama en çok dostum olduğunuz için teşekkürler.”

“Tamam, yeter. İ artık.” Laurel gözlerini k rp şt rd . “Bugün a lamak yok.”

“Belki biraz a layabiliriz. Ve daha makyaj da yapmadık.”

Emma, Mac’ın koluna girerken Parker mendilleri uzattı.

Sonra kapı açıldı ve Bayan Grady gülümseyerek e ikte durdu. “Sa ve makyaj ekibi geliyor.”

Parker sadece kendine ihtiyaç duyulduğunda gidip gelse de, bu kısm  hep sevmi ti. Şimdi elinde bir şampanya kadehi tutarken kendini kuaförün ellerine bırakm  , maky z n Mac üzerinde çalışmasını izliyordu.

Tamamen yeni bir perspektif, diye düşündü Carter’ın annesinin içeri dalarak sohbet etmeye, gülmeye ve biraz a lamaya ba lamasını izlerken. Monica ve Susan’ın düzenli aralıklarla gelip kontroller yapmasından çok memnundu. Monica damat ve ekibinin eve geldiğini haber verdiğinde Parker ayağa fırlamasına gerek olmad  n n hatırlatmak zorunda kaldı kendine, arkasına yaslandı ve her şeyin programland   gibi i leyece ini tekrarladı.

Ve gerçekten de öyle oldu.

Programlanan zamanda o, Emma ve Laurel kıyafetlerini giydiler. Mac’ın renk ve ton tercihleri konusunda haklı oldu unu düşündü Parker. Koyu ke tanekaba ı tonu Laurel’in tenine bir  ı ılt  eklemi , kızıl kahve de Emma’nın esmer güzelliğini vurgulamı tı. Koyu altın tonun ise kendine yakı tı ına karar verdi.

   birlikte,  ıl   ıl  sonbahar çiçekleri gibi g r n yorlard .

“Harika olduk,” dedi Laurel.

“  n z de gerçekten harika görünüyorsunuz.” Korse ve jartiyeri içindeki Mac parmağını havada çevirerek arkadaşlarına dönmelerini işaret etti. “Ah evet, cidden harika. Ve ah, Bayan G, çok güzel olmu sunuz.”

“Eh, ya lı bir kadın için fena değil.” Bayan Grady de kendi gece mavisi kıyafeti içinde bir tur attı.

“Senin sıran,” dedi Parker.

“Ah Tanrım, ah Tanrım.”

Kızlar eteğin organize üst yüzeyini düzeltip kabartarak, dekolteli sırt kısmındaki büzgölü kısımları kapatarak, Mac'in gelineği giymesine yardımcı oldular. Parker, Mac'in büyük boy aynasının önünde geçirdiği değışimi izledi.

“Ben bir gelinim,” diye mırıldandı gözlerinde hülyalı bir bakışla. “Ve çok güzel oldum.”

“Al bakalım.” Bayan Grady Carter'ın hediyesi olan pırlanta küpeleri uzattı. “Küçük Mackensie—çelimsiz kızıl saçlı bebek—şimdiye kadar bu odanın gördüğü en güzel gelin oldu.”

“Bayan G.” Mac başını Bayan Grady'c doğru biraz eğdi. “Saç bandına yardım eder misiniz?”

Bir gelinin tacını ayarlamak bir annenin görevi ve zevkidir, diye düşündü Parker. Ve Bayan Grady'nin ışıltılı saç bandını Mac'in parlak saçlarına yerleştirmesini izlemek çok dokunaklıydı.

“Çok yakıştı. Haklıymışsın Emma, gerçekten ona çok yakıştı.” Bayan Grady biraz geri çekilerek gözlerini kuruladı. “Tamamdır, hazırsın.”

“Daha değil.” Parker küçük yazı masasının çekmecelerinden birini açtı ve bir kutu çıkardı. “Üzerinde ödünç alınmış bir eşya olmasını istiyordun biliyorum, bunu takmanı çok isterim?”

Kutuyu açarak üç sıra, ısıll ısıll parlayan çok şık bir pırlanta gerdanlık çıkardı.

“Parker.” Mac'in soluğu kesildi. “Bu annenin gerdanlığı.”

“Babam yıldönümlerinde anneme hediye etmiş. Biliyorum ki bugün bunu takmanı isterlerdi, benim içinse, sanki onlar da aramızda gibi olacak. Seni çok severlerdi Mac.”

“Ah Tanrım.”

“Ağlamak yok,” dedi Parker.

“Ama ağlamamayı neredeyse imkânsız hale getiriyorsun. Takmayı çok isterim. Takmak benim için—” Mac sesi çattallaşırken başını salladı. “Başka bir şey söyleyemeyeceğim, yoksa ağlamaya başlayacağım.”

“Hadi.” Parker gerdanlığı arkadaşının boynuna geçirdi ve klipsi taktı. “Harika oldu.”

Mac elini boynuna doğru götürerek gerdanlığa dokundu. “Ben de onların bugün aramızda olmasını istiyorum, hepimiz bir arada olalım istiyorum.”

Monica odaya girdi. “Ah, Mac büyüleyici olmuşsun. Carter seni gördüğünde oksijen maskesine ihtiyacı olacak. Gerçi senin de biraz oksijene ihtiyacın olabilir. Kendisi inanılmaz yakışıklı oldu. Haber vereyim dedim, Karen, resmi poz çekimlerine başlayabilirsin. İçinizden biri için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Annem geldi mi?” diye sordu Mac.

“Daha gelmedi.”

“Sanırım daha iyi. Pekâlâ, Karen tamamen sana aitim.”

“Birkaç tane burada, sonra biraz terasta dışarıda, sonra çiçeklerinle yalnız, sonra nedimelerinle birlikte.”

“Hazır olduğunda çiçekleri getireceğiz,” dedi Emma.

“Ben beyleri kontrol edeceğim,” dedi Parker Laurel’e. “Ve sakın engel olmaya kalkma.”

“Bu kadar tutabilmene bile şaşırdım ben. Hadi git.”

Parker dışarı fırladı, eteklerini tutarak Danat Süiti’ne doğru koşturmaya başladı. Kapıyı çaldı. “Dişi alarmı.”

“Gelebilirsin,” dedi Del.

Parker içeri girdi. “Monica haklıymış. Carter, inanılmaz yakışıklı olmuşsun.” Ve kulaklarının ucu kızardığında daha da tatlı, diye düşündü. “Hepiniz harika görünüyorsunuz. Ben sadece—”

Jack kravatını düzeltmek için aynaya doğru yaklaştığında Parker kot pantolonu ve tişörtü içinde birasını yudumlayan Malcolm’u gördü. “Burada olduğunu bilmiyordum. Erkeklerle mi takılıyorsun?”

“Ne? Ah...ah. Evet.”

Parker genç adamın biraz mahmur görüldüğünü düşündü ve tam bira konusunda biraz yavaşlamasını önermek üzereyken Mal elindeki birayı bıraktı.

“Karen bizim taraftaki pozlara başladı, yani bir on beş dakika içinde sizinkilere başlamaya hazır olur. Carter, baban da yanında olsun. Vakti geldiğinde anneni de göndereceğim. Ah bir de—”

“Dışarı.” Del onu kapıya doğru çevirdi. “Sen bugün nedi-mesin, düğün planlamacısı değil.”

“Bugün çok duydum bunu. O halde vakti geldiğinde gö-rüşürüz. Malcolm, umarım kıyafetin yanındadır.”

“Neyim ben, geri zekâlı mı? Daha vaktim var.”

“Biz onu hallederiz,” dedi Jack. “Bu arada harika görünü-yorsun Parker. Müthiş olmuşsun.”

Parker güldü ve bir kırmızı halı dönüşü yaptı. “Evet, ay-nen öyle.”

“Ve endişelenme.” Bob, Carter’ın sağdıcı ve iş arkadaşı elindeki laptopu kaldırdı. “Bu tarafta işlerin kontrolü bende. Ve olur da gerekir diye, ikisinin de yeminlerini ezberledim.”

“Sen tam bir hazineymişsin Bob.”

Gülmek için biraz uzaklaşana kadar bekledi.

“Tam vaktinde,” dedi Emma.

“Peki son dokunuş?” diye sordu Parker.

“Buket! Hepimiz bir arada olana kadar beklemek istedim. Mac.” Emma gelin buletini kutusundan çıkardı. “İşte, son dokunuş.”

“Ah Emma, vay be! Yapım aşamasında görmüştüm ama—ama sadece vay be işte.”

Mac güller ve zambaklardan oluşan şelaleye uzandı. Kü-çük cam taşlar ve incilerle bezeli derin renkler, cesur renkler bel hizasından dizine kadar uzanıyordu.

“Peki bu...” Mac bir buketi bir de Emma’ya baktı. “Mavi bir kelebek. Bukette mavi bir kelebek var.”

“Şans için. Ve aşk için.”

“Bize bundan bahsetmemiştin.” Laurel bakmak için yak-laştı. “Emma, seni duygusal budala. Çok güzel olmuş.”

“Carter’a da yaptım—yaka çiçeği için küçük bir tane.”

“Benim de söylemem gerek o halde—ben de pastanın üst süslemesinde, belli belirsiz bir yere bir tane sıkıştırdım.”

“Laurel,” dedi Mac ağlamalı bir kahkahayla, “Seni duygusal budala.”

“Parker da Mac’ın jartiyerine bir tane mavi kelebek sıkıştırdığına göre, üçümüz de öyleyiz sanırım.” Emma uzanarak diğer buketleri de hazırlamaya başladı.

“Tam da bugün daha mükemmel olamaz derken—”

Kapı açılıp annesi çok seksi, kısacık kırmızı bir elbiseyle içeri dalınca Mac’ın cümlesi yarıda kesildi. “Hey hepiniz de...tatlı olmuşsunuz. İlginç renkler. Ari’yi alt katta bıraktım. Yukarı koşup hemen...”

Bakışları devam edip Mac’i bulduğunda Linda’nın yüzündeki sırtıma soldu. Kadının yüzündeki afallamış ifadeyi görmek Parker’a yoğun bir tatmin hissi vermişti.

Evet doğru, seni bencil, şirret sürtüğ. Kızın büyüleyici görünüyor. Ve söyleyebileceğin, yapabileceğin hiçbir şey bu günün bir saniyesini bile bozamayacak.

“Mackensie, çok hoş olmuşsun. Gerçekten. Ah, minik bebeğim evleniyor!” Linda kollarını açtı ve Mac’i kucaklamak için odanın diğer ucuna doğru ilerledi. “Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Linda’nın omzunda Mac gözlerini devirerek gülümsedi.

Hayır, bir saniyesini bile bozamayacak diye düşündü Parker ve arkadaşına gülümsedi.

Malcolm Gelin Süiti’nin önünde volta atıyordu.

Tüm bunlar nasıl olmuştu? Tanrım, hiçbir fikri yoktu ama olmuştu işte. Yani...olmuştu işte. Ya da işte öyle olup olmadığından emin olacaktı işte. Yani Parker bu lanet odadan çıkmayı başarabilirse.

Eğer bir saat takıyor olsa muhtemelen şu anda pili mi bitti diye camına vuruyor olurdu.

İçeride bu kadar uzun sürecek ne yapıyor olabilirlerdi? Bu kilitli kapının ardında tam olarak ne halt ediyorlardı?

Sonunda kapı açıldı ve hanımlar dışarı çıktı. Renkler, kokular ve ışıltılar saçarak. Parker’ı gördüğü anda üzerine atlamaya hazırlanarak yoldan çekildi.

Genç kadını gördüğünde –tam tahmin ettiği gibi- bugün onun görevini üstlenmiş kadınla kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyordu.

“Selam.”

Parker ona döndü, şaşkın bir şekilde başını eğdi. Sonra zaten beş kez kontrol ettiği bir şeyi tekrar kontrol etmek için bir dakika daha gelinlikçi kadınla konuşmaya devam etti. Nihayet o mum ışığı rengindeki kabarık büyüleyici elbiseyle ona doğru yürümeye başladı.

“Neden alt katta değilsin sen? Koltuğunda olmalıydın. Başlamak üze—”

“Seninle bir dakika konuşmam gerek. Birkaç dakika.”

“Malcolm, tören başlıyor. Şimdi. Olmaz—Ah Tanrım bir sorun mu var? Biliyordum, arka taraftaki malzemeleri bir kez daha kont—”

“Hayır, sorun yok. Her şey yolunda. Yüzyılın düğünü olacak. Tamam, biraz daha beklerim. Tabii, sorun değil.”

“Hadi aşağı in.” Parker ona doğru uzanarak hafifçe dudaklarından öptü. Sonra kapıdan çıkan Mac’e döndü.

“Pekâlâ. Ben hazırım. Malcolm? Neden aşağıda değilsin?”

“İniyorum. Ama vay be! demek istiyorum. Cidden vay be! Çok güzel olmuşsun. Carter küçük dilini yutacak.”

Mac’in gülümsemesi pırlantalardan daha parlaktı. “Ben evleniyorum.”

“Evet, duydum. Sonra görüşürüz Bayan Maguire.”

“Bayan Maguire. Ah Tanrım, çok seksi değil mi?” Parlak topuklu gelinlik ayakkabılarıyla küçük bir zıplama dansı yaptı. “Gidelim Parker.”

Parker, Mal’e son bir kez daha güldü ve Mac’le birlikte koridorda ilerlemeye başladı. “Unutma, başın hep dik, gülümse. Keyfini çıkar, bu gün senin günün. Kararlaştırdığımız sırayla ineceğiz, Carter’ın kız ve erkek yeğenlerinden sonra.”

“Çok tatlılar değil mi?”

“Evet. Ve senin yürüyüş müziğin başladığında, bir an dur, içinden beşe kadar say. Herkese ayağa kalkması ve seni görmesi için biraz zaman ver. Sonra—”

“Parker, endişelenme. Babam alt katta merdivenlerin başında bekliyor beni. Ve beni o teslim edecek.”

Mac’in yeşil gözleri artık sakindi, ve kuru... ama neşeyle parlıyordu.

“Onu buraya getirmek için ne yaptığını muhtemelen asla söylemeyeceksin bana, önemli değil. O burada ve bunun benim için anlamı tahmin ettiğimden de fazlaymış—ya da itiraf ettiğimden. Ama dün dediğin gibi, her şeyden önemlisi, Carter beni bekliyor aşağıda. Dizlerim titriyor ama gerginlikten değil. Heyecandan—Tanrım, mutluluktan. O yüzden merak etme, hareketlerimi karıştırmayacağım.”

Merdivenlerin başına geldiklerinde Parker, Emma ve Laurel gelinliğin kuyruğunu düzelttiler, Mac’e buketini verdiler ve küçükken yaptıkları gibi bir an, gülümseyerek mavi kelebeğe baktılar.

“Damadın annesi yerine geçiyor,” diye mırıldandı Parker.

“Sen de kulaklık mı var yoksa?” diye sordu Laurel.

“Hayır. Sadece biliyorum işte. Carter ve Bob şöminenin önündeler. Damadın annesi ve babası yerlerine geçiyor. Linda yerine oturuyor. İyi olduğunu biliyorum ama Mac, şimdi bir iki yoga nefesi istiyorum. Ve gelinin annesi ilerliyor,” dedi Bayan Grady’yi kast ederek. Mac, Parker’ın elini sıktı.

“Ve müzik değişiyor. Yeğenler cidden çok tatlı görünüyor.” Parker Monica’nın işaretiyle adımlarına başlayan iki küçük çocuğu görmek için başını biraz eğdi. “Her şey harika.”

“Karen fotoğrafları çekiyor değil mi?”

“Şşşş. Kes şunu. Pekâlâ. Emma.”

“Hadî bakalım.”

“Beş, dört, üç, iki. Ve Laurel.”

“Başlıyoruz.”

Parker, Mac’in elini son bir kez sıktı. “Bugün senin düğün günün,” dedi ve merdivenlerden inmeye başladılar.”

Parker konuklarla, çiçeklerle ve mumlarla dolu mekanı gördüğünde endişelenmeyi bıraktı. Dünyadaki en mutlu adam gibi görünen Carter’ı gördüğünde hiçbir endişesi

kalmadı. Sonra Malcolm'a baktı, bir an genç adamın gözlerindeki yoğun bakış karşısında şaşırdı, sonra arkadaşlarının yanında yerini aldı.

Müzik değişiyor, diye geçirdi içinden ve herkes ayağa kalktı.

Sonra etrafına ışık saçan Mac babasının koluna doğru süzölmeye başladı. Parker'ın annesinin pırlantaları parladı.

Mac babasının yanaklarını öptü. Carter çoktan iki elini ona doğru uzatmış, bekliyordu. Mac basamaklardan çıktı ve genç adamın ellerini tuttu. "Selam tatlım." Onu kendine doğru çekti ve iştahla öptü.

"Daha fazla bekleyemeyecektim," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Ve ikisi, kahkaha yankıları arasında evlendiler.

Mal bir türlü onu yalnız yakalayamıyordu, etrafında en az birkaç kişi vardı hep. Fotoğraflar, akşam yemeği ve ilgilenilmesi gereken bir sürü konuk vardı. Herkes herkesle konuşmak istiyordu.

"Senin neyin var?" diye sordu annesi masanın altından onu tekmeleyerek. "Yerinde duramıyorsun."

"Bir şeyim yok. Sadece bu aptal kıyafetin içinden çıkmak istiyorum."

"Yemeğini ye," dedi annesi, sonra -Tanrı'ya şükür- Emma'nın babasıyla konuşmak için diğer tarafa döndü ve yakasından düştü.

Mal yemek bittiğinde Parker'a ulaşmaya çalıştı ama tüm düğün ekibi bir tarafa, konuklar başka bir tarafa doğru yönlendirildiler.

Balo salonunda Mac ve Carter ilk dansları için piste çıktılar. Mal onları izlerken zamanlamasının çok kötü olduğunu düşündü. Berbat bir zamanlamaydı hem de. Bugün onlarla ilgiliydi, kalan her şey bekleyebilirdi.

Kendine bir bira aldı ve rahatlamaya çalıştı.

"Müthiş bir parti ha?" dedi yanına gelen Jack.

“Kızlar bu işi iyi beceriyor, görünüşe göre düğün kendilerinin olduğunda daha da iyiler.” Kadehini Jack’inkine vurdu. “Sıra sende ortak.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Malcolm başını hafifçe eğerek Jack’in yüzünü inceledi. “Bunu söylerken samimisin.”

“Hem de her gün daha çok. Kim tahmin edebilirdi ki? Bizimki de harika bir parti olacak ama asıl geri kalanı...hayatımın ondan sonrası için sabırsızlanıyorum. Emma...Yalnızca Emma işte. Tek olması gereken de o zaten. Şimdi onu bulup dans etmem lazım. Sen de hemen Parker’ı yakala bence.”

“Bence de.”

Mal kısa bir süre daha oturdu, sonra ayağa kalkarak hızla masaların ve insanların arasından geçmeye başladı. Müzik ortamdaki ateşi daha da yükseltmiş, giderek daha fazla insanı dans pistine çekiyordu.

Bir an izlemek için duraksadı ve Del’le karşılaştı.

“Müstakbel gelinime şampanya götürüyorum. Bob’u gör-dün mü? Dans pistinde yaman bir tipmiş.”

“Görmemek imkânsız.”

“Harika bir gün bu.” Del elini Mal’in omzuna koydu ve bir an her ikisi de gülerek Bob’u izledi. “Yani zaten birlikte yaşamlarına başlamışlardı ama —Mac ve Carter diyorum— bu yine de onu değiştiriyor.”

“Değiştiriyor mu?”

“O birlikteliği daha net, daha gerçek, daha önemli bir hale getiriyor. Sayısız düğüne katıldım ben ama Laurel’e kadar bunu hiç fark etmedim. O birlikteliğin daha net, daha gerçek, daha önemli olmasını istediğimi.” Her neyse Parker’ı arıyorsan, şu tarafta.”

“Sağ ol.”

Zamanlamayı boş ver, diye düşündü Mal ve Parker’ın peşine düşmeye karar verdi.

Genç kadını gördü—ve Laurel’i—birlikte dans ediyorlardı. Müzik değiştiğinde ikisi kol kola Mal’e doğru yürümeye başladılar.

“Nasıl oluyor da kadınlar birbirleriyle dans edebiliyor ama erkekler yaptığında aptal görünüyorlar?”

“Öyle görünmüyorsunuz. Sadece size öyle geliyor,” dedi Laurel. “Del’i gördün mü?”

“Sana şampanya alıyordu.”

“Ben gidip onu bulayım. Sen de ister misin?” diye sordu Parker’a.

“Evet, sağ ol.”

Tabiri caizse Mal sonunda Parker’ı yalnız yakaladığı ilk an koluna girdi. “Dinle, sadece bir dakika dışarı çıkabilir miyiz? Benim gerçekten—”

“Parker.” Elinde şampanya kadehiyle Linda ikisine doğru geldi. “Güzel bir tören olmuş. Bu iş için haftalardır gece gündüz çalışmış olmalısın. Böyle yorgun görünmene şaşmamalı?”

“Öyle mi?” dedi Parker buz gibi bir tatlılıkla. “Buradaki ışıktandırmadan olmalı. Ben de üzerindeki kırmızımın, bu ışıktaki tabii, seni nasıl yüzüstü gösterdiğini düşünüyordum. Malcolm, Mac’in annesini tanıyor sun, değil mi?”

“Evet. Nasıl gidiyor?”

Linda gür sarı saçlarını geriye aldı ve ateşli mavi gözlerini Mal’e dikti. “Harika gidiyor, çok teşekkürler. Tanışmış mıydık? İşte buna inanamıyorum çünkü bu kadar yakışıklı bir erkeği asla unutmam.” Mal’e yaklaştı ve öpmesi için elini uzattı. “Ne zaman tanışmıştık?”

“Bana saksafon çekmeyi teklif ettiğin gün.”

Mal’in hemen arkasındaki Parker gülmesini bastırmaya çalışırken boğazından tuhaf hırıltılar çıkardı. Linda hemen gerileyerek Parker’a berbat bir bakış attı. “Evine davet ettiklerin konusunda daha özenli olmalısın.”

“Öyleyim zaten. Bu senin tek davetin olacak zaten Linda. Keyfini çıkar. Dans edelim Malcolm. Dostumun düğününde seninle dans etmeyi gerçekten çok istiyorum.”

Parker Mal’i dans pistine doğru çekti, sonra omuzuna yaslanarak katıla katıla gülmeye başladı. “Ah. Tanrım. İlk

fırsatta bunun için ödüllendirileceksin. Bu çok—” Parker başını kaldırarak ellerini genç adamın yanaklarına koydu ve Malcolm’un başı dönene kadar onu öptü.

“Benimle gelir misin?” Mal onu müzikten uzaklaştırmaya çalıştı.

“Ama ben dans—”

“Beş dakika Parker, lanet olsun.”

Lanet olası her yerde insan olduğunu gördü Mal. İtirazlarına aldırmadan Parker’ı balo salonundan çıkardı, alt kata indirdi. Bir an düşündükten sonra, Parker’ın kanadına doğru döndü ve sonunda spor salonuna girdiler.

Bir düğün partisinde kimse buraya gelmezdi.

“Tanrı aşkına Mal, bu ne şimdi?”

“Dinle. Lütfen beni dinle.”

“Pekâlâ, dinliyorum.”

Mal derin bir nefes aldı. “Evet, beni dinliyorsun, ve bu yüzden kimseye söylemediğim, kimseye söylemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri sana anlatmaya çalışıyorum. İçeri girdin, yaptığın şey bu işte, içeri girip neler olduğunu görüyorsun ve gördüklerin senin için bir sorun olmuyor.”

“Neden olsun ki? Malcolm, ne kadar içtin sen?”

“Muhtemelen yeterince içemedim. Ben bu noktaya kadar gelmedim, kimseyle gelmedim. Yani o noktada pek iyi olabileceğimi düşünmüyordum—ve işte, Tanrım, lanet olsun, yaptığım bir şeyde iyi olmak benim için önemli.”

Mal arkasını dönerek biraz yürüdü, dengesini ve nefesini toplamak istiyordu. “Hayatımın ilk on yılını sürekli bir yerden bir yere dolaşarak geçirdim, ve fena değildi, en azından iyiydi işte. İkinci on yılın çoğunu lanet dünyaya kızarak ve sürekli sorun çıkararak geçirdim. Sonra işleri düzeltmeye çalıştım, kendi bildiğim şekilde bir şeyler yapmaya çalıştım.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. “Ve iyi bir şeyler de yaptım, kıçıma bir tekme indi. Kader, kötü şans, her neyse artık. Sonra ikinci şansımı yakaladım ve bazı değişiklikler yaptım. Tüm bunlar boyunca yanımda olan tek bir kişi vardı.”

“Annen harika bir kadın Mal.”

“Evet, öyle. İyi bir işim var. Nasıl işleteceğimi biliyorum, bir şeyleri kurmanın ne olduğunu biliyorum. Yaptığım işi seviyorum. Hayır, çok seviyorum.”

“O yüzden işinde iyisin zaten. Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyler misin?”

“Sorun olduğunu söylemedim. Ben sadece...” Bir an olduğu yerde kaldı, Parker’ın gözlerinin içine bakıyordu sadece. “Asla sen olacağını tahmin etmezdim, orası kesin.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Beni sevdiğini söyledin.”

“Demek duymuştun beni.” Parker arkasını dönerek mini buzdolabına gitti ve kendine su çıkardı.

“Elbette duydum. İşitme problemim yok.”

“Yani, sadece duymazdan gelmeye karar verdin.”

“Hayır. Parker, ne yapacağımı bilemedim. Elim kolum bağlandı. Beni dümdüz yere sermiş gibi oldun. Ben asla... senin de benim sana hissettiklerimi hissedeceğini düşünmezdim.”

Parker su şişesini indirdi, ve bakışlarını ağır ağır ona doğru çevirdi. “Bana karşı hissettiklerin derken?”

“Şey gibi... Tanrım lanet olsun, Carter ne demişti? Doğru kelimeler onda işte.”

“Ben Carter’ın kelimelerini istemiyorum. Âşık olduğum kişi o değil.”

“Ben sanki... tüm o dolanıp durmaları, öfkeyi, sorun çıkarmayı aşabilmemin nedeni senmişsin gibi geliyor. Ölmemiş olmamın nedeni. Burada olmamın sebebi. Hissettiğim öyle—”

Mal sustu, dudağının ucuyla bir küfür savurdu. Parker karşısında durmuş, tüm güzelliği, mükemmelliği ve ısıltısıyla ona bakıyordu.

“Dinle, Carter’ın bazı sözlerinden alıntı yapmak zorundayım. Birini sevdiğinde ve o seni sevdiğinde, yerinde olmayan şeyler bile yerine oturuyor. Ve her şey yerine oturdu Parker. Öyle işte.”

Parker su şişesini ağırlık sehпасının üzerine koydu. “Ben bunu yaşayacağım anın daha farklı olacağını hayal etmiştim.”

Mal’in yüzünden bir hayal kırıklığı geçti. “Evet, şiir ve ay ışığı yok. Ama üzerimde lanet bir takım elbise var.”

Parker kahkaha attı. “Böyle olmasından gayet mutluyum. Tam olarak bu şekilde, seninle, burada, şu anda.” Mal’e doğru ilerlemeye başladı.

“Daha bitirmedim.”

Parker durdu. “Ah. Pardon.”

“Pekâlâ. Yapmamız gerekiyor.”

Parker’ın gözleri büyüdü. “Efendim?”

Mal içindeki her şeyin gevşediğini hissetti. Bu kelimeyi böyle söylemesine bayılıyordu. “Tanrım , Parker, seksi aklından bir an çıkartamaz mısın? Ben bizim de...” Mal parmağını tavana doğru kaldırıp indirdi.

“Korkarım dahiyane şifreni çözemiyorum.”

“Evlenmemiz gerekiyor.”

“Bizim...” Parker geriledi ve ağırlık sehпасındaki suyun yanına oturdu. “Şey... Tanrım.”

“Bak, eğer beni tanıyorsan ve yine de seviyorsan, diz çöküp, birkaç yüz yıl önce ölen bir adamın yazdığı şeylerden alıntı yapmayacağımı biliyorsun. Lanet olsun.” Mal ağırlık sehпасına doğru ilerledi ve Parker’ı ayağa kaldırdı. “Ama daha iyisini yapabilirim. Senin nasıl işlediğini biliyorum. Konunun sadece detaylar değil, detayların yarattığı şey olduğunu biliyorum. Yukarıda olan... harika bir parti ama asıl önemli olan ondan sonrası. Sen asıl önemli olanı istiyorsun.”

“Haklısın,” dedi Parker sessizce. “Böyle işliyorum ben. Ama konu sadece benim ne istediğimle ilgili değil.”

“Eğer istediğin şey tam bir birliktelikse, ölüm bizi ayırana kadar şekliyse, o halde istediğin benim. Hiç kimse seni benim gibi sevmez, seni benim anladığım gibi anlayamaz ve ne olursa olsun senin yanında duramaz. Hiç kimse benim gibi yapamaz bunu Parker.”

Parker’ın elleri titremek istiyordu o yüzden ellerini bir an

onun yüzüne koydu ve gözlerinin içine baktı. “Bana ne istediğini söyle.”

Mal onun ellerini aldı ve parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi. “Seninle geçireceğim bir hayatım olsun istiyorum, şimdi de Jack ve Del’den çalışıyorum—sayılır. O yaşama seninle başlamak istiyorum çünkü sen Parker’sın. Sen her şeysin. Aramızdaki bu şeyin sağlam ve belirgin olmasını istiyorum. İstediğim şey – bunlar yalnızca benden – sana sözler vermek ve o sözleri tutmak. Seni seviyorum ve hayatımın sonuna kadar seveceğime de söz vermek istiyorum.”

Derin bir nefes verdi Mal. “Sen ne diyorsun peki?”

“Ne mi diyorum? *Evet* diyorum.” Parker mutluluktan başı dönerken Mal’in ellerini sıktı. “Evet, Malcolm, evlenmemiz gerek.” Kollarını adamın boynuna doladı. “Ah, sen mükemmelsin. Nasıl oluyor bilmiyorum ama gerçekten mükemmelsin.”

“Bugün yaşayan en şanslı adamın Carter olduğunu düşünüyordum. Ama az önce ikinciliğe düştü.” Mal, Parker’ı kendine doğru çekti ve öpmeye başladı. “Üzerimde yüzük falan yok ama.”

“En kısa zamanda alsan iyi edersin.”

“Tamam.” Mal, Parker’ın ellerini dudaklarına doğru kaldırdı, bu elleri öperken ıslıl ıslıl gözlerle genç kadına baktı. “Sana bir dans borcum var.”

“Evet öyle ve ben gerçekten seninle dans etmek istiyorum. Artık geri dönmemiz gerek. Bu Mac’in gecesi.”

“Pekâlâ, onlara yarın söyleyelim ki sahne çalmış olmayalım.”

Evet, diye düşündü Parker. Malcolm gerçekten benim nasıl işlediğimi biliyor. Onun yüzünü tekrar ellerinin arasına aldı ve sevdiği adamı öptü. Evleneceği adamı. “Yarına kadar bekleyebilirim.”

Mal’in elini tutarak müziğe, çiçeklere, parlak ışıklara doğru yürümeye başladı. Bu gece, diye düşündü, Mac’in gecesi. Ve benim sonsuza dek mutluluğumun başlangıcı.

SONSÖZ

Parker evrak işlerini halletmek için masasının başına geçerken 'Yeni Yıl,' diye düşündü. Tatiller, partiler, törenler, Mac'in düğünü, hepsi birleştğinde biraz geri kalmıştı.

Bir de benim nişanım, diye düşündü. Elini yukarı kaldırdı ve güzel pırlanta yüzüğünün azıcık kış güneşinde parlamasını izledi. Programın gerisinde kalmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Hepsini halletmek, bir bakıma saati yeniden kurmak için önünde koca bir öğleden sonra vardı. Ve takvim yaprağını birçok törene gebe bir yıla çevirmek için.

On iki ay nasıl değişikliklere imza atmıştı.

Dört nişan, bir düğün.

Bir sene önce Malcolm Kavanaugh'un varlığından bile haberdar değildi, şimdi on ay sonra evleniyorlardı. Tanrım, yapması gereken tonlarca plan, araştırma ve program vardı.

Sevdiği adamla evlenecekti ve düğünü muhteşem olsa iyi ederdi. Parker gözleri dalana kadar pırlanta yüzüğüne baktı. Malcolm'la ilk yılı başlamış ve bitiyordu. Ve bu daha sadece başlangıçtı.

Ve, diye hatırlattı kendine, hiçbir iş yapamamasının nedeni de buydu. Çoktan Gelin Beyin Sendromu'na yakalanmıştı.

Bilgisayarını açtı.

Sessiz bir evde, çalışması bölünmeden çalışacağını düşündü.

Bayan Grady yıllık kış tatili için son hazırlıklarını tamamlıyordu. Mac ve Carter da balayları için aynı şeyi yapıyor olacaktı. Del ve Laurel'i, Emma ve Jack'i kendi evlerinde günün keyfini çıkarırken hayal etti.

Ve Malcolm -*onun* Malcolm'u- halletmesi gereken işler için garaja gitmişti.

Bu gece, üç yolcuları için şık bir veda yemeği olacaktı.

Sonra Malcolm'la kendilerine birkaç gün izin verecekler -Vows'da işler yılın ilk ayı nispeten yavaşlardı- ve Hamp-ton's'taki yazlıkta küçük bir kış tatili yapacaklardı. Sadece ikisi.

"O yüzden artık işe koyul Parker," diye mırıldandı. "İlgilenilmesi gereken tek gelin sen değilsin."

Bölme ekibi gelene kadar bir saat kadar çalışabili.

"Neden çalışıyorsun?" diye sordu Laurel Emma ve Mac'le Parker'ın ofisine girerken.

"Çünkü yapmam gereken işler var. Sen neden valiz hazırlamıyorsun?"

"Hazırladım." Mac havaya koca bir *artı* işareti yaptı. "Bekle bizi Floransa, geliyoruz. Ama şimdi..." Üçü birden ona doğru ilerleyerek sandalyeden kaldırdılar. "Hemen bizimle geliyorsun."

"Programımın ne kadar gerisinde olduğumu biliyor musunuz ve—"

"Beş dakika olabilir mi?" diye tahmin etti Emma.

"İki hafta boyunca törenimiz olmayabilir ama—"

"Dün geceki harika geçti ve eminim ki adeta iki günlüğüne gitmiyormuşsunuz gibi bir valiz hazırlamışsındır. Muhtemelen Mal'in valizini de sen hazırlamışsındır."

"Öyle bir şey yapmadım. Sadece ona bir öneri listesi hazırladım. Bakın, ciddi bir saat daha çalışmam lazım. Akşam yemekte zaten birlikte olacağız."

"Şu anda işten daha önemli işlerimiz var." Parker'ı merdivenlere doğru götürürlerken Mac sıkıca kolundan tutuyordu.

“Sizin olabilir ama ben...” Nereye gittiklerini fark edince Parker’ın beyninde bir ampul yandı. “Bana bir gelinlik mi buldunuz?”

“Bir Vows kadınları geleneği.” Emma, Parker’ın poposuna vurdu. “Erkeklerle öğleden sonra ayak altında olmamalarını söyledik. Bayan Parker’ın gelinlik partisini vereceğiz.”

“Şartlar her zamanki gibi tatlım, eğer sana uymazsa, beğenmezsen, içine sinmezse darılmaca küsmece yok.” Gelin Süiti’nin kapısında Laurel döndü ve girişi kapadı. “Hazır mısın?”

“Elbette hazırım. Bekle.” Parker güldü ve elini kalbine koydu. “Vay be! Cidden heyecanlandım, çok heyecanlandım. O kadar çok gelinliğin seçilmesine yardımcı oldum ki...ve şimdi ben bir tane deneyeceğim.”

“Ve çok güzel olacaksın. Kapıyı aç Laurel, burada ölmek üzereyim heyecandan,” dedi Emma.

“Pekâlâ, işte giriyoruz.”

Parker elini hâlâ kalbinin üzerinde tutarak içeri girdi. Gelinliği gördüğünde eli aşağı doğru kayıp, yanına düştü.

Straplez, şık üst bedenden başlayan bembeyaz ipek belde daralıyor sonra kabarık bir etekte devam ediyordu. Klasik balo elbisesi stilindeki gelinliğin beden kısmında özenli taş ve boncuk işleri ıslıl ıslıl parlıyor, yanlardan etek ucu ve kuyruğa doğru uzanıyordu.

Bu gelinliğin çizgileri, tarzı şüphesiz Parker’a uygundu. Ama genç kadının gözlerini dolduran bu değildi.

“Bu annemin gelinliği. Annemin.”

“Bayan G depodan çıkardı.” Emma bir taraftan da Parker’ın sırtını okşuyordu.

“Senin kadar inceydi,” dedi Bayan Grady gözlerini kurularken “ve neredeyse senin kadar uzundu. Yani kendine ait, yeni bir gelinlik isteyebilirsin ama biz yine de belki—”

Konuşamayacak halde olan Parker sadece başını salladı ve dönerek Bayan Grady’e sarıldı.

“Bakın ağlarken resim çekemem.” Mac odada her zaman el altında olan mendillerden birine uzandı.

“Haydi, herkes biraz şampanya içsin ve ağlamayı kessin,” dedi Laurel, kadehleri doldurmadan önce ıslak yanağını silerek.

“Teşekkürler.” Parker Bayan Grady’i iki yanağından öptü. “Hepinize teşekkürler. Evet, Tanrım , verin.” Parker uzanarak Laurel’den kadehi, Emma’dan mendili aldı.

“Çok güzel,” diyebildi sonunda. “Harika. Sadece resimlerden görmüştüm, sadece annemin içinde ne kadar güzel olduğunu, babamla ne kadar mutlu göründüğünü biliyordum. Babamla bu gelinliği giyip evlendi, şimdi ben Malcolm’la evlenirken her ikisi de yanımda olacak. Bana verebileceğiniz en güzel hediye bu.”

“Evet, Pekâlâ, Tanrı aşkına dene artık. Soyun Parker,” diye emretti Laurel.

“Pekâlâ. Başlıyorum.”

“Aynaya arkamı dön,” diye hatırlattı Emma. “Bitene kadar bakmak yok.”

Parker’ın gelinliği giymesine yardım ettiler. Tıpkı genç kadının da daha önce üç arkadaşı için yaptığı gibi.

“Aynaya dön. Ama gözlerini kapa. Eteği ve kuyruğu ayarlamak istiyorum.” Şimdiden hazırlayacağı buketleri düşünmeye başlayan Emma eteği yaydı, kuyruğu uzatıp düzeltti. Mac’e baktı, arkadaşı kafasını sallayıp kamerayı hazırlarken Parker’a döndü. “Pekâlâ, bakabilirsin.”

Parker aynaya baktığında yüzünde, şimdiye kadar defalarca başka gelinlerde gördüğü ifadeyi gördü. Heyecan, coşku, ışıltı.

“Bu annemin gelinliğiydi,” diye mırıldandı. “Ve şimdi benim.”

“Parks.” Mac fotoğraf makinesinin açısını değiştirdi ve tekrar deklanşöre bastı. “Harika görünüyorsun.”

“Çok mutlu görünüyorsun,” dedi Bayan G ona gülüm-

seyerek. “Mutlu ve âşık. Bir geline daha fazla yakışan bir şey olamaz.”

“Ben gelin oldum. Mutluyum ve âşığım ve muhteşem görünüyorum.”

“İndir o kamerayı Mackensie.” Bayan Grady kendi fotoğraf makinesini yukarı kaldırdı. “Dördünüzün resmini ben çekmek istiyorum. Kuyruğa basmayın! Tamam. Şimdi herkes Düşün Günü’nü düşünsün.”

Dördü birden gülmeye başladığında Bayan G deklanşöre bastı.

“Kadeh kaldıralım. Herkes kadehlerini alsın. Emma, seni ayyaş,” dedi Laurel. “Seninki boşalmış bile.”

“Ağlamayı kesmeme yardım etti ama.”

Emma tekrar doldurduğu kadehi diğerlerinin yanında havaya kaldırdı.

“İnanılmaz bir seneye,” dedi Mac.

“Ah Tanrım, cidden, ne seneydi ama,” dedi Mac.

“Erkeklerimize,” diye devam etti, “bize sahip oldukları için çok şanslılar. Ve annemize.”

Bayan Grady’nin gözleri doldu yine. “Ah, başlamayın yine.”

“Dostluğa.”

“Ve Vows’a” diye ekledi Parker. “Ve onu yaratan, yöneten kadınlara. Vows. Sizi aşk, sıklık ve detaylara inanılmaz özenle evlendiriyoruz. Özellikle de evlenen kendimizsek.”

Hepsi gülerek kadehlerini çınlattılar. Şampanyalarını yudumlarlarken Bayan Grady biraz geriledi ve bir fotoğraflarını daha çekti. Saç süslemelerinden, çiçeklerden, nedime kıyafetlerinin renklerinden konuşmaya başladılar.

Kızlarım, diye düşündü Bayan G, hepsi mutlu, hepsi âşık, hepsi harika.

Kızlarıma, diye düşünerek tek başına kadehini kaldırdı. Vows gelinlerine ve sonsuza dek mutlu olacakları hayatlarına...